

Khúc Giao Hưởng Quân Hôn

Contents

Khúc Giao Hưởng Quân Hôn	2
1. Mở Đầu	2
2. Chương 1	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	15
7. Chương 6	19
8. Chương 7	22
9. Chương 8	25
10. Chương 9	28
11. Chương 10	32
12. Chương 11	35
13. Chương 12	38
14. Chương 13	42
15. Chương 14	44
16. Chương 15	48
17. Chương 16	50
18. Chương 17	53
19. Chương 18	56
20. Chương 19	59
21. Chương 20	61
22. Chương 21	65
23. Chương 22	68
24. Chương 23	71
25. Chương 24	73
26. Chương 25	77
27. Chương 26	80
28. Chương 27	83
29. Chương 28	87
30. Chương 29	91
31. Chương 30	94
32. Chương 31	97
33. Chương 32	100
34. Chương 33	104
35. Chương 34	107
36. Chương 35	111
37. Chương 36	115
38. Chương 37	118
39. Chương 38	124
40. Chương 39	128
41. Chương 40	134

42. Chương 41	140
43. Chương 42	143
44. Chương 43	146
45. Chương 44	150
46. Chương 45	153
47. Chương 46	156
48. Chương 47	160
49. Chương 48	163
50. Chương 49	166
51. Chương 50 End	170

Khúc Giao Hưởng Quân Hôn

Giới thiệu

Là câu chuyện nhẹ nhàng giữa một kí giả và một đồng chí thượng tá. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuc-giao-huong-quan-hon>

1. Mở Đầu

Mở đầu

Dư Nhược Nhược, tính tình lạc quan cởi mở, là một thanh niên tích cực phấn đấu. Mơ ước trở thành một phóng viên giải trí tiếng tăm lừng lẫy, hiện đang làm phóng viên giải trí mới vào nghề. Am hiểu và hứng thú với các loại máy ảnh cùng các thiết bị theo dõi hiếm lạ, là kẻ thù của các minh tinh trong ngành công nghiệp giải trí, người người tránh không kịp.

Người ghét nhất trên đời này là Nhan Bồi Nguyệt, tính khí nóng nảy như tê giác, bướng bỉnh như bò. Việc ghét nhất trên đời là giúp Nhan Bồi Nguyệt giặt quần áo.

Cô luôn âm thầm cảm thấy hôn nhân của cô và Nhan Bồi Nguyệt là chuyện nực cười và hết sức hoang đường, giống như Doraemon và Pikachu, không hề xứng đôi. Dĩ nhiên, cô là Doraemon toàn năng, người gặp người thích, còn tên kia, chính là Pikachu vàng choé, vừa thấy người là phóng điện!

.....

Nhan Bồi Nguyệt, ngay thẳng chính trực, là một sĩ quan bộ binh, hai gạch ba sao, thường gọi là hai lông ba, hiện đang là thượng tá của trung đoàn, kiên cường pha chút phúc hắc tạo nên tính cách có phần phức tạp, thật sự là không tốt chút nào.

Trên đời này, người nhìn không vừa mắt nhất là Dư Nhược Nhược, luôn cảm thấy cô là người gió chiều nào che chiều ấy, thường ngày không có hành vi nào là bình thường, tính khí nóng lại hay gây họa, động một

chút là bắt đầu không có hình tượng la hét cộng thêm đầm đá, hiển nhiên là một người phụ nữ chanh chua, đánh đá.

Việc ghét nhất chính là giúp cô xử lý cục diện rối rắm, giống như giải một đề toán, vấn đề sau nối tiếp vấn đề trước, tầng tầng lớp lớp.

Trong lòng luôn cảm thấy cưới vợ tương đương với việc nuôi thêm một người phụ nữ nổi loạn phiền toái, cực kì đau đầu.

.....

Vì vậy, hai người luôn nhìn nhau không thuận mắt, luôn đối với nhau không phục.

Nhưng số phận không chừng cũng giống như một cơn bão.

Cuối cùng bọn họ vẫn là bị một người gọi là “ tình yêu” thu phục.

Ông vua tình yêu chống nạnh, giữa đầu cười to: ha ha, tình yêu vừa đến, ai dám làm đối thủ?

.....

Vô số chấm nhỏ tạo thành đường thẳng,

Vô số đường thẳng xếp thành mặt phẳng,

Vô số mặt phẳng ghép thành không gian ba chiều,

Vô số không gian tạo thành khoảng khắc,

Vô số khoảng khắc, cuối cùng cũng tạo nên tình yêu giữa bọn họ.....

2. Chương 1

Chương 1

Dư Nhược Nhược mới dính đầu vào gối chưa được bốn tiếng đã bị bạn tốt Ninh Tĩnh điên cuồng oanh tạc, kéo đi dạo phố.

Trong cửa hàng quần áo, Ninh Tĩnh quay qua quay lại trước gương trong phòng thử đồ: “ Cái này thế nào?” “ Màu xanh dương nhìn rất đáng yêu, mình chọn cái này đẹp không?” hoặc là “ Cái này có vẻ lộ hơi nhiều, phải không?”

Dư Nhược Nhược liếc mắt nhìn: “ Cổ chữ V này.....quả thực khoét quá sâu.....” Mùa hè ở phía nam một năm luôn kéo dài đến bảy tháng, chậm chạp mãi không đi.

Cô còn buồn ngủ, xì mặt nói: “Đại tiểu thư, không phải ai cũng dồi dào hăng hái giống cậu, cậu xem đi, thời tiết tốt như vậy, không ngủ lại đi ra ngoài dạo phố. Cậu cũng thật lãng phí của trời đấy.....”

Ninh Tĩnh hết sức xem thường, ném một cái quần màu vàng nhạt lên đầu cô: “ Thằng thần khai báo, có phải tối hôm qua làm chuyện gì eo mỗi lưng đau tới nỗi không thể say giấc, đúng không? Mình nói này, Nhan Nhan nhà cậu cũng thật ba mươi như sói, ngày ngày đem thân thể nhỏ bé cậu ra chơi đùa.....chắc chắc.”

“ Nhan Nhan? Là ai? Mình quen người này sao?” Cô tiện tay ném luôn một bộ quần áo ném về phía Ninh Tĩnh, khiến mặt nhân viên bán hàng hết xanh lại trắng, sau đó gục luôn xuống chiếc bàn gần đó ngủ thiếp đi.

.....

Người ngủ không ngon nên khẩu vị cũng mất hết, cô không buồn động tới cốc đu đủ trước mặt, rũ mắt xuống nguyên rửa: “ Với tốc độ tiêu tiền này của cậu, Bill Gates cũng không dám cưới!”

“Mình không cần ông ta, mình nhìn trúng Nhan Nhan nhà cậu rồi. Được rồi, bây giờ cùng chị đây xuống phổ đập phá một trận cho phấn chấn lên nào.....không cần quan tâm mấy chi tiết nhỏ nhặt đó làm gì nữa.....” Cô nhón lấy ống hút, hút một hơi, bày thêm bộ mặt bí ối, phun ra toàn lời chó má.

“Mình nhớ rồi, khi còn bé, chẳng phải chúng ta đã đọc qua một câu chuyện dân gian sao? Chuyện kể rằng có một người tham lam đào được một cái vại quý, chỉ cần cho vào một thứ gì đó, thì sẽ nhân gấp mười. Dù sao thì so với mùa xuân gieo giống, mùa thu thu hoạch cũng lời hơn nhiều. Cậu đi tìm một cái vại thật lớn như vậy, mình đem Nhan Bồi Nguyệt đẩy vào đó, chín người còn lại đều đưa cho cậu, đảm bảo cho cậu đem ra đùa giỡn một tuần vẫn còn thừa. Chỉ sợ lúc đó chỉ sợ cậu chịu không nổi bỏ của chạy lấy người.....” Nhược Nhược châm chọc nói.

“.....” Một quyển tạp chí từ phía đối phương bay đến, “Mình đây chỉ muốn nguyên đai nguyên kiện.”

“Chẳng lẽ cậu còn để ý là đã bóc tem hay chưa?” Giọng cô bí ối hỏi.

“Khai mau, bóc tem lúc nào, hiệu quả dùng thử thế nào? Tiêu * hồn * thực * cốt (mất hồn tan xương) hay là buồn triền miên, hoặc là như mẫn hổ vạn năm đói khát?” Trữ Tĩnh lộ ra đôi mắt hoa đào vô cùng yêu mị, giờ phút này đang loé lên như vừa nhìn thấy con mồi.

“Thật vô cùng xin lỗi nói cho cậu biết, đến bây giờ vẫn chưa bóc tem..... Chỉ là, nói không chừng đã bị người khác bóc tem rồi, dù sao thì mình cũng không kiểm hàng.” Cô chọc chọc cốc dương chi cam lộ(1) ướp lạnh, đôi mắt bắn khoăn nhìn chung quanh, buồn bã ỉu xiu đáp lại.

“Mình thật không hiểu, tại sao cậu lại có bộ dáng như không quan tâm thế kia? Hắn ta không phải là chồng hợp pháp của cậu chắc? Chẳng phải mới ba mươi tuổi đã leo đến cấp thượng tá rồi sao? Dáng người còn thon dài tuấn tú, đứng một chỗ vững tựa như núi, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn khí chất có khí chất, muốn vóc người có vóc người, quan trọng là muốn gia thế có gia thế!”

“Hắn ta theo cậu mới gọi là phí của trời, một cục phẩm như vậy đặt bên cạnh mà cậu còn thờ ơ, không phải là cậu yêu mình đấy chứ?” Ninh Tĩnh vừa ra sức lục lại ảnh trong điện thoại di động của Nhược Nhược, vừa quở trách.

“Hắn quả thật là cục phẩm, là cái xác trong cục phẩm, là tính khí nóng nảy trong cục phẩm!”

“Này, này, cậu để hai cái ảnh mình chụp ở đâu rồi? Tại sao trong này không có?” Ninh Tĩnh bắt đầu gào lên, bỗng nhiên nghi ngờ hỏi: “Người được che kín này là ai thế? Sao nhìn quen mắt vậy?”

Dư Nhược Nhược đoạt lại điện thoại: “Bà cô à, tấm hình này là thành quả một đêm mình mạo hiểm ngồi ở góc tường làm mỗi uối đó, nếu có sơ xuất gì mình phải xách đầu đi gặp sếp là cái chắc.”

“A, đây.....Đây chẳng phải là Cốc Tinh Hà sao?” Ninh Tĩnh đột nhiên cất cao giọng, giữa phòng trà giọng nói tựa như khúc piano du dương vang đến tận trời xanh, khiến một đám người xung quanh tò mò nhìn sang.

Dư Nhược Nhược vội đưa tay che miệng Ninh Tĩnh đang chuẩn bị tiếp tục cảm thán, một bên hướng những người bên cạnh cười áy náy xin lỗi, một bên nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo Ninh Tĩnh: “Bà cô à, chỉ cần cậu nói nhiều hơn một chữ, mình lập tức xách túi đi luôn, mặc kệ cậu tự đi về!”

Ninh Tĩnh bị bịt miệng dường như hít thở không thông, chỉ có thể gật đầu như gà mổ thóc, lúc này mới được buông ra.

“Cậu bây giờ đã có tư cách đảm nhiệm bài lớn như vậy à? Sếp của cậu cũng cho cậu nhiều cơ hội quá.”

“Chuyện này không liên quan đến mình, vốn là nhiệm vụ của một vị tiền bối, còn mình phụ trách theo Dương Nhược Kỳ, gần đây chẳng phải có lời đồn cô ấy được một ông chủ mỏ than bao nuôi, tặng cả căn hộ cao cấp lẫn xe thể thao sao? Kết quả, vợ của vị tiền bối kia tối qua đột nhiên bị viêm ruột thừa cấp tính, phải đưa vào bệnh viện. Mình cân nhắc một chút, tin tức về Cốc Tinh Hà được xem như tương đối nóng hổi, gần đây anh ta là tiêu điểm của truyền thông, ai dè nhìn thấy anh ta ăn mặc kín bưng như giữa mùa đông vào câu lạc bộ. Mình không phải là hội viên nên không có tư cách đi vào. Vốn định treo vào, nhưng khu nhà đó từ trên xuống dưới đều là tường thủy tinh bao quanh, mình lại không phải người nhện, nên chỉ

có thể ôm cây đợi thỏ, kết quả đợi cả buổi tối mới chụp được bức này.....” Cô uất ức hóp vào một ngụm khí, hết sức phiền lòng.

“Quan trọng là thời điểm cuối cùng thiếu chút nữa bị người đại diện của hần phát hiện, phải bỏ chạy thực mạng, làm mất luôn cả máy ảnh Sau đó quay lại, nhưng tìm mãi không thấy.....”

“ Chắc sẽ bị sắp mắng đến học máu mất.....” Về mặt cô vô cùng đau khổ

“ Chẹp chẹp

~ Cô phóng viên nhỏ đáng thương, thật là gian khổ vô cùng. Chị đây phê chuẩn cho nhà người quay về bổ sung giấc ngủ, sáng mai lại tiếp tục vì sự nghiệp nhiều chuyện của Trung Quốc mà xông pha khói lửa, đi đi.” Ninh Tĩnh bày ra ánh mắt đồng tình như thế vừa nhìn thấy một con mèo bị vút lại đầu đường.

“”

Thật ra ngành học ở đại học của Nhược Nhược là thương mại quốc tế, nhưng là người tích cực phấn đấu, nên cô tham gia vào tập san của trường, đảm nhiệm chức phóng viên kiêm biên tập, tích lũy không ít kinh nghiệm, từ đó mà bới ra được hứng thú của bản thân.

Sau khi tốt nghiệp liền đến Nam Phương Phong Bạo làm phóng viên thực tập, ba tháng sau thuận lợi chuyển thành chính thức.

Tính toán một chút, đến giờ chớp mắt cũng đã được một năm. Nhưng vẫn không được trọng dụng, tất cả đều chỉ quay quanh vài cái bí mật không giá trị lắm của giới nghệ sĩ, còn có rất nhiều nhưng thật ra mấy cái đó là bọn họ cố tình diễn cho paparazzi xem, quay đầu nhìn lại, những tin tức chân chính có giá trị cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Suy nghĩ một chút, hay là đến toà soạn báo danh trước.

Nào biết vừa đến, đã bị phó chủ biên Tiểu Trà hung hăng dạy dỗ một trận: “ Nhược Nhược, cô là ngày đầu tiên đi làm sao? Công tư phân minh, mấy từ này cô chưa từng nghe qua à? Cô thay anh ta theo dõi thì có thể thay anh ta lĩnh lương sao?”

“ Hơn nữa, cô xem mấy cái cô chụp có ích lợi gì không? Chỉ thấy mỗi cái tai, ai biết được đó là ai, người qua đường Giáp, Ất hay Bính?”

Dư Nhược Nhược bị giáo huấn đến nổi mặt đỏ tía tai, vẫn không dám cãi lại, chỉ biết cúi đầu, bày ra bộ dáng vô cùng uất ức.

“ Tiểu Dư à, không phải tôi cố ý nói lạnh lời, chỉ là, hiện tại nghề này cạnh tranh vô cùng khốc liệt. Cô lại không phải xuất thân chính quy, chúng tôi là nhìn trúng thái độ làm việc chăm chỉ tích cực của cô, nhưng là, cô muốn giúp người khác, trước tiên hay làm tốt công việc của mình đã, biết không? Xem đi, cái này gọi là trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo, biết chưa?”

Nhược Nhược khúm núm gật đầu một cái.

“ Hôm qua, cả đêm không ngủ phải không? Được rồi, về nghỉ ngơi trước đi. Về sau lại tiếp tục nghe giáo huấn.”

Lúc này, Nhược Nhược mới coi như sống sót.

Dưới ánh nắng rực rỡ, thủy tinh công nghiệp được lấy làm kiến trúc chủ đạo của toà nhà CBD, phản quang lại đến chói mắt.

Đúng lúc vội vã chạy ra vô tình va phải Thích Tấn.

“ Tiểu Dư à, hôm qua thật cảm ơn em, hôm nào rảnh, anh với chị dâu mời em ăn cơm.”

“ Không có gì đâu anh Thích, sức khoẻ chị dâu sao rồi?”

“ Vẫn đang ở bệnh viện truyền dịch, cũng không nghiêm trọng lắm. Anh chỉ xin nghỉ nửa buổi thôi, chiều lại đi làm.” Thích Tấn dù sao cũng là dân bản địa chính gốc, miệng lưỡi có chút trơn tru, nhưng là người đáng tin. Căn bản sẽ không bày mưu tính kế gì, là một người đàn ông thích hợp để kết hôn.”

“Vậy em về nghỉ trước.”

“Có cần anh đưa đi một đoạn không, hôm qua thật làm phiền em quá.” Thích Tấn tốt bụng hỏi.

“Không cần, anh nhanh đi làm đi, bây giờ cũng không khó bắt xe, em tự đi được.”

Tạm biệt Thích Tấn, tâm tình của cô cũng tốt hơn trước.

Người trong nghề thường lưu hành một câu nói, phụ nữ coi như đàn ông, đàn ông coi như súc sinh. Chính là để chỉ phóng viên. Đặc biệt là phóng viên giải trí, ăn gió nằm sương, không nói đến trong ngày có bữa nay không có bữa sau, còn phải có bản lĩnh thì thoảng lại leo chỗ này, lúc lại chui xuống chỗ kia. Giấc ngủ lại càng không được bảo đảm, có lúc có tin tức quan trọng, có thể ở trong phòng làm việc bận bù đầu cả đêm, cần bản là chân còn không kịp chạm đất, lấy đầu ra thời gian mà lim dim?

Thế nhưng bấy nhiêu đó cũng không quan trọng, quan trọng là cô yêu cái nghề này.

Hơn nữa nguyện ý vì nó mà hy sinh, dù gian khổ nữa, mệt mỏi nữa, cô cũng nguyện ý hy sinh tuổi thanh xuân có hạn của mình mà tập trung vào sự nghiệp nhiều chuyện vô hạn. Vì tìm kiếm những chân tướng sự việc mà người đọc có quyền được biết, chính là trách nhiệm không thể chối từ của cô.

(1) Dương chi cam lộ: là món chè của Hồng Kong gồm thành phần chủ yếu là bưởi, xoài, bột báng.

3. Chương 2

Chương 2

Nhược Nhược vừa về đến cửa khu chung cư, liền bị cảnh vệ gọi lại: “Nhan phu nhân, ở đây có bưu kiện của cô.”

Nhan phu nhân, em gái anh mới là Nhan phu nhân ấy! Cô cực kì phản cảm với kiểu xưng hô theo họ chồng thế này! Anh mới là Nhan phu nhân, cả nhà anh đều là Nhan phu nhân!

Cô tức giận thở phì phò giằng lấy túi đựng chiếc khăn lụa mới đặt mua trên mạng hôm trước, động tác hết sức thô bạo.

Cảnh vệ run rẩy, quả nhiên là vợ thượng tá, biểu hiện rất có khí phách a a a

Đây là phòng ở do bộ đội cấp, có hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp và một nhà vệ sinh, hơn một trăm mét vuông, rất rộng rãi, duy chỉ có một điều là trong phòng ngủ chính lại không có toilet. Bởi vì chuyện này, hồi mới kết hôn, hai người gặp không ít lúng túng.

Cô quăng giày sang một bên, hướng giường lớn trong phòng ngủ ngã xuống.

Giường trong phòng ngủ chính là KING-Size, mỗi ngày được ngủ trên đó tám tiếng là mơ ước cuối cùng của cô, mà mơ ước đó, kể từ khi cô làm paparazzi, liền tan thành mây khói.

Nhan Bồi Nguyệt coi như có chút lương tâm, sau khi kết hôn cũng chưa từng tranh giành phòng ngủ với cô, tự giác ngủ ở gian phòng khách bên cạnh.

Hai người ở chung cũng coi như yên bình, tôn trọng lẫn nhau.

Cô nằm trên giường mềm mại dang chân dang tay hình chữ đại, thật ra thì cô bị một chuyện quấy rầy, cơn buồn ngủ đã sớm biến mất.

Cô luôn cảm giác căn phòng này có quỷ, mà con quỷ kia gọi là Nhan Bồi Nguyệt.

Bởi vì chỉ cần cô rảnh rỗi, sẽ nghĩ về chuyện của anh, về chuyện của bọn họ.

Ông ngoại Dư Nhược Nhược và ông nội Nhan Nguyệt trước đây là chiến hữu vào sinh ra tử, kẻ vai sát cánh vượt qua đạn lạc, tình cảm sâu như biển. Sau giải phóng, ông ngoại Dư Nhược Nhược, Hạ Trường Canh

được cài vào Quốc Dân đảng, cùng chuyển đến Đài loan. Cho đến sáu mấy năm mới về nước, đạt đến cấp bậc thiếu tướng. Định cư ở Nghiễm Châu này, kết hôn sinh con, phú quý sống qua ngày.

Hai người vì muốn giao tình giữa hai nhà được bền vững, mãi mãi trường tồn, liền bí mật thông qua tín hiệu vô tuyến định ra một mối hôn sự.

Hạ Trường Canh cả đời có ba đứa con, hai trai một gái. Cũng chính là mẹ và hai cậu của Dư Nhược Nhược. Con của hai cậu đều là con trai, có vẻ như như nhiễm sắc thể Y trong gia tộc tương đối áp đảo. Ba người con, mỗi người chỉ sinh một đứa, trong đó chỉ có Dư Nhược Nhược là con gái, tự nhiên, cũng được cả nhà coi như minh châu.

Cũng bởi như vậy, nên cô không giống như hai anh họ bị cả nhà áp chế học trường quân đội, quân y gì đó, ngược lại dễ dàng được chọn ngành tài chính chuyên nghiệp, nhàn nhã vượt qua bốn năm đại học.

Hiện tại lại làm phóng viên, nghề không làm rạng danh gia tộc nhất, nói thật, Dư Nhược Nhược cũng không coi chuyện này có gì là to tát, nhưng mỗi lần đến lễ mừng năm mới, cô luôn bị hai bà mẹ dùng ánh mắt soi mói mà nhìn khiến cô lạnh cả sống lưng.

Ồi dào, không thể kì thị nghề nghiệp như vậy chứ?! Nếu không có chúng tôi, các người lấy đâu ra vốn liếng để nói nhiều như vậy trong lúc trà dư tửu hậu = =.

Thời điểm cô nhận được thông báo tốt nghiệp đại học, cũng chính là lúc cô được thông báo đã có vị hôn phu.

Vì để tiêu hoá câu chuyện cười tựa như núi này, cô lôi Ninh Tĩnh ra ngoài ăn hết bốn hộp Băng Kỳ Lâm (tên một loại kem), cuối cùng thành công ôm bụng ba ngày, sau đó cô mang theo đôi mắt đầm lệ đi hỏi ông ngoại: “Ông ngoại, ông muốn đem con đi bán cho ai vậy?”

Ông ngoại nghiêm nghị đáp: “Nha đầu này nói nhảm gì đó, tên tiểu tử kia thực rất tốt. Sắp được điều tới đây, là một thượng tá đấy.”

Thượng tá là cái gì, có thể ăn sao? Ngọt sao?

Thật lâu về sau, Dư Nhược Nhược mới đưa ra một kết luận. Thượng tá nhất định không thể ăn, cũng giống như Băng Kỳ Lâm, ăn vào sẽ đau bụng.....Chỉ có thể bị ăn

~

Cũng là cực lâu về sau, Dư Nhược Nhược thở hồng hộc nằm trong ngực người nào đó, tay hết sức không thành thật, đảo đông đảo tây hỏi: “Tại sao em lại gả cho anh? Nhà các anh cũng không phải chỉ có mình anh là đàn ông?”

Anh thốt ra một câu kinh người: “Là anh tự đề cử.”

Cô còn chưa kịp hỏi kĩ đã bị một tên cầm thú nào đó “xử tử” ngay tại chỗ.

Đáp án này cứ thế mà bị chôn sâu xuống ba thước đất, đào mãi không lên.

Thật ra Dư Nhược Nhược nửa điểm cũng không tin, không phải có một câu thế này sao, thà tin rằng nửa đêm có thể gặp quỷ, cũng không thể tin vào miệng thú của đàn ông.

Cô là điển hình cho phụ nữ kiểu mới của thế kỉ 21, được tiếp thu những tư tưởng hiện đại hoá của nền Khoa Học Xã Hội Chủ Nghĩa, làm sao có thể tiếp nhận chế độ cũ đã sớm bị xã hội đào thải này đây.

Ý vào thói quen được cưng chiều, cô chỉ có thể dùng đến hạ sách một khóc hai nháo ba thất cổ để uy hiếp.

Hạ Trường Canh ở các phương diện khác vẫn luôn áp dụng chính sách nuôi thả, vậy mà nhắc đến việc này lại bày ra tác phong trước sau như một, y hệt một lão già ngoan cố. Luôn mồm khẳng định, Nhược Nhược đời này sinh ra là vợ của Nhan gia, ý tứ chính là chết cũng phải làm vợ Nhan gia.

Đối với một ông lão cổ chấp như vậy, cô chỉ có thể thoả hiệp.

Sau khi tốt nghiệp một năm thì đính hôn, thật ra thì chỉ đính hôn trên danh nghĩa mà thôi. Khi đó, Nhan Bồi Nguyệt vẫn đang công tác ở Bắc Kinh, ngay cả buổi lễ đính hôn cũng không làm, chỉ thông qua bưu điện gửi đến chiếc nhẫn đính hôn giá trị lớn, cô làm theo ngay cả nhìn cũng chưa nhìn lấy một cái.

Cả một năm, đôi vợ chồng đã đính hôn cũng chưa từng gặp mặt, chỉ là vào ngày lễ tết, Nhan Bồi Nguyệt sẽ gọi điện cho ông ngoại nói một tiếng ngày lễ vui vẻ, ngay sau đó ngoài cửa sẽ có quà tặng được đưa đến.

Thậm chí cả ngày tết thiếu nhi cũng không bỏ sót = =.....

Cô mới chỉ nghe qua giọng anh, cũng giống như tên, luôn toả ra một khí lạnh như sương. Thậm chí không biết anh rốt cuộc trông ra sao, càng không biết nhà anh có bối cảnh chính trị quân sự thế nào, cho đến tận hôn lễ ngày đó.....

Cho tới bây giờ, Dư Nhược Nhược vừa nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, vẫn vừa chặc lưỡi vừa run lẩy bẩy, chân cũng không nhịn được co quắp.....

Hôn lễ bao trọn gói một khách sạn năm sao, tất cả những người không có nhiệm vụ đều bị cấm vào bên trong, bao gồm cả phóng viên, truyền thông. Danh sách khách mời phải thông qua kiểm tra nghiêm ngặt, nhân sĩ bình thường đều không được đi vào.

Đây mà giống một buổi hôn lễ sao, có mà giống một cuộc gặp gỡ cấp cao giữa hai quốc gia thì có.

Từ đầu đến cuối cô luôn phải sắm vai hai nhân vật.

Nhân vật đầu tiên là một dân thường a dua nịnh hót, đối với mỗi ông chú bình thường chỉ thấy trên mục tin tức thời sự liên khom lưng cúi đầu, uống rượu đỏ mặt (Nhưng thật ra là bị dọa sợ đến không nói ra lời = =).....Mặc dù rượu trong ly không biết đã được người nào tốt bụng thay bằng nước nho, cô chỉ cần uống đầy một bụng nước trái cây là xong.....(Sau này nghĩ lại cô vẫn cảm thấy run rẩy, lòng vẫn còn sợ hãi, lừa gạt lãnh đạo như vậy có thể coi là phạm pháp không a =)

Nhân vật thứ hai chính là một người mẫu chuyên nghiệp, tổng cộng phải thay đến 21 bộ lễ phục, từ kiểu dáng truyền thống của Trung Quốc đến phương tây. Cuối cùng, lúc kết thúc, cô cảm giác như xương sống cùng bắp chân như sắp đứt, gục luôn tại tiệm trang điểm, đôi mắt hoa hoa đắm lệ: “ Em không bao giờ....muốn kết hôn nữa.....”

Mà lúc đó tên kia xuất quỷ nhập thần đứng ở phía sau, người trong gương mờ kiêu chau lên, thanh âm hài hước mà lạnh: “ Sợ rằng, ngay cả cơ hội em cũng không có.”

.....

Đây là hai người chính thức gặp nhau một mình.

Mặc dù trong hôn lễ, từ đầu đến cuối, cô đều một mực trong khuỷu tay anh, dĩ nhiên, trừ lúc đi toilet.....

Có lẽ cô nên cảm thấy may mắn, Nhan Bồi Nguyệt là người có tư thái long phượng, mày như lợi kiếm, tài trí hơn người. Đứng giữa đám người là lãnh đạo cao cấp cũng không kém chút nào, giờ tay nhắc chân đều là phong thái tự tại, không kiêu ngạo, không tự ti, tiến lùi thoả đáng. Khác xa với cô, chỉ là một dạng sợ đầu sợ đuôi, lúng túng, xấu hổ, mất mặt.....

Nhưng là không có, hai người gặp nhau chỉ mang đến cho cô bi lụy, thống khổ cùng mệt mỏi.....

Nếu muốn lấy lý do là vừa thấy đã yêu, vậy thì chẳng khác nào để ột người bụng đói hoàn thành chặng đua marathon, quả thực là lời nói vô căn cứ.

Phòng tân hôn như lễ thường có một chiếc giường lớn được phủ đầy hoa hồng cùng một chiếc ghế quý phi. Chẳng lẽ lại để cho anh thân cao gần 1m9 ngủ trên chiếc ghế đóDư Nhược Nhược quả thật có chút không nỡ. Mà để cho cô ngủ trên đó thì có chút.....

Nghĩ tới đây, suy nghĩ chợt xoay chuyển, cô từ xa xoi chạy tới đây để gả cho anh, chẳng lẽ phải uất ức ngủ trên ghế sofa? Tại sao?

Thật ra thì giường lớn tới mức đủ cho cô lăn lộn mấy vòng. Chỉ là cộng thêm anh, bỗng nhiên trở nên chật hẹp, hai người cứ thế nằm thẳng đơ, yên lặng không một tiếng động.

Dư Nhược Nhược một đêm nằm trên đó luôn miệng niệm kinh siêu độ chính mình cả đời đại khái chỉ có một lần đêm tân hôn, cảm thấy mình cứ như vậy gả ột thượng tá chưa từng gặp mặt, hơn nữa còn phải chung sống với anh, thật là quá không có trách nhiệm với chính mình.....

Cũng chẳng phải là bối cảnh điện ảnh Anh quốc thế kỷ mười tám.....

Nghe nói mỗi ngày số người ly hôn cao gấp hai lần số người kết hôn, Dư Nhược Nhược đối với hôn nhân vẫn thấy u mê, đối với tình yêu cũng chỉ biết sơ qua, như một con vịt con bị ném và giữa bầy gà, vì xa bầy mà cô độc.

Một người luôn vui tươi hoạt bát như cô, từ lúc sinh ra đến giờ lần đầu tiên đối với tương lai cảm thấy mờ mịt, đối với hiện trạng cảm thấy thê lương.

.....

Về những việc ngày đó thật giống như được khắc trong đầu, không cách nào quên đi được.

Dư Nhược Nhược nhìn chằm chằm trần nhà, khi đó mỗi giây đều cảm thấy dài như vô tận, mà bây giờ nhớ tới lại nhanh như vậy, đảo mắt, cô đã kết hôn với người đó được hai tháng rồi.....

4. Chương 3

Chương 3

Hai người đều là phần tử trí thức biết phân rõ phải trái, tất nhiên sẽ không vì hai người không có tình cảm mà ngày ngày náo loạn âm ỹ, khiến hàng xóm chê cười.

Cho nên để duy trì hoà bình thế giới, đảm bảo cho cuộc sống bình yên, không ảnh hưởng lẫn nhau, hai người đề ra một loạt các quy định.

Bởi vì cô kén ăn nhưng lại không nấu cơm, nên trọng trách cầm muối cao cả tất nhiên được giao cho Nhan Bồi Nguyệt.

Khi Dư Nhược Nhược còn đang thắm khen ngợi anh không có thói xấu của con cháu thế gia là “ con trai tránh xa nhà bếp”, anh đột nhiên lên tiếng: “ Anh chịu trách nhiệm nấu cơm, còn lại đều do em phụ trách.”

“ Tại sao? Cái này không công bằng, anh chỉ nấu cơm, còn em phải giặt quần áo, lau nhà, đổ rác, gấp quần áo.....” Thật là càng đếm càng thấy thua thiệt mà.

“ Có muốn hay không thì tùy em, em cũng có thể lựa chọn đến nhà ăn ăn.”

Biết rõ là thức ăn trong nhà ăn cô ăn không quen, mặc dù không giống như thời chiến tranh gian khổ phải gặm dây lưng nhai để cây, nhưng dù sao nhà ăn vẫn là nhà ăn.

Chuyện phân chia công việc cứ như vậy mà “vui vẻ”quyết định.

Đúng lúc Dư Nhược Nhược đối diện với trần nhà tưởng tượng trên đó là khuôn mặt của Nhan Bồi Nguyệt mà gương nanh múa vuốt đầm đá, cửa phòng bất thành linh bị Nhan Bồi Nguyệt gõ hai cái. Anh đang mặc quần trang mùa hè, cho dù là ở nhà, cũng bày ra tư thế đứng nghiêm tiêu chuẩn. Cả người dường như đắm chìm trong ánh sáng mặt trời. Dư Nhược Nhược đôi khi hoài nghi xương sống của bọn họ liệu có phải bị rỉ sét không, muốn khom lưng cũng không được.....

Vừa vào phòng đã nằm thẳng đơ trên giường, chưa kịp đóng cửa, giờ phút hành động của cô đang phá hư khí chất tiểu thư khuê các khăng định đã bị anh thu hết vào mắt rồi.....(Quần chúng nhân dân: Dư Nhược Nhược cô mà có khí chất của tiểu thư khuê các thì chắc cũng giống như khí chất của thổ phỉ thôi =)

Cô vừa âm thầm cảm thấy may mắn là mình không có nói gì cay độc, vừa sửa sang lại quần áo, đôi mắt cười có thần nhìn về phía anh: “ Sao anh lại về giờ này?”

Thật ra trong lòng vẫn đối với anh tay đấm chân đá, cho anh biết thế nào là chức vụ cao này, cho anh biết thế nào là chiếm tiện nghi của Xã Hội Chủ Nghĩa này.....

“ Về nhìn xem trong nhà có bị ăn trộm không. Đúng rồi, em vừa kí nhận một phần chuyển phát phải không, để chỗ nào rồi hả?”

“” Có cảnh vệ đặc biệt đứng canh gác, chung cư sẽ bị trộm đột nhập sao?Này, anh đang ám chỉ em là ăn trộm chắc?! Sắc mặt cô giận đến phát xanh.

“ Khoan đã, bưu kiện kia không phải là khăn lụa của em sao?” Cô hỏi ngược lại.

“ Em đại khái có thể mở ra để kiểm hàng mà.”

Nhắc đến kiểm hàng, Dư Nhược Nhược đột nhiên nhớ tới buổi sáng mới cùng Trữ Tĩnh lớn tiếng thảo luận xem người đàn ông trước mặt này đã bị bóc tem hay chưa.....

Bỗng dưng, gương mặt bị nhuộm một tia sáng khả nghi.

Trong mắt Nhan Bồi Nguyệt thoáng hiện lên ý cười, lặng lẽ ngắm gương mặt cô đang biến đổi như đèn giao thông. Đột nhiên cảm thấy, cô hình như cũng có nét đáng yêu.

Ánh mắt anh dịu dàng nhìn Dư Nhược Nhược, lại bị cô lý giải thành ánh mắt coi thường “anh cá là em không dám mở.”

Nhất thời khí huyết trên đầu bốc lên, nóng đến mất lý trí, ba chân bốn cẳng vọt tới trước bàn, không do dự xé lớp giấy bọc bưu kiện.....

Bên trong còn một lớp nữa?

Tiếp tục xé ra.....

Nhan Bồi Nguyệt ôm cánh tay bày ra bộ dáng xem náo nhiệt.

Bao bì bên ngoài có biểu tượng chứng thực ISO9001, chứng minh chất lượng hết sức vượt trội, Nhược Nhược vô cùng kinh ngạc, một chiếc khăn lụa giá chưa đến mười tám đồng, đâu nhất thiết phải dùng đến thủ đoạn lừa đảo cao cấp thế này.....

Rốt cục tìm đúng vị trí, cô dùng hết sức xé vỏ ra.....

“ Roạt” một tiếng,hai chiếc quần lót màu đen cũng theo đó mà rơi xuống, yên lặng nằm trên bàn chân trần trắng nõn của cô, hiện lên kiểu dáng cơ bản nhất.....

Mẹ nó, còn là đạn cơ đấy!

Đây là cảm thụ đầu tiên của cô.

Mẹ nó, hàng này thế nào lại làm nóng người như hộp quẹt thế?

Đây là cảm thụ thứ hai của cô.

.....

Dư Nhược Nhược cuối cùng cũng bị luộc chín, chạy như bay về phòng của mình, đóng cửa cái rầm, thuận tiện mắng một câu: “ Biến thái!”

Hình như xù lông rồi hả?

Nhan Bồi Nguyệt sờ mũi một cái, đem phòng khách dọn dẹp xong, liền đi gõ cửa phòng Nhược Nhược: “ Dư Nhược Nhược, tối nay anh phải ra ngoài làm nhiệm vụ, chắc khoảng bốn, năm ngày nữa mới về. Trong mấy ngày này, em ra ngoài ăn hoặc về nhà ông ngoại ăn cũng được, thể tìn dụng anh để trên bàn đó.”

Bên trong giọng nữ ngoài mạnh trong yếu truyền ra: “ Không phiền anh giả vờ tốt bụng, em sẽ tự chăm sóc tốt ỉnh.”

“ Vậy thì tốt, anh chỉ là không muốn lúc quay về, trong phòng sẽ xuất hiện một con ma đói mà thôi.” Thanh âm anh lạnh lạnh, độ vang không lớn, nhưng từng chữ lại rõ ràng rành mạch lọt vào tai Dư Nhược Nhược, khiến cô nghiêng rằng nghiêng lợi một hồi.

Đáng ra Nhan Bồi Nguyệt đã lên đường, nhưng anh bớt chút thời gian quay về nhà, nhìn xem cô vợ mới cưới cả đêm không về đã về hay chưa, anh cũng nên vì an nguy của cô mà chịu trách nhiệm. Huống hồ anh còn là sĩ quan Giải Phóng Quân vì dân phục vụ, chú ý đến an toàn của nhân dân chính là trọng trách cao cả của anh.

Cứ như vậy cộng lại, anh đối với Dư Nhược Nhược chính là trách nhiệm hai bên rồi phải không?

Audi Q7 hiện ngang phóng ra khỏi khu chung cư, cảnh vệ gác cửa không khỏi nghi ngờ, nhìn vẻ mặt thượng tá nhẹ tựa cơn gió thế kia, không phải là chinh phục được cô dâu nhỏ nóng nảy rồi chứ?

Dư Nhược Nhược dựa người vào cửa phòng, mặt vẫn đỏ như cũ, nào có ai ngay cả quần lót cũng gửi qua bưu điện chứ?! Trong quân đội chẳng phải cũng phát sao?!

Thật quá là mất mặt.

Cứ như vậy lúng túng một hồi, một lúc sau cô chợt bừng tỉnh: “ Thật ra thì nhìn thấy quần lót của anh ta cũng chẳng phải chuyện gì lớn. Quan trọng là tự mình lại vội vàng bỏ chạy.....Có khác gì chột dạ chứ? Giống như có tâm tư bất lương vậy...”

Cô lại lần nữa như muốn phát điên.

.....

Quan niệm về thời gian của người trong quân đội là cực mạnh, hơn nữa Nhan Bồi Nguyệt lại rất nghiêm khắc. Gần đến sáu giờ anh nhìn đồng hồ thông báo, mặt không biến sắc: “ Các tổ trưởng điểm danh, ai đến trễ, chạy bộ qua đó!”

Lúc này, binh sĩ cuối cùng thở hồng hộc chạy tới: “ Báo cáo.”

Nhan Bồi Nguyệt mặt lạnh, nhìn cũng không thèm nhìn một cái: “ Chạy bộ qua đó, lúc tôi đến muốn nhìn thấy cậu.”

Các binh lính khác chắc lưỡi, Nhan Bồi Nguyệt mới đến được mấy tháng, mà đã chiếm danh hiệu núi băng nổi tiếng trong quân khu. Bình thường anh không phải cấp trên trực thuộc của bọn họ nên không có cảm giác gì, bây giờ nhìn lại, quả thật xứng danh thiên hạ.

Từ đây đến đại học, nếu lái xe cũng phải mất một tiếng, muốn một người hai chân chạy nhanh hơn xe ô tô bốn bánh.....

Đây rõ ràng là chính người mà, đừng phải hòng súng của anh ta thật không phải chuyện tốt đẹp gì a.....

Nhưng trong quân đội, mệnh lệnh bắt buộc phải thi hành, người nọ chỉ có thể nhận lệnh, liều mạng chạy về phía trước.

Chuyến này, Nhan Bồi Nguyệt có hai nhiệm vụ, một là đưa nhóm binh sĩ này đến trường đại học làm huấn luyện viên, thuận tiện đón người mới đến doanh trại huấn luyện khai mạc đại hội. Sau đó đến ven khu vực nội thành tham gia đại hội giáo dục đảng đoàn trong ba ngày.

Dư Nhược Nhược mấy ngày nay trừ việc ăn thức ăn bên ngoài có chút không quen, còn lại cũng không có gì bất tiện. Dù thế nào đi nữa, hai người bọn họ vì tính chất công việc khác nhau, trước sau như một chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều = =.

Giấy nhấc của anh nhắc dùng thẻ vẫn nằm trên khay trà thủy tinh trong phòng khách, cô tránh như tránh tà.

Không phải là cô không yêu tiền, mà là cô đối với suy nghĩ của mình rất rõ ràng. Một cuộc hôn nhân không có nền tảng là tình cảm, cũng giống như một cái cây không có rễ lớn, không thể chịu nổi bão táp mưa sa.

Có lúc gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, không dây dưa lẫn nhau, mới là biện pháp tốt nhất.

Ở chỗ cô còn một chiếc thẻ tín dụng nữa, bên trong đều là tiền mừng nhận được lúc kết hôn, cô vẫn không dùng đến, luôn cảm thấy đây không phải đồ của mình, cất cùng một chỗ với giấy hôn thú.

Lúc này, cô đột nhiên cảm thấy tò mò về số tiền trong hai chiếc thẻ này.

Tựa như khi còn bé tò mò tại sao cây điều lớn lên lại có bộ dáng như vậy, tò mò tại sao mây trên trời lại thay đổi hình dạng, tò mò tại sao tóc ông ngoại lại bạc trắng.....

Tương tự sau này lớn lên, đối với cuộc sống riêng tư của các đại minh tinh cũng rất hiếu kì.....

Hào hứng ngồi trước máy vi tính mới nhớ tới, thế nhưng mình không biết mật mã?!

Cô đột nhiên cảm thấy mình và quỹ bảo hiểm của ngân hàng có tính chất tương đối giống nhau.....Chẳng qua là giúp người khác bảo quản mà thôi= =, thật là bí thống mà.....

Trước khi anh rời đi để lại tấm thẻ này, còn luôn mồm nói không muốn để cô chết đói, quả nhiên là lòng dạ độc ác, ột người gần chết khát một lon nước biển, loại chuyện thất đức này chắc cũng chỉ anh ta mới nghĩ ra được.

Dư Nhược Nhược một lần nữa không chút do dự đem trị giá nhân phẩm của anh ném xuống mười tám tầng địa ngục.

5. Chương 4

Chương 4

Nhan Bồi Nguyệt hoàn toàn không nghĩ tới Trung Quốc nhỏ như vậy, thế giới cũng nhỏ như vậy.

Thời điểm anh thấy Tô Lệ.

Mười hai năm, thì ra chỉ là một quãng thời gian.

Cũng là khoảng cách giữa hai con người.....

Mười hai năm trước, anh hai mươi, Tô Lệ mười tám, ước mơ cũng giống như tuổi của họ.

Mà giờ khắc này, mỗi người đã có gia đình riêng của mình, thời gian lúc đó cũng chỉ như mây trôi mà thôi.

Trong trường đại học, cây ngô đồng vẫn rải rác hai bên đường như trước, chỉ khác là tháng chín ở miền bắc lá đã rụng, ở miền nam vẫn sum sê như cũ. Tô Lệ vẫn là khí chất thành thực mà tự nhiên, giờ phút này càng lộ ra dáng vẻ trầm mặc. Cô cười nói tự nhiên: “ Bồi Nguyệt, đã lâu không gặp.”

Anh cũng chỉ thờ ơ gật đầu: “Đã lâu không gặp.”

Lướt qua nhau, thoáng như người xa lạ.

Tô Lệ siết chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, đau đến tận tim. Anh đã không còn dáng vẻ ngây ngô của năm đó, giờ đây cả người đều là trưởng thành chững chạc, mang chút hơi thở lạnh liệt.

Tô Lệ nhớ, Bắc Kinh mười hai năm trước, tuổi trẻ của cô, tất cả đều là anh. Cương quyết, bất cần, lại mê người.

Nghe nói có người từng viết: Chỉ một lần gặp lại, chợt chia đôi đường, để lại tim ta loạn nhịp suốt đêm dài.

Trần Dịch Tấn hát: “ Nhưng liệu em có còn đột nhiên xuất hiện ở quán cà phê ngay góc phố

Còn anh, sẽ vui vẻ vẫy tay chào em

Và cùng em ngồi đó chuyện trò

Anh thực sự rất mong được gặp em một lần

Để biết những thay đổi gần đây của em
Anh sẽ không nhắc đến những chuyện trước kia nữa
Mà chỉ chào hỏi em thôi
Và nói với em một câu
Chỉ một câu đơn giản
Đã lâu không gặp.”

.....

Đúng vậy, tình cảm đến nay, cũng chỉ đủ để nói một câu, đã lâu không gặp.

Nhan Bồi Nguyệt cũng không rõ cảm giác trong lòng mình là gì, là thổn thức, là xúc động. Trong tiềm thức đem cô và Dư Nhược Nhược so sánh, thật là khác nhau một trời một vực. Một thành thực, trầm tĩnh, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, luôn luôn biết đặt mình ở vị trí nào, là cô bé lọ lem hiểu chuyện khiến người ta đau lòng. Một lỗ mãng kích động, tính khí nóng nảy, không hề có phong thái chừng chặc, là công chúa được nuông chiều chỉ biết chọc người khác nhưc đầu.

Anh khẽ than thở một tiếng, có lẽ nửa đời trước đã đem phẩm giá phung phí hết sạch rồi, nên mới cười được cô công chúa giả hoạt như vậy.

Dĩ nhiên, ý nghĩ này nếu để cho cô ấy biết được, đoán chừng lại xù lông lên cho coi.

Anh lơ đãng giơ tay lên, che giấu nụ cười không kiềm được nơi khoé miệng.

Như vậy, chưa hẳn là không tốt.

.....

Trữ Tĩnh nghi hoặc: “ Sao lại tới nhà mình?”

“ Nhan Bồi Nguyệt đi làm nhiệm vụ rồi, mình không có cơm ăn.” Cô đá giày sang một bên, đi chân trần trên đất, khí lạnh nhất thời lan toả ra toàn thân, cô thích loại cảm giác này.

“Đại tiểu thư, cậu sống vô vị quá à? Thì ra kết hôn là để được hậu hạ, đãi ngộ này quả thật giống như lãnh đạo cao cấp.”

“ Mình để ý tài nấu nướng của anh ta, đó là vinh hạnh của anh ta, đừng nhiều lời, mau giúp mình lấp đầy dạ dày đi, đói sắp chết rồi.”

“ Nấu mì ăn liền được không?”

“Đi chết đi! Mình không tự nấu ở nhà được chắc?! Hoặc là mời mình ăn KFC, hoặc nấu cơm ình ăn, cho cậu chọn một.” Dư Nhược Nhược trước mặt bạn bè luôn vô cùng ngang ngược.

“ Dư Nhược Nhược, mình cá là cậu không bao giờ dám dùng giọng điệu này để nói chuyện với Nhan Nhan nhà cậu.” Trữ Tĩnh mặc dù hạ khẩu không lưu tình, nhưng vẫn không nở nhìn bạn tốt chết đói, đành đi vào bếp trở tài nấu nướng.

Dư Nhược Nhược theo vào, bất mãn nói: “ Cậu nói xem. Có người nào như vậy không? Để lại thẻ tín dụng nhưng không đưa mình mật khẩu.....Đây chẳng phải là cố ý không để người ta sống sao.”

“ Có mật khẩu, cậu sẽ quẹt thẻ sao?” Cô hừ mũi khinh thường, ngày thường đại tiểu thư này có vẻ tự cao tự đại, nhưng thật ra cũng chỉ là một con nhóc thích tính toán chi li với người thân mà thôi.

“ Mình không quẹt thẻ là một chuyện, anh ta không nói ình mật khẩu lại là chuyện khác! Mình không quẹt thẻ vì mình chính trực, mình công tư phân minh, anh ta không nói ình mật khẩu, chứng tỏ anh ta giả tạo, không có thành ý. Đây là vấn đề đạo đức.”

“ Biết đại tiểu thư cậu đạo đức cao cả rồi, không giống như người phàm bọn mình.”

Chỉ một bát cơm với thịt bò xào ớt xanh đơn giản, Dư Nhược Nhược lại ăn như hổ đói.

“Này, cậu ăn chậm thôi, không ai giành với cậu, mình thật không rõ, cậu cũng chẳng phải nghèo khó gì, sao không đến mấy nhà hàng cao cấp mà ăn? Chạy đến nhà mình ăn đồ ăn đạm bạc này, hại mình nhìn cậu ăn mà cứ ngỡ tài nấu nướng của mình đã tiến bộ vượt bậc cơ đấy.”

“Cậu thật chẳng hiểu gì cả, mình thích đồ ăn này là vì trong đó có cả tâm ý của cậu, đầu bếp ở nhà ăn trong quân đội nấu là vì nhiệm vụ, đầu bếp ở nhà hàng nấu là vì tiền. Mấy đồ ăn đó không hợp với khẩu vị của mình.”

“Nói như cậu, vậy Nhan Nhan nhà cậu rửa tay nấu canh cũng là xen lẫn cả tâm ý trong đó, đúng không?”

“Chấp nhận được.” Cô nhét đầy một miệng cơm, đảo mắt mơ hồ nói.

“Dư Nhược Nhược, cậu như vậy là không được. Nhan Bồi Nguyệt là người cậu buộc phải đi chung cả đời này, trong lòng cậu rõ nhất, bất kể vì nguyên nhân gì, xác suất ly hôn căn bản là số âm. Không thay đổi được thực tế thì phải học cách chấp nhận, chứ không phải càng ngày càng mâu thuẫn. Vị trí hiện tại của các cậu là ngang nhau, không giống các cuộc hôn nhân bình thường khác, là một trận đánh lâu dài. Các cậu cần chính là hiểu rõ lẫn nhau, bao dung lẫn nhau, thời cổ đại chẳng phải chưa gặp mặt liền kết hôn sao? Chẳng phải có chuyện xưa kể về chim cá tình thâm đến đầu bạc răng long đó sao?”

“Các cậu tự hỏi lòng mình xem, cậu kết hôn hai tháng nay, có bao giờ cậu cùng anh ấy ngồi một chỗ mở lòng tâm sự với nhau chưa, cậu đã làm hết trách nhiệm của một người vợ, chia sẻ khó khăn với chồng mình chưa? Mình bình thường hay đùa giỡn với cậu là hy vọng cậu đối với hôn nhân không cảm thấy nặng nề.”

“Nhưng bây giờ mình phát hiện, thái độ của cậu quá không nghiêm túc, cậu có thể vì chụp được ảnh của Cốc Tĩnh Hà mà bỏ ra cả đêm chịu muỗi cắn, lại không chịu bỏ một chút thời gian để tìm hiểu suy nghĩ của chồng mình.”

“Vì anh ấy là quân nhân, mỗi nhiệm vụ đều là cơ mật quốc gia, mình không thể hỏi được.” Nhược Nhược mím môi.

“Nhược Nhược, đừng lấy cớ. Mình muốn nghe suy nghĩ thật của cậu.”

Dư Nhược Nhược lúc này mới điều chỉnh sắc mặt trở nên nghiêm túc, chống đầu, suy nghĩ trong chốc lát: “Hôn nhân của mình là do trưởng bối an bài quá gấp rút, mình không có cách nào tiếp nhận nhanh như vậy. Hơn nữa, mình đối với quân nhân có bài xích. Ba mẹ mình hy sinh khi mình còn rất nhỏ, mình còn có ông bà ngoại, nên không cảm thấy cô đơn nhiều lắm. Nhưng càng lớn mình càng hiểu, không có ba mẹ, cuộc đời mình giống như bức tranh mất đi hai màu sắc quan trọng nhất, thiếu màu sắc, tác phẩm nhất định sẽ thiếu sức sống.”

“Hiện tại giả ột người lính, cả ngày hành tung, suy nghĩ đều khó đoán, mình không muốn động lòng, cũng không dám động lòng. Cuộc đời của mình, không muốn, cũng sợ sẽ mất đi màu sắc thứ ba. Vậy thì sẽ biến thành đen trắng mất.....”

Thanh âm của cô thấp xuống, lời nói ra có chút thê lương.

Trữ Tĩnh ôm cô vào lòng: “Nhưng Nhược Nhược, nếu đây là số phận, cậu trốn không thoát đâu. Cuộc sống, cũng chỉ là hành trình tìm kiếm và trải nghiệm mà thôi. Đời người dừng lại quá sớm, đó mới là bi ai.”

“Mình biết cậu là dũng cảm nhất, mình luôn biết.”

“Vậy mình thử một chút.....”

.....

Nhan Bồi Nguyệt trở về trước dự tính, lúc về đến nhà, Dư Nhược Nhược đang ở trong bếp sửa soạn, chỉ nghe thấy nổi chén dao thớt đang vang lên khúc giao hưởng không mấy hài hoà, trong phòng đang mù mịt khói dầu.

Anh không kịp đổi sang quần áo ở nhà liền bước nhanh đến cửa nhà bếp.

“A?” Bếp gas đột nhiên bị cô vặn lớn, lửa trực tiếp bùng lên, cô bị dọa không nhẹ, theo bản năng quăng luôn nổi cùng cái xeng.

Nhan Bồi Nguyệt đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tay mắt lạnh lẽo, một tay kéo cô vào trong ngực, tránh khỏi chảo dầu đang vì gặp lửa mà bùng lên.

“Em ở đây làm gì?” Anh lạnh giọng hỏi, giống như đang khiển trách binh sĩ dưới quyền.

Cô vẫn còn trong nỗi khiếp sợ, chỉ cảm thấy mình đang dựa quá gần vào anh, cũng không so đo anh khiển trách: “Học nấu cơm.....”

Anh nhìn lướt qua phòng bếp bừa bộn ngổn ngang, không chút lưu tình ném cô ra ngoài.....

Nấu ăn mà còn ra khói lửa thế này, cô quả là cực phẩm.

Nhan Bồi Nguyệt cảm giác sự nhẫn nại của mình sắp bùng nổ.

“Đi ra ngoài mở hết cửa sổ ra, tắt đi, rồi ra phòng khách chờ anh.” Anh rất tự nhiên mà chỉ huy.

Bình thường, khẳng định Dư Nhược Nhược sẽ không nghe lời, nhưng hôm nay thật sự là đuối lý, đành an phận làm theo.

Đợi đến khi khói dầu trong nhà bếp tan hết, lúc nhà bếp sáng sủa hẳn lên, Nhan Bồi Nguyệt ngồi đối diện cô, lần nữa phân phó: “Đi pha trà tới đây.”

Trong lòng cô thầm vui mừng, đây chính là việc cô am hiểu nhất nha.

Khi còn bé, bởi vì cô rất ngang bướng nên thường chọc giận ông ngoại, sau đó tội nghiệp đứng cạnh bà ngoại, nhìn bà pha trà xong, liền ngoan ngoãn bưng qua hiếu kính ông ngoại.

Đọc thuộc ba trăm câu thơ đường, không biết làm thơ thì cũng phải biết ngâm thơ chứ.

Dựa vào động tác quen thuộc mười mấy năm, cô đem Thiết Quan Âm đoan chính đặt trước mặt anh, sau đó dè dặt đi tới phía đối diện, chờ anh hạ lệnh

“Cho em một giờ, dọn nhà cho sạch sẽ. Còn có, về sau nghiêm cấm bước chân vào nhà bếp.” Cười một cô vợ như vậy, anh tự nhận mình xui xẻo, chỉ có thể cả đời hầu hạ mà thôi.

Cô tự biết quân lệnh không thể làm trái, ngoan ngoãn đeo tạp dề cùng mũ che đầu lên, quét dọn mọi góc ngách.

Thật ra trong bộ đội có cấp ột người dọn vệ sinh theo giờ, nhưng anh luôn công tư phân minh, chưa bao giờ để bọn họ nhúng tay vào việc riêng của mình. Lúc ở Bắc Kinh, cũng chỉ có một dì đã chăm sóc anh từ nhỏ ở bên cạnh.

Đều là những người đã quen được hầu hạ, bây giờ lại phải hầu hạ lẫn nhau.

Trong lòng anh thở dài, thật là làm khó cho cô rồi.

6. Chương 5

Dư Nhược Nhược vừa dọn dẹp phòng ngủ xong, lúc đi ra thấy Nhan Bồi Nguyệt tư thái ung dung đang lau cửa sổ sát đất ngăn cách phòng khách với ban công, quai hàm cô như muốn rơi xuống đất.....

Từ sau hôn lễ, biết gia thế nhà anh đồ sộ cỡ nào, cô luôn chờ cơ hội một ngày sẽ cười nhạo anh không biết làm việc vặt.

Vốn là anh biết làm cơm đã khiến cô thất kinh không thôi.

Không nghĩ tới anh còn biết làm việc nhà.

Thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt.....

“Đừng ngây người nữa, em còn hai mươi phút.” Anh đưa lưng về phía cô mà vẫn biết cô đang làm gì? Bộ đội chẳng lẽ còn huấn luyện cả khả năng đặc biệt như mắt nhìn sáu phía tai nghe tám hướng?

“A, nha.” Cô vừa ngồi xuống nệm trên đất lau khay trà vừa nghi ngờ: “ Anh cũng làm việc nhà?”

Anh đối với vấn đề không có dinh dưỡng này chỉ hừ mũi khinh thường, căn bản là lười phải trả lời.

Không có ai vừa sinh ra mà cái gì cũng biết, nhưng đến hai mấy tuổi mà cái gì cũng không biết chắc cũng chỉ có Dư Nhược Nhược cô mà thôi. Nhan Bồi Nguyệt cảm thấy nếu tranh luận với cô quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới IQ của mình mất.

Sau giữa trưa chủ nhật, rèm cửa đã bị tháo xuống, mặt trời chỉ cách một lớp thủy tinh trong suốt, lười biếng chiếu lên người anh một tầng ánh sáng tựa như dát vàng. Nhan Bồi Nguyệt đã đổi sang một chiếc áo sơ mi thoải mái, hai chân thon dài như hạc trắng, lau cửa kính cũng không giống cô thấy chỗ nào bẩn lau chỗ đó, mà là lần lượt lau từ trên xuống dưới có quy luật.....

Cô chống cằm, ngửa đầu, khẽ híp mắt, thưởng thức một màn “ mỹ nam lau cửa kính”..... Nhìn bóng lưng này, xem ra cũng không thua gì Cốc Tinh Hà.....

Anh đột nhiên lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ tươi đẹp của cô: “ Nhìn đủ chưa?”

Cô hốt hoảng cúi đầu, cầm khăn lau lau loạn một hồi: “ Ai nhìn anh, đừng có tưởng bở.”

“Ừ, vậy thì đi giặt ga giường và rèm cửa đi, đừng lười biếng.”

“.....” Là ai vừa rồi cảm thấy bóng lưng anh ta trông thật đẹp mắt, lòi ra xử bắn luôn đi!

Thời điểm trong nhà rất cực cũng sạch sẽ sáng sủa, đã là chàng vạng tối. Cô nằm thẳng đơ trên ghế sofa không buồn nhúc nhích: “ Tổng vệ sinh quả là hoạt động thương gân động cốt a.....”

Nhìn lại người kia, vẫn là phong thái ung dung tự tại như cũ, ngay cả hơi thở cũng không rối loạn.

Dư Nhược Nhược vong ân phụ nghĩa ngay lập tức quên luôn công sức cả buổi chiều của ai đó, trong lòng thâm oán thán, anh ta nhất định là lười biếng rồi.....

Chuông cửa đúng lúc này vang lên, cô thật sự không muốn động đậy, bèn đá đá Nhan Bồi Nguyệt đang ngồi đầu kia của ghế sofa: “ Mở cửa đi.”

Anh lạnh lùng liếc cô một cái, tựa như gió rét tháng ba, làm tim gan cô co rút một trận.....

Chỉ có thể kéo lê thân thể đã gần như tàn phế ra mở cửa.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của lão nhân đang đứng ở cửa, cô rút cuộc thành công tàn phế lần nữa.

Thanh âm lấp bắp: “ Bác trai, bác gái.....Không đúng, ba.....mẹ.....”

Nhan Bồi Nguyệt nghe thấy tiếng động ở cửa, cau mày đứng dậy đi tới: “ Sao đến mà không báo trước.”

Nhan mẹ mang theo khuôn mặt tựa núi băng, dường như hết sức không vui: “ Còn không phải do lão già này, nói cái gì mà tập kích bất ngờ, kết quả tài xế kia lại là lính mới, không biết chọn đường, mất cả nửa ngày mới tới nơi.”

Dư Nhược Nhược pha trà, bưng ra, nhìn đồng hồ, giải thích: “ Mẹ, ngài đừng nóng, đường xung quanh đến khu nhà này rất hay kẹt xe, chủ nhật lại càng đông, cũng giống Bắc Kinh thôi ạ.”

Lại bị ánh mắt như băng nhìn sang, cô không dám nói nữa, ngoan ngoãn lui về phía sau.

Nhan cha mặc dù chức vị cao, nhưng lại hết sức hoà ái, vẫn luôn cười híp mắt: “ Nhược Nhược, ở đây có quen không? Bồi Nguyệt không khi dễ con chứ?”

Cô trái lương tâm lắc đầu một cái: “ Không có, anh ấy rất tốt, còn nấu cơm cho con ăn.”

Lời kia vừa thốt ra liền quét đến một trận gió lạnh, Nhan Bồi Nguyệt không ngờ tới cô lại thành thật như vậy, muốn ngăn lại nhưng đã không kịp.

“ Cái gì? Con để Bồi Nguyệt nấu cơm? Con làm vợ mà sao có thể như vậy? Không yêu cầu con phải hiền lương thực đức, nhưng dù gì cũng phải biết chăm lo ăn uống hàng ngày cho Bồi Nguyệt chứ? Bây giờ thì tốt rồi, ngược lại còn muốn nó phục vụ con? Cưới vợ như này thì có ích lợi gì?!” Nhan mẹ thương con, thanh âm đề cao tận quãng tám, từng chữ từng chữ đều có gai.

Trong lòng cô âm ứ, nhưng vẫn giữ lễ phép không tranh luận cùng trưởng bối, chỉ cúi đầu, bộ dáng thật đáng thương.

Nhan Bồi Nguyệt nhìn cô một cái, cô tựa như rất thích cúi đầu, chỉ chờ cho người khác một đỉnh đầu đen nhánh, đem nét mặt khổ sở cùng uất ức giấu vào nơi sâu kín nhất.

“ Mẹ, bọn con tự lo được. Lần này tới là.....”

Nhan cha thuận thế nói tiếp giảng hoà: “ Chúng ta tới tham gia hội thảo nghiên cứu, thuận tiện ghé qua xem các con sống thế nào. Đúng rồi, anh con cũng tới, đưa cả Tiểu Viên Viên tới.”

Nghe những lời này, trong nháy mắt Dư Nhược Nhược bắt được trọng điểm, trong hôn lễ ngày đó có một cô nhóc không sợ quyền quý đem bánh ngọt sát lên ống quần của từng vị khách quý, làm đổ cây nến thiếu chút nữa đốt luôn cả bàn ăn, chẳng phải là tiểu quỷ năm tuổi đó sao?

“ Vâng, hội nghị đó có chuẩn bị phòng cho mọi người không? Cơm tối muốn ăn gì?”

“ Chúng ta ra ngoài ăn tối là được rồi, , con không cần phải bày vẽ. Ở nhà được sống an nhàn sung sướng, bây giờ lại phải phục vụ người khác.....” Nhan mẹ nói được nửa câu liền dừng lại, cố ý muốn châm chọc cô con dâu lười biếng.

“ Mẹ, Tiểu Viên Viên lúc nào thì tới đây?”

“Đúng rồi, anh con tối nay đến Hải Nam, lão già này buổi tối giấc ngủ không tốt. Viên Viên đành nhờ các con thôi.” Nhan mẹ lên tiếng.

Dư Nhược Nhược lập tức gật đầu như già tởm, trong lòng tự nhiên thấy hồi hộp, sao bỗng dưng lại có cảm giác “ có bạn từ phương xa tới, cực kỳ vui mừng” thế này?

Nhan Bồi Nguyệt vuốt mi tâm, nhức đầu gật một cái.

Nhắc đến quỷ tinh nghịch thì chỉ có thể là con nhóc đó mà thôi, hơn nữa còn siêu cấp phiền toái, đêm nay, đoán chừng là muốn khiêu chiến nhắ nạt cùng ý chí đã được tôi luyện nhiều năm của anh rồi.....

Lúc Nhan Bồi Vân đưa Nhan Tâm Viên tới, Dư Nhược Nhược bế nhóc lên, điểm nhẹ chóp mũi của nó: “ Tiểu Viên Viên, còn nhớ thím không?”

Đứa bé trí nhớ siêu phàm, mở to hai mắt, non nớt kêu lên: “Thím nhỏ.”

“ Thật là ngoan.....” Vừa nói xong liền không nhận được néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn như thạch hoa quả của con nhóc.

Anh em Nhan gia đều bày ra khuôn mặt bất đắc dĩ.

Dư Nhược Nhược không thể không thừa nhận, trong mọi người ở Nhan gia, chỉ có Nhan Tâm Viên là làm cho người ta yêu nhất.....

Thật ra thì tên của Nhan Tâm Viên, đằng sau tên đệm phải là chữ “ Khắc”, nhưng tên con gái mà mang theo chữ “ Khắc” chung quy lại vẫn cảm thấy có chút khó nghe, cho nên mới để là Tâm Viên.

Buổi tối, ba người đang xem TV, Nhan Bồi Nguyệt không có chút ga lăng nào, giành xem phim tài liệu lịch sử.

Nhan Tâm Viên ở trong lòng Nhược Nhược không an phận bắt đầu giãy dụa.

“ Sao vậy, Viên Viên?”

“ Thím nhỏ, con không thích xem cái này.” Nhưng tính khí chú nhỏ luôn không dễ chọc, cô bé quyết định chuyển hướng, “ Thím nhỏ, con muốn xem Doraemon.....”

Thật ra, Dư Nhược Nhược cũng muốn xem Doraemon, nhưng xét thấy lúc ăn tối, Nhan Bồi Nguyệt đã giúp cô nói tốt vài câu, cô đành nhường anh một lần này vậy.

“Doraemon không hay, thím nhỏ kể chuyện cười cho con nghe nhé?”

“Vâng, vâng, con thích nghe chuyện xưa.”

“.....”Chuyện cười không phải là chuyện xưa mà.....

“Ngày xưa, có một con kiến nhỏ yêu một con voi, sau đó cầu hôn với nó. Con voi đồng ý.” Cô chỉ có thể lấy phương thức kể chuyện xưa để bắt đầu câu chuyện cười này thôi.

Nhan Bồi Nguyệt nhìn cô một cái, ánh mắt mờ mịt không hiểu.

“Nhưng con voi mẹ không đồng ý, con biết tại sao không?”

Nhan Tâm Viên không động đậy, ngây ngô chớp mắt một cái, lắc đầu: “Không biết.”

“Bởi vì con voi mẹ nói: Thằng nhóc đó ngay cả nhẫn kết hôn cũng không mua nổi mà con còn muốn gả cho nó?!” Dư Nhược Nhược sau khi kể xong liền cười đến nghẹn. Mới có một câu chuyện mà đã cười đến nghiêng ngả rồi.

Nhan Tâm Viên nhất thời kinh ngạc: “Thím nhỏ, tại sao con kiến không mua nổi nhẫn kết hôn? Nhà bọn họ rất nghèo sao?”

“.....”

Nhan Bồi Nguyệt lặng lẽ cầm điều khiển chuyển sang phim Doraemon, đứng dậy rời đi.

Dư Nhược Nhược tinh mắt để ý thấy khoé miệng anh hơi cong lên, sau đó quay lại nhìn Nhan Tâm Viên đang chăm chú xem phim hoạt hình. Nhất thời cảm thấy, chuyện cười này, thật có chiều sâu.....

Trước khi ngủ, Nhan Tâm Viên không yên ngủ ngáy trong chăn tựa như con tằm non mềm béo múp míp, không ngừng hỏi: “Thím nhỏ, tại sao thím và chú nhỏ không ngủ cùng nhau? Ba mẹ con đều ngủ cùng nhau mà.”

“Ừ, bởi vì sợ chen phải Tiểu Viên Viên, thím nhỏ đành bảo chú sang phòng bên cạnh ngủ rồi.” Cô tự chê bai mình như vậy thật đủ vĩ đại, đủ vô tư a.....

“Con không sợ chen, ở nhà, thỉnh thoảng con cũng ngủ cùng ba mẹ, cũng là giường lớn thế này.....” Cô bé vẫn cố chấp.

“Ách.....”

“Con biết rồi, nhất định là thím cùng chú nhỏ cãi nhau, đúng không? Mẹ con cãi nhau với ba cũng sẽ tới ngủ trên giường nhỏ với con.” Cô bé ngây thơ nói.

“Ừ, cãi nhau.” Dư Nhược Nhược có chút khốn đốn, theo lời cô bé nói tiếp.

Ai biết con nhóc lại giống như chiến sĩ nhỏ, vạch chăn lên, xỏ dép, thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu.....

Một lát sau, Nhan Bồi Nguyệt mặc đồ ngủ đi tới, dụi dụi mắt hỏi: “Sao lớn như vậy còn gặp ác mộng? Không sợ mất mặt sao?”

Cô không hiểu ra sao nhìn Viên Viên, chỉ thấy con nhóc còn nhỏ tuổi, trong nháy mắt đã học làm tượng gỗ, đứng im không nhúc nhích.

Dư Nhược Nhược có chút dở khóc dở cười, bà cô nhỏ này!

.....

Cuối cùng Nhan Tâm Viên cũng gạt hái được thành công, cô bé nằm ở giữa, đôi mắt to trong veo như nước chớp chớp, tay phải hướng đến thím nhỏ xinh đẹp của nhóc, tay trái hướng đến chú nhỏ lạnh lùng.

Cô bé rất cuộc hài lòng ngủ thiếp đi.

7. Chương 6

Chương 6

Nhan Bồi Nguyệt bị náo một hồi như vậy, cơn buồn ngủ đã sớm tan thành mây khói, ngược lại Nhan Tâm Viên cùng Dư Nhược Nhược trước mặt lại ôm nhau ngủ ngon lành, lông mi khép lại tựa cánh quạt, vẻ mặt điềm tĩnh, tướng ngủ giống nhau ngoài dự đoán.

Anh nhìn trần nhà, hoảng hốt cảm thấy, đây chính là mùi vị gia đình.

.....

Ngày hôm sau, lúc Nhan Tâm Viên đi, chỉ có mình Dư Nhược Nhược là lưu luyến: “ Viên Viên, hôn thím nhỏ một cái.”

Cô bé rất biết nghe lời, hôn một cái thật kêu, hỏi: “ Thím nhỏ, con hôn thím một cái, thím có thể sinh em trai cho con không?”

“ Hả?” Cô không hiểu ra sao.

“Đi nào, Viên Viên, chỉ có có chú nhỏ hôn mới có thể có em trai, biết không?” Nhan Bồi Vân dặt tay cô bé, từ từ khai thông tư tưởng sai lầm của nó.

“ A, chú nhỏ này, chú phải yêu thương thím nhỏ nha, con muốn em trai.” Cô bé giùng giàng không chịu đi.

“.....” Dư Nhược Nhược cảm giác như nhịp tim của mình đang tăng tốc.....phù phù.....phù phù phù phù phù.....

“ Muốn em trai thì tìm mẹ của cháu đi!” Nói xong cũng lòi luôn Dư Nhược Nhược quay trở về.

Dư Nhược Nhược đi thật xa còn nghe thấy thanh âm oa oa khóc lớn của Viên Viên, nhất thời cảm thấy mình như đang bị sỉ nhục, hoá khí liền bốc lên: “ Sao anh có thể không có tình người như vậy, nó là cháu gái ruột của anh mà!”

“ Muốn anh có tình người thế nào? Hôn em một cái rồi đưa em trai cho nó?” Anh cười khẩy.

“.....”Xem như anh lợi hại!

“Mẹ anh sẽ ở lại nhà chúng ta vài ngày, em kín miệng một chút, đừng có cái gì cũng dốc hết ra ngoài, đến lúc đó đắc tội bà, em tự chịu.” Anh nhàn nhạt bỏ lại một câu, rồi đi thẳng ra ngoài trước.

Đại sảnh sân bay, tiếng người huyên náo, nhao nhao ầm ỹ. Cô nhìn bóng lưng cao lớn dưới ánh đèn của anh, có chút nghi ngờ, câu nói vừa rồi, là quan tâm ư?

Trữ Tinh gọi điện thoại tới: “ Tối mai theo mình đi xem mắt.”

“Sợ rằng không được, mẹ chồng mình tới, mình phải giả bộ làm con dâu ngoan hiền, cứu vãn chút mặt mũi.”

“ Chắc chắc, cậu mà giả làm được con dâu ngoan hiền, chắc mình làm ảnh hậu luôn rồi. Mình mới phát hiện gần đây đang lưu hành mấy phim truyền hình thể loại gia đình, tỷ như Khi con dâu gặp gỡ mẹ chồng, Mẹ chồng tới;..., trong đó đều là vợ hiền dâu thảo. Tự giải quyết cho tốt đi, nhớ lời khuyên của mình, nói ít làm nhiều, phục vụ bà ấy giống như phục vụ cấp trên là được.”

“ Cậu không phải là từ Cung Tâm Kế bước ra đó chứ? Sao kẻ sách lại giống trong đó vậy?”

“ Cũng được, không đến nỗi ngay cả mẹ mình cũng không giải quyết được.....Nghe nói đối tượng xem mắt thứ ba này của mình là một bác sĩ, chỉ mong hắn không có kiểu đầu Địa Trung Hải cộng thêm thân hình Thái Sơn a....”

“.....Lấy nhân phẩm của cậu, không chừng mẹ cậu chỉ hận không thể gả cậu ngay lập tức.” Cô toét miệng cười có chút hả hê.

“ Dư Nhược Nhược, mình rửa cậu bị mẹ chồng mắng xối xả.” Đầu dây bên kia hung hăng cúp điện thoại.

.....

Trữ Tĩnh, cậu là đồ quạ đen! Đây là suy nghĩ duy nhất của Nhược Nhược sau khi bị mắng đến không ngóc đầu lên được, thế giới này chính là như vậy, chuyện tốt thì chẳng bao giờ linh nghiệm.....

“ Làm phóng viên thì cũng phải có quy tắc, một cô gái nửa đêm canh ba không về nhà, truyền ra ngoài còn ra thể thống gì nữa?! Mặt mũi Nhan gia chúng ta bị vứt sạch rồi.”

Giờ phút này, Nhan mẹ mặc áo ngủ ngồi đó, như hung thần ác sát.

Cô cúi đầu, không dám cãi lại nữa chữ.

Nhan Bồi Nguyệt ra ngoài, kéo cô đi về phía phòng ngủ: “ Mẹ, cũng trễ rồi, mau đi ngủ thôi. Con về phòng dạy dỗ cô ấy.”

Kết quả là vừa vào phòng liền buông cô ra, để cô ngã xuống giường.

“ Vậy chẳng phải là chúng ta phải ngủ chung một phòng sao?” Cô dò hỏi.

“Anh cho rằng, buổi sáng em đã ý thức được.”

“.....”

Cô rón rén đi tắm rửa rồi thay sang bộ áo ngủ bảo thủ nhất, lại rón rén trở về phòng.

Mấy ngày nay, hai người thật thường xuyên ngủ cùng giường a==.....

Đêm tân hôn là bởi vì khẩn trương, cơ hồ là cả đêm không chợp mắt.

Tối hôm qua là vì có Tiểu Viên Viên nằm chắn giữa nên không có vấn đề gì.

.....

Quả nhiên, lúc ngủ rõ ràng là đưa lưng cách thật xa về phía anh, vậy mà sáng sớm. khi ánh mặt trời chiếu vào, Dư Nhược Nhược vừa mở mắt ra, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn mặt đang say ngủ của Nhan Bồi Nguyệt.

Hình như ngay cả trong giấc ngủ cũng không hề thả lỏng chút nào, anh vẫn nghiêm mặt như cũ, chân mày khẽ nhíu. Da thịt màu lúa mạch, thoát nhìn vừa khoẻ mạnh lại có chút nhu hoà.

Dư Nhược Nhược nhớ lại lần đầu tiên đến doanh trại tìm anh là khi cô làm mất chìa khoá nhà, lúc đó anh đang đứng trên đài nói chuyện huấn luyện, bên dưới mệnh mông đều là mũ xanh.....

Anh đang trên bục đề ra phương hướng, ngữ điệu anh khí đến bức người.

Lúc anh đi xuống liền lộ ra bộ mặt khó chịu: “ Sao em không đem mình làm mất luôn đi?!”

Khi đó, mi tâm nhíu lại một chỗ, tựa như khe núi, sâu thật sâu.

Rõ ràng chỉ mới ba hai tuổi, là thời kì phong độ nhất của một người đàn ông.

.....

Không hề báo động trước, anh liền mở mắt, là quân nhân nên độ nhạy cảm đã được luyện đến cảnh giới cao nhất: “ Em ở đây làm gì?!”

Tay của cô lúng túng dừng lại giữa không trung:” Em chỉ muốn đếm lông mi của anh mà thôi.....Là bị rám đen sao?”

“.....” Anh lật người rời giường, “ Có thời gian thì đi mua ngay bữa sáng, nước dừa cùng bánh mì nhân đường đỏ là những món mẹ anh thích nhất vào bữa sáng.”

Cô nhận lệnh, động tác nhanh lẹ tựa như ra chiến trường.

Lúc trở lại, trên trán đều là mồ hôi, cả người giống như vừa bước ra từ nhà tắm hơi, sắc mặt đỏ bừng, giờ chiến lợi phẩm trong tay ra: “ Em mua bánh mì vừa mới ra lò.”

Nhan Bồi Nguyệt nhíu mày: “ Em rời giường khi nào?”

“ Hả?” Cô không hiểu chút nào, đi mua bánh mì nướng không phải là chủ ý của anh sao?

Cũng may là lúc này cô cũng không quá đần, lập tức trả lời: “Được một lúc rồi, bánh mì ở đó còn chưa nướng chín nên phải chờ một lát. Mẹ, bánh mì đường đỏ và bánh mì sữa tươi, mẹ muốn ăn loại nào?”

Nhan mẹ sao lại không nhận ra đôi vợ chồng này đang kẻ xương người hoạ, mặt không đổi sắc: “ Hôm nay mẹ muốn ăn bánh mì nho.”

.....

Trước khi đi làm, Nhan mẹ dặn dò: “ Hôm nay, tan việc sớm một chút, cùng mẹ đi dạo phố.”

“ Vâng, mẹ, con nhất định sẽ dẫn đường thật tốt!”

Lúc Nhan Bồi Nguyệt ra khỏi cửa, bỗng quay đầu lại gọi cô, cô vừa thay giày xong, ngẩng đầu lên liền đụng trúng ngay bờ môi của anh.....

Nhan Bồi Nguyệt thuận thế hạ luôn xuống trán cô một nụ hôn, ngay sau đó ở bên tai nói nhỏ: “ Nhớ nói lời giữ lời.”

.....

Dư Nhược Nhược đi thật xa rồi vẫn cảm thấy vết hôn trên trán nóng hừng hực, giống như vừa bị cái gì đó đốt cháy.

Anh, anh.....anh vậy mà lại hôn cô!

Mặc dù chỉ là trán, nhưng trừ chú chó con trước đây cô nuôi và Tiểu Viên Viên ra thì chưa có thêm bất cứ sinh vật nào làm chuyện này a.....

Cảnh vệ gác cửa nhiệt tình mở miệng chào hỏi: “ Nhan phu nhân, đi làm à?”

Cô tựa như du hồn, không hề hay biết nhẹ nhàng đi qua.

Cảnh vệ lần nữa rung mình một cái, lần trước thì hết sức hưng hốt, hết sức phóng khoáng, lần này đột nhiên lại ngẩn ngơ như vậy.....Nhan thủ trưởng mới tới, rốt cuộc cưới phải cô vợ có bao bộ mặt đây.....

Nhược Nhược cả ngày ở trong tình trạng mất hồn mất vía, động một chút là suy nghĩ viển vông, lúc họp bị phê bình nhiều lần còn không hối cải. Biên tập Tiểu Trần ở sát vách hỏi: “ Tiểu Dư, Tiểu Dư, lão đại gọi cậu đó, hôm nay cậu xảy ra chuyện gì à? Thật không giống bình thường chút nào.”

Cô lúc này mới hoàn hồn, sửa sang lại bản thảo, đi tới phòng làm việc.

Phản Tiểu Trà vừa nhìn xuống bản thảo liền cau mày: “ Nhìn sơ qua thì có ba lỗi chính tả. Dư Nhược Nhược, cô mới vào nghề à? Thái độ làm việc thế này, bảo tôi làm sao yên tâm giao công việc cho cô đây?”

“ Thật xin lỗi, hôm nay tôi có chút tình huống đặc biệt.”

“Đừng lôi những thứ này ra làm cái cớ, cô không nên để chuyện riêng tư làm ảnh hưởng đến công việc. Đúng rồi, tôi vừa nhận được tin Cốc Tinh Hà đang cùng một cô nàng thần bí xuất hiện tại khu du lịch ở vùng ngoại ô, buổi chiều cô và Thích Tấn đi nằm vùng, tranh thủ cho tôi chút tin tức có giá trị.”

“ Còn nữa, lần trước làm mất máy ảnh, thiệt hại chia 3:7, 30% sẽ trừ vào tiền lương của cô.”

“ Lão đại, hôm nay tan sở tôi có chút việc gấp, có thể không cách nào đi được.Có thể đổi cho Tiểu Trần được không?”

“ Tiểu Dư à, tôi đây là muốn cho cô một cơ hội.”

“ Tôi hiểu, cũng rất cảm kích lão đại, chỉ là tối nay thật sự có chuyện không thể không đi.” Nhược Nhược không nói chi tiết, là bởi vì ở công ty cô luôn giấu việc mình đã kết hôn, hiện tại cũng không thể nói rõ được.

Phàn Tiểu Trà ngẩng đầu nhìn cô một cái, chỉ thấy khuôn mặt cô quả thật đang lúng túng nên cũng không làm khó cô nữa.

Nhưng Nhược Nhược không hề thấy nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy mất mát vì con đường đến ước mơ của mình đang ngày càng cách xa.

Kết hôn gì chứ, hại chết người!

Hôn nhân thật nguy hiểm, mọi người phải cẩn thận

8. Chương 7

Chương 7

Thật ra Nhan mẹ cũng không phải loại mẹ chồng cay nghiệt, chỉ là ngậm đắng nuốt cay mấy chục năm nuôi con khôn lớn, giờ thoảng một cái đã thuộc về người khác. Lòng dạ phụ nữ vốn không lớn, đối với lông gà vỏ tỏi còn tính toán chi li, huống hồ là một đứa con trai lớn như vậy, là máu mủ ruột thịt của mình....

Hoặc là nói, bà chỉ là không cam tâm, không cam lòng để Dư Nhược Nhược chiếm sẵn tiện nghi như thế. Mặc dù trên thực tế cái tiện nghi này sớm muộn gì cũng bị chiếm.

Dư Nhược Nhược đã suy nghĩ thông suốt về việc này, trong lòng cũng không nảy sinh bất kì một tia oán hận nào với bà, ngoan ngoãn đi theo sau giúp mẹ chồng xách túi lớn túi bé, hơn nữa còn tranh trả tiền, không oán thán một lời nào. Thậm chí số tiền này coi như là con trai bà tiêu cho bà đi.....

Nhược Nhược thừa dịp mẹ chồng thử quần áo, đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên bị kéo đi: Chúng ta đi thôi.”

Bước chân vội vã, thậm chí không buồn thử bộ quần áo mình đã nhìn trúng.

Cô có chút không giải thích được, chẳng lẽ mình lại chọc giận mẹ rồi?

Theo bản năng quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy một mỹ nữ đang chọn quần áo trong tiệm, tóc dài hơi xoắn, khí chất thoát tục, mang lại cảm giác rất đoan chính, nếu ở cổ đại chính là hình mẫu quý phi điển hình.

Giờ phút này, cô ấy đang ngẩn ngơ nhìn về phía này, trong ánh mắt có xen chút phức tạp, Dư Nhược Nhược đọc không hiểu, cũng không có hứng thú hiểu.

Chỉ là có chút tò mò, có thể khiến cho bà mẹ chồng vốn lợi hại của cô sợ đến nỗi phải nhượng bộ lui binh, quả là nhân vật không tầm thường a.

Nhất thời ánh mắt nhìn mỹ nữ của Nhược Nhược có thêm ba phần sùng bái, ba phần hâm mộ cộng thêm một phần kính nể.....

Hình như bị vị “Quý phi” kia khuấy rầy tâm tình, lúc sau mẹ chồng cô có chút không tập trung, cô lớn mật đề nghị:” Mẹ, chúng ta lên tầng trên cùng đi, ở đó có nhà hàng xoay tròn cao nhất thành phố, từ đó có thể ngắm cảnh đêm của cả thành phố, rất đẹp đó.”

Nhan mẹ nhìn cô một cái, nở một nụ cười trước nay chưa từng thấy, sau đó gật đầu.

Trong lòng cô bỗng thấy vui sướng khi vượt được mong ngửa.....

Đây là nhà hàng trung tây kết hợp, là hội tụ giữa phong tình của Đông Nam Á và lãng mạn của Italy, toát lên vẻ ưu nhã, chỗ rất nhỏ nhưng không mất đi vẻ xa hoa tinh xảo, cao quý sang trọng vừa đủ.

Nhan mẹ cực kỳ hài lòng, lơ đãng hỏi một câu: “ Con và Bồi Nguyệt từng tới đây rồi à?”

Cô theo bản năng định phản bác, trong lòng cực kỳ khinh thường, Nhan Bồi Nguyệt mà cũng biết kiêu lãng mạn này ư? Nếu thế có khi chim cánh cụt và gấu bắc cực cũng có thể làm hàng xóm của nhau rồi cũng nên.....

Nơi này là do Trữ Tĩnh, vốn là tác giả chuyên mục đô thị tình cảm chuyên dành cho người giàu có mời cô tới ăn cơm nhân dịp sinh nhật hai mươi tư tuổi của cô, lúc đó người chồng vừa kết hôn một tuần của cô còn không biết đang ở xó nào bảo vệ quốc gia nữa....

“Đúng vậy, lần trước sinh nhật con, anh ấy đưa con tới đây. Mẹ, tôm Phỉ Thuý Hoa Điều ở đây rất ngon, mẹ muốn nếm thử một chút không?” Cô dối lương tâm mở miệng.

Điện thoại trên bàn bỗng phát ra tiếng “rì rì”, là tin nhắn doạ người từ Trữ Tĩnh: “Nhóc con, thẻ tín dụng thanh toán trên danh nghĩa tên mình?”

Cô nhận được tin nhắn, lập tức hiểu ý: “Xem mắt ở nơi sang trọng thế này? Chẳng lẽ có hy vọng rồi?”

“Gặp ở toilet.”

.....

Trữ Tĩnh vừa trang điểm lại ình , vừa trêu ghẹo: “Vụ dỗ mẹ chồng vui vẻ này thật đúng là tốn kém mà, bình thường muốn tiêu của cậu một tí xiu, cậu đã kêu gào ầm ĩ rồi.”

“Còn cậu, mình vừa liếc trộm một cái,tiền sĩ đó rất được nha. Có vẻ rất nhã nhặn, còn đeo kính gọng vàng, tựa như học giả vậy.....”

“Đó không phải khẩu vị của mình, hẳn so ra chỉ hơn mình có bốn tuổi, vậy mà mở miệng ra là văn thơ lai láng. Nói cả nửa buổi hoá ra là tiền sĩ ngôn ngữ.....Mình tự nhận thấy tốt xấu gì mình cũng là một tác gia chuyên mục hành văn trau chuốt, nhưng vừa gặp hần, ngay cả nửa chữ mình cũng không thốt ra được, chỉ có thể khóc thầm trong lòng.....”

“Phốc.....Dạo này, cực phẩm như vậy là hiếm có khó tìm đó, tự giải quyết cho tốt. Cậu ra ngoài trước đi, mình cũng phải đi phục vụ hoàng thái hậu nhà mình đây.”

Kết quả, vừa ra khỏi toilet Nhược Nhược đã bị đụng một cái đến nỗi trời đất quay cuồng, một mùi hương thơm ngát lập tức cuốn lấy cô, cuốn cô vào một lồng ngực rộng rãi, ngay sau đó liền bị nhốt vào buồng kế bên trong toilet, cửa thông minh tự động khoá lại.

Cô bị che miệng, chỉ có thể ô ô vài tiếng.

Giọng nam ở phía sau vang lên: “Đừng lên tiếng, giúp tôi một chút.”

!!! Bị kẹp thế này muốn người ta giúp kiểu gì đây? ! Để thấp xuống một chút sẽ chết à?

Đợi chút, giọng nói này từ tính vừa phải, là kết hợp giữa trong trẻo của bé trai và trầm thấp của đàn ông trưởng thành, là giọng nói mê đảo vạn người.....

Cô khẽ quay đầu, mắt đột nhiên trợn to: này, đây không phải là.....Cốc Tinh Hà sao? !

.....TMD, thật quá may mắn rồi..... (TMD = con mẹ nó)

Người đàn ông bên ngoài nóng nảy đập cửa hết buồng này đến buồng khác, có vẻ sắp đến buồng này rồi. Chàng trai sau lưng cúi đầu, khí nóng thổi vào cổ cô: “Mỹ nữ, giúp tôi trốn anh ta, nếu không, tôi không dám đảm bảo cô có thể ra khỏi đây hay không đâu.”

Cho dù là uy hiếp người, vẫn trấn định như vậy, quả nhiên là thần tượng vạn người mê.....

Cho dù là bị uy hiếp, vẫn cao hứng bùng bùng, quả nhiên là Dư Nhược Nhược không tim không phổi.....

Nhược Nhược điên cuồng gật đầu, trong lòng thầm tính toán rung trời chuyển đất.

“Tinh Hà, Tinh Hà, tôi biết cậu ở bên trong, đừng làm loạn nữa.” Cuối cùng cũng tới buồng này rồi.

Cô hắng giọng một cái, xuất khí từ đan điền: “Tên biến thái chết tiệt, cút xa một chút, bà đây ra ngoài sẽ cho người biết tay!”

.....

Người bên ngoài nói xin lỗi rồi phần nộ rồi đi, chàng trai buông cô ra, thay đổi cái nhìn triệt để: “ Nhìn không ra nha, thân thể nhỏ vậy mà sức lực cũng không tồi. Âm thanh sư tử rống này thật khiến người ta mở rộng tầm mắt a.”

“ Anh có thể ký tên và chụp ảnh với tôi không?” Giọng nói của cô lập tức trở nên ngọt ngào, từ trong túi lấy ra máy ảnh và bưu thiếp đã viết sẵn tên.

Chàng trai tỏ vẻ nghi ngờ: “ Cô không phải là phóng viên chứ? Hay là thợ ảnh?”

“Sao có thể như vậy? Máy ảnh này là mẹ chồng vừa tặng tôi làm quà gặp mặt, bà không nghĩ là tôi không biết dùng cái này. Anh biết không?” Cô ngây ngô đem trang bị mới đổi đưa cho anh ta, thăm thán phục tài năng diễn xuất thiên bẩm của mình.

Tinh Hà lúc này mới nửa tin nửa ngờ: “Đi ra ngoài chụp đi, chụp ảnh trong toilet nữ, tôi không biến thái vậy đâu.”

“Đúng rồi, không phải anh muốn trốn đại diện Hoà Ký của anh sao? Vừa đúng chỗ này tôi có vũ khí.” Cô vừa nói, vừa móc trong túi xách của mình ra khẩu trang và kính dâm kiểu nam.....

“ Rất cuộc cô làm nghề gì?” Lòng nghi ngờ của anh chàng lại nổi lên.

Cô lập tức nghiêm nghị: “ Anh nhất định là bị phóng viên bám theo đến sợ rồi, thôi, tôi không so đo với anh. Tôi là tác gia vô danh của chuyên mục tình cảm, chẳng qua là viết vài lời khuyên vớ vẩn mà thôi, không muốn giúp thì thôi.....”

“ Khẩu trang này là vì gần đây tôi bị cảm, kính mắt là hai ngày trước tôi cùng chồng tôi đến HongKong, tôi lên mua làm quà sinh nhật cho anh ấy....” Cô bịa chuyện, càng nói càng hăng: “ Anh không tin cũng được, coi như lòng tốt của tôi bị uống phí rồi...”

“Tôi tin là được.” Cuối cùng chàng trai hai mươi ba tuổi đã bị lừa gạt thành công.

Trong lòng cô mừng thầm: “ Anh đeo khẩu trang và kính dâm vào đi. Tôi giúp anh đi thám thính một chút. Anh đưa số di động cho tôi, lát tôi gửi tin nhắn cho anh.”

Anh chàng không nghi ngờ gì làm theo.

Dư Nhược Nhược vừa ngồi vào vị trí, liền gửi tin nhắn báo tạm thời chưa thấy địch cho anh chàng, khoe miệng vẫn cười toe toét.

Nhan mẹ nghi ngờ: “ Sao đi lâu như vậy?”

“Ách, xảy ra chút sự cố, nhưng bây giờ không sao rồi.” Cô híp mắt, trong lòng thầm nhắm đi nhắm lại mười một con số, hôm nay quả là ngày hoàng đạo a.....

Không biết có phải do gặp chuyện tốt hay không, tâm trạng cô giờ khá hơn lúc đầu rất nhiều, cô luôn cảm thấy thái độ Hoàng thái hậu đối với cô có chút thay đổi, tỷ như, bà thay cô tỉ mỉ chọn vài bộ quần áo, mặc dù quần áo trang nhã kiểu đó không phải là phong cách của cô, không những thế còn tốn thời gian đưa cô đến thẩm mỹ viện cao cấp thay đổi tạo hình, mặc dù tạo hình này chút quái dị. Áo len màu đỏ mận mặc trong áo khoác thay cho áo sơ mi, tóc nâu cuộn sóng to vén sau tai trái, bên tai phải đeo khuyên tai dài vài cm. Lúc bước đi, bên trái cổ bị tóc chọc ngứa, bên phải cô bị khuyên tai chọc ngứa. Đủ loại hành hạ.....

Nhưng Nhan mẹ có vẻ rất hài lòng, đi vòng quanh cô hai vòng, quở trách: “ Con gái phải biết ăn mặc một chút, mỗi ngày đều vác túi vải bố lớn như vậy, mặt mộc không trang điểm, mặc áo T shirt cao bồi, làm sao mà hấp dẫn chồng con được?”

Khi về nhà lại dặn dò: “ Thật ra thì con cũng là đứa nhỏ đáng thương, thật may là còn có ông bà ngoại thương yêu. Nhưng cô bé nào rồi cũng phải học cách trưởng thành, thay đổi lực chú ý, đem gia đình đặt lên trên hết. Về sau con còn phải sinh con, không thể tiếp tục làm công việc đi sớm về muộn như vậy nữa.”

Cô sững sờ nửa ngày mới gật đầu, trong lòng rất không thoái mái.

Vốn dĩ hôn nhân của cô và Nhan Bồi Nguyệt chính là anh không tình tôi không nguyện, bây giờ còn trông cậy vào cô sinh con?

Rốt cuộc cũng không dám mạnh miệng, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần Nhan Bồi Nguyệt không ép cô sinh con là được. Chỉ là, nếu Nhan Bồi Nguyệt nói một lời ép cô sinh con.....Vậy.....cô sẽ đi kiện anh ta tội ép cưới ! !

9. Chương 8

Chương 8

Mẹ chồng nàng dâu vừa bước chân vào cửa đã thấy Nhan Bồi Nguyệt đang nhàn nhã ngồi chơi game, vui vẻ đến quên trời đất.

Nhan Bồi Nguyệt vốn ngẩng đầu lên đang định chào hỏi, nhưng khi nhìn đến tạo hình mới của Dư Nhược Nhược, tâm mắt nhất thời không dời đi được, chớp mắt vài cái, nhàn nhạt nói: “Đến chỗ nào đổi lại tóc đuôi gà đi, cảnh vệ ở cửa không ngăn lại hỏi tên sao?”

“.....” Trong lòng cô bốc hỏa, hận không thể bước lên đạp cho anh hai phát để xả hận, nhưng trên mặt lại giả bộ vô tội, mắt chớp chớp nhìn mẹ chồng, hàm ý uất ức kể khổ, mẹ, nhìn thấy không? Con trai mẹ bình thường toàn bắt nạt con như thế đó.....

“Ăn nói kiểu gì vậy? Mau đi rót ẹ hai ly trà, mệt chết đi được!”

.....

Lần này đến phiên Nhan Bồi Nguyệt kinh ngạc, nha đầu này, còn đang lo sẽ phải chịu uất ức, không nghĩ tới chỉ mới có mấy giờ đồng hồ đã thu phục được mẹ mình? Thật không thể khinh thường a.

Dư Nhược Nhược yên tâm thoải mái bưng trà anh vừa pha, uống đến sảng khoái. Nông nô chúng ta rốt cuộc cũng thành công vùng lên lật đổ chính quyền.....

.....

Lúc đi ngủ, cô bò đến bên cạnh anh, chọc chọc cánh tay: “ Mẹ anh hôm nay có chút kỳ lạ, dường như bà gặp được nhân vật so với bà còn lợi hại hơn.”

Anh nhếch lông mày tỏ vẻ hứng thú với đề tài này, ý bảo cô tiếp tục.

Dư Nhược vừa cảm thán phong thái của anh quả là trời sinh vương giả, vừa tiếp tục miêu tả: “Lúc trong cửa hàng may, vốn là mẹ muốn đi thử quần áo, nhưng khi nhìn thấy một đại mỹ nhân liền có chút sợ hãi, quần áo cũng không thêm thử, kéo em đi luôn.”

Anh lần nữa nhíu nhíu lông mày.

“Đại mỹ nhân kia là kiểu người trí thức, khoảng hai bảy, hai tám tuổi. Tóc dài hơi xoăn, là màu đen tự nhiên, rất đoan trang, quý khí. Nhưng cá nhân em thấy cô ấy kiểu người tự ti từ trong xương, không che giấu được. Cả người cũng có chút mất tự nhiên, nhìn hướng bọn em rồi đi mà không khỏi ngẩn người.”

Anh rốt cuộc cũng mở mắt, mặt không thay đổi nhìn cô một cái: “ Em nghĩ nhiều rồi.” Ngay sau đó lật người, đưa lưng về phía cô.

“ Giác quan thứ sáu nói cho em biết, chuyện này nhất định có gì đó mờ ám, aiz, tò mò chết mất.....” Cô cắn chần, hai chân đạp loạn, rước lấy một trận mắng mỏ giận dữ: “ Không muốn ngủ thì ra phòng khách chống dầy đi!”

.....Đúng là phương thức quân đội biến thái!

“136*****136*****.....” Cô lẩm nhẩm lại số điện thoại của Cốc Tinh Hà, lên kế hoạch thả dây câu dài bắt con cá lớn, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Nhan Bồi Nguyệt lại không ngủ được, anh đối với kiểu đọc quang quác mấy con số để đi vào giấc ngủ của cô sớm đã có sức chống cự, không có chút tác dụng nào. Chỉ biết đứng dậy, đi ra ban công ngoài phòng khách.

Nhược điểm lớn nhất của tầng năm chính là không thể ngắm nhìn được phong cảnh, trong phạm vi tầm mắt chỉ nhìn thấy những ô cửa sổ đen thui ở chung cư đối diện, cùng với ánh trăng mờ mờ chiếu rọi.

Bên cạnh ánh trăng thấp thoáng như ẩn như hiện một ngôi sao lấp lánh, ánh sáng từ ngôi sao không hề thua kém ánh trăng một chút nào.

Ánh trăng luôn có ngôi sao làm bạn, nhưng đôi khi cũng chỉ lẻ loi mình sao.

Thời điểm này, nhà nhà đã tắt đèn, chỉ còn chút đốm lửa phát ra từ đầu thuốc, tôn lên khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông trong bóng đêm

.....

Cả đoàn người ai ai cũng biết hôm nay tâm tình đoàn trưởng không tốt, chỉ có thể cắn răng tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc gấp mười lần so với bình thường, công vật nặng 20 kg chạy 5000m, mỗi người nâng tạ 15kg hai trăm lần, bắn bia liên tục trong một giờ, luyện tập đối kháng hai giờ.....

Mẹ nó, đây quả thực chẳng khác bộ đội đặc chủng là mấy!

Cái này rõ ràng không phải nhiệm vụ của bọn họ mà!!!

Vốn là chức vụ càng cao thì càng rảnh rỗi, đoàn trưởng căn bản không cần tự mình huấn luyện, nhưng thượng tá lại đưa ra lý do rất đầy đủ, cuối tuần sẽ đưa ra huấn luyện đeo vật nặng hành quân việt dã, trước kia đoàn trưởng cũ huấn luyện hiệu quả không cao, hiện tại đoàn đội giao cho anh, anh nhất định phải chỉnh đốn lại kỷ luật, trị đám binh lính không biết kỷ cương này.

Anh trước kia xuất thân từ bộ đội đặc chủng, có mảnh khoé nào mà không biết. Những người ở đó đều được tiếp nhận huấn luyện cấp quốc gia, toàn những tay lão luyện. Đấu tranh anh dũng tất nhiên không nói ở đây, nhưng có người nào là nhiệt huyết không sôi trào? Hiện tại được điều về làm đoàn trưởng bộ binh, kỳ thực là cực kỳ không muốn, nhưng có quân nhân nào có tiếng nói riêng của mình? Tất cả đều có nghĩ vụ phải phục tùng mệnh lệnh!

Thật ra thì người càng nhiều, càng khó tránh khỏi sẽ có vài nhân vật chẳng ra sao. Tục ngữ nói không sai: Cây nhiều thì phải có cành khô. Mấy trại trưởng cũng vì thiên hạ quá thái bình nên mới có chút buông lỏng.

Như tình hình hiện tại, năng lực binh lính ở đây không bằng một phần tư binh lính đặc chủng dưới quyền anh trước kia. Một mặt, quả thật cũng do điều kiện tiên quyết, đó là lính đặc chủng vốn toàn nhân tài nổi trội đã trải qua sàng lọc kỹ càng, còn có nguyên nhân quan trọng hơn chính là chế độ đào thải tàn khốc.

Anh là quân nhân xuất thân thế gia, từ nhỏ, hoàn cảnh cùng bầu không khí chung quanh đã hun đúc anh trở thành một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, ý chí vững tựa bàn thạch.

Ý tưởng hiện giờ của anh, chính là đào tạo đội ngũ dưới kia, từ trại trưởng trở đi, phải ngoan ngoãn chấp hành, trở thành đội ngũ đứng đầu quân khu!

Kể từ sau khi anh đến, mấy trại trưởng liền cảm như hén, ngay cả nuốt cơm cũng thấy khó khăn, chỉ sợ đụng phải họng súng. Quan lớn hơn một cấp đã đè chết người, thêm vào đó là gia thế của Nhan Bồi Nguyệt, bọn họ có xách dép chạy theo cũng không kịp, chỉ có thể không ngừng kêu khổ trong lòng, ngoài miệng hô to “một hai một”.....

.....

Nhan mẹ ruột cuộc không chịu nổi phong thủy ở phương nam, bị tiêu chảy hơi nặng, liền la hét muốn quay về Bắc Kinh. Trước khi đi còn tỏ ra lưu luyến không nỡ.

Dư Nhược Nhược trong nháy mắt bỗng có cảm giác, bà thật giống mẹ mình.

Là mẹ trong tưởng tượng.

Đột nhiên cũng sinh ra một loại tâm tình không nữ, hốc mắt hơi ửng đỏ: “Mẹ, lễ mừng năm mới, nếu Nhan Bồi Nguyệt rảnh, chúng con sẽ đến thăm mẹ.”

“Quản nó rảnh hay không làm gì, con đến là được. Ông cụ ở nhà suốt ngày nhắc đến cháu dâu đấy.”

Cô gật đầu một cái, lại khẽ ngẩng đầu lên, sợ nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

“Nhược Nhược, con phải nhớ kĩ, phụ nữ cần nhất là sức quyến rũ hấp dẫn một người đàn ông. Con nên giữ chắc chồng mình, mẹ đây đã nhận định con là con dâu duy nhất của mẹ rồi đấy.”

Cô không biết từ khi nào mẹ chồng đã thay đổi thái độ đối với mình, cô cũng không biết vì sao lời nói của mẹ chồng lại có chút cảnh giác như thế, nhưng lúc này cô lại lộ ra vẻ mặt cực kỳ xúc động: “Vâng, mẹ, con nhất định nhớ.”

.....

Trong ấn tượng của cô, có lẽ đây là lần đầu tiên cô gọi mẹ một cách chân thành như thế.

Không phải vì Nhan Bồi Nguyệt, mà bởi vì Nhan mẹ, giọng nói của bà, ánh mắt của bà, cùng với mẹ ruột trong trí nhớ của cô dường như đang dần hoà vào làm một.....

Trước khi đi Nhan mẹ còn tặng cho con dâu một chiếc vòng tay vô giá, nghe nói đó là bảo vật gia truyền.

Đưa Nhan mẹ đi rồi, ngày từng ngày cứ thế trôi qua, tựa như con suối nhỏ đang chậm rãi xuôi dòng; tựa như lá cây bắt đầu bị gió thu thổi tới, chân thành rơi xuống; tựa như tình cảm, đang nhẹ nhàng lên men trong cuộc sống, bắt đầu toả ra hương vị mê người.....

Lúc Dư Nhược Nhược đi làm ngang qua quầy sách báo ở đối diện chung cư, luôn có thói quen lên tiếng chào hỏi ông Đường – chủ quầy sách báo, thuận tiện hỏi thăm lượng tiêu thụ tạp chí “Nam Phương Phong Bạo”.

Tạp chí kiểu này luôn luôn phát triển rất mạnh ở những thành phố phía nam, chỗ nào cũng có, sức cạnh tranh có thể nói là vạn mã qua cầu. Lượng tiêu thụ cũng không cố định, có lúc bắt được những đề tài nhạy cảm, trong vài ngày liên tiếp, số lượng tiêu thụ luôn là cung không đủ cầu.

“Ông Đường, chào buổi sáng.”

“Tiểu Dư, chào, hôm nay “Nam Phương Phong Bạo” bán kém hơn “Nam Phương đô thị” một chút.”

Cô bỏ tiền ra mua một quyển, tỉ mỉ lật giở từng trang, cũng không có gì đặc biệt. Điểm sáng duy nhất chính là hình ảnh một nữ minh tinh nào đó bị chụp trộm tối qua.

Hình ảnh bình thường, cũng không quá rõ ràng. Nhưng mơ hồ thì mơ hồ, vì trong giới giải trí có rất nhiều nữ minh tinh có dáng người và phong cách giống nhau, vì thế hình ảnh kiểu này tạo cho độc giả rất nhiều không gian tưởng tượng.

Công việc chính của phóng viên là thuật lại sự việc, cũng chẳng phải là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, đối với tin tức về nữ minh tinh nọ cũng chỉ là biến những suy đoán mơ hồ thành những suy đoán hợp lý.

Vừa vào công ty, Dư Nhược Nhược liền phát hiện sắc mặt lão đại không tốt lắm, cô hỏi Tiểu Trần.

Tiểu Trần chỉ chẹp miệng nhún nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

“Có phải do “Nam Phương Đô Thị” đoạt mất tin tức không?”

“Hình như không phải, tin tức đó thật ra đã được đăng trên web hai ngày trước, mình cho cậu địa chỉ trang web đó, cậu xem một chút đi. Bọn họ chẳng qua là thêm mắm dặm muối thôi, toàn chuyện cũ rích.”

Cô mở website, là bài viết câu văn lưu loát kết hợp với vài hình ảnh mơ hồ không rõ, lên án mạnh mẽ giới giải trí bên ngoài rục rịch, bên trong xấu xa.

Cô không yên lòng di chuột, có nơi nào không phải như vậy? Chẳng qua do đặc thù của giới giải trí, nên đặc biệt bị người ta chú ý, đem ra làm chủ đề bàn tán mà thôi.

Ánh mắt cô đột nhiên dừng lại trước một tấm hình, ánh đèn màu lam, có một chàng trai mặc áo trắng lộ ra nửa sườn mặt. bởi vì ánh sáng lần lượt thay đổi, ở góc nhỏ bên phải mắt kính hiện lên một logo rất nhỏ bị cô nhạy cảm bắt được.

Đó là một chữ cái in hoa, Y.....

Đó là chữ cái đầu tiên trong họ của cô.....

10. Chương 9

Chương 9

Sau khi tan ca, Ninh Tĩnh gọi điện thoại hẹn ra ngoài ăn tối, lại gặp lúc Nhan Bồi Nguyệt đi họp

Cô cũng lười vào bếp nấu nướng.

“Đến đây để mình phỏng vấn xem cậu đã trải qua ngày cuối cùng với mẹ chồng như thế nào...” Ninh Tĩnh hả hê cười trộm.

Dư Nhược Nhược giơ tay trái lên, chiếc vòng ngọc phát sáng long lanh, không hề có chút tì vết nào, một màu xanh lá tinh khiết giống đầm nước xanh: “Thấy không? Đây là của mẹ chồng mình tặng, bà ấy còn thân hơn mẹ ruột của mình. Đoán chừng bà ấy bị tư thế vạ người mê của mình hấp dẫn”.

“....” Ninh Tĩnh im lặng lắng nghe cô nói dối mà không chớp mắt.

Dư Nhược Nhược đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi: “Nếu như mà mình vì sự nghiệp, vì mơ ước mà lợi dụng một người tin tưởng mình, vậy sẽ như thế nào?”

“Chẳng như thế nào cả, chỉ là người đó sẽ không tin tưởng cậu nữa mà thôi. Nhưng cậu đột nhiên hỏi chuyện này làm gì?”

“Cuộc sống quá nhàm chán, thuận miệng hỏi một chút”.

“....”

“Cậu còn nhớ rõ thời điểm chúng ta học đại học không? Trong sân trường học” Dư Nhược Nhược mang về mặt hoài niệm. “Năm đó phong cảnh đẹp, chính là lúc màu cam vàng xanh hòa nhau”.

“Hôm nay cậu làm sao mà cảm thán nhiều như vậy? Nói điểm chính”. Ninh Tĩnh say mê nhìn những chiếc móng tay mới sơn màu hồng cánh sen của mình....

“Gần nhà mình có vườn cây, bên trong toàn là cây ăn quả, rất phong phú, có quýt vàng, quýt mật, còn có các loại cam quýt khác... đây màu cam và vàng rực rỡ, vừa nhìn đã làm cho người ta chảy cả nước miếng.” Cô nói với vẻ mặt say sưa ngon lành, giống như là đã được ăn trong miệng rồi.

“E hèm?” Ninh Tĩnh đang chơi điện thoại di động, đọc những bình luận mới về chuyên mục của Dư Nhược Nhược, nâng tách trà chanh lên nhấp một ngụm.

“Chúng ta đi hái trộm quýt đi” Dư Nhược Nhược hào hứng lớn mật đề nghị.

Ninh Tĩnh thiếu chút nữa liền phun trà ra ngoài “Dư Nhược Nhược... Cậu bao nhiêu tuổi rồi hả? Trộm quýt??? Chẳng lẽ nhà họ Nhan thiếu cậu tiền mua đồ ăn sao? Một cân mấy tệ đã no chết cậu”.

“Đây không phải vấn đề có tiền hay không có tiền... lúc trước khi chúng ta học đại học không phải cậu cũng kéo mình theo rồi làm những chuyện như thế này sao? Vừa nguy hiểm vừa kích thích, bảo vệ ở phía sau cầm đèn pin đuổi chúng ta vòng vo hơn nửa sân trường, sưng sốt mà không bắt được...”

“Đây là do mình có kỹ năng diễn tốt, còn hai cái chân cậu cứ run run rẩy rẩy, lời cũng chẳng chạy được. Chỉ có thể ẩn trong đám bạn học ở bữa tiệc ngoài trời”.

“Sau đó bao quýt cũng được chia cho các bạn học cùng ăn còn gì.... ha ha ha, hai chúng ta khi ấy thì tốt rồi” Dư Nhược Nhược nhớ tới những tháng ngày thanh xuân kia, nụ cười chân thành trên môi lay động lòng người.

Ninh Tĩnh cũng bị xúc động: “Vậy thì phải hành động theo sự chỉ huy của mình, không cho vương chân mình nữa.”

.....

Nửa đêm không người là thời cơ hái trộm tốt nhất....

Dư Nhược Nhược rón ra rón rén đến bên đường, cố ý hạ thấp giọng hỏi: “Mình đi giày đế bằng, khẳng định nhảy qua sẽ không có việc gì, nhưng cậu đi giày cao gót như thế này, có thể sao?”

Ninh Tĩnh dí trán cô một cái: “Nhóc con dám xem nhẹ mình!”

Hai người là bạn từ nhỏ đến lớn, Ninh Tĩnh xuất thân từ cô nhi viện. Khi còn bé hai người thường cùng nhau đi học quyền đạo, học đánh nhau, cũng chỉ thiếu điều cùng đến Võ Đang Thiếu Lâm học kiếm pháp thôi.

Chỉ là mỗi lần Dư Nhược Nhược đều bị đối thủ đả thương đến sưng mặt sưng mũi, sau khi Ninh Tĩnh giúp hả giận, hai người lại cùng nhau chỉ vào đôi mắt gấu mèo bị máu ứ đọng 0_0 tập tễnh đi trong ánh hoàng hôn, bóng lưng kéo dài thật dài, có chút thê lương.

Chỉ là cũng may, tình bạn cũng là tình.

“Để mình cho cậu biết khí phách uy phong của lão nương năm đó không hề giảm tí nào đâu”. Ninh Tĩnh bộc phát vẻ oai hùng cởi giày ra rồi ném lên phía trước. Tiếp đó lưu loát bật người một cái, nhẹ nhàng nhảy qua....

Mặc dù âm thanh rơi xuống đất nghe có chút kì quái

Dư Nhược Nhược làm nghề paparazzi nguy hiểm, đã sớm quen với việc lật lên bò xuống, dễ dàng bắt tay vào việc, coi leo tường như một trò đùa giỡn, mạnh mẽ lại nhẹ nhàng.

Rơi xuống đất lại trượt một cái, tiếng bọt nước rào rào vang lên.

Bay qua mới phát hiện bên trong là cái rãnh nước dùng để dẫn nước tưới.

Mông của hai người cùng ngồi ở trong nước, vừa đau vừa lạnh: “Là rãnh nước, tại sao cậu không nhắc nhở mình trước, đúng là lừa bịp mà...”

“Chuyện này.... cùng chung hoạn nạn mà.”

Hai người nhất thời cùng che miệng nở nụ cười, con ngươi dưới ánh trăng sáng lấp lánh tựa như những vì tinh tú trên bầu trời đêm.

“Cậu có cảm thấy xung quanh có mùi gì đó rất kì quái không?” Dư Nhược Nhược ngửi ngửi chung quanh hỏi.

Ninh Tĩnh đỡ cô từ từ đứng dậy, nhảy nhanh ra ngoài: “Nhanh, đây là nước thôi”.

.....

Ninh Tĩnh chỉ bị ướt vớ, không có việc gì lớn, may mà sau lưng Dư Nhược Nhược có túi vải buồm to, cứu vãn kịp thời, cũng không ướt bao nhiêu. Cô lấy chiếc đèn pin nhỏ ra: “Cây quýt ở đây không cao lắm, ban đêm gió lớn chính là cơ hội cho chị đây giương quyền giương cước... lại còn làm bà đây bị bắn một bộ quần áo, không thu hồi vốn mình không cam lòng....” vừa nói vừa cười giống y như con chuột nhỏ

Hai người hiển nhiên đã có chút kinh nghiệm, cành cây đừng đưa theo gió, nhìn thấy quả lớn một chút là mắt sáng lên, bắt tri bắt giác lấy bỏ vào túi. Bởi vì lá quýt có màu xanh thẫm, còn quả lại màu cam, nên ở dưới ánh trăng rất dễ phân biệt.

Rất nhanh, Dư Nhược Nhược đã cảm thấy túi đeo lưng hơi nặng, liền lôi kéo Ninh Tĩnh tiến công sang phía bên phải nơi có những quả quýt mật vàng óng. Ninh Tĩnh nhỏ giọng nói: “Cậu đừng có thấy không đủ giống Tôn Ngộ Không hái trộm đào tiên, như thế này là được rồi”

“Nhưng quýt mật mới là quả mình thích nhất, nghe nói nơi này là khoa nông nghiệp, năm ngoái mới nghiên cứu ra giống này, bên ngoài không mua được đâu..”

“Được rồi, đi....”

Bởi vì quýt mật là cây ăn quả nhỏ thấp, hai người hái quả nhanh như mèo vồ chuột rồi vội vàng đi tiếp.

Dư Nhược Nhược vô cùng hài lòng, sự hùng dũng oai phong thường ngày bỗng trở lại, khí thế cao ngất giống như hổ.

Nhưng, có câu quá vui sẽ buồn. Ngay lúc đó cô lại không để ý phía dưới..... chân rơi xuống một cái hố to rồi....

Trong nháy mắt, chân đau đến thấu xương, theo bản năng cô hét to lên một tiếng, Ninh Tĩnh cũng không kịp che miệng của cô lại.

Nhanh như chớp, ánh đèn từ bốn phương tám hướng chiếu tới, hai người phụ nữ nửa người đều ướt đầm liền không có chỗ ẩn nấp, bị phơi bày hoàn toàn ra ánh sáng.

.....

Nhan Bồi nguyệt từ trong phòng họp vội vã chạy tới thì nhìn thấy hai người đang ngồi trong phòng đăng ký, bộ dạng nhếch nhác, mái tóc y như cái chuồng gà. Dư Nhược Nhược cúi đầu tỏ vẻ nhận tội, còn Ninh Tĩnh ngược lại không thèm để ý chút nào, mắt híp lại giống như đang chớp mắt.

Dường như cảm nhận được khí thế từ hân, Dư Nhược Nhược vừa ngẩng đầu, ánh sáng từ con người khi nhìn thấy anh bỗng trở nên trong trẻo hơn, nó phát ra thứ ánh sáng sáng chói lóa hơn cả kim cương. Đây rõ ràng là nét mặt của một kẻ đã gây họa nhìn một người đến chùi dít ==

Bên trong là đám cảnh vệ trong quân khu, nhìn thấy Nhan Bồi Nguyệt, cung kính đứng lên chào: “Chào sếp!”

Anh gật đầu một tiếng, nghiêm mặt hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Giọng nói như những con dao lạnh lẽo bắn tới. Ninh Tĩnh vừa cảm thán mình đi trộm quýt vừa tiếp tục hoa si, thật là cực phẩm, bộ đồ đồng phục trông thật hấp dẫn....

“Cũng không có gì, chị dâu tự dưng có ý muốn ăn quả, liền leo tường vào để hái trộm.... còn làm chân bị thương rồi”

“Thật ra thì những chuyện như vậy chỉ cần chị dâu mở miệng, muốn bao nhiêu quả mà không có...” Người lính kia bắt đầu nịnh hót.

Dư Nhược Nhược liếc nhìn binh sĩ kia một cái, trong lòng bắt đầu mang thù, nếu như vậy vì sao còn đưa họ đến đây ghi danh, là chuẩn bị hồ sơ lưu danh ngàn đời sao?

Khuôn mặt Nhan Bồi Nguyệt càng thêm tê cứng, để lại một câu: “Bồi thường gấp ba lần tổn thất, đem cô gái kia về nhà đi”. Rồi không nói gì thêm đi tới chỗ Dư Nhược Nhược.... khiêng lên vai....

Lực cánh tay anh mạnh kinh người, vác cô lên giống như là còn nhẹ hơn nhiều so với việc con kiến gánh gạo. Khi anh xốc cô lên bả vai, Dư Nhược Nhược hướng Ninh Tĩnh kêu lên: “Có thấy không con nhỏ chết tiệt kia, đây chính là chuyện cực phẩm mà cái người cậu suốt ngày kêu cực phẩm đấy...”

Ninh Tĩnh cùng mấy binh sĩ đang vây người kia cảm thán: “Đúng là sếp có bộ dạng đẹp trai bức người y như Đồng Tôn Thụy năm đó nổ lô-cốt...”

Cảnh vệ trực trước cổng chung cư nhìn thấy Nhan Bồi Nguyệt miệng liền há hốc đến nỗi nửa ngày cũng không ngậm lại được, trên đường gặp phải các lãnh đạo trong quân khu thì anh cũng không thèm để ý đến ánh mắt cổ kị của người ta, nên chào sếp thì chào, nên gật đầu thì gật đầu, về mặt tự nhiên, giống như cái người mà anh đang vác trên vai, thật sự chỉ là một bao cát....

Sau lưng hai người, các loại câu cảm thán sợ hãi cứ vang lên liên tiếp: “Đoàn trưởng Nhan đúng thật là chăm chỉ rèn luyện, đêm khuya mà còn có sức để hành quân...”

Cô buộc phải đón nhận những ánh mắt quái dị từ mọi nơi nhìn đến, mãi một lúc sau rốt cuộc cũng về đến nhà...

Anh đặt cô xuống ghế sofa, giọng nói lạnh như băng phát ra: “ngồi yên, đừng động”

Nói xong anh đến mở tủ lạnh lấy ra ít đá rồi cho vào một chiếc túi, mang chườm lên mắt cá chân bị đau của cô, một đợt lạnh lẽo từ mắt cá chân truyền đến, một lát sau sự đau đớn thấu xương cũng dần dần biến mất.

Vì rơi vào rãnh nước thối nên cơ thể cô phát ra một thứ mùi kì lạ, vốn là trên người đang cảm thấy ẩm ướt dính dính cực kì khó chịu, nhưng giờ phút này cô lại không đến ý đến nó nữa mà ngồi ngẩn cả người. Cô cứ ngơ ngác nhìn tay anh nâng chân của cô lên, cẩn thận lau sạch sẽ bùn đất dính trên mặt cô, tiếp đó bàn tay anh chuyển đến túi đá đang được đặt lên chỗ bị thương, động tác dịu dàng mà chuyên chú...

Một lát sau, có lẽ là bị ánh mắt của cô nhìn quá chăm chú mà có chút sợ hãi, anh lấy túi đá sắp tan hết kia ra, còn ở chỗ mắt cá chân bị sưng đỏ hẳn liền lấy chút rượu thuốc ra xoa bóp nhẹ nhàng.

Cô giật mình tỉnh lại, không để ý đến việc làm tốt bụng của anh, khoa trương kêu to lên: “Nhan Bồi Nguyệt, anh nhẹ một chút, em đau...”

Anh làm như không biết, lại tăng sức lực trên cách tay thêm một chút, khiến cô bắt đầu kêu khóc loạn cả lên.

Vết thương đã được xử lí ổn thỏa rồi, nhưng vẫn không thể thấm nước, mà cô cũng không thể cử động,....

Nhưng vấn đề là cô còn phải tắm, bây giờ đang là thời tiết mùa hè, hơn nữa giờ toàn thân cô đều bốc lên thứ mùi khó chịu: “Này, nước trong rãnh tại sao lại thối như vậy?” Cô cau mày hỏi, hơn nữa thời gian qua càng lâu mùi bốc lên lại càng nồng nặc.

Anh rút cuộc liếc cô một cái: “Đó là nước rửa rau ở nhà ăn!”

“....” Muốn cô khen ngợi bọn họ thật giỏi về việc tiết kiệm tài nguyên nước sao?!

“Em muốn đi tắm” Cô đã không nghĩ ra cách thì cứ ném củ khoai nóng bỏng tay này cho anh xử lí đi.

Anh nhú đôi lông mày đen lại suy tư, sau đó lập tức có quyết định.

Chỉ trong chốc lát sau, một cô gái mặc bộ quân trang xuất hiện ở trong phòng khách, gương mặt Nhan Bồi Nguyệt trước sau đều mang vẻ lạnh lùng không thay đổi nói: “Tiểu Diệp, cô giúp cô ấy tắm, nhớ là chân của cô ấy không thể chạm vào nước”.

Tiểu Diệp là một cô gái thoát nhìn còn rất trẻ, có lẽ đã bị ngoại hình của anh chinh phục rồi, khuôn mặt nở ra một nụ cười tươi, hai chân chụm lại thực hiện nghi lễ: “vâng, thưa sếp!”

Này này, phục vụ phu nhân thủ trưởng tắm là cái chuyện đáng hưng phấn như thế sao? Trong lòng Dư Nhược Nhược thầm khinh thường....

Động tác của cô gái nhỏ này cực kì cẩn thận, một lát lại hỏi: “Phu nhân đoàn trưởng, có phải nước hơi lạnh không?”

“Phu nhân đoàn trưởng, cô còn muốn làm cái gì sao?”

“Phu nhân đoàn trưởng,....”

“Tiểu Diệp, chị họ Dư, em nhìn còn nhỏ tuổi hơn chị nên cứ gọi chị là chị Dư là được rồi” Dư Nhược Nhược rất cuộc bị bốn chữ “phu nhân đoàn trưởng” giữ lại, tại sao lúc nào cũng bị gọi theo chức vụ của chồng chứ?!...

“vâng, phu nhân đoàn trưởng, chị có cần em đấm lưng cho không ah?”

“.....không cần, lấy giúp chị cái áo ngủ tới đây đi”. Sự hăng hái khi tắm của cô đều đã bị đẩy đi hết rồi.

Sau khi Tiểu Diệp ra về, Dư Nhược Nhược liền ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, giống như hoàng thái hậu: “Bình sĩ của anh còn có phụ nữ ah?”

Vốn là chờ Tiểu Nhan Tử trả lời, nhưng cô chờ cả ngày cô mới phát hiện nét mặt Nhan Bồi Nguyệt đang đen như cái đất nồi...

Cô lập tức hạ giọng: “Em sai lầm rồi”.

“Em mắc lỗi ở chỗ nào hả?”

“Em không nên quá tham lam, nên nghe theo đề nghị của Ninh Tĩnh không đi lấy đám quýt mật chết tiết kia, mà nên rút lui kịp thời, nếu biết sẽ bị bắt, thì em đã chẳng làm như vậy, em sẽ tình nguyện viết bản kiểm điểm”.

Nhan Bồi Nguyệt trong nháy mắt lửa giận ngút trời, nhưng cũng mau đem lý trí quay trở lại. Ai bảo cô không phải đám binh lính ngu ngốc dưới tay của anh chứ?!, nếu không anh đã bắt cô đi luyện tập hít đất làm hình phạt rồi, Nhưng cô lại không phải bây giờ anh chỉ có thể không nói lời nào liền bế cô lên.

11. Chương 10

Chương 10

Cô giật mình, vội vàng bám lấy cánh tay tay Nhan Bồi Nguyệt đề phòng bị ném ra ngoài cửa sổ.

“Anh muốn làm gì?”

Mắt thấy Nhan Bồi Nguyệt đi về phía phòng ngủ của mình, Dư Nhược Nhược kêu la oai oái.

Nhìn nghiêng, khuôn mặt Nhan Bồi Nguyệt rất anh tuấn, ngũ quan như tạc, chỉ là sắc mặt lại đen như than và vẫn chẳng nói lời cả.

Chẳng lẽ anh ta muốn cưỡng bức cô sao???

Không được, muốn cưỡng bức cũng phải để cô làm người cưỡng bức, bị loại người như anh ta đè lên thì thật đúng là mất thể diện mà.

Mà không đúng, không đúng,... bây giờ cô phải nên suy nghĩ làm như thế nào để thoát thân mới đúng.

.....

Trong lúc lòng cô đang đầu đá loạn cả lên thì Nhan Bồi Nguyệt đã đặt cô lên chiếc ghế cạnh bàn đọc sách trong phòng ngủ rồi.

Chẳng lẽ anh ta lại muốn dùng loại tư thế có độ khó cao vậy sao???.... ORZ...

Nhưng ai mà ngờ được Nhan Bồi Nguyệt lại đem bút, nghiên, giấy, mực đến trước mặt cô, tiếp đó lại ném cho cô một quyển sách....

Dư Nhược Nhược cúi đầu xem tên, đầu óc bắt đầu quay cuồng, quyển sách này lại là Gia huấn nhà họ Nhan....

Sau đó, cô lại nghe thấy Nhan Bồi Nguyệt nói: “Có viết được bằng bút lông không?”

Trong lúc đang ngạc nhiên mất hồn, Dư Nhược Nhược mơ màng gật đầu một cái.

“Vậy tối nay chép lại quyển này một lần, chưa chép xong chưa được phép đi ngủ”.

Cô lúc này mới giật mình tỉnh lại: “Vậy nếu viết xấu thì làm như thế nào?”

Đúng là nếu nói linh tinh sẽ bị ông trời trừng phạt mà.....

“Nếu viết xấu thì chép lại một trăm lần”.

Nói xong liền quay đầu bước ra ngoài,

Chỉ còn lại Dư Nhược Nhược nhìn chồng giấy Tuyên Thành chất đầy trước mặt đến ngẩn cả người, Nhan Bồi Nguyệt nói cái gì mà, phạt cô chép lại quyển sách cũ này, gia huấn nhà anh ta thì kiên quan gì đến cô chứ???

Không cam lòng cô tuyệt đối không cam lòng, nhưng cô cũng chỉ có thể chấp nhận mà nhắc bút lông lên bắt đầu viết.

Nhược điểm lớn nhất của quân nhân chính là nói một không nói hai, chứ đừng nói gì tới tình cảm. Không để cho cô ngủ, chuyện này tên cầm thú Nhan Bồi Nguyệt chắc chắn làm được.

Thật ra Dư Nhược Nhược viết thư pháp rất đẹp, chữ viết theo kiểu chữ Khải nhỏ rất đầy đặn, mang theo một chút phong cách hài hước, dí dỏm của cô, khi kết thúc lại có hơi khác về góc độ. Giống như là lấy cây bút khô còn lưu lại chút mực vẩy lên cánh hoa sen, tầm thường, nhưng đó lại là một điểm sáng.

Bây giờ mới thấy được khi còn nhỏ luyện thư pháp cùng ông ngoại thật có ích. Bởi vì trong nhà toàn là con trai, cho nên tính tình ông ngoại không hề dịu dàng, nho nhã chút nào, là người mạnh miệng nhưng cũng không quá nghiêm khắc.

Hạ Trường Canh thường đưa cô vào trong thư phòng cùng luyện chữ, mỗi lần luyện là hai giờ, từ trưa đến lúc mặt trời ngả sang phía tây. Từ từ, trái tim liền trầm xuống. Song cửa sổ trong phòng sách cũ được chạm rồng khắc hoa, ánh chiều tà xuyên qua các khe được chạm chiếu thẳng vào những nét chữ thư pháp như giun bò kia, sau đó dần dần chuyển sang thẳng, đẹp,....

Năm cô mười tuổi, vào sinh nhật của Hạ Trường Canh, cô viết câu đối để chúc mừng ông ngoại, khi đó, ông cụ gặp ai cũng mang ra khoe khoang, chòm râu trắng lên xuống theo cử động của khuôn mặt, cô ngược đầu nhìn liền cảm thấy thật giống mèo con cong người lên gãi ngứa.

Thời gian trôi qua thật mau, chớp mắt một cái, chục năm đã qua rồi....

.....

Đồ dùng của Nhan Bồi Nguyệt tất cả đều là đồ tốt nhất, bút lông nhỏ mặc dù chưa đủ mềm mại nhưng cứng rắn lại có thừa, rất thích hợp với kiểu chữ thẳng tắp và mạnh mẽ. Mực cũng là hàng chất lượng tốt, màu sắc sáng bóng mà thuần túy lại còn mang theo một mùi hương dịu nhẹ của cây đinh hương.

Cô bắt đầu viết, mà thật ra cô cũng không còn cảm thấy có nhiều ảm ức như trước nữa.

Dư Nhược Nhược là một người rất thích suy nghĩ, viết đến đoạn “Vì vậy ở cùng chỗ với người tốt, như đi vào căn phòng chứa nhánh cỏ chi lan, ở lâu ngày sẽ hóa thơm mà không biết, còn ở cùng người xấu, như đi đến cửa tiệm bán cá muối, ở lâu sẽ tự lấy mùi hôi”, cô rất khinh thường, làm gì phải lòng vòng như vậy? Nói thẳng ra là gần mực thì đen gần đèn thì rạng có phải ngắn gọn hơn không?

Viết đến “Nuôi dưỡng con gái quá nhiều, rất phí phạm. Trộm chính là con gái của mình”. Cô tức đến mức trợn mắt lên, thì ra nhà họ Nhan bọn họ từ thời xưa đã trọng nam khinh nữ như vậy. Thật là không có mắt nhìn xa trông rộng mà!

.....

Càng viết lâu bàn tay phải càng lúc càng mỏi, cổ dùng sức một chút đã đau oai oái. Cô cũng chưa muốn tay mình thành tàn phế đâu, chỉ có thể ngồi ở đó, nghỉ một chút rồi lại tiếp tục. Cô hồi tưởng lại những chuyện cách đây chục năm, vẫn là kiểu khung cảnh tựa như thế này.

Cái bàn đối diện với cửa sổ, chỉ nhìn thấy ngọn đèn dầu ấm áp dần dần tắt đi. Nhan Bồi Nguyệt vẫn chưa trở lại, cô cảm thấy rất mệt. Tốc độ cũng dần chậm xuống....

Ánh trăng sáng di chuyển sang phía tây, mệt mỏi buồn ngủ.....

Cô đưa tay dụi dụi đôi mắt, vẫn cảm thấy có chút mơ hồ.

Khi kết thúc cuộc họp, lúc Nhan Bồi Nguyệt trở về quả nhiên chỉ thấy cô đang ngủ trên bàn làm việc, đến cái tay cũng không biết mang về làm gối, cả khuôn mặt dính lên tờ giấy vừa viết xong, sắc mặt hơi đỏ, cái miệng nhỏ khê mở...

Hình như....còn có nước miếng?

Nhan Bồi Nguyệt nhú mày một cái, bước lên phía trước rồi đỡ lấy cái đầu Dư Nhược Nhược, nhưng lại nhìn thấy mực trên giấy Tuyên Thành dính lên mặt cô (o_O), Nhan Bồi Nguyệt liền khế cười, khoe miệng cong lên thành hình vòng cung.

Dư Nhược Nhược từ từ tỉnh lại, hơi mơ màng, theo bản năng đưa tay lên lau miệng.....

Kết quả..... cả khuôn mặt toàn mực là mực.....

Lúc này Nhan Bồi Nguyệt thật là hết ý kiến, nửa nâng nửa ôm cô vào phòng tắm để rửa tay, lau mặt. Đứng trước gương, Dư Nhược Nhược nhìn thấy chữ “vậy” của cô lấp lánh, có hồn lại được phản chiếu ngay trên mặt. Trong lòng xấu hổ vô cùng, cảnh như thế này thật là mất thể diện mà.

.....

“Uống thuốc đi, ngày mai anh đưa em xuống phòng y tế xem vết thương như thế nào.” Cho dù là đưa thuốc nhưng tư thế của anh vẫn vô cùng cao cao tại thượng, cô ngửi thấy mùi thuốc liền mang vế mặt ghét bỏ: “Đây là cái gì? Có khó uống không?”

Nhan Bồi Nguyệt không có tài dụ dỗ người khác uống thuốc, liền mang một thìa thuốc đút vào miệng của cô.

Cô cắn chặt răng, nhưng sau đó đầu lưỡi lại vẫn dính phải một chút, có vị ngọt???

Sao anh ta không nói sớm là có vị ngọt, như thế mình đâu phải chống cự vô vị như vậy? Không có năng lực biểu đạt quả thật rất đáng sợ. Cô vừa oán thăm vừa ngoan ngoãn uống hết chén thuốc gì đó.

Buổi tối lúc cô chuẩn bị đi ngủ thì Nhan Bồi Nguyệt lại bước vào phòng, cô mang theo vế mặt phòng bi: “Anh lại muốn làm gì?”

Nhan Bồi Nguyệt nhú mày, “Lại”? Xem ra đây chính là phản xạ có điều kiện của cô đối với hắn rồi...

“Đây là di động của em, anh đã lưu số của anh vào số 1 rồi. Nửa đêm có chuyện gì thì gọi cho anh, Không muốn chân bị tàn phế thì đừng có cạy mạnh.” Anh để lại di động của ở đầu giường, bóng lưng mơ hồ mà lại to lớn và cao ngạo.

Cô cắn vào chăn, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc không tên, là vị chua của quả quýt, là chén thuốc vừa mới uống, còn có mùi mực thơm ngát nữa.

Buổi tối, Dư Nhược Nhược có một giấc mơ dài. Khung cảnh trong mơ là màu xanh mênh mông bát ngát của khu rừng rậm, cô và các bạn đang chơi trong đó, vô tình đụng phải một đôi vợ chồng có gương mặt mơ hồ, bọn họ đối với cô rất thân thiết, dễ gần, bọn họ còn nói với cô: “Cô gái, cô cứ đi về phía tây, đi theo mặt trời, cô sẽ tìm được thứ mà cô mong muốn”.

Trong lòng cô vô cùng vui mừng, hỏi: “Chẳng lẽ là kho báu khổng lồ? Giống như trong TV hay chiếu sao?”

Nhưng đôi vợ chồng kia giống như là thần tiên vậy, chỉ trong nháy mắt liền biến mất, còn cô giống như bị một thứ năng lượng khổng lồ nhập vào cơ thể, cô đi men theo rừng rậm, dựa vào ánh sáng để xác định phương hướng, cô đi ngang qua sông, đi qua sa mạc, đi qua những vùng đất ướt, đi qua cao nguyên,...

Giấc mộng đó y như ánh mặt trời....

Cô đi như không biết mệt mỏi, đôi chân như muốn đứt rời ra nhưng vẫn không hề dừng lại, cô vẫn cố chấp đi về phía trước, cô phải tìm được kho báu của mình.

Kết quả cô lại đi tới Bộ Tư Lệnh, gương mặt Nhan Bồi Nguyệt hung ác nói: “Dư Nhược Nhược, ai cho em chạy loạn, về nhà chép lại gia huấn một trăm lần, nếu không không được phép đi ngủ!”

Cô đột nhiên giật mình tỉnh giấc, giọng điệu có vẻ thoải mái hơn, chân bỗng giật giật, thật sự có chút đau đớn, mắng thăm: “Cái giấc mơ này, thật con mẹ nó là cơn ác mộng lừa bịp người khác mà”

Nhan Bồi Nguyệt lo liệu chuyện của Dư Nhược Nhược xong xuôi liền đi vào dọn dẹp phòng vừa này Dư Nhược Nhược chép chữ, không phải là tự tăng bốc vợ mình, những trang giấy giữa bàn đã để lộ ra phong cách riêng của cô, không hề khô khan, mà lại có chút đất thiêng nảy sinh hiền tài đại khí. Bây giờ đa số

phụ nữ đều táo bạo, anh muốn cô viết chữ cũng chỉ là muốn cô yên tĩnh một chút. Đương nhiên, còn có chút không vì người mà có những toan tính riêng.

Giờ phút này nhìn những tờ giấy cô đã viết kia, Nhan Bồi Nguyệt chợt sinh ra một loại cảm xúc tương tự với...ách..... vui sướng khi nhà có con gái mới lớn

Sắp xếp từng tờ lại nhau, chợt phát hiện phía dưới có hai tờ khác với những tờ bên trên..... ghi là: Nhan Bồi Nguyệt, tên khốn kiếp, vẽ một con rùa đen, mai rùa còn miêu tả tỉ mỉ mặt mày của anh, mày rậm mắt lạnh, đây chẳng phải là mang anh về trên đũa sao?!

Nhan Bồi Nguyệt thật muốn sang dạy dỗ người phụ nữ ở căn phòng bên cạnh một trận.

12. Chương 11

Chương 11

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng cô còn đang trong giấc mộng liền bị tiếng gõ cửa đánh thức, Nhan Bồi Nguyệt chỉ gõ một cái tượng trưng, liền đẩy cửa ra bước vào.

Cô dụi dụi con mắt: “Làm gì?”

Anh bày ra sắc mặt không tốt: “Kiểm tra phòng.”

.

“Buổi tối anh trở về, tiếp tục chườm cho hạ xuống, ban ngày không nên lộn xộn. Đã giúp em xin nghỉ ở công ty rồi.”

Mắt cá chân cũng không có sưng lên đặc biệt, anh xoa xoa rượu thuốc nói xong liền đi ra ngoài.

Dư Nhược Nhược há miệng một hồi lâu không có hỏi ra lời, vậy sáng hôm nay cô làm sao ăn uống vệ sinh

Kết quả đến phòng khách mới phát hiện, Tiểu Diệp ngày hôm qua lại xuất hiện.

Cô nhất thời cảm thấy hoa đầu choáng váng, trong lỗ mũi dư âm không dứt, tất cả đều là đoàn trưởng phụ nhân, đoàn trưởng phụ nhân. Mấu chốt là người ta còn ôm một rổ quýt mật, nói cười ríu rít: “Doanh trưởng Lý nghe nói phụ nhân của sếp thích ăn mật kết, nên bảo em đưa chút tới đây.”

Dư Nhược Nhược mắt to trừng mắt nhỏ với một rổ quýt mật, trên mặt hơi không nhìn được, cả bộ đội đều biết chuyện xấu xa cô làm rồi?

Đoán chừng Nhan Bồi Nguyệt cũng cảm thấy xưng hô này khó nghe, nhú mày một cái: “Gọi chị dâu là tốt rồi.”

Quả nhiên, thủ trưởng lên tiếng tạo tác dụng.

“Tiểu Diệp, hôm nay em phụ trách chăm sóc chị dâu, đừng cho cô ấy chạy loạn lộn xộn.”

“Dạ, thủ trưởng.” Tiểu Diệp vốn đang đỡ Dư Nhược Nhược, lập tức chào quân lễ. Quả nhiên, phản xạ có điều kiện khi nhận được mệnh lệnh thật rất đáng sợ.

Hai người nửa đời quen thuộc đang ở trong phòng khách xem tivi, thật là chuyện khổ sở.

Dư Nhược Nhược nhìn Tiểu Diệp, thở dài. Có lẽ là do tâm lý ghét ai ghét cả đường đi, nên cô thấy nhân vật có liên quan tới Nhan Bồi Nguyệt thì theo bản năng sẽ có chút bài xích. Cho nên ấn tượng với Tiểu Diệp cũng sẽ không tốt cho lắm.

Bình tĩnh suy nghĩ lại, cô quyết định làm người không thể cố chấp như vậy, nên hiểu biết tất cả về Nhan Bồi Nguyệt, nói không chừng còn có thể biết nhiều điểm quan trọng.

“Tiểu Diệp, em năm nay bao nhiêu tuổi? Sao lựa chọn làm lính vậy? Hiện tại nữ binh cũng không nhiều.”

“Chị dâu, em năm hai mươi mốt tuổi, là văn nghệ binh. Thành tích học tập của em không tốt, lại thích ca hát khiêu vũ, cha liền đưa em vào.”

“Văn nghệ binh, vậy không phải là thuộc hạ của Nhan Bồi Nguyệt?”

“Không phải, nhưng thủ trưởng chúng em với doanh trưởng là bạn học cũ, hai người quan hệ tốt, nên điều em tới đây.”

“A, là như thế này à, vậy Nhan Bồi Nguyệt thật không phải đúng không?” Cô có ý khiến Tiểu Diệp nói xấu Nhan Bồi Nguyệt.

Nhưng Tiểu Diệp tròn mắt to, một hồi lắc đầu: “Không phải, thủ trưởng chúng em là Thượng tá trẻ tuổi nhất quân khu, Đoàn văn nghệ chúng em có rất nhiều cô gái thầm mến anh ấy lâu rồi, ngay cả đội trưởng chúng em, nghe nói từ lúc đại học đã bắt đầu theo đuổi đoàn trưởng Nhan. Cho đến khi nghe nói anh ấy và chị dâu kết hôn mới buông tay.”

“Em nghe trưởng ban nói, ngày đó đoàn trưởng được điều tới từ thủ đô, doanh trưởng của chúng em khóc bù lu bù loa, sưng mắt đi họp bị phê bình một trận đấy. Ban trưởng tới ba bốn năm, năm hết tết đến cũng không thấy cô ấy khóc đấy.”

Đúng là có giang hồ thì sẽ có tin tức

“Nhan Bồi Nguyệt thật tốt như vậy?” Cô cũng không hiểu, có phải não của cô gái kia phát triển không được tốt không, do lúc nhỏ ăn nhiều Cyanamide quá, hay là thần kinh thị giác xảy ra vấn đề?

“Là phụ nữ thì đều thích sếp.” khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Diệp đều hiện vẻ xấu hổ và hướng tới.

Sau đó lại cố kỵ đến Dư Nhược Nhược, lập tức bổ sung: “Nhưng chị dâu yên tâm, không ai dám hành động.”

Suy nghĩ của Dư Nhược Nhược còn dừng ở một câu phía trên, dựa theo tư duy lô-gíc này, vậy cô có phải có hai nhiệm sắc thể X không (ý nói là DNN không thích NBN nên ko phải phụ nữ)?

.

Thời gian còn lại cũng chỉ có Tiểu Diệp say sưa ngon lành trình diễn một số tiết mục giải trí, còn cô ngửa đầu ở trên ghế sofa suy tư, suy tư điểm mê người của Nhan Bồi Nguyệt.

Còn chưa có tìm ra nguyên nhân, Ninh Tĩnh gọi điện thoại gọi tới đây: “Đừng nói trước, để ỉnh đoán một chút, tối qua cậu có phải bị Nhan Nhan nhà cậu S&M một trận không? !”

= = bề ngoài thực nữ, kiêm kết hợp nội tâm thực nữ, Ninh Tĩnh quả nhiên là sinh vật ngoài hành tinh.

“ Bị phạt chép sách một đêm.” Cô mím miệng nói.

Bên kia “Hi hi” một tiếng, cười ra ngoài không có hình tượng chút nào: “Còn không nhìn ra Nhan Nhan nhà cậu còn là một nhà văn mẫu mực, sách gì vậy? Kim Cương Kinh à?”

“ Gia huấn Nhan gia Hiện tại mình bưng ly nước mà còn run rẩy. Còn cậu, vẫn tốt chứ?”

“ Gia huấn Nhan gia ? Nhà các cậu thật là hai cực phẩm, cuộc sống này trôi qua thật cổ kínhMình vẫn tốt, phải, lần sau sẽ bàn, cậu tốt nhất nên nói lời xin lỗi, đoán chừng tối qua mặt mũi anh ấy đã bị vứt hết rồi. Cho nên nói, lấy vợ nên cưới vợ hiền. . . .” Kéo dài thanh âm đem điện thoại đặt xuống rồi.

Dư Nhược Nhược nổi giận trong bụng, hỏi Tiểu Diệp: “Chẳng lẽ chị không xứng với sếp của các em? !”

Tiểu Diệp thấy vẻ mặt cô giận dữ, vội vàng lột quýt đưa tới: “Không có không có, chị dâu chị là tiên nữ hạ phàm, có tư thế tiên nhân. Rất xứng với thủ trưởng, đó là môn đăng hộ đối ông trời tác hợp.”

Lúc này cô mới cảm thấy trong lòng được an ủi, sáng khoái ăn quýt, ai quản cô ấy nói bừa nói xạo, cố ý dụ dỗ người, nhưng cô đều nhận lấy.

Vốn Tiểu Diệp làm cơm trưa, nhưng buổi trưa Nhan Bồi Nguyệt lại vội vã chạy về, trên tay còn có đồ ăn mới từ chợ mua về.

Anh mở miệng: “Tiểu Diệp, em đi trở về, buổi chiều không cần nữa.”

.

“Tại sao để cho cô ấy đi, buổi chiều em làm thế nào bây giờ?” Cô bé kia rõ ràng nói chuyện rất xuôi tai nha.

.

“Bộ đội bọn anh huấn luyện ra cũng để giúp đỡ em ư? !” Anh liếc mắt qua, cô lập tức im, điều chiến sĩ Giải Phóng Quân tới đây xác thực có chút không tốt.

Bữa trưa được ăn rất nhẹ, cô có thói quen ăn món ăn anh nấu, thật lòng không chê hơn nữa khẩu vị còn không tệ, cảm chén đưa tới, giả bộ một nữ vương: “Em còn muốn ăn cơm!”

“Bảy phần no bụng là được rồi, đừng lãng phí lương thực!” Anh từ chối không lấy thêm..

.

Anh nói cái gì thế? ! Tại sao cô ăn lại chính là lãng phí lương thực? ! !

Trong lòng cô liên tục bấm một hồi lâu, lại không dám lỗ mãng, không chút động tĩnh ăn sạch thức ăn trên bàn.

Sau khi ăn xong Nhan Bồi Nguyệt vẫn ngồi lặng yên, nhìn cô ăn không ngừng, đến nỗi hai má phình ra, giống như con ếch con. Không biết vì sao, từ đáy lòng anh xông ra một loại cảm giác kỳ lạ .

Là loại cảm giác trước nay chưa có, không có gì bằng được, không có gì thay thế được.

Cơm nước xong, cô ngồi trên ghế sa lon chơi trò điền chữ, anh thì rửa bát trong bếp.

Dư Nhược Nhược nhìn ánh mặt trời phía ngoài cửa sổ, ỉu xiu quá đi, cô nhìn cảnh bên ngoài, sau lại nhìn Nhan Bồi Nguyệt mặc tạp dề, nhất thời cảm thấy.

Cảm giác không làm việc nhà, con mẹ nó, thật nhẹ nhàng khoan khoái vô biên

Vốn cô nghĩ buổi chiều cô phải cô độc vượt qua, nhưng Nhan Bồi Nguyệt vẫn không có ý trở về đơn vị, mà ngồi ở bên cạnh cô, cũng xem sách.

Dư Nhược Nhược nhìn anh chòng chọc một hồi lâu: “Anh không phải về đơn vị sao?”

Anh cũng không có nhìn cô nói: “Đừng tò mò với hành tung của một người lính.”

“ ”

“ Chủ sân banh Bundesliga Werder Bremen là ai?” Trên ghế salon cô cắn bút, nghiêng đầu về phía anh hỏi.

“Weser.” Anh suy nghĩ nói.

“Nhưng đáp án phải là bốn chữ đó? Anh có thể nhớ lộn hay không?” Trong mắt cô hiện vẻ nghi ngờ.

Anh rút cuộc ngẩng đầu nhìn cô, mặt bắt đắc dĩ: “Bốn chữ đó chính là sân banh Weser (Weaser tiếng Trung là Uy Tất = 2 chữ).”

“ ”

“Tuyển đầu sát thủ nước Anh, trước mắt hiện ở trong câu lạc bộ Manchester United của giải ngoại hạng Anh là ai?”

“Rooney.”

“Quốc gia nào có thủ đô gọi là Manila ?”

“Philippines, Dư Nhược Nhược, em rút cuộc không biết chút ít gì à? !” Anh không nhịn được hỏi.

Cô bị giọng nói của anh làm sợ, nhỏ giọng đáp: “Em biết rõ chỗ làm việc của người lãnh đạo trung ương gọi là Trung Nam Hải.”

.

Hiện nay nhà cũ không xây cao lắm, nhiều lắm là bảy tầng, cho nên mặc dù là ở lâu năm, vẫn không ảnh hưởng việc lấy ánh sáng trong phòng. Bàn trà mang màu nắng chiếu, khăn trải bàn thêu kim tuyến hình mẫu đơn tường vân, có chút xa hoa, dưới chân là thảm nhung. Trong phòng an tĩnh chỉ nghe được tiếng ô ô, giống như mèo con lạc đường.

Cô dần dần ngửi thấy được một mùi thơm, được liệu trộn lẫn trong mùi canh xương. Khi còn bé, cô thường đi theo một đám trẻ con ở quê trèo cây trèo tường, lúc mới bắt đầu bởi vì bản thân không quen, thường té xuống, gãy xương không ít lần. Vì vậy cực kỳ quen thuộc với mùi vị này, hoặc là nói, trong trí nhớ trước đây, đây là mùi thơm ngọt ngào, và ấm áp.

Cô nghiêng đầu nhìn sang, giờ mới hiểu được tại sao anh không về đơn vị, mà đặc biệt ở nhà vào bếp. Tim cô đập lỡ một nhịp, đây là đặc biệt nấu canh xương cho cô sao?

Nhan Bồi Nguyệt cho dù là ở nhà, mặc quần áo thoải mái, nhưng vẫn là một bộ mặt nghiêm trang trong bộ đội, giống như lúc nào cũng chờ lệnh ra chiến trường. Ngón tay cầm sách thon dài, nhưng không có vẻ yếu đuối, lại ẩn chứa cảm giác mạnh mẽ.

Nhìn như vậy, cũng không coi là quá kém cỏi.

Mùi vị canh xương trong trí nhớ chính là hương thơm nhẹ nhẹ, mang theo mùi đặc trưng của thảo dược, hương vị khi ăn quanh quẩn trong miệng, kéo dài mà lưu luyến. Giống như là loài cây Ba Sơn Hồ (Parthenocissus tricuspidata) mọc mấy chục năm ở dưới chung cư, xanh mơn mớn như tấm màn che và cuốn sách cổ, ghi lại sự thay đổi qua nhiều năm của con người.

Cô ngoan ngoãn uống xong canh xương, cúi đầu híp mắt tiếp tục điền chữ, trong lòng như có ánh nắng mặt trời từ từ chiếu ấm, nước canh ngọt thật ngọt làm lòng cô mềm ra.

Có lẽ, cứ sống bình an như vậy, cũng không tệ.

13. Chương 12

Chương 12

Một ngày vui vẻ ngắn ngủi lại cứ trôi qua như vậy, giống như mũi tên rời cung, chỉ cần giương mắt vào một tiếng đã bay qua. Chân Dư Nhược Nhược đã không còn gì đáng ngại, trước khi đi làm Nhan Bồi Nguyệt quảng lại một câu: “bộ dạng trèo cao bò thấp nửa tháng gần đây của em đã một đi không trở lại rồi nhỉ?”

Tâm tình cô đang rất tốt, không thèm chấp loại người như anh ta.

Phàn Tiểu Trà an ủi vài câu rồi sau đó liền dặn: “Chân đã không còn đáng lo ngại nữa thì hãy cùng Thích Tấn đi Hongkong tham gia lễ trao giải Kim Tượng hằng năm”.

Miệng cô giương ra thành hình chữ O: “Em đi? Không phải lúc trước đều là chị Hàn đi sao? Em làm gì đã đủ tư cách chứ?”

“Tôi cho cô cơ hội đi học tập, chẳng lẽ cô muốn cự tuyệt?”

“Không phải, không phải, em cảm thấy rất vinh dự, nhất định sẽ hoàn thành sứ mạng, mang những thông tin đặc biệt có giá trị trở về” Tay cô nắm chặt thành quyền, hứa hẹn nói.

Tối nói lại chuyện này với Nhan Bồi Nguyệt lại bị anh ta bày ra cái mặt thối: “Đi HongKong làm gì? Chỗ đây ngư long hỗn tạp, không ổn định”.

“Em đi công tác, cũng có phải đi đánh bạc đâu, ngư long hỗn tạp thì liên quan gì chứ? Với lại đây là lần đầu tiên em tham gia lễ trao giải trong giới giải trí, anh là chồng, đáng lẽ phải khích lệ em một chút chứ?”

Nhan Bồi Nguyệt nhú mày một cái. Không lên tiếng.

Cô đi lướt qua đồng bài tú lơ-khơ, hưng phấn trong lòng không thể đè nén lại được, vừa đi vào phòng tắm vừa ngâm nga một vài giai điệu dân ca.

Nằm ở trên giường cô vội gọi điện thoại cho Ninh Tĩnh báo tin mừng.

“Ninh Ninh, cậu có cần gì không? Cuối tuần này tớ sẽ đi HongKong.”

Người ở đầu dây bên kia không biết đang làm gì, giọng lười biếng: “Ừ, gần như vậy, lúc trước thiếu thứ gì thì rảnh rồi tớ đều tự qua đó”.

“Cậu phải hỏi tớ là: “Nhược Nhược cậu qua đó làm gì?” mới đúng”

“Ừ...vậy cậu qua đó làm gì?”

“Sếp tớ cử tớ đi công tác, tham gia lễ trao giải Kim Tượng”. Trong giọng nói của cô tràn đầy sự đắc ý.

“Đúng lúc công ty tớ đang có ý định mở rộng, chắc tớ cũng phải qua đó một chuyến”.

.

Nhưng đúng là người tính luôn không bằng trời tính, vào thời điểm Dư Nhược Nhược đã sắp xếp xong hành lý vào va-li, thì Phàn Tiểu Trà lại lên tiếng: “Cô không cần phải qua đó nữa, tôi sẽ sắp xếp người khác đi thay”.

Cô tròn tròn mắt: “Tại sao vậy sếp?”

“Không vì sao cả, cấp trên thông báo như thế, để Trần Dương mới tới đi thay.” Trên mặt Phàn Tiểu Trà không hề có bất cứ vẻ mặt nào, cũng không nhìn ra được tâm tình như thế nào.

“Nhưng cô ấy mới tới làm việc hai tháng, chưa có nhiều kinh nghiệm như em mà, với lại cô ấy cũng không phải tốt nghiệp trường chính quy”

Lúc này Phàn Tiểu Trà mới nhìn cô một cái: “Nhưng cô ấy có ông bố bản lĩnh, chỉ riêng cái này thôi đã đủ rồi, cô cũng không phải là ngày đầu tiên đi làm, chẳng lẽ đến đạo lý này cũng không rõ sao? Cứ chui vào ngõ cụt như vậy đối với cô không hề có lợi”.

.

Mãi cho đến khi hết giờ làm việc, Những thứ tích tụ trong lòng Dư Nhược Nhược vẫn không thể nào tiêu tan đi được.

Nhận thức được thực tế là một chuyện, nhưng đến lượt mình là bia đỡ đạn lại là một chuyện khác. Cô ngồi trên ghế dài cách công ty không xa, khẽ ngửa người ra sau tựa vào lưng ghế, híp mắt. Ánh chiều tà chiếu lên những tấm kính thủy tinh, phản xạ khắp mọi phía.

“Em có biết cho dù mưa to khiến cho cả thành phố này đảo lộn, anh vẫn sẽ cho em cái ôm ấp áp, không thể chịu nổi khi thấy bóng lưng em đi tới, anh viết những năm tháng khó khăn kia xuống, cho dù toàn bộ thế giới này đều bị bóng tối bao phủ, anh cũng sẽ không chạy trốn, không thể trốn thoát đến cuối cùng ai cũng sẽ mạnh mẽ hơn.....”

Tiếng chuông di động vang lên, rất lâu sau cô mới bắt máy: “alô?”

“... Anh chỉ có em. . . .” Một giọng nam trầm thấp truyền tới, không thể giải thích được ý nghĩa của câu nói đó, cô bị dọa giật mình: “Cốc Tinh Hà? Anh làm sao vậy?”

Nhìn xung quanh không có ai, cô mới nhỏ giọng: “Đã xảy ra chuyện gì ah?”

Hình như trong giọng nói có cái gì đó không thích hợp lắm, từ khi vào làng giải trí này Dư Nhược Nhược đã bắt đầu chú ý đến anh ta, hình như đã lâu lắm rồi, cảm giác ngưỡng mộ xem lần một chút gì đó gọi là sùng bái, cô hoài niệm lại thời thanh xuân, cùng với một loại tâm tình phức tạp không nói nên lời.

Cô không nói hai lời, liền chạy nhanh ra ngoài.

Khuôn viên khách sạn thực bình thường, ở cái nơi mà con người luôn tính toán nhau như thế này, Dư Nhược Nhược tìm thấy Cốc Tinh Hà là lúc anh ta đang mê mải, khuôn mặt nóng đến mức đỏ bừng cả lên.

Cô thử đưa tay chạm vào, nóng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Đi thôi, tôi đưa anh đến bệnh viện”. Cô đưa tay định đỡ anh ta dậy.

“Không cần, anh không đi bệnh viện...” Nói xong còn túm lấy tay cô: “Vu Nhâm Tinh, em làm cơm rang trứng cho anh ăn, anh muốn ăn cơm rang trứng”

Cô hít một hơi sâu, Vu Nhâm Tinh, không phải là cô ta hôm nay sẽ kết hôn với Phú Nhị Đại? Chính là nữ minh tinh đang nổi tiếng gần đây?

Giống như là đã hiểu ra cái gì, cô cầm lấy di động của anh ta, quả nhiên Vu Nhâm Tinh ở ngay cách vách với cô.

Thì ra chỉ là quạ đen thôi, cô vốn còn đang vui vẻ, nghĩ anh ta còn nhớ đến mình. Nhưng nếu bây giờ bỏ mặc anh ta cô cũng không đành lòng, chỉ có thể nửa đỡ nửa lôi anh ta đến trên giường, nhìn anh ta đáng vẻ gầy gò thế kia những cũng nặng thật đấy....

Cô hiểu nhân vật của công chúng này thật đáng thương, suy nghĩ một chút, gọi phục vụ phòng lấy một khối đá nhỏ lên để chườm trán cho anh ta đến khi hạ nhiệt độ.

Sau đó xuống cửa hàng tiện lợi mua cho Cốc Tinh Hà ít thuốc hạ sốt, lấy chén nước cho anh ta uống. Đến khi xong việc nhìn lên đồng hồ cô mới giật mình, thế mà đã là mười giờ tối rồi.

Nghĩ đến buổi sáng cô đã hứa với Nhina Bồi Nguyệt sau khi tan làm sẽ về nhà đúng giờ, nhất thời cô bối rối không biết làm gì.

Thử đặt tay lên trán Cốc Tinh Hà lần nữa, chắc là sẽ không thể sốt cao lại, cô chuẩn bị đi về thì lại bị một cánh tay kéo lại. . . .

“Dừng đi, dừng đi,. . . dừng cách xa anh. . .” người đang ông dù bị bệnh, sức lực lại không hề nhỏ chút nào, dùng sức một chút liền kéo cô vào trong ngực, hai cái tay như bạch tuộc ôm lấy cô thật chặt không buông.

Dư Nhược Nhược đúng là dở khóc dở cười, cô và Cốc Tinh Hà chỉ là bè nước gặp nhau, bây giờ lại bị anh ta ôm chặt như vậy, thật làm cho người khavns nghi ngờ mà. =_=.. . .

Cô dùng sức giãy, anh ta lại dùng sức ôm chặt, như là quyết tâm, quyết định cả đời này đều không buông ra nữa. Cả một đêm đều nói những lời nhỏ nhẹ với cô.

Dư Nhược Nhược không rõ anh ta nói gì, chỉ thở dài: “Anh lợi dụng lúc ngã bệnh làm gì? Ban đầu xì-căng-đan ồn ào cả thành phố ai cũng biết kia lại không thấy người đàn ông như anh cùng cô ấy ra mặt tuyên bố bên nhau? Bấy giờ nằm ở đây đóng vai là người đàn ông si tình thì có ích lợi gì?”

Sự yên tĩnh sau câu nói cuối cùng thật tốt. Tình yêu cùng tuổi thanh xuân đều như vậy, vội vàng đến lại vội vàng đi. Nếu bạn không giữ lại được, nói sẽ giống như gió mang mùi hoa thơm ngát, nhẹ nhàng mà lướt qua.

Tiếng chuông điện thoại không lớn không nhỏ vang lên, kéo ý thức đang bay trên không của cô trở lại.

Cánh tay đang giữ cô đi, nhanh như chớp cô lấy tay rút chiếc điện thoại ra, trên màn hình hiện lên ba chữ: “Nhan Bồi Nguyệt”. Đây là lần đầu tiên kể từ khi kết hôn Nhan Bồi Nguyệt gọi điện thoại cho cô, cho nên khi nhìn thấy ba chữ này phải một lúc sau cô mới tiêu hóa được.

Lúc nghe điện thoại, cô phát hiện giọng nói đầy bên kia đã bắt đầu không ổn: “Dư Nhược Nhược, anh hy vọng em không phải đang ở nước Mỹ nên bây giờ mới là mười giờ sáng”.

Nhan Bồi Nguyệt là người Bắc Kinh chính gốc, nói tiếng phổ thông cực kì chuẩn xác, rõ ràng, đều vẽn lười lên rõ ràng. Bây giờ lại cẩn rắng nghiêng lợi nặn ra từng chữ mang theo đầy sắc thái châm chọc cùng khí lạnh, giống như con dao nhỏ bắn vù vù vào lỗ tai cô.

“Ha ha..... sao lại như vậy chứ? Em. . .Em cùng đồng nghiệp đi liên hoan, quên gọi điện thoại nói cho anh một tiếng”. Cô cười ha hả kiểm soát.

“Lại tiếp tục nói dối!” Ngay cả câu nói có phương thức khôi hài như vậy cũng bị hắn nói trở nên sắc bén vô cùng.

Cô đang muốn thừa nhận, nên thẳng thắn nhận tội, hy vọng sẽ được cấp trên khoan hồng thì hơn. Nhưng ngay lúc đó cái người đại gia đang nằm trên giường kia lại lên tiếng: “Giúp anh lấy ly nước, anh khát.. ..”.

Cô đứng gần chỗ Cốc Tinh Hà đang nằm, đúng là một loại khoảng cách mập mờ mà. Giọng nói phập phồng rõ ràng đó truyền rành mạch sang đầu dây bên kia.

Cô rất tức giận, xoay người hung hăng trừng mắt liếc anh ta một cái: “Tự đi lấy đi”.

Đầu dây bên kia có lẽ nhiệt độ đã từ 0 độ C hạ xuống dưới -20 độ: “Em tốt nhất nên khai báo rõ ràng”

“Em ở hoa viên Phúc Sơn khách sạn D phòng 1308, không thể đi được, anh đến đây đi”. Cô không đợi không khí lạnh lần nữa truyền đến mà cúp luôn điện thoại.

.....

Ngũ Việt nhận ra sự thay đổi sắc mặt của Nhan Bồi Nguyệt ngay sau khi cúp điện thoại, cảm giác rằng có điều gì đó không ổn, giống như là mây đen kéo đến trước khi trời nổi giông bão vậy.

“Chị dâu xảy ra chuyện gì sao?” thời điểm đám cưới Nhan Bồi Nguyệt diễn ra thì anh còn đang làm nhiệm vụ, không có thời gian tham dự hôn lễ cho nên hôm nay mới chạy từ xa tới đây để nhìn xem cái người chịu kết hôn với khối trụ ngàn năm này là thần thánh phương nào.

Bây giờ nhìn sắc mặt Nhan Bồi nguyệt khi ra cửa, Ngũ việt chợt hiểu ra được vài thứ.

Giao tình của hai người nói ít thì chính là từ lúc hiểu chuyện, trên cơ bản là nhà cậu thiếu muối thiếu mì chính (bột ngọt) thì có thể trực tiếp chạy sang nhà tôi lấy. Nói nhiều thì là từ lúc còn trong bụng mẹ đã theo các mẹ gặp nhau, sinh ra lại cùng một lúc, bệnh viện quân khu lúc đó nhất thời đều rối loạn.

Ngũ Việt khi còn nhỏ rất nghịch ngợm, mẹ của anh luôn dùng chổi lông gà lên để chăm sóc anh, miệng lại hùng hùng hổ hổ: “Nhất định là con với con trai nhà họ Nhan đã bị tráo đổi rồi, mẹ làm sao có thể sinh ra đứa con bướng bỉnh như vậy chứ?”

.....

Nhiều năm như vậy, từ thời đại học bạn gái của anh cơ hồ mỗi năm đều thay đổi còn Nhan Bồi Nguyệt vẫn là một đầu gỗ như thế. Tốt nghiệp đại học có một cô bạn gái nhưng không đến mấy tháng bị bệnh mà chết, sau đó liền lập địa thành Phật lục căn thanh tịnh đến bây giờ.

Mẹ Nhan lo lắng rất lâu, thật vất vả mới đợi được đến lúc Nhan Bồi Nguyệt lấy vợ, anh vẫn còn chưa đến góp vui, với lại nghe mẹ Nhan nói đó là một mỹ nhân bại hoại, có dáng người vừa như ma quỷ, lại vừa như thần tiên trên trời.

Nhan Bồi Nguyệt luôn là người trấn định, dù cho núi Thái Sơn có sụp xuống thì mặt cũng không đổi sắc. Lúc ấy còn ở bộ đội đặc chủng, tám năm tham gia cứu tế nạn nhân ở nơi có động đất, dư chấn liên tiếp, cơ bản tính mạng của mỗi người đều treo lơ lửng, từ nơi có động đất khẩn cấp rút về nơi an toàn. Trên khuôn mặt của tất cả mọi người, ít nhiều đều mang vẻ lo lắng, sợ sệt, còn Nhan Bồi Nguyệt lại bày ra khuôn mặt lạnh lùng như băng tuyết, đôi mắt cố chấp nhìn về tòa nhà đổ sụp phía trước, trong ánh mắt tất cả đều là bi thương.

Dư chấn đi qua, tất cả mọi người chạy đi chỉ có anh là chưa đi.

Khi đó bộ đội đặc chủng có câu tôn chỉ: “Cùng thời gian thì chạy, cùng chống lại tử thần”.

Ngũ Việt cảm thấy, cho dù là tử thần, đều để lại cho Nhan Bồi Nguyệt ba phần mặt mũi.

14. Chương 13

Chương 13

Nhưng giờ nhìn thấy Nhan Bồi Nguyệt kìm nén cơn tức giận, Ngũ Việt cảm thấy có lẽ là chị dâu đã gây ra chuyện gì đó rồi.

“Cậu tự tìm khách sạn ở đi, cũng không phải còn là trẻ con nữa”. Nhan Bồi Nguyệt đứng dậy, làm bộ muốn tiễn khách.

Ngũ Việt còn đang muốn phản bác một phen, không phải nhà cậu ta có hai phòng ngủ một phòng khách sao? Cái phòng dành cho khách ấy không thể cho tôi ở nhờ được à?

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt chán nản của Nhan Bồi Nguyệt, anh lại sờ mũi một cái, rút lui vậy.

Thật ra thì khi nghe thấy Dư Nhược Nhược quát như vậy, Cốc Tinh Hà đã tỉnh táo lại không ít. Thấy bản thân mình tự nhiên lại liều mạng lôi kéo một người phụ nữ không quen biết,...

Gãi gãi sau đầu, bộ dáng như một đứa trẻ con to xác ngượng ngùng cười.

Dư Nhược Nhược đầy một bụng tức giận: “Cốc Tinh Hà, anh tưởng anh là cái gì mà Thiên Vương làng giải trí thì có quyền sai bảo người khác ah?”

Cốc Tinh Hà bày ra bộ mặt nghi hoặc: “Cái gì mà sai bảo?”

Cô đang chuẩn bị lên tiếng trách mắng anh ta thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa nặng nề vang lên, tiếp đó cửa lại bị một sức lực rất lớn đẩy ra, cơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng khóa cửa khách sạn vỡ kêu “rắc rắc”.

Cô há hốc miệng nhìn Nhan Bồi Nguyệt phá cửa mà vào, nửa ngày sau mới nuốt ngụm nước miếng hỏi: “Anh đang làm cái gì vậy?”

Anh nhìn quét ngang qua cả căn phòng, người đàn ông nằm trên giường, quần áo có chút không chỉnh tề, khuôn mặt lại tái nhợt. Trên tủ đầu giường có cái khăn lông, có màu đỏ của thuốc hạ sốt, còn có nhiệt kế.

Nhất thời khuôn mặt tối sầm đã thoải mái hơn: “Lời này không phải nên để anh hỏi sao?”

Quá nửa đêm không về nhà mà lại chạy tới chăm sóc một tên nhà quê không biết từ đâu chui ra, đã thế còn lên mặt chất vấn anh? Dư Nhược Nhược em chán sống rồi chứ gì?

Trên đây là suy nghĩ trong lòng của Nhan Bồi Nguyệt.

Trong lòng Dư Nhược Nhược co rút lại, muốn giải thích nhưng một hai lời thì không thể nói cho rõ ràng được, huống chi bây giờ trong mắt Nhan Bồi Nguyệt đều là lửa cháy rừng rực, có thể nói xong lỗi càng nhiều thêm, cho nên đã không làm thì thôi, nếu làm rồi thì tốt nhất là cúi đầu hối lỗi.

Các binh lính của anh biết nhận sai là một thái độ tốt, nhưng bây giờ trước mặt Nhan Bồi Nguyệt thái độ nhận sai của cô lại trở thành có tật giật mình, ngại biện vô lý. Tội danh không tuân thủ nữ tắc càng tăng thêm.

Không nói một lời Nhan Bồi Nguyệt kéo cô ra sau lưng mình, sau đó hướng về phía Cốc Tinh Hà nói: “Nhìn cho kỹ, đây là vợ của Nhan Bồi Nguyệt tôi, người khác tốt nhất. . . tránh qua một bên”.

Trong giọng nói ẩn chứa chút bá đạo, cũng có chút ngây thơ hiếm có của Nhan Bồi Nguyệt.

Dư Nhược Nhược không hề cảm thấy có chút tế nhị nào trong lời nói của Nhan Bồi Nguyệt, mà giống như là đang tuyên bố chủ quyền khác một trời một vực so với kẻ nào đó, liền lên tiếng: “Đúng, anh nên học tập một chút, thích thì phải đoạt lấy, cứ núp ở một góc tự liếm vết thương là hèn nhất, nhu nhược”.

“Câm miệng!”. Nhan Bồi Nguyệt quát lớn, quả nhiên người khởi xướng đúng là vợ mình mà. . .

Cô ngoan ngoãn câm miệng lại, đi theo sau Nhan Bồi Nguyệt, gập cong người xuống trông y như một gã sai vặt vậy.

Trước khi ra cửa còn thừa dịp Nhan Bồi Nguyệt không chú ý liền khoa chân múa tay ra hiệu cổ lên.

Cốc Tinh Hà ngồi ở trên giường, một hồi lâu sau, xoa xoa cái đầu còn hơi choáng váng, đột nhiên bật cười. Thật đúng là một cô gái đáng yêu, ah không đúng, là người phụ nữ dễ thương. . .

Vừa mới vào cửa, Nhan Bồi Nguyệt liền đóng sập cửa lại – thanh âm rung trời vang lên.

“Anh nghe em giải thích, lúc đầu công ti đã quyết định để em đi HongKong tham gia lễ trao giải Kim Tượng, nhưng sau đó Trần Dương lại đi thay. Tâm tình em không tốt, sau đó. . .” cô đang giải thích nhưng lại muốn tỏ ra huyền bí, dừng lại một chút: “Sau đó Cốc Tinh Hà gọi điện thoại tới, lúc ấy tinh thần anh ta đã không còn tỉnh táo, em cảm thấy có chút không thích hợp, nên đi xem anh ta bị làm sao, ai biết được anh ta liền lôi kéo em không tha, phải mất hết sức chín trâu hai hổ mới có thể thoát ra khỏi móng vuốt của anh ta để nghe điện thoại anh gọi tới đây”

Cô tự cho là mình đã miêu tả chính xác và giải thích rõ ràng rồi, nhưng sắc mặt của Nhan Bồi Nguyệt lại chuyển từ viên ngói màu xám sang đen như đất nồi. . .

“Điện thoại đi động” rốt cuộc cũng mở miệng, nhưng sao lại bồng chữ như vậy?

Cô không hiểu rõ tâm tư của anh, ngoan ngoãn đưa điện thoại tới, trơ mắt nhìn anh xóa đi số của Cốc Tinh Hà và tất cả hình của anh ta trong máy cô.

Dư Nhược Nhược rốt cuộc bị chọc giận, những tấm hình này cô phải cực nhọc vất vả thừa dịp Cốc Tinh Hà uống thuốc xong mới lén chụp được, đều là hình anh ta đang ngủ, hoàn toàn xuất phát từ lòng riêng của cô.

Cô xù lông, nhảy dựng lên cướp lấy di động từ trong tay Nhan Bồi Nguyệt, nhưng đã trễ. “Nhan Bồi Nguyệt. . . anh là tên khốn kiếp! Tại sao chưa có sự đồng ý của em anh đã tự tiện xóa những bức ảnh này cùng với số di động của Cốc Tinh Hà? Em thừa nhận về trễ là em không đúng, nhưng cũng là em thân bất do kỷ, hơn nữa em cũng đã thành khẩn, khúm núm mà giải thích với anh, nhưng anh vẫn không biết phân biệt phải trái như vậy, anh chính là tên khốn kiếp, khốn kiếp. . .!”

Giọng nói của cô trở nên the thé hơn, giống như cơn mưa lớn cắt ngang qua phía chân trời, tới nhanh không báo trước. Nhan Bồi Nguyệt nhìn cô vì một tên đàn ông mà giận giọng quở trách mình thì lại càng bị mất khống chế. . .

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà anh nhanh chóng tới gần, lúc ấy cô vẫn còn kiêu ngạo ngẩng cao đầu lên, hung hăng hôn lên làn môi đỏ mọng, nụ hôn này đã thành công ngăn chặn cái miệng nhỏ bé đang lăm nhảm của cô, ngoài ra nó còn mang theo bao phiền não

Như chạm phải vào một thứ gì đó mềm mại nhất trên đời này.

Như lạc vào một mê cung, không có đường ra chỉ có thể bước tiếp, anh bắt đầu chuyển hướng. . . .

Cơ thể của hai người như bị nhựa cao su dính vào với nhau, kín kẽ, ngay cả ánh sáng cũng không thể xuyên qua. Cơ bắp Nhan Bồi Nguyệt nhô lên, cả người căng cứng như một bức tượng đồng, ngăn trở tầm mắt cô, ngăn trở cô hô hấp, ngăn trở cô suy nghĩ. . .

Đến khi cô rốt cuộc không thở nổi, khuôn mặt đỏ như màu gan heo thì Nhan Bồi Nguyệt mới dừng lại, ánh mắt mang theo lưu luyến cùng hung ác và nham hiểm: “Cả đời này em chỉ có thể là vợ của Nhan Bồi Nguyệt anh”.

Nếu như có cả nến và hoa hồng, ánh sao sáng trên bầu trời đêm như vậy đúng là tràn đầy không khí lãng mạn, rất hợp với những lời hẹn ước cùng thề nguyện, xen lẫn với cá tính bá đạo và cổ chấp không ai bằng của Nhan Bồi Nguyệt thì tất cả phụ nữ đều không thể không động lòng.

Nhưng đáng tiếc bây giờ thì không phải như vậy. Sau khi hơi thở Dư Nhược Nhược ổn định trở lại, cô hất tay tát một cái lên mặt Nhan Bồi Nguyệt, không chút lưu tình, thanh âm thanh thúy ở ngay cửa chính đối diện cái đèn tường treo trong phòng vang lên cực kỳ to, rõ mà chói tai, như là âm thanh thúc giục binh lính vào nửa đêm canh ba, lại như một cây trúc từ trên cao rơi xuống, không hề dài dòng dây dưa.

Trong nháy mắt khi đưa tay xuống cô liền hối hận, mặc dù với Nhan Bồi Nguyệt không thể nói lý, mặc dù anh ta bá đạo, làm càn, mặc dù anh ta không tôn trọng cô, nhưng mà cho dù như vậy, cô cũng không nên đánh anh.

Trên mặt Nhan Bồi Nguyệt hiện lên dấu tay nhàn nhạt, không biết có phải là do ánh sáng quá mức và bóng đêm bên dưới đan xen vào nhau hay không? Cô thật sự chỉ dựa vào bản năng, dựa vào sức lực toàn cơ thể để đánh tới, nhưng thân thủ như anh, không thể nào không tránh được.

Thật ra thì từ nhỏ Nhan Bồi Nguyệt đã bị đánh vô số lần, nhưng anh lại không thể nói rõ cảm giác trong lòng bây giờ là gì? Không phải vượt quá sự tức giận, không phải không cam lòng, mà là một loại cảm xúc gần như bị thương. Không biết từ đâu truyền tới một đợt không khí lạnh lẽo, Nhan Bồi Nguyệt cơ hồ đứng không vững. Đường như cái tát này không phải đánh lên gương mặt anh, mà là đánh vào nơi yếu ớt nhất trong tâm hồn.

Dư Nhược Nhược nhìn về phía anh, ánh mắt lóe lên, từ từ trở nên mờ mịt. Không nhìn thấy rõ dáng vẻ của Nhan Bồi Nguyệt chỉ mơ hồ nghe thấy giọng nói lạnh lạnh mà từ tính của anh truyền tới: “Dư Nhược Nhược, em nên chết tâm đi”.

Nói xong sải bước tới trước cửa, sập cửa lại rồi bỏ đi, bóng lưng vững chắc.

Dư Nhược Nhược bị dọa không nhẹ, ngồi sững dưới đất vỗ vỗ ngực rồi thở mạnh một cái. Cái gì là cái gì vậy?

Cô không dám nói chuyện này với Ninh Tĩnh, nếu không Ninh Tĩnh kia sẽ trọng sắc khinh bạn ngay à xem. Chắc chắn sẽ đem tất cả các mặt đạo đức cùng lý lẽ về dạy bảo cô y như dạy bảo cháu trai của mình.

Thật ra thì cô cũng cảm thấy mình là người có lỗi, nhưng có đã thừa nhận sai lầm rồi mà Nhan Bồi Nguyệt vẫn còn không hiểu chuyện như vậy? Thật sự trong lòng có chút bức bối.

Quan trọng nhất là anh ta còn hôn cô!

Thời đại học cô được phó chủ tịch hội học sinh theo đuổi, khi hai người ở bên nhau, khi anh ta nắm bàn tay nhỏ bé của cô, thế mà cả đêm đều không ngủ được, bàn tay như bị cây kim đâm vào, khó chịu. Ninh Tĩnh giúp cô phân tích, nói cô có chứng sợ hãi tình yêu, coi như là tâm lý thích sạch sẽ, chỉ có người đẹp để mới không ghét bỏ.

Hiện tại đã gả cho Nhan Bồi Nguyệt, đoán chừng cả đời này cô cũng không còn cơ hội cùng người khác thân thiết.

Nhưng thế có nghĩa là là anh ta có thể tự tiện cướp đi nụ hôn đầu của cô à?

Cái tính cường thủ đoạt hào này cũng là do quân đội huấn luyện thành sao?

Cô trốn ở phía sau ghế sa lon, sờ thử lên chất liệu bằng da của nó, vừa than thở cửa phòng miệng lên vừa rơi nước mắt không ngừng được, loại cảm giác này gần như cảm giác vào đêm tân hôn, có chút không cam lòng, nhưng lại có chút không giống, lần này thậm chí còn có chút cam chịu

15. Chương 14

Chương 14

Đây vốn là quán ba nhạc Rock anh roll, cả ngày âm nhạc vang trời ầm ĩ không thôi. Ngự long hỗn tạp, tình trạng cực kì phức tạp. Cố tình chọn chỗ gần với đại đội quân khu, bị nhìn chăm chăm phía sau đến không chịu được. Chủ quán bỗng nổi lên một ý tưởng mới, lắp mình một cái, âm nhạc trong quán như được thay đổi thành bộ quần áo mới trong sáng hơn, khắp nơi đều là không khí trầm thấp mập mờ mang theo giọng nói vui vẻ. Âm nhạc của thế kỉ hai mươi, một giọng nam thuần hậu xướng lên không dứt.

Ngũ Việt nhìn chăm chăm gò má đang sưng to của Nhan Bồi Nguyệt, không hề có hình tượng mà phá lên cười: “Phục vụ, lấy thêm đá ra đây”.

“Thật là hiếm có nha! Một người đã từng luyện qua Xích Thủ Không Quyền gia truyền có thể một mình đánh bại cả một đội bóng thượng tá, bộ dạng anh dũng vô song tựa như Võ Tòng, thế mà lại bị một cô gái nhỏ tát lên mặt mà không nói được câu gì”

Cảm thán xong lại tiếp tục nở nụ cười.

Nhan Bồi nguyệt cực kì cảm thán: “Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là loại khó chiều”.

“Đừng có mà kiêu có, chẳng phải năm đó ở trong đội phòng chống ma túy cậu còn bẻ gãy tay của cô gái Độc Vương hay sao? Bây giờ, quả nhiên, chị dâu có sức quyến rũ rất lớn, phải không?”

Trong lòng Ngũ Việt vô liêm sỉ nghĩ: nếu cô gái Độc Vương đó có sức quyến rũ trước Nhan Bồi Nguyệt thì tên anh sẽ được viết thành Ngã Việt.

“Tôi biết các cậu lấy nhau theo lời cha mẹ định đoạt, nhưng bất luận thế nào chẳng nữa thì hai vợ chồng cậu vẫn sống cùng nhau qua ngày, phải nhẫn nhịn, phải chung thủy, phải thông cảm với nhau”. Ngũ Việt càng nói càng nghiêm túc.

“Cậu biết rõ cuộc sống vợ chồng như vậy, sao bây giờ vẫn còn độc thân? Cứ trở về nhà thì mẹ cậu lại oán trách tôi quá vĩ đại che lấp hết ánh sáng của cậu.” Nhan Bồi Nguyệt tức giận lên tiếng.

“Tôi đây là chẳng phải là chưa gặp được người mình yêu sao? Trước khi gặp được chân mệnh thiên tử của mình tôi phải giấu tài của mình đi. Chữ giống như cái tên tiểu tử cậu, sẽ ở trong thế giới tình cảm mà đầu rơi máu chảy. . .”. Ngũ Việt rung đùi đắc ý, tựa như Gia Cát Lượng đoán trước được mọi việc trong thiên hạ.

“Còn nữa, Thái hậu nhà mình luôn coi trọng cậu hơn, tổng kết lại là nhận lầm con trai, mà người ưu tú nhất chính là tôi”.

“ . . .” Nhan Bồi Nguyệt đột nhiên cảm thấy, cái tính cách đặc biệt này, thật giống với cái người nào đó da mặt dày hơn cả tường thành. Khi hai người cãi nhau, cô khoắc lác vô sỉ: “Em gả cho anh thì mẹ anh nên mừng rỡ mà vui mừng đi, em là cô gái tốt nhất, căn bản chính là một ngọn lúa non màu hồng, gia đình xuất thân là cán bộ cao cấp, tính tình hoạt bát đáng yêu, không dính không ngán. . . đem bao nhiêu người về đây so cũng không bằng. . .” Nói xong còn vội vàng đi soi gương.

Trong cùng một quán bar, tại một góc khác, Ninh Tĩnh vừa bước vào, để ví xuống: “Thế nào, lớn như vậy nửa đêm lại không ngủ, chịu phí tiền mời mình uống rượu ah?”

“Tớ không phải là người nhàm chán nha, hơn nữa mình cũng biết bình thường cậu làm việc và nghỉ ngơi tựa như cú đêm, nửa đêm không ngủ, mặt trời lên đến đỉnh vẫn chưa dậy.”

“Nói đi, có gì muốn nói ah? Nhan Nhan nhà cậu trẻ như vậy mà còn thả người ra ngoài?”

“Ninh Tĩnh thân mến, ngài muốn tôi cả một đêm ngồi sấm hối như cha xứ sao?”

“Chúa ơi, xin ngài hãy tha thứ cho vị giáo đồ ngây thơ mà thành kính này của ngài”. Ninh Tĩnh trong nháy mắt liền nhập vai.

“Tớ tát Nhan Bồi nguyệt một cái!” Cô rút cuộc quyết định nói ra, ở nhà lăn qua lăn lại mãi mà không ngủ được, trong lòng dâng các loại cảm xúc phức tạp.

“Chúa ơi, ta xin thu hồi lại câu nói ban nãy, người này thật sự muốn bị thiên lôi đánh chết mà. . . Cậu vì sao lại đại nghịch bất đạo như vậy chứ?”

“ . . .” Quả nhiên y như cô dự liệu.

“Bởi vì anh ấy không hề tin tưởng tớ, tự ý đem ảnh trong máy tớ xóa đi hết, còn có. . .” Cô dừng lại một chút, trên mặt có chút không được tự nhiên: “Anh ta cường hôn tớ. . .”.

“Thì ra là cưỡng bạo à, lại nói, anh ấy nguyện ý cưỡng bạo cậu thì cậu nên tự mình mừng thầm đi, lại còn làm mọi chuyện ồn ào thế này, để cho người khác biết còn tưởng là cậu phải chịu biết bao thiệt thòi, uất ức đấy”

“ . . .” Đắt thật sự là con gái chốn khuê phòng sao? Trong truyền thuyết cũng là như vậy sao?

“Mình tới đây không phải là để cậu làm tổn thương hơn lần nữa đâu”. Cô hung ác nói.

“Tổn thương trái tim cậu như vậy thì cậu mới có thể nhận ra vị trí của mình. Cậu gả cho anh ấy, đây chính là số mệnh, vì nguyên nhân gia đình chuyện li hôn của các cậu ánh mặt trời trong đêm tối, cho nên cậu chỉ có thể tiếp nhận. Tiếp nhận vận mệnh chính là thói quen mà cậu nên có, về sau sẽ không chỉ có hôn, cùng sập cùng giường mà ngủ mới là bước phát triển cao nhất, còn phải có con có cháu nữa. Hai người cũng không thể chỉ sống cùng mái nhà mà không dây dưa qua lại với nhau cả cuộc đời này, nếu như vậy, khác nào ni cô trong Thiếu Lâm Tự?” Ninh Tĩnh nói một tràng đạo lý lớn thao thao bất tuyệt làm người khác tiêu hóa khó khăn.

Cô nhìn mặt Dư Nhược Nhược rồi rầm liên căn rằng nghiêng lợi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Cậu tốt nhất nên suy nghĩ một chút, tỉnh lại tỉnh lại đi, tớ đi toilet một chút, mẹ kiếp, quả táo to nơi này như ni cô tớ vừa nói sao tiêu hóa lại khó khăn thế nhỉ?”

Mặt Dư Nhược Nhược như có điều suy nghĩ, chẳng lẽ, hai người không có tình cảm lại ấy ấy? Ta **** đi, cái này thì khác gì động vật chứ?

Cô buồn bực đến mức muốn lật bàn lên, sớm biết như thế này đã thắt cổ tự tử lâu rồi, không biết chừng còn trọng sinh thành một đại Thiên kiều đấy.

Dù là quán bar yên tĩnh đến đâu thì cũng có những góc chết, không chút dấu hiệu mờ ám. Huống chi đến nơi này đều là các nhà tư sản, phụ nữ là thành phần trí thức, lũ ruồi bọ tự nhiên cũng sẽ kéo đến nhiều hơn.

Ninh Tĩnh trợn mắt: “Đến chỗ nào mát mẻ mà đi đi, chớ chọc lão nương!”

Người nọ lưng không quay đầu lại mà đuổi theo: “Cô em biết anh là ai sao?”

“Là em gái anh” Cô tức giận hất tay của người kia ra, nhưng sau đó lại bị hấn bắt lại, “Không cần biết anh là ai, lão tử là đại gia của anh”

. . . . Ngủ Việt mới đi ra khỏi toilet, nhìn thấy một màn như vậy có chút ghen hòng nhìn trân trối. Anh vẫn cho rằng con gái phương Nam dịu dàng như nước, nhưng tối nay lại đặc biệt biết được một cô gái dũng cảm dám tát thượng tá, còn một nữ anh hùng chế ngự tên háo sắc, thật là. . .so với con gái phương Bắc các cô gái ở đây mới đúng là dũng mãnh. . .

“A Nguyệt, tôi chợt nhận ra nguyên nhân vì sao cậu lại bị đánh”

Nhan Bồi Nguyệt quay đầu lại nhìn anh, không yên lòng nhấp một ngụm Brandy.

“Nguyên nhân là ở đây khắp nơi đều có cộp cái, tôi lại vừa thấy một người phụ nữ rất hung hãn, đúng thật là rất bản lĩnh. Một mình đơn độc lưu loát . . .

Tay ném qua vai liền chế ngự được người đang ông cao bảy thước, so với vị kia nhà cậu đều là anh hùng hao kiệt như nhau. . .Tóm lại chỗ này không nên ở lâu, tôi nên nhanh chóng trở về sao Hỏa là tốt nhất” Ngủ Việt vàng nói khuôn mặt càng tỏ vẻ khoa trương, vừa cười vừa bước lên sàn nhảy, uốn éo cùng mấy cô gái xinh đẹp.

Khi về nhà Nhan Bồi Nguyệt trông thấy căn nhà đầy vắng lặng, anh nghĩ cô đã lên giường đi ngủ. Lẳng lặng mở cửa phòng bước vào, kết quả, ánh trăng trong suốt xuyên qua ô cửa sổ trong phòng chiếu vào, chặn chính tề ở góc giường, không hề có dấu vết đã chạm qua.

Thật ra thì trước kia Dư Nhược Nhược rất lười biếng, nhà cửa như loạn hết lên, ngủ hay không ngủ thì chặn đắp vẫn như vậy. Nhưng trong mắt Nhan Bồi Nguyệt thì tất cả đều phải có kỷ luật, không nhìn nổi, không biết đã bao lần dạy bảo cô gấp chăn, bây giờ nhìn lại, hóa ra vẫn còn có chút tác dụng. . .

Nhưng một chút cảm giác thỏa mãn anh cũng không có, chỉ là trong lòng còn có chút lo lắng, đã trễ thế này, cô còn có thể đi đâu?

Trong quán rượu, nữ chính đang mê hoặc trừng mắt nhìn Ngủ Việt ở đối diện, trong ánh đèn lóe lên, phát sáng rạng rỡ. Ngủ Việt xưa nay đều vô cùng khéo léo trong lời ăn tiếng nói, dụ dỗ con người.

“Mỹ nhân vì sao đêm khuya còn đi mua say? Nhìn qua lông mày như cánh bướm, mắt hạnh đẹp tựa vì tinh tú trên bầu trời đêm. Có muốn cùng anh trai đi tới?”

Dư Nhược Nhược nào nghe thấy tình ý thơ ca trong lời nói của Ngũ Việt, chỉ là nhịp điệu từ từ thay đổi, trong miệng lẩm bẩm khiến người bình thường nghe đều không hiểu được.

Bên cạnh Ninh Tĩnh ưu nhã hướng bạn tốt nói lời xin lỗi, vịn vào Dư Nhược Nhược: “Về thôi, muộn rồi, nếu không về sẽ bị xử phạt giống y bên quân đội, mình lại còn bị mang tội danh xúi giục người khác phạm tội”.

Ngũ Việt nhìn người mới tới liền nhiệt huyết dâng trào, mạnh mẽ kéo Dư Nhược Nhược: “Mỹ nhân này ra ngoài chơi cùng trẻ con đi, có đạo lý nào mà trở về sớm như vậy? hiện tại mới. . .chưa đến 1h sáng đâu”

“Buông tay, nếu không tôi liền không khách khí” Ninh Tĩnh nói giọng trầm xuống, trong lòng cực kì buồn bực, đầu năm nay lưu manh cũng đã mang bộ mặt cực phẩm như vậy? Mang bộ mặt giống như nhân phẩm đoan chính thì ra đều là bộ dạng không đứng đắn, con người thật là khó vẹn toàn mà.

“Thế nào? Cô gái, em muốn đi chơi cùng bọn anh sao?” Anh cố ý khơi lên cơn tức giận của cô, thất sự tò mò đến chết không biết giới hạn cuối cùng của cô sẽ như thế nào nhỉ? Ngũ Việt chưa bao giờ có niệm về nam và nữ, không thể đánh phụ nữ, từ này không có trong từ điển của anh.

Trong lòng Ninh Tĩnh bốc hỏa, nơi này dù sao cũng là Bộ Tư Lệnh quân khu, làm sao lũ lưu manh lại câu kết với nhau hết như thế này?

Cô tiến lên phía trước muốn đoạt lại Dư Nhược Nhược, nhưng bị Ngũ Việt nhanh tay nhanh mắt chế trụ cổ tay, lại dùng chân, kết quả lại bị Ngũ Việt nhìn ra sơ hở, đưa một chân ra ngang đường khiến cô lão đảo suýt ngã.

Mà Dư Nhược Nhược vẫn ở trong ngực Ngũ Việt, liếm môi một cái, vẫn như cũ không hề biết rằng mình đã rơi vào hiểm cảnh.

Ninh Tĩnh cân nhắc một chút, cùng anh ta lấy cứng đối cứng không phải là cách hay, cô mở miệng: “Người trong lòng anh đã có chồng rồi, anh còn muốn sao?”

“OH! Đạo này khẩu vị tôi rất tốt, thích kiểu phụ nữ đàn hoàng, cô gái nhỏ này, thật nhìn không ra. . .” Giọng nói càng ngày càng nhẹ, còn xoa nhẹ cằm Dư Nhược Nhược, Dư Nhược Nhược cảm thấy không thoải mái, nghiêng đầu.

Ninh Tĩnh đã từng gặp qua những người không biết xấu hổ, nhưng vẫn chưa gặp phải loại người vô sỉ như vậy, chỉ có thể xuất ra chiêu cuối cùng nhưng cũng có thể mất đi nửa cái mạng: “Vậy anh cso biết chồng cô ấy là ai không?”

“Chuyện này có quan trọng không? Chẳng lẽ là thần tiên trên trời? dù là vợ của Ngọc Hoàng đại đế tôi cũng dám giành!” Ngũ Việt vừa ăn nói hùng hồn xong thì nhận được điện thoại của Nhan Bồi Nguyệt: “Dư Nhược Nhược mất tích rồi, cậu mau lái xe đi tìm cùng tôi, một tiếng nữa gặp ở quán bar lúc này”.

Trong giọng nói còn chứa sự lo lắng không dễ nhận thấy.

Cùng lúc đó, Ninh Tĩnh bình tĩnh nói: “Không phải Ngọc Hoàng đại đế, chỉ là vị quân nhân trẻ tuổi cổ chấp ngang bướng nhất trong quân khu thượng tá Nhan Bồi Nguyệt thôi. . .”

Chắc chắn câu nói vừa rồi cùng bầu không khí trong quán bar đều trực tiếp truyền đầu bên kia điện thoại rồi, Ngũ Việt nhìn vào khuôn mặt đang say ngủ trong lòng anh, đột nhiên hóa đá. . .

Nhan Bồi Nguyệt nghe được lời Ninh Tĩnh nói, giọng nói như nặng nghìn cân, hỏi: “Mấy người đang ở chỗ nào?”

“Quán bar lúc này. . .” Ngũ Việt cảm giác được sấm chớp đã bắt đầu kéo đến trên đầu anh rồi.

16. Chương 15

Chương 15

Ngũ Việt càng lúc càng nóng nảy, muốn đem viên đạn này ném cho Ninh Tĩnh, nhưng Ninh Tĩnh lại ôm lấy hai cánh tay, bộ dạng như đang chờ xem kịch vui. Mà Dư Nhược Nhược này còn cố tình dính sát vào người anh, đúng là người say thì không thể nhận ra ai với ai mà, cứ bắt đại lấy một người nào đó, sống chết đều không buông lỏng cánh tay. . .

Ngũ Việt nhất thời khóc không ra nước mắt, quả nhiên vẫn nên về hành tinh của mình thôi, nếu không sẽ bị bắn nổ đến hồn phi phách tán.

Tay trái Nhan Bồi Nguyệt theo hướng Ngũ Việt tiến tới bắt lấy cánh tay đang bám người y như bạch tuộc của Dư Nhược Nhược, tay phải lại lao tới đánh một quyền về phía Ngũ Việt, trong mắt đều là dao găm, Ngũ Việt cũng nhìn thấy được, cảm giác như mình đang bị lăng trì xử tử.

Ngũ Việt che nửa gương mặt gào khóc: “Nhan Bồi Nguyệt cậu có phải là người không vậy? Tình nghĩa chúng ta bao nhiêu, thế mà hôm nay cậu lại vì một người phụ nữ hủy hoại khuôn mặt của mình. Cậu còn là cậu sao? Chẳng phải nói là anh em như tay chân còn phụ nữ thì như quần áo sao?”

Ngũ Việt lên án tố cáo, chuẩn bị tiếp tục, quyền cước tiếp đón.

Về mặt Ninh Tĩnh hả hê vui sướng khi người khác gặp họa, khom lưng xuống nói: “Biết câu chuyện đơn giản lại biến thành phức tạp không? Gọi vợ của người khác là quần áo, nhưng phụ nữ của mình lại là tâm can. .”

Sau đó lại đứng lên tiếp tục bỏ đá xuống giếng: “Nhan Bồi Nguyệt, Dư Nhược Nhược uống rượu say mơ hồ không có gì kì quái, nhưng người bạn thân anh vẫn rất bình thường, anh ta nói thích nhất kiểu phụ nữ đáng hoàng, anh cần phải giám sát chặt chẽ hơn. Đầu năm nay, những người thích đoạt vợ của người khác càng ngày càng nhiều đấy”. Nói xong mặt mày hài lòng, hận không thể vui mừng hát bài Sơn ca(1)

(Sơn ca: ca hát dân gian, thường lưu hành ở miền nam Trung Quốc)

Ngũ Việt phát hoảng, bây giờ cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội được rồi. con gái miền nam người không phải là mẫu dạ xoa thì chính là Hộ tam nương, gấp đến độ nói năng cũng không mạch lạc: “Lão đại, cậu hãy nghe tôi nói. . .chuyện này hoàn toàn không phải như cậu thấy. . .chuyện này. . . nói như thế nào đây. . .”

Nhan Bồi Nguyệt lười phải so đo với Ngũ Việt, đánh đến sưng mặt sưng mũi, bỏ lại đôi mắt lạnh đến thấu xương: “ngày mai cút về ổ cho tôi, không bao giờ cho phép tới nữa!”

.

Dư Nhược Nhược hoàn toàn không biết mình bây giờ đang tựa lên cái người mình vừa ột cái bạt tai, tựa như cá mực không ngừng trượt xuống, mất hết khí lực.

Trong miệng vẫn còn huyền thuyên, người khác nghe không hiểu, Nhưng Nhan Bồi Nguyệt lại nghe thấy rất rõ ràng: “Nhan Bồi Nguyệt, đồ khốn, cướp đi nọ hôn đầu, còn muốn chiếm đoạt đêm đầu lấy đêm đầu của tôi. . .cầm thú. .súc sinh...đồ con rùa. . .đồ khốn. . .”

Thì ra đây là nọ hôn đầu của cô???

Nhan Bồi Nguyệt không tự chủ được sờ sờ đôi môi, khó trách lại ngây thơ như vậy. . .kì lạ, sao trong lòng anh lại dâng lên một loại vui sướng đây. . .

Lúc ở trên xe, cô liên tục vặn vẹo tựa như người không xương, cái dây thắt an toàn ở vị trí ghế phụ cũng không giữ cô lại được. Nhan Bồi Nguyệt hết sức bất đắc dĩ, thảm thán như một oán phụ, không biết là mình đã tạo nên nghiệt gì nữa?

Thật ra thì Nhan Bồi Nguyệt biết khi còn ở cấp ba Dư Nhược Nhược chỉ ngắm được chứ không thể dùng được như súng lục bạch lạp bằng bạc. nói nặng lời một chút cô có thể sẽ khóc thành mưa to gió lớn khiến

ba nghìn dặm xung quanh chảy thành sông. Hơn nữa vào thời điểm kết hôn anh cũng đã bị dận dò qua, đối với vợ thì không giống như đối với binh sĩ, phải kiên nhẫn, phải cẩn thận, nếu như thật lòng. . .

Mẹ nó. . .khó trách làm lính còn dễ hơn lấy vợ sinh con nhiều.

Anh không có biện pháp, chỉ có thể một tay giữ để cơ thể cô không giãy dựa lung tung, một tay lái xe. Cũng may buổi tối giao thông thông thuận, hai người an toàn trở về nhà.

Nhà ở không có thang máy, anh cũng không có biện pháp, lại chỉ có thể khiêng cô lên lầu, chẳng khác gì bao cát gánh gạo.

Dư Nhược Nhược uống rượu nhiều quá, vốn trong dạ dày đã sông cuộn biển gầm khó chịu, bị anh khiêng lên như vậy càng không chịu nổi, nhịn không được liền nôn ra ngoài. . .

Nhan Bồi Nguyệt cảm thấy sau lưng có chút ẩm ẩm, sắc mặt tái xanh, Dư Nhược Nhược, chờ sáng mai tỉnh lại anh sẽ tìm em tính sổ!

Trên thức tể, cô chưa kịp tỉnh lại, ngày thứ hai mặt trời lên cao, Nhan Bồi Nguyệt không nói một câu đã rời đi. Dư Nhược Nhược đầu đau như búa bổ, trên tủ lạnh dán tấm giấy nhớ: rời giường thì uống trước một ly nước mật ong.

Chữ viết Nhan Bồi Nguyệt rất sắc bén, như thanh kiếm cây cung, cơ hồ muốn xuyên qua tờ giấy nhớ mỏng manh.

Cô mím môi uống cạn ly nước mật ong ngọt ngào, trong lòng có chút ngũ vị tạp trần.

Một là vị mặn, cuối cùng có chút áy náy, anh thân là sĩ quan, có lẽ rất ít khi bị người khác làm ra chuyện mất mặt là tát vào mặt như vậy. Một là vị chua, nghĩ tới hia người kết hôn nhưng không tình yêu làm trụ cột; một là vị cay, không nghĩ tới tối hôm qua hôn cô từ đáy lòng; một là vị khổ, gả ột quân nhân thì mới biết cái khổ như thế nào; một là vị ngọt, giống như là ly nước mật ong trong tay bây giờ. . .

Cô cũng coi như là đã trưởng thành rồi, trong những ngày mơ hồ sống chung coi như xong. Kết hôn vào cái ngày đó, mơ đã ngàn dặm ngàn dò rằng đừng có phóng túng, không kiêu ngạo gì giống như trước đây. . .mơ cũng là nửa mẹ, rốt cuộc cũng là vì cô mà suy nghĩ.

Nhớ lại từ lúc kết hôn cho tới nay, trong lòng cô lúc nào cũng bài xích cho nên vẫn không có sắc mặt tốt, so với Nhan Bồi Nguyệt thì không biết cô còn cường ngạnh như thế nào.

Trong chuyên mục của Ninh Tĩnh có nhắc tới: hôn nhân tựa như một bản hòa âm, có nhanh, có chậm, có êm đềm mà cũng có dồn dập. Nếu như bạn đang chìm trong đó, tự nhiên sẽ biết. tiết tấu hay luôn là loại dễ nghe mà dồn dập, loại không được ưa thích là ồn ào và chậm rãi. Nhưng như vậy thì thế nào? Hôn nhân chính là hai chữ: chịu đựng. Phượng hoàng xuất hiện bị người vây xem, không xuất hiện thì cả người tan xương. . .

Quả nhiên, đem hôn nhân cùng tình yêu nói hợp lại thành một chẳng khác gì đem thực tế và ước mơ hợp lại, đó chính là truyện thiếu nhi.

Thật ra thì cô bé nào chưa từng có ảo tưởng, hoàng tử cao lớn, nụ cười như gió, ánh mắt như ngọc. Nhưng thực tế thì. . .Dư Nhược Nhược ảo tưởng Nhan Bồi Nguyệt nhìn cô cười vô lại, đột nhiên sợ hết hồn, dùng sức lắc đầu, tốt nhất là bộ mặt thối nghiêm trang hằng ngày đó.

Hôm nay là ngày duyệt binh điểm tướng, khóa huấn luyện thực tế ba tháng một lần rốt cục bắt đầu. Sư đoàn năm gồm bốn đội, các đoàn trưởng khác đều lớn tuổi hơn Nhan Bồi Nguyệt, ít nhiều cũng có tư tưởng khinh địch. Làm lên được cái chức thượng tá này là do có quan hệ ngầm, cho nên vẫn luôn bày ra thái độ không tôn trọng.

Có câu nói như thế này: bệnh hùng hực một cái, đem hùng hực nhất oa (cái này mình không hiểu nó là như thế nào hic ^ ^)

Mỗi người đều chờ đợi nhìn Nhan Bồi Nguyệt làm trò cười, thế nhưng anh lại cực kì trấn định, chỉ huy đến: “Lên đường!!!”

Nhan Bồi Nguyệt dặn dò lại hai câu với trại trưởng: “thứ nhất, nếu không chạy về được đầu tiên thì mỗi sáng dậy sớm hơn một giờ rồi buộc bao cát chạy bộ; thứ hai, nghe thấy tiếng trống thì tập hợp, nghe tiếng chuông kêu thì giải tán, phục tùng mệnh lệnh, mọi hành động đều nghe theo chỉ huy”.

Phía mọi người đứng nghiêm, trong lòng tất cả đều là kính trọng, cái gọi là không thị mà uy, cái gọi là mưu lược cho triều đình, quyết thắng ở ngoài dặm xa, đây chính là nói đoàn trưởng của bọn họ mà

Tham mưu trưởng Sư năm nay đã ngoài 50, từ xa nhìn khuôn mặt Nhan Bồi Nguyệt cùng với các binh sĩ dưới anh đang xếp thành hàng, không tự chủ nhớ lại mình khi xưa, thân thể của một người đàn ông, trăm vạn hướng tới nhân dân, trối buộc trách nhiệm lại, cúi người xuống tới gót chân để tiếp thu ý kiến, nào dám ngẩng đầu nhìn người, pháp chế cho phép như vậy.

Ngược lại, đây thật sự là khuôn cách của người trời sinh để lãnh đạo.

Binh lính chậm rãi rời đi đã là sau giữa trưa, Tối qua Nhan Bồi Nguyệt trông chừng vợ cả đêm chưa được ngủ đang định trở về ngủ bù liền bị Tham Mưu Trưởng gọi lại.

“Đoàn trưởng Nhan, dừng bước”

“Tham mưu trưởng Tiểu tìm tôi có việc?” Anh đứng thẳng mà không sợ cấp trên gây phiền phức.

“Thời tiết đẹp như vậy, trong sân huấn luyện rất cuộc thanh tĩnh không ít. Lúc tiệc chúc mừng cậu thăng chức Thượng tá tôi không có ở đây, hôm nay sẽ bù vào, hay là đến chỗ tôi uống ly rượu?” Lúc cười trên trán hiện lên những nếp nhăn xếp chồng lên nhau, giống như trước đây hay gấp quạt giấy lại.

“Lòng tốt của Tham mưu trưởng tôi xin nhận, chỉ là bây giờ tôi đang có việc trên người, tha lỗi cho tôi không thể theo cùng”. Anh cự tuyệt không nề tình, như đinh chém sắt.

Sắc mặt Tiểu Hưng Thành lập tức trầm xuống.

Nhan Bồi Nguyệt xoay người rời đi, giả vờ như không nhìn thấy. Ý tốt cùng thâm ý dấu giếm của Tham mưu trưởng anh không phải không biết; chiến sĩ sợ buông lỏng, quan quân sợ tập trung anh cũng không phải không biết. Trong quân đội kết bè kết cánh, đây là phạm pháp, anh càng thêm biết rõ.

Hành vi của Tham mưu trưởng Tiểu anh cũng đã từng nghe qua, sợ trong lòng Trung tướng đã biết trước, chỉ là ngại vì tham mưu trưởng là lão tướng đã lập nên nhiều công lao, tạm thời còn án binh bất động.

Loại phiền phức này, anh không có hứng thú.

Khi Nhan Bồi Nguyệt về đến nhà thì Dư Nhược Nhược đã đi làm rồi, cũng để lại một tờ giấy nhớ: “Cám ơn anh, còn có. . . chuyện tối hôm qua, thật xin lỗi”

Anh nhướn miệng cười một cái. Một đôi vợ chồng, cùng sống dưới một mái nhà, lại chỉ có thể dùng chữ viết để trao đổi thì mới có hơi thở yên bình.

.

Những ngày sau trôi qua thật nhanh trong cái thành phố này, mùa hạ dài dòng rốt cuộc do tuổi già sức yếu mà tập tễnh rời đi, kéo theo cái bóng lưng thật dài đắp lên bầu trời thành phố, nhiệt độ từ từ xuống thấp, lá khô trải thảm, lưu luyến ở trên đường cả ngày.

Trong lòng của Dư Nhược Nhược, bây giờ cũng đang là thời điểm thay đổi cảm xúc, xảy ra một chuyện long trời lở đất. . .

17. Chương 16

Chương 16

Mọi gọi điện thoại đến là lúc Dư Nhược Nhược còn đang ở trên cây, lá mùa thu rơi xào xạc che đi cơ thể cô trong đó, chỉ thò ra cái ống kính.

Cách đó không xa có một đôi kim đồng ngọc bích đang cảm xúc đang kích tình mãnh liệt không coi ai ra gì, mà trên thực tế, cũng chẳng có ai cạnh đó.

Dư Nhược Nhược im lặng không phát ra một loại tiếng động nào, trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng, bây giờ thì sắp đại khái sẽ không phản đối cô nữa rồi. Cô phải bỏ ra biết bao công sức mới có thể thăm dò tin tức này từ Cốc Tinh Hà.

Hôm đó trong cơn tức giận Nhan Bồi Nguyệt đã xóa đi hết phương thức liên lạc của cô, nhưng là anh lại không biết, ngay vào tối hôm đó cô đã tìm lại được số điện thoại của Cốc Tinh Hà rồi. . .

Cái gọi là đạo ột thước ma ột trượng. . .không đúng, không đúng, phải nói ngược lại...

Sau đó tiếng chuông điện thoại lại không đúng lúc vang lên, làm thức tỉnh đôi nam nữ. Dư Nhược Nhược chưa kịp nhìn điện thoại di động, trượt từ trên cây xuống như một làn khói, cảm giác hình như vỏ cây rạch một lớp da trên đùi làm cô đau nhức. Nhưng cô không quên, liền ôm máy chụp hình trong ngực liền mạng chạy. . .

Trong những lúc như thế này, cô thấy thật cảm kích trước kia nhiều lần mình bị lôi đi thi chạy ngắn cự li 3000m ở đại hội thể dục thể thao. Cho nên, thượng đế đúng là quan tâm đến người biết nỗ lực mà. . .

Cô vừa thở hồng hộc, vừa vui vẻ nghĩ. . .

Đúng lúc rạp chiếu hết phim, từng tốp năm tốp ba người ra khỏi rạp là nơi ẩn náu tốt nhất, cô nhanh chóng đeo lên cái kính và chụp cái mũ xuống, chạy vào phòng rửa tay rồi khóa trái cửa lại. . .

Lúc này mới phát hiện người gọi đến là mọi, cô vừa ấn nhận một cái liền nghe thấy tiếng mọi truyền đến: “Nhược Nhược. con mau về nhà đi, gọi cả Bồi Nguyệt tới nữa, ông ngoại con...chắc không qua được. . .”

Sau đó dù cô có gọi như thế nào đi nữa thì cũng chỉ nghe thấy âm thanh chăm sóc hỏi thăm truyền tới.

Tay cô run run, tâm mắt bắt đầu mơ hồ, gạt nhanh dòng nước mắt: “Nhan Bồi Nguyệt. . .” vừa mới nói nước mắt đã rơi không ngừng được, sau đó lại thở không ra hơi, thút thít.

Nhan Bồi Nguyệt vừa lên sân khấu đọc báo cáo tổng kết xong, khóa huấn luyện thực tế kĩ năng thực hành tác chiến dưới tay anh đã lập nên một thành tích đáng vui mừng. Rời khỏi sân khấu nghe điện thoại, vừa bắt máy đã nghe thấy cô khóc liên tục liền cau mày lại, bản năng giống như thái độ đối với cấp dưới, âm thanh nghiêm khắc trầm xuống: “Dư Nhược Nhược, em tốt nhất là nên nói chuyện, khóc không thể giải quyết được vấn đề!”

Hình như là bị giọng nói uy nghiêm dọa sợ, Dư Nhược Nhược lúc này mới dứt quãng nói: “Nhan Bồi Nguyệt, anh mau tới. . .em không biết bây giờ em đang chỗ nào. . .em muốn đi thăm ông ngoại. . .ông ngoại. . .”

Lời nói của cô đều là những âm thanh tê tâm phế liệt truyền tới, Nhan Bồi Nguyệt cảm thấy có chút đau lòng, âm não vừa nãy mình đã nói lớn tiếng, bình tĩnh lại sau đó trấn an cô: “Em đừng nóng vội, bây giờ ở đâu thì đứng nguyên tại chỗ đó, anh lập tức lái xe tới đón em. Nhớ, ở chỗ đó đừng chạy loạn. . .”

Nghe được những lời này, Dư Nhược Nhược ngồi trong phòng rửa tay không chút kiêng kỵ nào mà khóc thét lên, khiến người phía trước một hồi thổn thức. . .

Cuộc họp đã gần như kết thúc, cấp trên thấy Nhan Bồi Nguyệt hiếm khi lại nóng nảy như vậy liền vui vẻ cho đi.

Làm paparazzi coi như là cái nghề có độ nguy hiểm cao, lúc đầu vì nghề nghiệp của cô mà lo lắng, Nhan Bồi Nguyệt không nói câu nào liền len lén cài đặt vào trong máy cô hệ thống định vị, để tránh cho ngày nào đó cô bị vớt xác nơi đồng không mông quạnh bị chó sói tha đi cũng không biết.

Giờ phút này anh mới đại khái đoán được đã có chuyện gì xảy ra, ép buộc mình thở một hơi dài một cái trấn định lại, sau đó mới đạp chân ga, không để ý tới con đường có vẻ không lưu thông tốt này, chỉ là tựa như quyết định, rồi cuộc dẫn dắt giẫm chân ga. . .

Anh biết ông ngoại có vị trí như thế nào trong lòng Dư Nhược Nhược, đó từng là một khoảng trời, hôm nay. Khoảng trời đó muốn đổ sụp sao?

Thời điểm trên điện thoại di động hiện lên vị trí bây giờ còn cách chỗ Dư Nhược Nhược hơn mấy trăm mét, đã nghe thấy tiếng khóc tê tâm phế liệt, lúc này Nhan Bồi Nguyệt mới phát hiện ra một điều chân thật, phát hiện ra rằng mình đang đi ở trên đất chứ không phải trên mây, lúc này Nhan Bồi Nguyệt mới phát hiện, anh thì ra lại mãnh liệt như vậy, mãnh liệt muốn, muốn ở bên cô, ở bên cô vào thời điểm cô cần anh nhất. . .

Giống như một người bảo vệ, nhìn cô cười, trông cô khóc, cùng trải qua mỗi lúc tâm tình cô không tốt. . .

Mọi người đối với việc Nhan Bồi Nguyệt tự tiện xông vào nhà vệ sinh nữ cực kỳ buồn bực, nhưng nhìn thấy anh mặc bộ quân trang chính thức, lại cho rằng anh đang thi hành nhiệm vụ bí mật gì đó, rồi rít phổi hợp đi ra ngoài, tránh cho việc trở thành kẻ tình nghi gây cản trở người thi hành công vụ. . .

Nhan Bồi Nguyệt nửa đỡ nửa nâng cô lên, trong giọng nói ẩn chứa sự dịu dàng hiếm có: “đừng khóc, chuyện hôm nay lập tức trở thành quá khứ.”

Dư Nhược Nhược ngồi lâu, chân đã sớm không còn cảm giác, cả người khóc bù lu bù loa cũng hơi mất sức, giờ phút này như vịn được vào một cây cỏ cứu mạng, nắm thật chặt thắt lưng ở trên trang phục của anh cơ hồ muốn bám vào bắp thịt. . .

Mùa hè từ trước tới nay, mặt trời tựa như tấm màn vôi vàng buông xuống, mà mất đi ánh sáng quá nhanh sẽ chỉ để lại cho cái thế giới này một mảnh tro tàn.

Trên người Dư Nhược Nhược khoác cái khoác màu oliu của Nhan Bồi Nguyệt, nước mắt nước mũi đều rơi trên đây, thê thảm đến không nỡ nhìn. Nhan Bồi Nguyệt nhíu mày, đối với quần áo quân trang hay giày mũ anh đều cực kỳ trân trọng, giờ phút này lại bị cô biến thành như thế kia. . .

Anh cắn răng, thôi, lần này là có nguyên nhân, không cùng cô so đo nữa.

Ông ngoại của Dư Nhược Nhược – Hạ Trường Canh đang ở tại nhà của cậu út, một nơi yên tĩnh trong tiểu khu. Trong tiểu khu đều là những thứ sa hoa lộng lẫy, là khu biệt thự cách biệt với bên ngoài. Khi đi vào phải đi qua con đường rộng rãi đầy cây phong, lá phong nửa đỏ nửa vàng bay khắp nơi, giống như là những bông tuyết đầy màu sắc từ trên trời rơi xuống.

Quản gia bước ra mở cửa lộ ra khuôn mặt nghiêm trang, quy củ lên tiếng: “Tiểu thư, cô gia”.

Cô nắm lấy tay áo ông, như một đứa trẻ ăn xin, ánh mắt van xin: “Chú Vương, ông ngoại chỉ là muốn chúng cháu về mà nói đùa thôi phải không? Thật ra ông chẳng có chuyện gì có đúng không?”

Quản gia quay đầu, trong hốc mắt cũng toàn là nước mắt, không đành lòng nhìn cô: “Tiểu thư, cô đi xem một chút đi, mở miệng ông ấy vẫn gọi tên cô đấy. . .”

Dư Nhược Nhược vội vàng chạy lên cầu thang trật chân suýt nữa ngã, Nhan Bồi Nguyệt thấy thế nhanh tay kéo cô lại, sau đó cầm tay cô đi, không buông ra nữa.

Tay Dư Nhược Nhược lạnh ngắt như là băng tuyết, lửa nóng trong bàn tay anh truyền đến khiến nó trở nên ấm áp hơn.

Ở bậc thang cuối cùng cô bỗng dừng lại, giọng nói trầm trầm: “Nhan Bồi Nguyệt, anh sẽ luôn ở bên cạnh em có đúng không?” Cô ngược mắt lên nhìn anh, màu đen trong con ngươi bỗng trở nên bi thương không thấy đáy, giống như cơn mưa xối xả trong mùa hạ nồng đậm như vậy tùy tiện như vậy.

Anh nghiêng người, hạ xuống một nụ hôn ấm áp lên chân lông mày cô, giống như là cam kết, là lời thề: “Đúng, anh sẽ luôn ở cạnh em”

Lúc này cô mới buông tay ra, bước vào phòng của ông ngoại. . .

“Nhược Nhược. . .Nhược Nhược.” giọng nói khàn khàn mà kiệt lực (dùng hết sức để nói) giống y như trong hồi tưởng, Dư Nhược Nhược xoa xoa nước mắt, đi tới cầm tay ông: “Ông ngoại, con tới đây, con ở chỗ này. . .”

Hạ Trường Canh cơ hồ cảm thấy sức lực trong cơ thể từ từ biến đi đâu mất, những cảnh sắc trước kia, những hình ảnh trong quá khứ, đều tái hiện lại ngay trước mắt. Ông nắm lấy tay cô cháu gái duy nhất, giọng nói đã mất đi âm sắc: “Nhược Nhược, ông ngoại có đồ muốn đưa cho con. . .” Một cái tay khác nhận lấy cái hộp gỗ đỏ từ trong tay cậu út, “Đây là kỉ vật mà cha mẹ con để lại, ta vẫn chưa đưa cho con. . .bây giờ...giao cho con. . .con phải nhớ kĩ. . .mọi người vẫn luôn yêu thương con. . .ông ngoại lâm chung cũng không có nhiều thứ để lại cho con, chỉ muốn con biết, con là bảo bối của chúng ta, cả đời. . .là bảo bối của chúng ta. . .”

Nước mắt Dư Nhược Nhược rót cuộc trào ra, cô vuốt ve khuôn mặt ông ngoại, lặp đi lặp lại: “Con biết, biết rõ ông ngoại. . .con cũng rất yêu người, mặc dù con không nói, nhưng ở đáy lòng, con vẫn một mực yêu. . .chưa từng dừng lại. . .”

.

Người cuối cùng mà Hạ Trường Canh muốn gặp là Nhan Bồi Nguyệt, khi đó ông đuổi hết tất cả mọi người trong phòng ra ngoài, chỉ để lại Nhan Bồi Nguyệt, nói rất lâu,. . .

Đợi đến khi Nhan Bồi Nguyệt đi ra, tới trước mặt Dư Nhược Nhược, kéo tay cô ôm vào lòng thật chặt, trong miệng tuyên bố: “Nhược Nhược. . .em còn có anh”

Một khắc kia, cô cảm thấy toàn bộ sức lực trong cơ thể bay đi đâu mất, có thể cái đó đã bị ông ngoại mới mất mang đi theo cùng rồi, mang đi rồi.

.

Dư Nhược Nhược tỉnh lại đã là chuyện của ngày hôm sau, cô chạy nhanh vào phòng ông ngoại, trên bàn công có một chậu hoa thiên tuế mà ông ngoại yêu thích nhất cùng một chậu hoa trường thọ. Chậu trường thọ này là năm ngoái cô mới tặng ông, thật ra thì thành phố này không thích hợp để trồng cây trường thọ, 30 độ trở lên liền ức chế sự sinh trưởng của cây. Nhưng Dư Nhược Nhược lại cố tình tặng, còn nói cười riu rít: “Con tặng chậu hoa này vì muốn chúc ông ngoại sống lâu trăm tuổi, cả đời sống với con.”

Khi đó ông ngoại còn rất vui vẻ, cảm thấy cô là cháu gái thân thiết nhất. Từ sau hôm đó chậu trường thọ này được đặt trên bệ cửa sổ, nhiệt độ cao thì được chuyển vào nhà thủy tinh trồng hoa, vào mùa xuân, nở rực rỡ như lửa.

Cái ghế mây cũ kĩ này đã làm bạn với ông mấy thập niên, con chó béo ụt ịt nằm ngay phía trên, đôi mắt khát vọng nhìn cô, hết sức vô tội mà tủi thân.

Đây là quà Đại Tứ tặng ông ngoại, bởi vì con chó Mực Dương đã đi theo Hạ Trường Canh vài chục năm chết già nên tâm tình ông khó chịu, nên ông mua Kháo Kháo lười biếng trở về.

Không vì cái gì khác, chỉ cần có thể ở cùng ông mà không ồn ào thì được. Thỉnh thoảng liếm chân ông, cùng với ông phơi nắng là được.

Cô ôm chân ngồi trong góc, không cảm thấy ánh mắt cầu cứu vì đói bụng, quay đầu nhìn ra cửa sổ, rốt cuộc cảm thấy mùa thu hoang vắng thật sự đã tới. . .

18. Chương 17

Chương 17

Nhan Bồi Nguyệt nghĩ cô đang ở chỗ này, đẩy cửa đi vào vừa đúng lúc bắt gặp gương mặt bi thương của cô , trong lòng anh dâng lên một cảm xúc đau lòng chân thật nhất, trực tiếp nhất. Dư Nhược Nhược ở trong mắt anh, chính là người luôn không tìm không phổi, mơ hồ, không chú ý, đối với tất cả mọi việc cô đều không để ở trong lòng, bị uất ức thì mím môi, được khen ngợi thì toét miệng cười, tất cả mọi cảm xúc đều hiện lên trên gương mặt, bừng sáng như ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ.

Nhưng bây giờ, cô chỉ hơi cúi thấp đầu, ánh mặt trời chiếu qua mái tóc lúa thừa tán loạn, vẻ mặt cô nhàn nhạt. Lúc mới đầu không quá thảm thương, bi lụy, chỉ còn lại nhợt giống như là bị pha loãng cũng giống như là đau lòng, từ từ, tựa như là âm nhạc, chảy xuôi khắp cả căn phòng.

Nhan Bồi Nguyệt ngồi song song bên cạnh cô, ánh sáng tà tà đánh rơi xuống bóng dáng chỉnh tề.

“Đói không?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu một cái.

Kháo Kháo NGAO. . .OOO một tiếng, bày tỏ mình đói bụng.

Nhan Bồi Nguyệt kéo bả vai của cô, tựa vào trên người mình: “Nha đầu, em có biết ông ngoại khi lâm chung gọi anh vào để nói chuyện gì không?”

Cô tiếp tục nhẹ nhàng lắc đầu, trề môi một cái, lại không thốt nên lời.

“Ông nói, ông biết làm em khó chịu nhất chính là cái kia, cho nên chắc cũng là chuyện ông không yên tâm nhất. Mặc dù ngã bệnh, nhưng ông ngoại đã hưởng thọ hơn 70 mươi tuổi, cả cuộc đời này so ra cũng không ngắn hơn bất kì ai, ông ở trong pháo lửa đi ra, thời khắc khổ cực nhất đã kiên trì trải qua, thời gian hạnh phúc đều đã có, bây giờ còn có con cháu đầy đàn hầu hạ dưới gối, không có gì tiếc nuối. Nhưng điều ông không bỏ xuống được chính là em, ông không có lưu luyến, không có tiếc nuối, ông đã đem nhiều thời gian của mình dành cho em như vậy, bây giờ cũng đã đến lúc đi cùng bà ngoại rồi. . .”

Nhưng thật ra là tóm tắt một phần lớn, Hạ Trường Canh nằm ở đầu giường nhìn anh, chữ chữ rơi xuống đất đều là vàng, phẳng phất như là dồn hết sức lực cả cơ thể lại nói: “Bồi Nguyệt, ta đem Nhược Nhược giao cho con, không phải giao ột Thượng Tá một đoàn trưởng cháu trai của một người bạn lâu năm, mà là một người chồng, một người chồng có thể bảo vệ con bé cả đời, đây là nhiệm vụ bụng làm dạ chịu. Con phải dùng cả đời để hoàn thành, phải làm tròn trách nhiệm, đối xử tốt với con bé, làm cho nó tin tưởng người con yêu nhất là vợ, mà không phải là gã cấp dưới”.

“Hơn nửa đời Nhược Nhược đều do ta chăm sóc, hiện tại ta mệt mỏi, ta một đời làm cha đều cố gắng hết sức, tận tâm tận lực, mà bây giờ, ta muốn đi thực hiện nghĩa vụ của một người chồng rồi, ta đã phụ bạc bà ngoại các con nhiều năm. Nửa đời sau của Nhược Nhược giờ giao cho con, Nhan Bồi Nguyệt, con nhớ, cho dù là con xương tan thịt nát, cũng xin hãy chăm sóc chu toàn cho con bé, bảo vệ nó một đời yên ổn. Đây là chuyện ta đã đồng ý với cha mẹ của nó, cam kết sẽ thực hiện. . .”

.Còn rất nhiều rất nhiều rất nhiều, về Dư Nhược Nhược, về cha mẹ của cô, về tuổi thơ cô.

Hốc mắt ông lão vẫn đục có một thứ óng ánh trong suốt chảy ra, sau đó dần dần nhắm mắt lại, ngăn cách toàn bộ thế giới ồn ào. Giọt nước mắt này đồng thời cũng làm bỏng lòng Nhan Bồi Nguyệt.

.

Nước trong hốc mắt Dư Nhược Nhược lại không tự chủ trào ra: “Em biết rõ, em biết rõ, . . .em biết rõ ông hẳn là muốn đi cùng bà ngoại rồi. Em sẽ thật tốt, so với ai khác em rất kiên cường, so với ai khác em cũng rất dũng cảm, bởi vì em là cháu gái của ông ngoại, bởi vì trong cơ thể em đang chảy dòng máu của sĩ quan cấp cao. . .”

.

Tang lễ khiêm tốn mà rườm rà, lễ truy điệu, cái cờ đảng, lãnh đạo phát biểu, thuật lại từng điển tích trong cuộc đời Hạ Trường Canh. Ngay cả ông nội Nhan Bồi Nguyệt, cũng đặc biệt từ thủ đô tới đây, nhìn chiến hữu lần cuối cùng, khóc nức nở. . .

Rất cuộc là Thiếu tướng, mặc dù không phô trương như Thủ Tướng, nhưng Dư Nhược Nhược nhìn thật chỉnh tề trong bộ quân trang hành lễ với ông thời điểm đó đột nhiên trong lòng cảm đang lên một cảm xúc nồng nàn.

Ông ngoại cô, cả đời đều dâng hiến cho tổ quốc, dâng hiến cho Đảng, thậm chí hi sinh con gái yêu mến cùng con rể. Có thể vinh quang vô hạn rồi đi, hoặc là thật sự thỏa mãn.

Nhan Bồi Nguyệt đi cùng với cô tới con đường đầy lá phong kia.

Dư Nhược Nhược trong tay anh vĩnh viễn chỉ thích ăn uống ngủ mà không nguyện ý động tay động chân, đây mới là một mãng mê ly sắc sỡ, ngược lại lúc này cô lại cười khúc khích: “trước kia cứ tới thời điểm. . . ăn cơm tối xong là ông ngoại lại bỏ xuống hết tất cả mọi việc. . . . dẫn em tới con đường này tản bộ, khi đó lá trên cây luôn có một màu xanh mơn mớn, cùng thiên nhiên che chắn, đem hai ông cháu em ngăn cách với toàn bộ thế giới này. Sau đó. . . ông kể cho em chuyện của cha mẹ, nói chuyện xưa hai người trao cho em sinh mạng nhưng lại dễ dàng đem em vứt bỏ. . .”

“Khi đó em, tuổi nhỏ không biết đến tư vị nỗi buồn. . . chỉ cảm thấy con đường này dài như vậy, đi đến khi nào cho hết. . . . luôn quần lầy đòi ông công, khi đó tấm lưng ông ngoại rộng rãi cần cỗi, với em đó chính là thiên đường”

“Nhan Bồi Nguyệt, anh nói là không phải ông trời không quan tâm đến em, nhìn em đáng thương, từ nhỏ không có cha mẹ thương yêu, thì cho em ông ngoại tốt nhất thế giới này. . .”

Dư Nhược Nhược lôi kéo Kháo Kháo không muốn đi, tang lễ thường mặt đồ màu đen, giày cao gót nhỏ có chút ngoài ý muốn, Lúc cô kéo Kháo Kháo sử dụng sức lực không hợp lý, cả thân thể nghiêng qua bên kia, trọng tâm không vững.

Nhan Bồi Nguyệt mặc dù cấp cứu kịp thời, nhưng cũng không thể tránh khỏi cô bị con chó nặng hai mươi ki-lô-gam đập một cước mạnh. . .

Anh thở dài, đi tới trước mặt cô nửa ngồi xồm xuống: “lên đây đi”

.

Dư Nhược Nhược đau chân, nhìn bóng lưng kiên nghị của anh, do dự từ từ hạ xuống, nằm úp sấp lên lưng.

Dư Nhược Nhược mơ mơ màng màng, giống như nhớ lại khi còn nhỏ, trên tấm lưng thiên đường đó ấm áp như vậy, lưu luyến như vậy.

“Nhan Bồi Nguyệt, cảm ơn anh, vẫn luôn ở đây cạnh em”. Khi cô nói ngay bên tai anh, giọng nói nhẹ nhàng như là kích động cánh bướm, phần phật như gió thổi vào lòng anh, rồi bù mà mềm mại, giống như bờ công anh.

Ngày thu, cây ngoài trời chiều tựa như các mảnh vụn vàng bạc, bóng cây cổ thụ theo gió đung đưa tạo nên những âm thanh xột xột xoạt xoạt, nói đã làm điều tàn lịch sử (làm phai mờ lịch sử). Hai cái bóng chồng chéo lên nhau, con chó cũng tựa vào, cùng bay lượn trời với lá phong đỏ, giống như thời khắc này là vĩnh hằng.

.

Đồng hồ báo thức vẫn như cũ có 12 số, giữa hai số là năm vạch nhỏ, tốc độ giây vẫn thế, một phút 60 giây, nhưng |Dư Nhược Nhược lại có một cảm giác rõ ràng, giường như có cái gì đó không đúng.

Ví dụ như thời tiết càng ngày càng lạnh rồi, trang phục cũng dày hơn, công việc càng ngày càng rảnh rồi, cùng với, cô cùng Nhan Bồi Nguyệt càng ngày càng hài hòa.

Chủ nhật hai người đều ở trong nhà, ánh mặt trời rất đẹp, Kháo Kháo nằm ngoài ban ban công đang ngủ ngon, bát ăn ở ngay trước mắt, đói thì ăn, ăn rồi ngủ, béo giống như một con heo.

Dư Nhược Nhược trở mình đọc tạp chí giải trí, một tay vuốt nhẹ lông chó, chán đến chết nói: “Kháo Kháo, tao tắm rửa ày nhé!”

Con chó rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, bộ dạng xa cách, ý tứ trong mắt là: “Tôi tuần trước, hôm nay không tắm!”

“Con chó lười, đi, thích sạch sẽ, yêu tắm rửa

nếu không cuộc đời mày sẽ bị dừng lại ngay tại đây, tao không muốn con chó lười như vậy. . .” Cô mạnh mẽ kéo con chó nặng hơn năm mươi cân tới phòng tắm.

Trên lối ra phòng khách, Nhan Bồi Nguyệt nhìn thấy cô cố hết sức, khuyên một câu: “Em đây là gọi là cưỡng ép Ngưu đầu uống nước.”

“Khi nào thì anh thấy nó uống nước? theo cái tính tình lười biếng của nó, nếu không phải là cưỡng ép uống chắc bây giờ nó đã chết khát rồi!” Cô cũng không bỏ qua tiếp tục giằng co với nó.

“Chủ nào chó nấy” Nhan Bồi Nguyệt để sách xuống, rút cuộc tới giúp một tay.

“ . . . “ Dư Nhược Nhược hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái rồi mới bỏ qua, không biết là người nào lười, một ngày chỉ biết nấu cơm rồi ngồi chơi giống đại gia chẳng chịu làm việc khác!

Vì Kháo Kháo, Dư Nhược Nhược đặc biệt mua một cái bồn tắm cho trẻ con về, giờ phút này hai người hợp lực lại đem bỏ nó vào bồn, sau đó cùng nhau nhảy ra. Đây là kinh nghiệm, lần đầu tiên không biết, cả hai bị nước vấy lên khắp người.

Nhưng hôm nay Kháo Kháo thật sự lười phải oán trách người, ở trong bồn tắm từ từ tỉnh dậy.

Dư Nhược Nhược cùng Nhan Bồi Nguyệt nhìn nhau nửa ngày rồi cười hì hì ra tiếng, rõ là. . .

Cả người con chó đều là bọt xà phòng có mùi hương mà Dư Nhược Nhược thích nhất, cô vò loạn một hồi rồi cuộc chọc cho Kháo Kháo xù lông lên, dùng sức lắc đầu vẩy đuôi, bọt bay khắp phòng tắm, Nhan Bồi Nguyệt nhìn trên tóc Dư Nhược Nhược toàn là bọt màu sắc rực rỡ, cười ha ha.

Có thể là vẫn còn tính trẻ con, có thể là mặt trời ngày đó quá lười, hoặc là nhiệt độ phòng tắm quá cao, hai người một chó ở trong phòng tắm nhỏ bé chật hẹp, điên điên khùng khùng náo loạn cả lên.

.

Dư Nhược Nhược thề, cô không biết sao tình huống lại biến thành nguy hiểm như vậy, cô cũng không biết tại sao không khí lại trở nên mập mờ như vậy, khoảng cách giữa hai người cứ như vậy càng thêm xích lại gần hơn.

Lòng hai người nhảy loạn, thông qua máu da thịt xương cốt liên tục, nối lại với nhau, phanh oành phanh oành phanh oành. . .

19. Chương 18

Chương 18

Dư Nhược Nhược rất ít khi cùng người khác phái đứng gần như vậy, ở bên người được mùi nước súc miệng của anh thật thơm mát. . . của cô là vị cam, còn anh là vị bạc hà. . . ban đầu trên một trang web quảng cáo nước súc miệng vợ chồng, nhìn nó cô nhất thời thích nên mua.

Hiện tại cô mới phát hiện, đó là một loại mùi thơm ẩn chứa ma lực, dễ dàng mê hoặc lòng người. . .

Khiến cho lòng cô tựa như tiếng trống thúc giục trên chiến trường, phanh oành phanh oành như tiếng sấm đánh. Cô theo bản năng nuốt ngụm nước miếng, liếm liếm đôi môi khô khốc. . .

Nhan Bồi Nguyệt cúi đầu chống lại ánh mắt của cô, to tròn linh động, giống Kháo Kháo như đúc, cũng giống như châu hoa thủy tiên trên tảng đá màu râm nắng ở ngoài ban công.

Lông mi mềm mại như cánh chim, hơi nhếch lên, dưới ánh đèn một mảnh bóng râm chằng chịt. Sống mũi cao ngạo ngễ ưỡn lên thật đẹp, thoảng nhìn thấy lông tơ màu vàng. Gương mặt như bị hơi nước xông vào đỏ bừng lên, giống như quả đào mới chín, khiến cho người ta dâng lên một loại dục vọng. . . .

Cô hô hấp ngày càng dồn dập, thân thể nhỏ bé phập phồng dựa vào vào anh quá gần, do dính không ít nước, quần áo trở nên trong suốt, tất cả các đường cong duyên dáng đều hiện ra trước mắt. Một tay Nhan Bồi Nguyệt ôm lấy eo thon của cô, mềm mại mà nóng bỏng.

Trong không gian nóng rực này, các đường vân trên da dần dần lộ ra, chân tay như bị thiêu đốt. . .

Anh rút cuộc nhú mảy một cái, buông cô ra, xoay người rời đi, hung hăng đóng cửa phòng tắm lại. Lưng cô dựa vào vách tường để đứng vững lại, trên mặt toàn là lửa nóng, rất lâu mà không giảm bớt chút nhiệt nào.

Từ từ ngồi xuống, tiếp tục máy móc tắm rửa cho Kháo Kháo, trong miệng lẩm bẩm: “mình đang làm sao vậy?”

Sau khi ra khỏi cửa Nhan Bồi Nguyệt đi thẳng đến quân khu, trên đường vẫn luôn lẩm nhẩm: “Phu thánh hiền chi sách, dạy người thành hiếu, thận ngôn kiểm tích. . .”.

(chồng thánh hiền hướng tới sách vở, giáo dục nên chữ hiếu, cẩn thận kiểm điểm lại lỗi lầm. . .hình như là như vậy, ta cũng không biết rõ lắm. . .hihihi)

Bị người khác nhìn chằm chằm nhưng anh cũng không để ý, chỉ điên cuồng chạy, điên cuồng đổ mồ hôi, điên cuồng đọc Gia huấn Nhan gia để ngăn cản dục vọng đang mãnh liệt như nước thủy triều dâng.

Anh rõ ràng ghét bỏ Dư Nhược Nhược, anh rõ ràng không phải là người dễ dàng động tâm.

Nhưng vì cái gì, khi thấy gương mặt vô hại, khuôn mặt yên tĩnh, còn đáng người ấy, liền nổi lên thú tính. . .thì ra anh còn một mặt xấu xa như vậy, dễ dàng bị cô lôi ra ngoài ánh sáng.

Đây là đại kị của một người quân nhân.

Trần Kiến thấy đoàn trưởng đột nhiên xuất hiện thì bị dọa sợ hết hồn, anh đang trong nhà xem phim hoạt hình, vô cùng kích động, cánh tay để trần, động tác mở cửa hết sức thô lỗ.

“Cho tôi mượn phòng tắm một chút”. Trên mặt Nhan Bồi Nguyệt cũng không có vẻ gì đặc biệt, mấy lọn tóc bết lại vào với nhau do mồ hôi chảy ướt ròng.

“căn thứ hai bên trái”. Anh lấy từ trong ngăn tủ ra một bộ quần áo ngủ mới mà mình vẫn tiếc chưa dám mặc đi vào, chỉ nghe thấy tiếng nước rào rào trong phòng tắm.

Chẳng lẽ đoàn trưởng cãi nhau với vợ? anh sờ sờ cảm phỏng đoán.

Suy nghĩ một chút lại cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, trong lòng anh, đoàn trưởng là một thần cấp, trên căn bản tương đương với cấp đại thần trong trò chơi Hủy diệt giả mã. Thật không biết lúc cãi nhau với chị dâu rồi tức giận bỏ đi sẽ có bộ dạng như thế nào. . .

Không nên, không nên, trong khóa huấn luyện thực tế cách đây không lâu Nhan đoàn trưởng chỉ huy năm đội giành được chiến thắng, chỉ huy trưởng đã khao mọi người một bữa no say, tại sao lại có chuyện không thể giải quyết được cùng phụ nữ?

Nhất định là anh suy nghĩ quá nhiều.

Đang suy nghĩ miên man, Nhan Bồi Nguyệt đã tắm nước lạnh xong rồi. Vì đáng người không chênh lệch bao nhiêu, anh mặc vừa vận bộ quần áo ngủ của tên vệ binh rồi nhàn nhã tùy ý nằm xuống sofa hơi cũ, mảy kiếm lạnh lùng, giống như vị thần tiên cao cao tại thượng, bộ dáng người lạ chó lại gần.

Mà bây giờ, giống như một người phàm phu tục tử giữa hồng trần náo nhiệt, cũng sẽ có cau mày, phiền não, có cảm giác mệt mỏi, có gò má mờ mịt.

“Lấy vợ chưa?” anh nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói không thể phát hiện ra tâm tình.

Trần Kiến quy củ báo cáo; “Báo cáo đoàn trưởng, tôi đã lấy vợ, con gái năm nay vừa tròn ba tuổi”.

“Thả lỏng một chút, bây giờ chúng ta là hai anh em tào lao tán gẫu”. Anh ở trên sofa ngược đầu nhìn đèn treo tường nhìn trần, “Sao em dâu lại không ở đây?”

“Lúc trước chưa thăng chức tôi còn ở trong kí túc xá, không thể sắp xếp chỗ ở cho hai mẹ con cô ấy, cho nên mới kéo dài đến bây giờ, căn phòng này đem sửa sang lại một chút, tuần sau đưa họ tới đây”.

“Ừ, đến lúc đó cho cậu nghỉ ngơi mấy ngày, mang hai mẹ con đi chơi một chút”.

!!!! Trần Kiến thật sự cảm thấy kinh hãi rồi, đoàn trưởng luôn cứng rắn vô tình ấy hôm nay tự nhiên lại yêu thương chiến hữu như vậy? Đây gọi là cho nhiều hơn để rồi không tiêu hóa nổi, tựa như khi còn bé thấy giáo ngày ngày cầm thước bắt đọc sách có một ngày lại chủ động trêu đùa bạn. . .

Dạng làm cho người ta nổi da gà.

“Đoàn trưởng có phải anh cãi nhau với chị dâu không?” anh thận trọng hỏi, tổ tông này không thể không phục vụ tốt được

Lúc này Nhan Bồi Nguyệt mới ngẩng đầu lên nhìn anh vẻ mặt không thể giải thích được. “Làm sao có thể?”

.

Vịt chết còn cứng mỏ cái gì. Trong mắt Trần Kiến nhất nhất khẳng định như vậy.

“Phụ nữ thật ra rất đơn giản, chính là muốn được dụ dỗ, tai cũng rất mềm, chỉ cần thay đổi nói đen thành trắng là họ lập tức vui mừng ra mặt, tốc độ trở mặt còn nhanh hơn lật sách”. Anh dương dương tự đắc truyền thụ lại kinh nghiệm dỗ vợ của mình.

Nhan Bồi Nguyệt không nhịn được, giọng nói trở nên cường ngạnh: “Tôi đã nói rồi, không phải vấn đề này!”

Anh cũng không nói lại nữa, nhìn chằm chằm màn hình TV không nhúc nhích, trong lòng chợt hiểu, thì ra đây là đồng chí thủ lĩnh cực kì sĩ diện.

Lát sau, Nhan Bồi Nguyệt rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa, giống như lơ đãng mở miệng hỏi: “Cậu làm thế nào để xác định là em dâu? Cô ấy rất hoàn hảo sao?”

“Làm sao có thể hoàn hảo? cô ấy ăn nói thôi tục, tính khí không tốt, thường động tay động chân với tôi, quanh năm suốt tháng tôi có về nhà được mấy lần, nhưng nhiều lần toàn cãi nhau. Không có cô ấy một ngày mới có thể sống yên ổn. Nhưng tôi quyết định chính là cô ấy, một lời thì không thể nói rõ tất cả được, cô ấy không khuynh quốc khuynh thành, không phải là cô gái thông minh nhất, không phải là cô gái dịu dàng nhất. . .”

“Có lẽ cô ấy chỉ là cô ấy đi, cô ấy không giống bất kì người phụ nữ khác, cho nên cũng không có ai thích hợp với tôi hơn cô ấy”. Hình như nhớ tới mình là một người chồng, vẻ mặt Trần Kiến cũng dịu dàng hơn, thoát khỏi dáng vẻ nghiêm túc thường ngày.

Chỉ là bởi vì, cô chính là cô? Không giống bất cứ người phụ nữ nào khác?

Đây là đạo lý gì vậy?

Màn đêm giăng đầy khắp lối, anh mới đi ra từ nhà Trần Kiến, vẫn mặc trang phục cũ của mình, vẫn là dáng vẻ cao ngất. Các nữ binh đi ngang qua đều bàn tán xôn xao, thỉnh thoảng có vài lời truyền đến lỗ tai anh: “ai nói ba phần diện mạo bảy phần ăn mặc, là ai lớn tiếng dựa vào trang phục, xem tên nhân hiệu, người ta cho dù khoác bao bố cũng là ngọc thụ lâm phong”

Anh không chút để ý nhìn sang, đều là các cô gái trẻ tuổi, ai cũng giống nhau như đúc.

Trong lòng anh chợt nhớ tới đôi con ngươi sáng long lanh của Dư Nhược Nhược, gương mặt lớn chùng bàn tay. Chợt hiểu: đây chính là cô chính là cô, không giống bất cứ người phụ nữ khác sao?

Đúng lúc Ngũ Việt vượt đại dương gọi điện thoại tới: “huynh đệ, đang làm gì đó? Chỗ cậu bây giờ mới bảy giờ tối thôi phải không? Không phải sớm như vậy đã cùng chị dâu làm cái chuyện cấm trẻ em đó chứ?”

Nhan Bồi Nguyệt lơ đãng nhớ tới chuyện buổi chiều, lúng túng ho khan hai tiếng: “Có chuyện gì thì mau nói, không có chuyện gì thì tôi cúp đây!”

“Tôi từ Melbourne xa xôi gọi điện thoại về dễ dàng như vậy sao? Đã vậy lại không được chào đón. . . “ Ngũ Việt hơn một giây oán thán.

“Có chuyện mau nói!” Nhan Bồi Nguyệt cũng không cảm kích, giọng nói lạnh lùng, còn để ý chuyện ngày đó Ngũ Việt ôm vợ mình đấy.

“Chị dâu có ở đó không, cho cô ấy nghe điện thoại đi.”

“Tôi đang ở bên ngoài, tìm cô ấy làm gì?” Anh càng thêm tức giận.

“Sao cậu lại có thể hẹp hòi như vậy chứ, chút chuyện mà cũng phải ăn giấm trong mấy tháng như vậy sao? Tôi tìm cô ấy là để hỏi thăm số điện thoại của mỹ nữ hôm đó, về phần cậu. . . yêu vợ như mạng cũng không cần trọng sắc khinh bạn như vậy chứ!!!”

Không biết đã chạm vào chỗ nào, Nhan Bồi Nguyệt quả quyết cúp điện thoại.

Gió thu mang theo khắc nghiệt cùng một chút thê lương, thổi nhẹ vào da thật thoải mái.

Bước chân Nhan Bồi Nguyệt ngày càng gấp gáp, anh cảm thấy vô cùng muốn trông thấy cô, cô chính là cô, không có một ai có thể so sánh với cô cả.

20. Chương 19

Chương 19

Dư Nhược Nhược nằm trên ghế salon, chờ mì ăn liền chín.

Trong TV lải nhải mấy tiết mục xem mắt, mức độ rộng rãi cũng không biết từ khi nào lại trở nên như vậy. Cô nói chuyện với Ninh Tĩnh: “Cậu nói người đàn ông kia ngoại hình không đứng đắn, thật sự có người mới gặp đã yêu rồi hả? còn là cô gái rất tốt. . .”

“vậy cũng đều là công lao của DHC (cái DHC này ta không hiểu, có ai hiểu ko? Chỉ ta với?), cậu nghĩ sao, tây trang cũng có kẻ mặc như quỷ. Cô gái vừa thấy đã yêu kia là người có suy tính nhanh, người đàn ông kia đầu gi cũng có nhà có xe, là tình anh trong xã hội”.

“Sao cậu lại có thể đem một câu chuyện lãng mạn nói thành bỉ ổi như vậy chứ? Theo như cách nói của cậu thì trên thế giới này không còn điều gì tốt đẹp rồi”.

“Có chứ, ví dụ như nhớ lại, như nhớ nhưng, ví dụ như. . .Nhan Nhan nhà cậu. . .” đầu dây bên kia lại bắt đầu không đứng đắn.

“Nhan Bồi Nguyệt rốt cuộc có cái gì tốt? Đáng để cậu coi trọng anh ta cả ngày” cái đĩa màu trắng bằng nilon hạ xuống dưới bàn trà càn quét. Phát ra âm thanh chi chi nha nha, giống như đáy lòng ồn ào.

“Anh ấy có được hay không chính cậu biết rõ, tớ chỉ tin tưởng ý kiến lâu ngày sinh tình. Hai người sống cùng bầu trời, ở chung một chỗ, cùng vào cùng ra, muôn thuần va chạm, khắp nơi đều có thể phóng điện. Ưu điểm nhược điểm cũng dần dần lộ rõ trước đối phương, từ từ hợp lại, chính là loại tình huống hoàn mỹ nhất rồi”. Ninh Tĩnh đoán chừng lại đang viết chuyện mục, trong mỗi câu nói đều là đạo lý lớn.

“Không hiểu cậu đang nói gì, tớ đi ăn mì đây, tạm biệt”.

Mùi vị dưa chua thật là tốt, Dư Nhược Nhược có lúc rất biết đủ, ví dụ như một bát mì ăn liền cũng có thể ăn say sưa ngon lành.

Lúc Nhan Bồi Nguyệt bước vào miệng cô đều là tương ớt, ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt có chút không được tự nhiên.

“Ăn mì ăn liền làm cái gì!” cũng không thèm hỏi ý kiến cô, anh đoạt lấy bát mì ăn liền rồi ném vào trong thùng rác.

Dư Nhược Nhược nhìn một loạt chuyện vừa xảy ra, có chút xoay sở không kịp, một hồi lâu sau mới lúng túng hỏi: “Anh ở đây làm cái gì? Đó là bữa tối của em. . .”

“anh đi thay quần áo, đưa em ra ngoài ăn”. Nhan Bồi Nguyệt càng lúc càng phát hiện, môi cô bị cay đến sừng đỏ, thật hấp dẫn.

Thật là già rồi mà, anh nhỏ giọng rửa một câu, một lần nữa nhả lại “Gia huấn Nhan gia”. . .

Lúc Nhan Bồi Nguyệt đi vòng lại vào khách lần thứ hai, cô rút cuộc không chịu được hỏi: “Nhan Bồi Nguyệt, anh lạc đường à?”

“Em muốn ăn cái gì?” Anh rút cuộc mở miệng.

“Gì cũng được, em bây giờ ngực đã dán vào lưng rồi, quán ăn ven đường cũng không có việc gì cả.” Cô mang vẻ mặt đau khổ nói. Thật ra cô biết Nhan Bồi Nguyệt có năng lực rất đặc biệt, một đồng đồ ăn ở nhà ăn cũng không ghét bỏ, hoặc là về nhà làm ông xã nấu cơm, cũng không có ra về làm khách, nên mở miệng nói: “Lần trước em với mẹ có vào một nhà hàng, thức ăn trong đó cũng không tệ lắm”.

“Vậy thì đi thôi” Nhan Bồi Nguyệt hình như đã không thể kiên nhẫn được thêm nữa.

Ánh đèn vẫn như cũ, không khí trong lành, tiếng dương cầm du dương như tiếng nước chảy.

Cảm giác của Dư Nhược Nhược lần thứ ba khi tới nơi này hoàn toàn khác biệt so với hai lần trước, lần đầu cùng Ninh Tĩnh tới đây tùy ý thoải mái, lần thứ hai tới cùng mẹ chồng thì thận trọng, giả bộ đoan trang, mà lần này, thoát khỏi mọi ồn ào, trên thế giới này dường như chỉ còn lại hơi thở của hai người bọn họ. . .

Vậy đây chính là một phòng ăn tốt rồi, cô cúi đầu từ từ ăn món tôm hùm mà mình thích nhất.

Nhan Bồi Nguyệt ít khi để ý tới dáng ăn của mình trong nhà hàng, nhưng lễ nghi cơ bản anh cũng biết. Dáng ăn của anh luôn tao nhã, trước khi ra cửa anh đã thay một chiếc áo sơ mi bằng vải bông, giống như hạc lạc giữa bầy gà.

Khuôn mặt lạnh lùng, trong lòng lại nóng bỏng.

Đang suy nghĩ linh tinh, cô liền bị dính một chút mù-tạc, sắc đến nỗi thở không ra hơi, ho khan đến mặt đỏ tía tai. Nhan Bồi Nguyệt chỉ có thể đưa cô chén nước màu trắng đến bên miệng cô. .

Có lẽ là uống quá nhiều, cô càng bị sặc nhiều hơn, ngụm nước vừa uống đều phun thẳng lên áo sơ mi trắng của Nhan Bồi Nguyệt không thiếu một giọt.

Trong nháy mắt không gian trở nên yên tĩnh.

Tay Dư Nhược Nhược còn siết chặt vạt áo ở thắt lưng anh, giờ phút này trên khuôn mặt vô vàn cảm xúc, nói không ra nói lời xin lỗi, há miệng, lại thức thời nhắm mắt lại. Giả mô giả thức đưa khăn giấy lên, trong lòng nở hoa, trên mặt lại mang giả bộ áy náy: “Nếu không, em lau cho anh?”

Trong mắt Nhan Bồi Nguyệt đã sớm bốc hỏa, cắn răng nghiêng lợi nhận lấy, trong lòng tự an ủi mình, Dư Nhược Nhược, chờ mùa thu này qua, xem anh sẽ xử lý em như thế nào.

Hai người hai cảm xúc trái ngược nhau cùng ăn bữa cơm, trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, đây là lần đầu tiên hai người ra ngoài hẹn hò. Dư Nhược Nhược nghĩ tới đây, từ trước tới nay có thể chịu đựng được người da mặt dày như vỏ cây, dường như chỉ có mặt ửng hồng lay động trong gió.

Trên tầng thượng là một cửa hàng tổng hợp, hai người không có việc gì liền đi theo sát một đôi vợ chồng già đang đi bộ. Ánh đèn sáng trưng, đi ngang qua đều là các nhóm người, có học sinh, có bạn bè, có gia đình, . . .

Còn có hai ông bà đang dìu lấy nhau, lưng đã hơi còng xuống, trên mái tóc đã vương lại bụi thời gian, trên mặt xuất hiện những nếp nhăn. Cô đột nhiên nhớ tới ông ngoại, bước chân dần dần chậm lại.

Nhan Bồi Nguyệt phát hiện cô bị tụt lại phía sau, ánh mắt hoài niệm lại quá khứ phút chốc dường như đã hiểu ra điều gì.

Bước chân bình ổn đi đến trước mặt cô, kéo tay cô một cách tự nhiên, đi về phía trước.

Dư Nhược Nhược giống như cầm phải lửa nóng liêu mạng bỏ ra: “Nhan Bồi Nguyệt, mọi người đang ở đây, anh muốn làm gì?” Anh nhíu đôi lông mày, khóe miệng nhàn nhã cong lên thành hình vòng cung: “Anh dắt tay vợ mình, ai dám có ý kiến?”

.VÔ LẠI!

Khi đi ngang qua một cửa hàng bán đồ trang sức đeo tay, người bán hàng liền đi lên, ân cần hỏi han: “Tiên sinh, ngài tới đây vì muốn chọn đồ trang sức tặng bạn gái có đúng không? Công ty chúng tôi hiện có cặp nhẫn tình nhân mới nhất, rất thích hợp với hai vị.” Vừa nói vừa khoa chân múa tay quảng cáo về nhẫn đôi tình nhân mới nhất, kiểu dáng đơn giản, chiếc của con gái có một vòng kim cương nho nhỏ giống như là khảm lên một chấm nhỏ.

Bọn họ còn chưa kịp mở miệng thì đằng xa đã vang lên một tiếng thật lớn.

Dư Nhược Nhược còn chưa kịp phản ứng Nhan Bồi Nguyệt đã buông tay cô ra chạy về phía âm thanh vừa phát ra. Trong lòng cô chợt có chút trống trải, cự tuyệt ý tốt của nhân viên phục vụ đang giải thích cặn kẽ, nắm lấy túi xách vội vàng đi theo.

Còn chưa kịp vào tới bên trong thì thấy có một người chen ra, cô cuống quýt nắm lấy cánh tay của người đó: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ăn cướp. ăn cướp, ba tên cướp. . .bên trong còn có một con tin. . .” người nọ bị dọa sợ tới mặt trắng bệch.

Người dân đến xem vây quanh đến nước cũng không chảy ra được, cô ở bên ngoài, không nhìn được chút nào cả, chỉ có thể giả bộ vây quanh.

Khí thế Nhan Bồi Nguyệt trấn định, lấy ra giấy chứng nhận rồi dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống hỏi người dân ở hiện trường tình huống ban đầu đầu.

“Báo cáo thượng tá, theo người chứng kiến kể lại, bọn cướp gồm ba người, mang theo mặt nạ che mặt, đập vỡ kính thủy tinh rồi cướp đi toàn bộ Vàng bạc, hai người đã bỏ chạy thành công, người còn lại hiện trong tay cầm súng trường loại 64, cao chừng một mét bảy mươi lăm, bắt một cô gái quốc tịch Trung Quốc làm con tin, đang ở trong cửa hàng. tổng cộng bọn cướp bắn ra ba phát, nhưng cho tới giờ vẫn chưa có người dân vô tội nào bị thương vong”.

Anh gật đầu một cái, thương lượng với một anh công an cùng một tay súng bắn tỉa mới đến: “Đem sơ đồ cửa hàng đến cho tôi xem một chút.”

Đây là cửa hàng đá quý lớn nhất ở đây, thuộc công ty vàng bạc đá quý lớn nhất cả nước. Cửa hàng khoảng 88 mét vuông, hình dạng như trăng rằm. Sau lưng là hai cửa hàng khác, đều là tư vấn xuất khẩu. . .

Anh vặn đôi lông mày: “tình hình con tin trong đó bây giờ như thế nào?”

“Theo người chứng kiến nói, con tin là một cô gái khoảng 27 hoặc 28 tuổi quốc tịch Trung Quốc, vì đỡ một người già ngã xuống đất mới không kịp chạy trốn, bị bọn cướp bắt được”

Anh suy tư một lát, trầm xuống, phân phó: “giải tán người dân, đầu tiên hãy phong tỏa hiện trường trước khi cảnh sát đến”.

Thật ra khi còn học đại học anh đã học tâm lý học tội phạm, anh thử điều chỉnh lại thanh âm, trao đổi với tên cướp đang khốn đốn bên trong. Vốn là tính toán lựa chọn cách dùng tình cảm để nói chuyện, người bên trong chắc cũng quyết tâm cá chết lưới rách, thích mềm không thích cứng, giọng điệu càng thêm hung ác: “Đưa tao an toàn đi ra ngoài, nếu không tao muốn nó cùng chết”

Bên trong truyền đến tiếng hét chói tai của một cô gái, trong lòng Nhan Bồi Nguyệt, nháy mắt lạnh đi mấy lần. . .

21. Chương 20

Chương 20

Dư Nhược Nhược đứng ngay ở trên lan can cạnh thang máy gần cửa hàng, vì muốn kiểm soát người dân, cho nên đã ở lại đó, nhưng cô cũng không phải thần tiên, chỉ có thể trượt xuống một chút xíu rồi sau đó nhảy lên chút xíu, lòng vòng đến vài lần.

Cảnh sát vẫn còn chưa tới, nhưng nhân viên an ninh ở đây rất nhanh tay, đã nhanh chóng phong tỏa khu vực này đến gió cũng không thổi lọt, tất cả đều tập trung ở trên người bọn cướp, không ai chú ý đến tư thế nguy hiểm của cô.

Tất cả mọi người đều mỗi mắt mong chờ, nín thở yên lặng. ánh mắt dõi theo người chỉ huy duy nhất ở đây, không nhúc nhích.

Đập vào đầu Nhan Bồi Nguyệt chính là tình hình ngàn cân treo sợi tóc bất ngờ này, anh thở ra một hơi, trong giọng nói ẩn chứa cảm xúc: “người hãy nghe cho kỹ, người hiện giờ đang ở trong tay người, chính là bạn gái Tô Lệ của Nhan Bồi Nguyệt tôi, cô ấy bị bệnh hen suyễn, tâm trạng căng thẳng thì sẽ bị phát bệnh, tình hình hết sức nguy cấp, hơn nữa thuốc chữa hen suyễn vẫn ở trong tay tôi. Ngộ nhỡ có điều gì không hay xảy ra, không chỉ đơn giản là tội trộm cướp thôi đâu, Tôi đề nghị thay đổi con tim, tôi sẽ thay cô ấy”.

Bên trong, Tô Lệ không thể cự quấy đương nhiên nghe được giọng nói của anh, trong lòng bỗng chốc dâng lên một loại cảm động không thể nói thành lời, cô phối hợp bắt đầu thở nhanh, tăng lực thở, hơn nữa mấy ngón tay bấm vào lòng bàn tay, đau đớn ập tới, sắc mặt cô dần trở nên trắng bệch. .

Có một bí mật chỉ hai người biết, khi Tô Lệ truyền nước, đi cả đến, hoặc là bị thương chỗ nào đó, luôn đau tới sắc mặt trắng bệch, hết sức dọa người.

Tên cướp này đã bị buộc đến cực hạn, bởi vì bị đồng bọn bỏ lại mà sợ hãi, mà bên ngoài tiếng còi cảnh sát vang lên liên tiếp, thần kinh của anh ta bị căng thẳng chừng như sắp đứt rời ra.

“Được, tao đếm đến ba, ba giây sau, mày mở cửa tay không đi vào, tao sẽ thả nó.” Tên cướp thật ra cũng có chút lo âu, bỏ quên cảm xúc vừa mới lóe lên trong mắt Tô Lệ.

Cửa sắt dần dần được mở ra, hở ra một khe nhỏ, Nhan Bồi Nguyệt bình tĩnh khom lưng bắt đầu chui vào, nhân viên an ninh gọi lại: “Nhan thượng tá, cẩn thận, đối phương có súng”.

Anh mỉm cười bình tĩnh, sau đó nhìn lướt qua đám người nhốn nháo bên ngoài, không hề do dự chui vào. .

Lòng bàn tay Dư Nhược Nhược ở trên vách thang máy, các đầu ngón tay dần trở nên trắng bệch, môi dưới bị cắn đến có chút đau. Cô chưa từng nhìn thấy sự oai phong của Nhan Bồi Nguyệt, mặc dù biết anh là thượng tá trẻ nhất trong quân khu cực kì có bản lĩnh. Nhưng đối với cô mà nói, anh chỉ là một người chồng trên giấy kết hôn, chỉ là người luôn bày ra sắc mặt cười nhạt cô khi hai người ở chung, chỉ là người đôi khi còn lộ ra đôi mắt sáng dịu dàng của người đàn ông.

Lúc này cô mới phát hiện ra, trong lòng bàn tay ướt ươn, giống như đôi mắt, trái tim trong lồng ngực trái bắt đầu thay đổi quy luật đập, nó trở nên căng thẳng đến đáng sợ.

Nhan Bồi Nguyệt, ông ngoại phó thác anh chăm sóc em, không cho phép anh có chuyện. . . em còn chưa chết trước không cho phép anh xảy ra chuyện gì. . .

.

Hai tay hai chân Tô Lệ bị trói vào trên ghế, giờ phút này tên cướp đang tập trung lực soát Nhan Bồi Nguyệt, xác định anh không mang theo súng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Lệ biết, chỉ là chỉ cần một cú nghiêng người của Nhan Bồi Nguyệt là có thể chế ngự được tên cướp. Nhưng anh không hành động, chỉ nhìn về phía cô, con người giống như màn đêm trống rỗng, nhìn không thấy bờ.

“Đổi cô ấy ra ngoài đi, thuốc tôi để trong túi xách.” Câu nói sau, là dành cho cô.

Giờ phút này trong hốc mắt Tô Lệ tất cả đều là nước mắt đưa tình, cả người bị liên tục bị đẩy ra ngoài, rút cuộc gào khóc ở bên ngoài: “A Nguyệt. . .”

Cả người anh chấn động.

Cửa sắt đóng lại lần nữa, không có ai nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Dư Nhược Nhược liếc mắt nhìn sang con tin vừa được giải cứu. Cảm thấy có chút quen mắt. Nhưng cũng không hề để tâm, mồ hôi lạnh cũng từ từ thấm ra ngoài áo.

Cảnh sát rút cuộc cũng tới, bên trong cửa sắt truyền tới hai tiếng súng vang, tất cả mọi người đều căng thẳng như là bị treo lên, kiễng chân mong đợi, vươn cổ lên nhìn.

Tay Tô Lệ run lên, sau đó lại mỉm cười, kết quả này đã ở trong suy nghĩ của cô rồi.

Chỉ có Dư Nhược Nhược sắc mặt tái xanh, đôi chân cơ hồ đứng không vững, bám lấy người cảnh sát bên cạnh: “Vừa rồi, là tiếng súng phải không?”

Không đợi được câu trả lời cô đã ngã ngồi xuống đất, toàn bộ sức lực cũng theo hai tiếng súng kia, trong nháy mắt bốc hơi, biến mất hầu như không còn.

Thì ra trong thế giới của cô, chỉ có đen và trắng. . .mọi người, đều như vậy, vội đi mà không chờ cô, bỏ cô lại giữa cái thế giới lạnh lẽo này cũng không quay đầu lại nhìn.

Dư Nhược Nhược không khóc đến điên loạn, ngược lại là cái loại khó chịu không tiếng động mà khóc thút thít. Nước mắt chảy thành sông trong tĩnh lặng, giống như là vị cao nhân đạo sâu vô cùng, đau đớn không cùng nhưng gương mặt lại cực kì bình tĩnh.

Cửa sắt bị mở ra từ bên trong, Nhan Bồi Nguyệt cầm tay tên lưu manh lại, một tay cầm khẩu súng, cả người tựa như đang đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới, sắc mặt nhẹ nhàng, vẻ mặt hờ hững ấy, tựa như là từ đầu tới đuôi, anh chỉ đi đánh một người qua đường mà thôi.

Tên cướp bị bắt, anh và Tô Lệ đến đồn cảnh sát lấy khẩu cung. Nhan Bồi Nguyệt quay đầu lại nhìn người đang ngồi yên trên mặt đất, nhìn nước mắt chảy dài thành sông trên mặt Dư Nhược Nhược lại trào dâng một loại cảm xúc vô cùng vui sướng, anh biết, trước khi đi vào anh vẫn biết, nhiệm vụ của anh không chỉ là bảo vệ người dân, quan trọng nhất là cô, không ai có thể thay thế được cô. . .nhưng anh cũng biết, trách nhiệm trên bờ vai anh bỏ không hết, bên trong là Tô Lệ, chỉ có hai người bọn họ, mới có sự an ý tuyệt vời như vậy.

Đôi giày da màu đen đập vào mắt, Dư Nhược Nhược chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh đèn trong phòng quá chói mắt, cô híp mắt lại lúc lâu rồi mới từ từ mở ra. Nhan Bồi Nguyệt cúi đầu nhìn cô, trong mắt là đại dương mênh mông vô bờ bến, màn đêm trên đại dương, trầm lắng như vậy, dịu dàng như vậy, . .

Cô bất chấp tất cả ôm lấy đùi anh, khóc thành tiếng. .

Trong nháy mắt Nhan Bồi nguyệt đỡ khóc đỡ cười, tính trẻ con như vậy!

Chỉ có thể khom lưng nửa ôm cô lên: “Được rồi, đừng khóc, khó coi chết đi được, chẳng phải anh rất tốt sao? Em không tin anh?” Dư Nhược Nhược lau nước mắt một cái: “Bắt cướp là nhiệm vụ của cảnh sát, liên quan gì đến anh? Anh tự mình mạo hiểm không để ý sống chết liều mạng như vậy. . .”

Nhìn thấy nước mắt của cô, Nhan Bồi Nguyệt liền trở nên cực kì dịu dàng, thay cô lau đi, nói: “Anh là một người lính, không phải chỉ riêng chiến tranh mới cần đến anh, chỉ cần tới chỗ của bọn anh, thì đều đấu tranh anh dũng mà không được phép nhăn mày một cái, cũng là trách nhiệm của bọn anh. . .huống chi, đứa ngốc, anh như vậy dĩ nhiên phải nắm chắc mười phần thắng trong tay”

Anh khẽ cúi đầu, hôn lên trán cô: “Anh sẽ không bỏ lại em”.

Hai người ôm lấy nhau, đôi lấy một người chán nản. Tô Lệ đứng cách đó không xa, nhìn chằm chằm hai người, trong mắt một mảnh xám xịt. Cô với anh mà nói, luôn tới chậm một bước, mà anh với Tô Lệ cô, vĩnh viễn không còn sớm còn muộn. . .

Khi ba người ra khỏi đồn cảnh sát đã là rất muộn, Nhan Bồi Nguyệt ôm lấy Dư Nhược Nhược, đôi mắt cô ấy sưng lên vì thiếu ngủ, nhìn cô cười lễ độ: “Em có khỏe không? Để anh bảo bọn họ đưa em về nhé?”

“Không cần, xe của em đang ở bãi đậu xe ngầm của cửa hàng bách hóa, ngày mai đi học nên phải lái xe về”. Cô nở nụ cười đoan trang đến thành thực, đã không còn thoải mái như trước kia.

“Được, vậy chú ý an toàn”.

Nói lời tạm biệt, xoay người rời đi.

Trong nháy mắt nước mắt Tô Lệ liền rơi xuống, sao bây giờ lại thay đổi như vậy?

Thời gian trôi qua, theo vẻ mặt tang thương, còn chưa kịp tan vỡ, còn chưa kịp quên lãng, lòng mảy mẩn như vậy, mà nhớ nhung lại dài như vậy, . . .

Khi ngủ, miệng Dư Nhược Nhược vẫn còn lẩm bẩm: “Nhan Bồi Nguyệt, anh là tên khốn kiếp, bỏ rơi em. . .” Mím miệng, giọng nói ồm ồm có chút uất ức.

Anh không khỏi bật cười.

Tài xế taxi vui vẻ bắt chuyện: “Câu cùng bạn gái cãi nhau à? Các cô gái bây giờ cũng bất thường lắm, mấy ngày trước có một đôi vẫn còn đánh nhau ở trên xe tôi, sau đó đêm hôm khuya khoắt gặp lại tôi ở đồn cảnh sát thì cô gái đó sợ đến nỗi chạy đi đường vòng ”.

“Tài xế, phiền ông nhìn đường”. Anh vuốt vuốt cái trán, để cô tựa vào ngực, tạo ra tư thế thoải mái, cơn buồn ngủ cũng dần dâng lên.

Vừa này nghe cảnh sát nói thấy cô nằm trên lan can cạnh thang máy, sắc mặt trắng bệch, lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi, man mát.

Dư Nhược Nhược, cô gái này lo lắng cho anh sao? Tựa như lúc trước lo lắng cho ông ngoại, sợ anh gặp điều bất trắc?

Còn sợ hãi, sợ hãi bị bỏ mặc lại trên thế gian này?

Những thứ này đều không thể xác định trước được, chỉ có thể xác định, thấy cô lo lắng cho anh đến nóng nảy anh cảm thấy rất vui mừng. hình như ngay tại một khắc kia, nhìn cô, như thể là một chuyện rất đáng ăn mừng.

.

Lúc xuống xe Nhan Bồi Nguyệt nhìn thấy lông mi Dư Nhược Nhược run rẩy, khóe miệng cong lên mỉm cười, ôm cô lên. Đặt cô ngay sát trái tim.

Thật ra Dư Nhược Nhược không ngủ, vừa mới khóc thảm thương như vậy, đau lòng như vậy, thật sự hơi có mùi vị không thể ngóc đầu lên được trước mặt anh, bây giờ chỉ có thể giả vờ ngủ say miễn cưỡng trôi qua.

Giờ khắc này nằm trong ngực anh, không có cách nào suy nghĩ, bởi vì nhịp tim anh tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Mặt cô có chút ửng đỏ, hơi hơi mở mắt, không dám nhìn thẳng anh: “Anh thả em xuống, tự em đi”. Còn ở trong ngực anh như vậy nữa cô sẽ không dám đảm bảo nơi này sẽ không có án mạng xảy ra. . .

Anh rất biết lắng nghe để cô xuống.

Hơi chạm đất liền phát hiện chân đã tê dại đến không còn cảm giác, chân mềm đến nỗi bị lệch sang bên cạnh. Nhan Bồi Nguyệt đưa tay ra đỡ cô, cười xấu xa: “Thế nào? Không rời khỏi ngực anh được?”

.

“Có phải hoàng đế cũng lắm mồm như vậy không? Trước kia chúng ta cùng học ở Bắc Kinh, không nghe ai kể về việc đó”. Cô liếc mắt, rút cuộc vịn lấy cánh tay anh, tập tễnh đi về phía trước.

Đi một lát chân trở lại như cũ cô liền buông cánh tay anh ra, lại sôi nổi lên. Trong chung cư đều đã vương mùi hơi thở của những giấc mơ, chỉ có thu lại âm thanh tịch mịch, ở trong góc lải nhải, chèn ép cái ban đêm cực kỳ trầm tĩnh này.

Chung cư này đã cũ, không có thang máy, cộng thêm đèn ngoài hành lang không biết tại sao lại hồng, hai người chỉ có thể mò mẫm leo lên tầng.

Nhan Bồi Nguyệt dùng ánh sáng yếu ớt của chiếc điện thoại để dẫn đường, tay trái nắm lấy tay cô. Bàn tay anh chắc nịch mà ấm áp, Dư Nhược Nhược thật không muốn rời xa, nắm lấy tay anh, cùng anh đi tới cuối con đường, nơi đó gọi là chân trời.

Chợt Nhan Bồi Nguyệt dừng chân lại, cô không để ý lại đụng phải ngực anh. . .ánh sáng của chiếc điện thoại di động bỗng tắt phụt, cả hai đều không rõ về mặt của đối phương. . .

“Tại sao dừng lại?” cô sợ đánh thức gia đình sát vách, nhỏ giọng hỏi.

“Đến nhà”. Nhan Bồi Nguyệt chỉ nói hai chữ này, sau đó cúi đầu xuống mà không hề báo trước, trong đêm tối anh nhanh chóng và chính xác như một người thợ săn chớp lấy đôi môi cô.

22. Chương 21

Chương 21

Nụ hôn này khiến cô vô cùng bất ngờ, thật sự không biết nên phản ứng như thế nào, theo bản năng lùi ra sau vài bước. . .nhưng Nhan Bồi Nguyệt lại không cho cô cơ hội, cứ một mực xông lên chiếm đoạt.

Anh xuất thân là quân nhân, từ trước đến nay động tác đều không nặng không nhẹ, lúc này lại chợt dùng lực ở tay ghì chặt hông cô, cô đau đến giật cả mình, không tự chủ được cắn hai hàm răng. .

.

Sau khi bật đèn nhìn thấy máu đỏ trên môi anh cô thật sự hết ý kiến.

Giờ phút này Nhan Bồi Nguyệt đang dùng con mắt oán hận nhìn cô chằm chằm, chưa từng thấy qua một người phụ nữ không biết phong nguyệt như vậy!

(phong nguyệt: tình cảm nam nữ đó)

Cô xoa xoa eo hợp tình hợp lý trừng mắt nhìn anh: “Ai bảo anh không biết nặng nhẹ, eo em cũng bị anh siết thành vết rồi”.

Vốn là một buổi tối lãng mạn lưu luyến, hai người lại mất hứng chia tay.

.

Mặc dù cứu người có công, nhưng ngày thứ hai, Nhan Bồi Nguyệt vẫn bị mắng một trận. Lý do rất đơn giản, không có vũ khí cũng như chưa nắm chắc tình hình thực tế đã đánh trực diện cùng tên cướp, chính xác là biểu hiện vô trách nhiệm. Lần này may mắn là thành công, nhưng nếu thất bại, sẽ đánh mất hai sinh mạng.

Hơn nữa ánh mắt của mọi người trong quân khu đều rơi xuống dấu răng sâu ở môi dưới của anh, cười mờ ám.

Trần Kiến còn không thức thời trêu ghẹo nói: “Ồ, nhìn không ra thì ra chị dâu lại hung ác như vậy. . .”

Nhan Bồi Nguyệt đời này không biết đã ném đi bao nhiêu bao tải mặt mũi vì cô, lập tức nổi lên ý nghĩ muốn bóp chết Dư Nhược Nhược.

Dư Nhược Nhược cũng không cảm kích, cô nhận được một tin nhắn nói tự mình giải quyết bữa tối. Ngồi cùng Ninh Tĩnh ở quán cà phê dưới công ty các cô tiêu phí thời gian: “Ừ, mới khen anh ta chính trực dũng cảm, tận tụy với công việc đấy. Bây giờ bỏ mặc tớ, tám phần là đi nơi nào đó tiêu dao khoái hoạt rồi”.

“Xem tin tức trên thời sự, thấy cậu ngồi sững trên đất giống y kẻ điên. Về sau đừng nói tớ biết cậu nhé!” Ninh Tĩnh khinh bỉ nói.

“Đấy là cậu không ở hiện trường, khi đó có tiếng súng nổ, tính mạng treo lơ lửng, Tớ sợ Nhan Bồi Nguyệt cứ như vậy mà nghĩ nấu cơm luôn. . .” Cô cúi đầu mút cà phê, nhớ tới tình cảnh đó, trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Được rồi, vợ chồng các cậu đồng tâm cùng đức, nếu anh ấy có chuyện gì xảy ra có phải cậu sẽ tự sát vì tình?” Ninh Tĩnh treo ghẹo.

“ . . . ” Cô không lên tiếng, trong lòng tư vị ngổn ngang.

Cô đã không dám nghĩ, không muốn nghĩ, anh rời đi.

.

Hai tuần sau là sinh nhật Nhan Bồi Nguyệt, cô kéo Ninh Tĩnh cùng đi dạo phố chọn quà.

“Tặng thắt lưng thì thế nào?” cô xem qua một lần, chọn chiếc thắt lưng bằng da thật có màu tối.

Ninh Tĩnh nháy mắt: “Ồ, không nghĩ cậu lại có khẩu vị tốt như vậy? S&M?”

. . . . cô đỏ mặt để xuống: “Xem một chút thôi”.

“Tặng bật lửa thì như thế nào? Xem cái này một chút, có nhiều hình, khuôn mẫu đẹp quá!” Cô cảm thán.

Ninh Tĩnh vỗ trán; “Cậu xác định Nhan Nhan nhà cậu thích bật lửa kiểu dáng Doraemon trẻ con như vậy, mà anh ấy còn hút thuốc lá?”

. . . .

“Tặng cà vạt hay tặng khuy áo? Cũng không có nhiều chỗ dùng, phần lớn thời gian anh ấy đều mặc quân phục. . . ” Chân mày Dư Nhược Nhược đã có thể kẹp lại một trang giấy rồi.

Ninh Tĩnh bị công ty gọi về làm thêm giờ gấp, không có thời gian cùng cô đi dạo phố tiếp. “Cậu tặng chính mình cho anh ấy là món quà tuyệt vời nhất đó. . . .tớ về công ty trước nhé, cái tên biến thái đó chắc gọi về để làm thêm giờ đây, thêm cái em gái hần.”

.

Không có người cho ý kiến, cô càng thêm chán nản, không có ai xem giúp, không yên lòng.

Lúc này Cốc Tinh Hà gọi điện thoại tới, cô đưa ánh mắt quét chung quanh: “Bây giờ lại muốn cướp vợ người khác về làm bạn gái mình nữa à?”

“Chắc chắn, tôi xem tin tức trên tivi nên thấy cô, sao cô lại không có khí lực như vậy chứ? Xem xem ông xã cô quả là anh hùng vạn người ngưỡng mộ nha!”

“Anh gọi điện thoại cho tôi làm gì? Không sợ tôi là phóng viên sao?”

“Tôi biết cô không phải loại người như vậy. Chuyện lần trước cô cũng không nói ra. Cô ở chỗ nào? Tôi dẫn cô đi chơi”.

“Không rảnh, đang đi chọn quà”. Cô thật sự rối rắm đến chết rồi.

“Tôi rất am hiểu chuyện đó, tôi giúp cô chọn quà, nói chuyện phiếm với cô thì thế nào?” Đề nghị của Cốc Tinh Hà đúng là rất tốt. Cô suy nghĩ một chút, nói địa chỉ: “Nhớ ăn mặc kín một chút, tránh cho hai chúng ta cùng lên trang bìa tạp chí. . . ”

.

Ánh đèn như có như không khiến cho gương mặt mỗi người trở nên mơ hồ mà mê ly.

Nào ngờ hần rằng chó không thể mọc ra ngà voi y như Ninh Tĩnh. “Từ góc độ của một người đàn ông bình thường, tôi thấy cô tự đem mình tặng anh ta là món quà có ý nghĩa nhất đấy. Đàn ông bình thường luôn muốn những món quà đơn giản mà trực tiếp, không phải kim cương cũng không phải hoa tươi, không cần méo mó nghiêng lệch”.

Giờ phút này Dư Nhược Nhược thật muốn đá anh ta một cước, nào biết chỉ sơ ý một chút chân ghé cao liền đập xuống lưng cô, đau đến mức phải nhe răng trợn mắt hô hấp.

“Sao rồi?”

“Không sao, thắt lưng đau”. Cô nhúu chặt mày, an phận ngồi xuống.

“Anh có gì muốn nói không? Vu Nhậm Tinh đã đổi sang họ Trần rồi, hơn nữa đối phương cũng là người giàu số một số hai, chẳng lẽ anh định biến thành tiểu tam đi quyến rũ cô ấy?” Một cái tay xoa xoa thắt lưng, một cái tay còn lấy đồ trong túi xách ra trang điểm lại vừa nói.

“Dư Nhược Nhược cô thật không phải người tốt bụng mà, tôi còn tưởng cô là một chị gái tri âm, đâu ngờ cô cũng biết đâm dao vào vết thương của tôi”. Cốc Tinh Hà bất mãn tố cáo.

“Được rồi được rồi, tôi hâm mộ anh bao nhiêu năm nay đều coi như rác rưởi đi, anh nói, tôi nghe”. Lúc này trong lòng Dư Nhược Nhược đều là bốn chữ: tôi là paparazzi, tôi là paparazzi, tôi là paparazzi, . . .

“Không có cách nào khác. . . công việc của tôi là như thế, ai cũng thế ở sau lưng đâm lén tôi một dao. Cho nên có tâm tư gì cũng không dám nói cho người khác biết, hiện tại tìm được một người bạn tốt đáng tin tưởng, cho nên chỉ biết tâm sự cùng cô thôi. . .”

Dư Nhược Nhược quét một vòng nhìn gương mặt cô đơn trước mắt, đột nhiên có chút chột dạ. thực ra nghệ sĩ cũng chỉ là cái chày gỗ sáng bóng bên ngoài mà bên trong lại khổ cực, ở trong tivi đẹp đẽ như gió cảnh, sau lưng lại khổ không nói thành lời.

“Tôi với Vu Nhậm Tinh, ba năm trước đây được Add của đêm hội trao giải tìm ra, năm đó tôi được đề cử giải nghệ sĩ mới được chào đón nhất khu vực Hong Kong, mà cô ấy, vẫn chỉ là một phụ tá. Không giống mấy minh tinh trên thảm đỏ, cô ấy vẫn mặc quần bò áo T-shirt, sau lưng là các loại túi lớn túi nhỏ, còn cầm theo chai nước khoáng, chạy ngang chạy dọc ở sau khán đài”.

A, thì ra xuất phát điểm của Vu Nhậm Tinh là như vậy.

“Tôi thấy cô gái nhỏ ấy đặc biệt đáng thương, liền giúp đỡ cô ấy một chút. Cô ấy cười ngọt ngào với tôi, lúc ấy tôi cảm thấy cô ấy như một đóa hoa mặt trời nhỏ, cô có biết loại hoa đó không? Vứt hạt ở bất kì nơi nào nó cũng có thể sinh sôi nảy nở. . . là một đóa hoa kiên cường. Không thể nói diễm lệ, nhưng mạnh mẽ, sức sống cực kì kiên cường”.

Trong miệng Ninh Tinh cái loại không đáng tin cậy từ trước tới nay chính là nhất kiến chung tình.

“Chúng ta là bạn tốt, cùng trốn đi uống bia, cùng đi khu vui chơi nhân ngày quốc khánh. Tôi đa cho là, ít nhất cô ấy không ghét tôi. . . ngày đó tôi đang nói dối người đại diện chuẩn bị một bó hoa để thổ lộ với cô ấy lại thấy cô ấy lên một chiếc xe, từ khi đó cô ấy bắt đầu thay đổi rồi, từ một bông hoa mặt trời biến thành đóa hoa hồng, trở thành một người tôi không còn nhận ra. . .” Cốc Tinh Hà càng nói càng buồn bã, ngẩng cổ uống cạn một ly Stuttgart.

Dư Nhược Nhược muốn ngăn cũng không kịp, trơ mắt nhìn yết hầu anh rung động, tâm thất lại.

“Bây giờ anh còn buồn bực cái gì chứ? Bởi vì cô ấy trèo lên cành cây cao hơn hay là bởi vì anh không lấy được nên tất cả chỉ là công toi?” Dư Nhược Nhược nghe chuyện xưa của người khác ngược lại thấy trái tim bỗng trở nên sáng rõ và rộng mở hơn.

“Đều có đi, hiện tại tôi cảm thấy rất cô độc, mỗi ngày đều vật lộn ở tiệc rượu với studio, hoàn toàn không có thời gian suy tư vấn đề của mình. . . ngày đó cô gặp tôi ở phòng ăn, là lúc tôi muốn đi ngã bài với cô ấy, nhưng chút mặt mũi cuối cùng cũng không giữ được bị đuổi ra ngoài”

.

“Vào hôn lễ của cô ấy tôi đã bảo người đại diện tặng một bao lì xì, khi đó trong lòng tôi thật vắng lạnh, hai chúng tôi, đã từng kề vai sát cánh cùng nhau ngắm sao trên đài cao, nhưng bây giờ lại như người lạ, gặp cũng chỉ mỉm cười, hàn huyên vài câu. Thực sự thành người xa lạ quen thuộc nhất rồi.” Hình tượng của Cốc Tinh Hà có phần lý tính và chừng mực, không ngờ bí mật của anh lại đơn giản thế.

Dư Nhược Nhược vỗ vỗ vai anh: “Em trai nhỏ, chớ buồn, một nhân vật vĩ đại đã từng nói rằng khi thượng đế đóng một cánh cửa, sẽ lại mở ra vô số cánh cửa khác. Anh xem anh người người ái mộ, ngàn vạn người nhiều như nước biển, khẳng định bên trong hoa mặt trời không chỉ một đóa mà là cả chùm. Béo hay gầy đều do anh lựa chọn. . .”

“Họ yêu tôi, cũng chỉ là yêu vẻ ngoài của tôi, yêu tôi trước ánh đèn sân khấu, mà không phải yêu ưu khuyết điểm sau lưng của tôi. . .” dưới ánh đèn hư vô là gương mặt mất tinh thần của anh.

“Đây là sự thật mà người của công chúng như anh phải đối mặt thôi, nếu anh cảm thấy chán ngấy rồi, thì hãy rời nơi phù hoa sáng lạng khiến lòng người thay đổi này đi. Dĩ nhiên, tôi thuận miệng nói một chút, lời này mà để cho người khác nghe được chắc chắn sẽ vấy hăm ám sát tôi đấy”. Cô le lưỡi một cái.

“Tôi biết rõ, tôi cũng chỉ kể nỗi khổ tâm này với cô thôi, bắt đầu từ ngày mai, tôi chính là Cốc Tinh Hà người gặp người thích rồi”. Anh giơ cao cái ly, chuẩn bị rót hết. Dư Nhược Nhược vội kéo anh lại, bất mãn nói: “Bây giờ anh còn trông mong tôi đưa anh về à? Uống ít một chút đi!”

“Đừng rồi Dư Nhược Nhược, cô bao nhiêu tuổi rồi?” Anh xuất ra đòn sát thủ, nở nụ cười vạ người mê ngọt chết người

“Tuổi của phụ nữ không thể dễ dàng tiết lộ, và không cần nở nụ cười đào hoa đó với phụ nữ đã có chồng”. Dư Nhược Nhược sờ sờ đầu chơi đùa với những lọn tóc đã bị keo xịt làm cho cứng đơ, tựa như đang sờ Kháo Kháo ở nhà

23. Chương 22

Chương 22

Thời điểm ở trên xe taxi cô nhét tai nghe vào, nghe đi nghe lại ghi âm trong điện thoại di động. Trong quán rượu mặc dù không đủ an tĩnh, nhưng là bọn họ âm ỉ trong lòng có chút xa cách, cộng thêm hai người ở gần nhau, trong ghi âm là giọng nói mình tỉnh nổi tiếng Tam Tây Cốc Tinh Hà vừa nghe liền biết. Trong giọng nói của hắn rõ ràng rành rành mang theo bi thương, trầm thấp nói ra, những năm này cùng với Vu Nhậm Tinh phân phân hợp hợp.

Hắn dạy cô lớn lên, cô cũng dạy hắn yêu như thế nào.

Thái Khang Vĩnh đã từng nói, vật kỷ niệm tình yêu, cho tới bây giờ không phải là những thứ đồng hồ đeo tay cùng dây chuyền người đưa, thậm chí không phải những thứ kia bức hình tin nhắn hòa hợp ngọt ngào. Vật kỷ niệm tình yêu trân quý nhất là người ở trên người ta, giống như sông núi để lại cho địa hình, những thứ thay đổi người đối với ta.(nguyên cv đây ạ)

Mỗi người đều có vết thương, vạch trần một lần coi như đã qua, vạch trần không được, liền kéo dài đau.

Cô nhú chân mày, vẫn làm quyết định.

Luôn có vài thứ, là cần giữ lại .

Thời điểm móc cái chìa khóa mới phát hiện đã bị mất, gõ cửa hai cái, không ai trả lời. Cô ngồi ở cửa trên cầu thang, đỉnh đầu tì ở trên đầu gối, một bộ thần thái như có điều suy nghĩ. Đèn ngoài hiên tối tăm dao động mạnh một cái, chợt sáng chợt tắt.

Cho đến khi một đôi giày da sĩ quan xuất hiện ở trong tầm mắt của cô, cô theo đó nhìn lên trên, Nhan Bồi Nguyệt thật là cao đến không có thiên lý, đứng so với cô thấp hơn hai bậc thang còn có thể ngăn trở ánh sáng, không thấy được vẻ mặt của anh.

“Em quên mang chìa khóa.” Ánh mắt của cô khó bề phân biệt.

“Dù là có một ngày thời điểm em đi làm nói cho anh biết đầu óc em để quên ở nhà anh đều tin tưởng!” Nhan Bồi Nguyệt vốn là trong lòng tức giận, giờ phút này càng thêm tức giận nói.

Tâm tình của Dư Nhược Nhược giờ khắc này cũng coi là rộng mở trong sáng xuân về hoa nở, tự nhiên nghe ra được trong lời nói của anh có gai, biện giải trở về: “Làm gì có người nào như vậy a! Em chỉ là mất chìa khóa, nhưng em biết được thứ quan trọng hơn rồi.”

Cô ngênh ngang ngã ở trên ghế sa lon mở ra tứ chi, xoa xoa lưng: “Nhan Bồi Nguyệt, giấc mộng của anh chính là làm một sĩ quan huấn luyện sao? Hay là, vẫn kệ đi?”

Nhan Bồi Nguyệt thay quần phục ngồi xuống, liếc cô một cái, ánh mắt vô cùng thâm ý, giống như là biểu đạt, Dư Nhược Nhược, cùng cô nói mơ ước đó là chuyện năng lực thấp kém làm ra.

Dư Nhược Nhược trong lòng như thiêu như đốt, chú ý tới vết thương môi dưới của anh, nở nụ cười ngằm vui sướng khi có người gặp họa. Mắt tự nhiên ho một tiếng, tùy ý hỏi: “Muốn uống trà không?”

“Nham trà.” Anh đương nhiên đáp.

Mẹ nó, buổi tối khuya uống trà còn chú trọng như vậy làm gì? !

Cô vừa ở trong phòng bếp làm nóng cái ly vừa oán giận: “Uống trà sữa đơn giản hơn a, lại muốn uống trà Ô Long gì, sắp phiên toái chết rồi.”

Oán hận thì oán hận, cô vẫn là nghiêm túc pha trà mà Tân Duệ Thanh tặng cho hương thơm lan tỏa bốn phía (câu này là mình chém, bởi vì cv là cháo bột, trong khi đó nam9 muốn uống trà) đi qua, muốn giả trang thanh nhã lễ phép, học khế công đầu gối: “Xin từ từ dùng.”

Kết quả chén tử sa (màu tím) còn chưa được nhận lấy cô cũng bởi vì chân trước sau vấp vào nhau mà không giữ nổi trọng tâm, cả người bổ nhào về phía trước, cả ly nước trà nóng bỏng dội lên trên đùi của anh rồi, đồng thời còn dội lên thân thể của cô.

Bởi vì trà Ô Long chú trọng nhiệt độ, cho nên trước đó phải làm nóng ly trà, vì vậy cho dù là từ trong ấm tử sa đổ ra ngoài, vẫn có nhiệt độ rất cao. Nhan Bồi Nguyệt cẩn thận nghiêng lợi nắm chặt hai quả đấm, hướng đồng chí Khâu Thiệu Vân học tập trước đại hỏa đốt thân cũng không nhúc nhích.

Bởi vì vấn đề tư thế, cô nằm ở trên đùi anh, giống như là khi còn bé tiểu tử nghịch ngợm chờ bị đánh cái mông. Quần áo khế bị vung lên, lộ ra một đoạn thắt lưng trắng như tuyết, phía trên có vết bầm tím nhàn nhạt.

Dư Nhược Nhược vọt một cái bật dậy, tất nhiên biết trà quá nóng, vội vàng rút ra khăn giấy trên bàn cho anh lau.

Nhan Bồi Nguyệt giờ phút này cảm giác trọng tâm đau đớn đã không có ở trên đùi, chỉ là nhàn nhạt hỏi: “Nơi đó có cần bôi chút thuốc rượu hay không?”

Anh thừa nhận tối qua là có điểm xúc động, hơn nữa hình như không biết nặng nhẹ thú tính đại phát rồi.

“A, không cần không cần.” Cô ý thức được ám chỉ của anh, đỏ mặt đáp.

“Vậy hả, em đi dùng nước lạnh rửa qua một chút đi, xem một chút có bị thương tổn hay không.”

Cầm lên cái ấm tử sa, khí nóng vẫn như cũ lượn lờ, Dư Nhược Nhược le lưỡi một cái, nhiệt độ nóng như vậy, thật không ngờ anh lại bình tĩnh, không hổ là nhân tài ưu tú đẳng và tổ chức huấn luyện ra.

Ngày thứ hai còn chưa rời khỏi giường liền bị tiếng chuông điện thoại dày đặc đánh thức, giọng nói Phàn Tiểu Trà vội vàng mà hưng phấn: “Trần Dương vẫn còn ở Hongkong, chỉ còn lại cậu, gọi Thích Tấn, đi canh chừng Cốc Tinh Hà nhà mình, không dùng được phương pháp gì, nhớ phải chụp ít thứ có giá trị.”

“Làm sao vậy?” Cô cả kinh, hỏi.

“Mình nhận được thông báo, hần vẫn đau khổ về tình yêu không có kết quả với Vu Nhậm Tinh, ngày hôm qua thời điểm sau nửa đêm bị ông chồng giàu có của Vu Nhậm Tinh cho người đánh.”

. Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng lúc cô đi vẫn còn rất tốt, hần bảo đảm trực tiếp về nhà.

Dư Nhược Nhược gọi điện thoại vô số lần, hần vẫn luôn ở trạng thái tắt máy.

Cô chỉ có mặc quần áo vào, mang máy chụp hình phải đi ôm cây đợi thỏ rồi.

Thật ra thì cũng biết, trong vòng giải trí, nơi nào đều có tai mắt, nơi đó có gió thổi không lọt tường. Giống như là cô, tối qua trên tâm lý tiến hành một loạt phản kháng giãy giụa, cuối cùng lương tâm chiến thắng. Nhưng cũng không phải suy nghĩ của mỗi người đều giống nhau, hỗn loạn quỷ quyệt, khắp nơi có mai phục.

Cô đột nhiên có chút dao động, cô ban đầu liệu mạng muốn làm paparazzi, coi như mơ ước, bây giờ nhìn lại, có phải hay không muốn cầm lương tâm của mình, bán đứng tin tưởng của người khác vì tiền?

Hai người cuối cùng không công mà lui, thật ra thì cô sớm có dự liệu, xảy ra chuyện như vậy, không có người nào sẽ ngồi chờ chết sẽ chờ người đến bắt, hoặc là bây giờ ở Cốc Tinh Hà ngồi một mình ở góc nào đó không muốn người khác biết, nhẹ nhàng liếm vết thương của mình đây.

Bị Phàn Tiểu Trà mắng xối xả, cô le lưỡi một cái: “Thích ca, chúng ta là không phải nên ăn cơm trưa?”

Thích Tần bị cô chọc vui: “Tiểu Dư a, chỉ cần có em ở đây, nơi nào còn có buồn bực à? Đi thôi, sớm đói bụng, chúng ta đi ăn.”

Cô khó có được tan việc đúng giờ, liền thuận đường tiếp tục đi chọn quà tặng. Quản lý của cửa hàng đồng hồ vừa lúc ở, liền tự mình tiếp đãi, đoán chừng nhìn cô cũng là một người chịu tổn tiền, cười đến rất ân cần, chỉ về phía cô nhìn mãnh liệt nói khoác: “Dư tiểu thư thật có ánh mắt, cái đồng hồ đeo tay số lượng có hạn này thật đúng là hàng thủ công thượng phẩm, ngày hôm qua mới từ nước Pháp chở tới đây.”

Quả thật đẹp mắt, là phong cách rất Trung Quốc hoa văn con rồng trên bề mặt màu đen, giờ (những con số) khắc tinh tế lại không rườm rà, dây đồng hồ đơn giản mà hào phóng, một chút khí phách lẫm liệt cùng ôn nhã dung hợp làm một, bây giờ không có cái gì so cái này thích hợp hơn với hần được rồi.

Dư Nhược Nhược nhìn con số phía sau, đếm trên đầu ngón tay tính toán một chút, trên căn bản tương đương với một năm rưỡi tiền lương cộng thêm tiền thưởng của cô.

Cô tiếc nuối mà uyển chuyển lắc đầu một cái: “Cám ơn cô, tôi muốn nhìn lại một chút.”

Đúng lúc yên tĩnh điện thoại gọi tới, cô tựa vào cây cột bên cạnh cửa hàng, vẽ mặt chần chừ: “Này, cậu nói mình phải tốn hơn hai năm tiền lương đi mua một cái đồng hồ vì ăn mừng sinh nhật Nhan Bồi Nguyệt sao?”

“ Coi như cậu mua, đoán chừng anh ta cũng sẽ không mang.”

“Tại sao?”

“Cậu suy nghĩ một chút a, hiện tại nơi nơi đều trừng trị quan viên tác phong bắt lương, anh ta mang theo đồng hồ vài chục vạn, không chừng ngày thứ hai liền bị Kỷ ủy (Ban kỷ luật thanh tra) mời đi uống trà.”

“Nhưng là không có tổn tiền của người khác.”

“Vô luận là quan quân hay là cái gì, chỉ cần là quan, chính là đầy tớ của nhân dân, cậu gặp qua đầy tớ xa xỉ như vậy sao? !”

“ Nói có lý.” Cô tính toán một chút tiền lương của Nhan Bồi Nguyệt, quả nhiên chỉ là cấp bậc đầy tớ.

Cuối cùng cô chỉ muốn nhìn quà tặng hơi đắt một chút liền lập tức thức tỉnh lại mình, không thể làm đầy tớ của người dân sa đọa được, không thể để cho bọn họ tham luyến vật phạm tục, phải nộp thuế ít hơn tiêu xài.

Ngất! Cô cảm thấy sau khi gả cho Nhan Bồi Nguyệt cảnh giới cách mạng quần chúng giác ngộ tăng lên không ít a.

Mãi cho đến trước sinh nhật Nhan Bồi Nguyệt một ngày, điện thoại cô gọi cho Cốc Tinh Hà vẫn luôn không có đã thông. Cô rốt cuộc có chút ừ ừ, không chừng hần đã đem cô vào danh sách đen trong đám người tuyệt giao rồi. Như vậy cũng tốt, miễn sau này cô lại rối rắm, lương tâm cùng đạo đức nghề nghiệp phải giảng co rồi.

Cô từ trước đến giờ đều theo hướng lạc quan, chuyện gì cũng có thể phân tích điểm tích cực kết luận ra ngoài.

Sáng sớm hôm sinh nhật Nhan Bồi Nguyệt, cô làm bộ như không biết chút nào, tựa như thường ngày hưởng thụ bữa ăn sáng, tạm biệt đi làm. Trong lòng lại mơ hồ ở hưng phấn, đang mong đợi, không biết anh thấy cô tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng sẽ là cái vẽ mặt gì đây.

Loại tâm tình này giống như là ngày chờ công bố danh sách cuộc thi, trong lòng không yên, không bưng bít được thoát ra khỏi ánh mắt.

24. Chương 23

Chương 23

Thật ra thì cũng không cần phải che giấu như vậy, quà tặng là một đôi kiếm. Là cô mấy ngày trước tốn mấy giờ ở trang web thường lướt tìm được, người bán là một người bạn trên mạng bình thường quan hệ không tệ, bởi vì gần đây trong tay thiếu tiền muốn nhịn đau bỏ những thứ yêu thích.

Thời điểm kết hôn ở trong phòng anh trước kia, trên vách tường tất cả đều là các loại đao quang kiếm ảnh, trên bàn cũng đặt dao găm Thụy Sĩ cùng kiếm võ sĩ Nhật Bản.

Cô phỏng đoán, anh phải là một người say mê công việc .

Hơn nữa ngày hôm qua cô xem qua hình đôi kiếm kia.

Từ thép đặc biệt luyện thành, một phần lưỡi dao được vỏ ngoài che lại càng thêm cứng rắn, tay nghề thủ công tỉ mỉ, sống lưng (của kiếm nhẹ) thẳng tắp, đều được mài, không làm trang trí, thân kiếm nhẵn nhụi, rất giống da trẻ con, nhìn thấy kim loại cảm thấy sáng bóng, đặc điểm của xử lý nhiệt để có được phơi bày đầy đủ. Hình con rồng ở thanh kiếm(convert là con rắn, nhưng chương trước là con rồng nên mình đổi lại), hoa văn lưỡi kiếm tỉ mỉ mềm mại, lúc ẩn lúc hiện ở trên lưỡi kiếm, độ sồi của kim loại đều từ lưỡi dao truyền sang hai bên, một nửa lưỡi kiếm lại càng bảo dưỡng càng sáng trong, kiếm khí mệnh mông cuộn cuộn. Vỏ kiếm tinh xảo cũng không bình thường, là khí phách lộ ra ngoài phù hợp vừa đúng giản liêm.

Tóm lại, Dư Nhược Nhược cảm thấy thanh kiếm này chỗ nào cũng tốt, cực kỳ thích hợp với Nhan Bồi Nguyệt. Mặc dù giá tiền có chút đắt, nhưng là cô hỏi thăm trong nghề một chút, còn không tính bị hố. Ngày hôm qua hẹn người mua sáu giờ chiều tại một quán cà phê gặp mặt tiền trao cháo múc, cô vừa đến giờ liền vội vàng tan việc.

Vậy mà tới cà phê vừa mới kiếm chế xuống tâm tình kích động sôi trào liền nhận được điện thoại của người bán, người ta đổi ý rồi, không chuẩn bị đem thứ tốt đẹp trong lòng chấp tay nhường người khác rồi.

“Hàn tiên sinh, là như vậy, bạn tôi vô cùng thích sưu tầm cái này, nếu như là vấn đề giá tiền, chúng ta gặp mặt thương lượng một chút.” Dư Nhược Nhược tính tình có một chút quật cường, giờ phút này nếu không hề đạt mục đích sẽ cố chấp không bỏ qua.

“Dư tiểu thư, tôi không phải cố ý muốn nuốt lời, cũng không phải là quan tâm cái vấn đề giá tiền này, tôi tin tưởng tôi mặc dù nêu ột chút nữa, vẫn là có người nguyện ý muốn. Mà là tôi gần đây suy đi nghĩ lại, kinh tế khó khăn chỉ là một lúc, tôi cuối cùng vẫn có thể vượt qua cửa ải khó, nhưng là nếu như mà tôi cùng thứ yêu mến nhất đó vì vậy lỡ mất dịp tốt, đó mới sẽ là tiếc nuối cả đời của tôi đấy.”

Lấy cớ này hết sức đầy đủ, người ta so với người còn cố chấp hơn, vậy thì có biện pháp gì? Lại không thể cướp đoạt dựa vào trộm.

Cô chỉ có chán nản bỏ qua, trong lòng thở dài. Thật ra thì biết rõ đối phương có lẽ là nói láo, nhưng là trên mặt bàn vạch trần cũng chỉ có thể khiến hai người không xuống đài được mà thôi, mua bán không thành nhân nghĩa tại (đây là câu thành ngữ) nha, sau này vẫn còn sẽ ở trên diễn đàn gặp phải, cần gì vạch mặt nhau làm cả hai chán ghét?

Trong quán cà phê tầm mắt rất tốt, không khí không tồi, mỗi chỗ ngồi cũng thiết kế thành hình dáng chiếc đu, màn che nhưng tơ thật dài cột lấy ghế dây mây, có thể khẽ đung đưa, tựa vào phía trên cực kỳ vừa lòng. Hơn nữa còn được phép mang súng vật đi vào, giờ phút này ở chỗ ngồi đối diện có đôi mắt to nhìn chăm chăm vào cô, cùng bình thường buồn ngủ vừa vận tương phản, giống như là đang tập trung tinh thần chờ đợi tùy thời phóng ra bỏ nhào bắt con mồi.

Cô nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê nguyên chất, bởi vì Nhan Bồi Nguyệt luôn luôn không muốn nhìn thấy thứ này, cho nên trong nhà chỉ có trà, cũng không có thiết bị pha cà phê.

Cô cũng lười phải thiên tân vạn khổ rót bình trà lại đi đặc biệt pha cà phê, dần dần hình như cũng không giống trước kia một dạng đau khổ mê luyện sâu nặng hương vị thơm ngậy này mà là thói quen đi theo anh uống trà Ô Long mùi trà xanh thơm ngát thanh nhã rồi.

Thói quen thật là thứ đáng sợ, cô híp mắt nghĩ, không quá nửa năm, cô dường như có lẽ đã có thói quen buổi tối cùng anh cùng nhau ở trên ghế sofa vì nhìn tiết mục trên ti vi mà tranh chấp, thói quen buổi tối thời điểm có cơn ác mộng anh xông lại ôm lấy, thói quen thời điểm đi dạo ở cửa hàng nắm thật chặt cánh tay của anh, thói quen mỗi ngày đối với tài nấu nướng của anh bắt bẻ thêm lại ăn sạch tất cả.

Cô cho rằng thói quen của hai người tựa như có lẽ đã cùng nhau trải qua thời gian mấy thập niên.

Vị trí của cô ở bên cạnh cửa sổ thủy tinh, ngoài cửa sổ là một cái đường dành riêng cho người đi bộ, người đi đường đi qua đi lại tấp nập năm tấp ba, bước chân đi qua lưu lại một tiếng cười. Có đôi tình nhân cũng tay cầm tay không muốn buông ra, gặp phải những xe thể thao số lượng hạn chế liền cố ý chia ra từ hai bên vòng qua, không muốn buông tay ra là ràng buộc lãng mạn nhất.

Cô đột nhiên giật mình, giống như là ngộ đạo cái gì, lại như có như không vậy.

Khi về đến nhà Nhan Bồi Nguyệt còn chưa có trở về, cô nghĩ tới rồi cuộc phải làm chút gì liền lục soát thực đơn đơn giản một chút, theo dạng vẽ hồ lô (*đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ) bắt đầu phát cẩu rồi.

Mặc dù nhiều lần bị ít muối, số lượng rượu gia vị vừa phải, xem xét thêm vào bột ngọt đợi chút nước sấm sập, nhưng là không trở ngại cô làm một bàn lớn thức ăn đơn giản.

Nhưng vừa mới đặc ý hạ hê không bao lâu, cô liền phát hiện, chỉ lo nấu ăn, quên không cắm phích nồi cơm điện rồi. (^_^)

Thời khắc chuẩn bị xong đã là chín giờ tối, Dư Nhược Nhược trong bụng đã luân phiên trình diễn kế vườn không nhà trống rồi, cô chuyển kênh ti vi từ đầu tới đuôi một lần, lại từ đầu đến đuôi một lần nữa.

Hiện tại mới phát hiện, bình thường cùng anh cướp xem tiết mục, tuy nhiên có chút thú vị.

Thì ra là thật sự là, quan trọng nhất không phải xem cái gì, mà là cùng người nào xem.

Thời điểm cửa chìa khóa chuyển động trái tim của cô cơ hồ theo tần số nhảy lên, cô đứng lên, đã trần trọc luyện tập mấy trăm lần lời kịch nhìn thấy anh trong nháy mắt tan thành mây khói.

Nhan Bồi Nguyệt khuôn mặt là hiếm có một mối cùng nghiêm túc, nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái, trực tiếp đi về phía phòng.

Đồ trên tay đâm mù ánh mắt của cô, đây rõ ràng chính là đôi kiếm ban đầu cô nhìn trúng, còn có cái tên vô cùng dễ nghe, gọi là tinh quang.

Cô đột nhiên bị một loại cảm giác gọi là mất mát đánh trúng, biểu cảm sinh động ở trên mặt một khắc trước cũng sụp xuống.

Nhan Bồi Nguyệt cứ như vậy giữ yên lặng vào phòng, cũng không ra nữa.

Dư Nhược Nhược ngồi ở trước bàn ăn ăn những món ăn tự mình làm, không phải cái này ít muối thì chính là cá quá mặn, hoặc là quá chua, hình như không có một món ăn là hài lòng.

Cô từ từ ăn, dưới ánh đèn mờ mờ, uất ức cắn nuốt người bắt đầu chậm chậm dâng lên, mờ mịt hốc mắt.

Thời điểm Nhan Bồi Nguyệt đi ra rót nước mới phát hiện cô đang dọn dẹp thức ăn thừa, đem món ăn hồng hồng lục lục trong mâm cũng đổ vào trong thùng rác, anh giọng nói không tốt nói một câu: “Thế nào lãng phí thế này? Ăn không hết còn làm nhiều như vậy!”

Dư Nhược Nhược vốn là cái loại nhân vật mình không thoải mái sẽ khiến một nhóm người cùng với cô không thoải mái, nhưng bây giờ tâm tình cực kỳ hồng hồng, là một lời nhiệt huyết bị dập tắt là không thoải mái, không lên tiếng.

Trở về phòng cô liền leo lên diễn đàn, tìm được người mua rồi.

Nào biết đối phương đã dẫn đầu nói xin lỗi với cô: “Thật xin lỗi, thật ra thì tôi đã đem đôi kiếm đó bán ột vị khách nữ khác rồi.”

“Tại sao? Là bởi vì đối phương ra giá so với tôi cao hơn? Anh tại sao liền cho rằng tôi không trả nổi đây?” Cô trong lòng đầy cảm phần chất vấn.

“Tôi không có bị giá cao đã động, nhưng mà tôi lại bị chuyện xưa của cô ấy đã động rồi.”

“Cái gì? Chuyện xưa?” Dư Nhược Nhược cũng chỉ là có chút nghi ngờ, tỷ như là ai đưa cho anh tình quang, tỷ như còn có ai hiểu rõ anh như vậy, biết anh say mê công việc, còn nữa, vì sao nhận được quà tặng anh còn có vẻ mặt tham gia phúng điếu.

“Đúng vậy, vốn đây là riêng tư của người mua, nhưng căn cứ vào chúng ta là chiến hữu lâu năm trong diễn đàn, tôi còn đối với cô nuốt lời rồi. Cho nên lập tức giải thích với cô.”

“Nói đơn giản, người mua đó là đàn chị đồng học của tôi, là muốn tặng quà sinh nhật ối tình đầu. Bọn họ ban đầu tình cảm nghe nói là tình vững hơn vàng, bởi vì nguyên nhân công việc vấn đề gia đình mới bị bắt tách ra, đã là chuyện tình mười mấy năm trước rồi. Nào biết bây giờ đang ở một thành phố khác lần nữa bất ngờ gặp mặt, nhưng đều đã có gia đình riêng của mình rồi.”

“Bạn học của tôi miêu tả rất là kích thích, tôi lúc ấy liền bị cảm động. Cảm thấy bạn bè là cô nếu như thích sẽ tìm được, nhưng với bọn họ đây là một cơ hội, một lần cùng nhau đối mặt. Nếu quả thật nhiệt tình không được hai người, những thứ kia tình cảm ngày xưa còn ở đó, nói không chừng “hương hoa tịch thập”* còn có thể “mai khai nhị độ”** (đây là thành ngữ, mình không hiểu nghĩa lắm nên để nguyên, ai hiểu thì giải đáp hộ mình với) đây. Tôi cũng có mối tình đầu, lập tức liền quyết định thành toàn đôi này, còn hi vọng chị Ngư Nhi đừng nóng giận.”

Dư Nhược Nhược đầu ngón tay cứng ở trên con chuột, nửa ngày mới thử thăm dò gõ một câu hỏi trả lại: “Anh biết đàn chị cùng học với anh tên gọi là gì sao?”

“Hình như gọi là Tô Lệ, bây giờ còn là Giảng viên đại học G đấy. Cô có biết không?”

“A, không biết.” Cô viết chữ hơi sức trở nên yếu đuối .

Tô Lệ, cô biết, biết cực kỳ.

Tên này mẹ chồng nghe hơi mà chạy, chồng liều mạng đi cứu đại mỹ nữ.

Nghĩ như vậy, tất cả mọi chuyện đều giống như được một sợi dây xâu chuỗi lại, trở nên đầy đủ mà rõ ràng.

Cô rốt cuộc hiểu rõ, thì ra là, đều là bởi vì Tô Lệ.

25. Chương 24

Chương 24

Dư Nhược Nhược từ khi kết hôn tới nay, thái độ đối với hôn nhân của hai người luôn là ngấm nhìn, một bộ dáng không mặn không nhạt. Giống như không còn gì nữa, giống như chỉ cần được chẳng hay chớ, giống như, là ai cũng không kém.

Mà bây giờ, biết được anh ở sinh nhật hẹn người tình cũ ở bên ngoài gặp mặt, cô nhìn thấy anh không cảm kích, đột nhiên cảm thấy, hoặc là cô chẳng còn không để ý như vậy nữa

Ông ngoại sau khi rời khỏi cuộc sống của cô, giống như cũng chỉ còn lại có anh. Mà có một số thứ, cô vẫn cho là chỉ là đơn thuần lệ thuộc vào, lại ở khoảng cách kim chỉ phút kim chỉ giây tí tách, lại chậm rãi bắt đầu thay đổi, lại chậm rãi từ từ thăng hoa.

Nhan Bồi Nguyệt giờ phút này đầu óc cũng có chút loạn, vẫn luôn vọng lại câu hỏi cuối cùng của Tô Lệ, cô hỏi: “A Nguyệt, nếu như khi đó em kiên trì phản kháng, có phải hiện tại sẽ không giống như vậy hay không?”

Anh cho tới bây giờ cũng không biết, chân tướng sự tình đúng là như vậy, anh cho tới bây giờ cũng không biết, anh vẫn cho là di tình biệt luyến, thì ra chỉ là một âm mưu mẹ anh tử mĩ thiết kế mà thôi.

Hôn nhân của anh cùng Dư Nhược Nhược, chỉ sợ cũng bị khống chế bởi trưởng bối nhà anh đi?

Ông nội anh đối với Dư Nhược Nhược vừa nhìn liền thích, kỳ thực cũng là sớm có mưu tính trước đi? Dư Nhược Nhược nhìn ngang nhìn dọc cũng sẽ không có tiềm chất làm cho người ta vừa thấy đã yêu.
(lời tác giả: đáng thương Nhược Nhược, nằm cũng trúng đạn.)

Nhan Bồi Nguyệt sau lưng hào quang quá chói mắt, anh cố gắng, anh khẩn cấp muốn thoát đi, hiện tại mới phát hiện, đây tất cả đều là phí công. Anh giống như tự cho là Tề Thiên đại thánh, tại trong thế giới của mình là thiên hạ vô địch, ở trong lòng bàn tay Như Lai Phật tổ, liền cái té ngã cũng không lật được.

Anh đã từng bị Tô Lệ mượn danh nghĩa tình yêu thay đổi thời điểm bị vứt chưa bao giờ nghĩ tới, những thứ này cũng chỉ là một sân khấu đã thiết kế tốt mà thôi. Anh ngây ngốc, chỉ là một diễn viên Tiểu Sửu mà thôi.

Nhan Bồi Nguyệt thừa kế truyền thống gia đình, ngay cả trong máu cổ chấp cương quyết cùng với thói quen nắm trong tay không thích bị khống chế cũng không có chút nào cất giữ di truyền lại.

Nhưng đối phương là người sinh ra anh nuôi dưỡng anh, anh cố tình nắm chặt quả đấm cũng không làm nên chuyện gì.

Cách một mặt tường hai ngọn đèn, chiếu sáng hai người không ngủ, cũng liên tục chiếu sáng tỏa nhiệt cả buổi tối.

Mang theo mắt gấu mèo 0.0 Dư Nhược Nhược sáng sớm bởi vì cùng anh hôn dỗi, liền bữa ăn sáng cũng không ăn cầm lên túi xách liền đi làm, đi ngang qua tiệm bán báo cũng không có tâm tình chào hỏi.

Phía sau ông Đường đang gờ “Nam Phương Phong Bạo” muốn nói cho cô tin chiến thắng đấy.

Vừa vào công ty liền thấy khắp nơi hớn hở, cô nhíu mày hỏi tiểu Trần: “Đây là thế nào? Mọi người giống như đều cùng phát xuân, thế nào, muốn phát tiền thưởng rồi hả?”

Tiểu Trần cười hì hì: “Chị còn nói được nữa, bộ phận phát hành đã bị cấp trên mắng chị biết tại sao không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì Ban Biên Tập nói là lượng báo chí hôm nay in ấn tăng lên 10%, trưởng phòng bộ phận phát hành cứ thế làm 8% rồi, hiện tại báo chí tranh giành vô ích, lượng thu về cơ hồ không có, còn không phải là trách nhiệm của bọn họ?”

“À? Vì sao thế cục lại như vậy a? Có tiêu điểm gì chị bỏ lỡ sao?”

“Đúng vậy, vài ngày trước vừa mới kết hôn với Vu Nhậm Tinh a, thì ra là ông chồng là một người cuồng bạo ngược a, ở nhà đánh cô ta, trên người cục xanh cục tím, không dám ra cửa. Trần Dương lúc bấy giờ a, tuyên bố chính thức khẳng định không thành vấn đề rồi. Cho nên nói a, gần người giàu có cũng phải chọn cái đáng tin a, cái này gọi là cái gì, cái này gọi là mộng ban ngày rốt xuống hố.”

Cô có chút bận tâm, gọi điện thoại cho Cố Tinh Hà còn chưa thông. Chỉ có len lén gửi tin nhắn: “Tôi nhìn thấy trên báo chí rồi, anh đừng nghĩ luẩn quẩn trong lòng a, mỗi người có số mệnh của mình, mỗi người đều có lựa chọn của mình đều phải chịu đựng hậu quả tương ứng, anh bây giờ ngàn vạn hào quang cũng đừng để bị hủy trong chớp lát.”

Thời điểm tan việc mới nhận được đáp lại: “Cô có thì giờ rảnh không, theo tôi uống một chén.”

Cô suy nghĩ một chút, bây giờ còn không muốn gặp Nhan Bồi Nguyệt bày ra vẻ mặt người chết khiến người ta chán ghét, đồng ý, hai người hẹn một nơi bí ẩn gặp mặt.

Thời điểm Cốc Tinh Hà đến sợ hết hồn: “Làm chi đến vùng núi xa xôi này, phía dưới đều là người a, nhận ra tôi làm thế nào?”

“Anh thiếu trang điểm, nơi này đều là nông dân vất vả cần cù làm việc tay chân, nơi nào nhận ra anh a, bọn họ a, chỉ nhận ra khoai lang trong rổ. Đi, trước đi vận động một chút.” Cô mạnh mẽ lôi kéo Cốc Tinh Hà đi xuống.

Những nông dân kia thấy có người tốt bụng chìa tay giúp đỡ, tự nhiên vô cùng vui vẻ đưa hai cái cuốc tới đây, làm mẫu cho bọn họ một chút về phương pháp nhổ khoai lang.

Hai người đều là người cả đời phân biệt không được lúa mạch non cùng rau họ, giờ phút này trong lòng lại là kích động cùng hưng phấn, tiếp theo cũng không có đoạn thảm kịch xảy ra,

Dư Nhược Nhược là sức lực quá dồi dào góc độ không chính xác, lập tức đem khoai lang chặt đứt làm đôi, tiếng rắc rắc gãy lìa thanh thúy tựa hồ còn mang theo dư hương khí.

Cốc Tinh Hà đầu rồi, càng thêm thái quá là liên tiếp vài lần cũng nhắm không trúng, thiếu chút nữa thì đào được chân của mình rồi. Hai người liền lấy tư thế sút sẹo cầm công cụ lần đầu sử dụng, trong đất mù quáng hành hạ.

Bác nông dân kia thế mới biết hai người thật sự là ngũ cốc cũng không phân biệt được, vì giảm bớt tổn thất của mình, vội bảo bọn họ ngừng. Nhưng thỉnh thoảng dễ dàng đưa thần khó khăn a, vì vậy lại tặng kèm nhiều củ khoai lớn cho bọn họ. Vừa cho vừa lắc đầu, thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo a, vốn là chuẩn bị có thể tiết kiệm chút chuyện sớm một chút làm xong, lần này thì tốt rồi, còn mất khoai lang thay vào đó.

Hai người bọn họ ngược lại không có ý thức được buồn khổ của bác, vội nói cảm ơn ôm khoai lang hấp ta hấp tập đi nha.

“Ôi, tôi thích nhất khoai lang nướng rồi, chúng ta nướng chứ?”

“Anh biết nướng thế nào?” Cô không tin hỏi?

“Nói nhảm, chuyện đơn giản như vậy có thể làm khó tôi?” Cốc Tinh Hà vỗ ngực một cái một bộ dáng ta rất lành nghề.

Dư Nhược Nhược nhìn bộ dáng kia của anh cũng biết là giả mạo xưng là trang hảo hán, nhưng cũng không có người biết, lúc bình thường chỉ có thể đè nén lí giải, hai người chung quanh lấy một đồng lớn cành cây hoặc là củi đốt.

Cứ như vậy vây quanh tựa như đốt lửa trại vậy.

Hai người ở cạnh đồng lửa trò chuyện: “Dư Nhược Nhược, cô làm gì đối với tôi tốt như vậy? Quan tâm tôi như vậy? Trước tôi thiếu chút nữa hoài nghi cô là người vạch trần chuyện của tôi và Vu Nhậm Tinh, cô còn dẫn tôi đi thả lỏng, dẫn tôi đi nấu cơm dã ngoại.”

“Tôi không có đối tốt với anh, tôi chỉ là đối tốt với thanh xuân của mình mà thôi.”

“?” Anh bày tỏ nghi ngờ.

“Tôi biết anh thời điểm anh mới xuất đạo, còn chưa đầy hai mươi tuổi đi, ở trên sân khấu khí thế còn chưa đủ, khi đó cuộc của tôi là ở sống thung lũng, vì tiền đồ chịu đựng gian khổ. Tôi học tài chính quốc tế, nhưng tôi không thích. Khi đó anh đứng ở trên đài, đèn flash loạn xạ một phen, không có ngăn cản ánh mắt bùng nổ của anh, khi đó giọng của anh kiên định mà dứt khoát, anh nói, anh muốn đứng ở trên sân khấu này, để cho giấc mộng của anh biến thành màu sắc rực rỡ chân thật.”

“Không biết có phải là vấn đề cơ hội hay không, trong nháy mắt đó anh ở trong mắt tôi cực kỳ có phong thái. Bởi vì anh, tôi mới dám bước đi bước đầu tiên, đã chọn chuyện tôi thích làm. Mặc dù bây giờ, tôi lại bắt đầu đang dao động rồi.”

“Ồ, không nghĩ tới cô chính là bắt đầu từ khi tôi phản đầu. Đúng vậy a, khi đó tôi trẻ trung như vậy, tự cho là đúng, tự nhiên cho rằng mình có thể làm chủ cuộc sống của mình. Cái gì cũng không biết cố kỵ, cái gì cũng không biết sợ hãi, bây giờ tôi không phải là không dao động mà bị lạc sao?”

Hai người vừa uống bia vừa trò chuyện tám chín phần là chuyện không như ý trong đời.

“Đúng rồi, chuyện với Vu Nhậm Tinh là thật sao?”

“Đúng vậy a, hình qua báo chí rõ ràng như vậy, ngay cả vết tích ở trên mặt cũng rõ ràng.” Anh ngửa cổ một hơi liền uống một lon, ngay sau đó đem lon tạo thành dị dạng.

“Anh nghĩ làm kỹ sĩ cứu công chúa?” Cô để mặc gió thổi tóc rối bời, nghiêng đầu cười nhạo báng.

Cốc Tinh Hà quay sang nghiêm túc nhìn nét mặt cô, trong nháy mắt đó, thế nhưng cảm thấy thời gian dừng lưu chuyển, bên cạnh giống như là cô bé cười lên mắt sáng như sao. Một hồi lâu mới mắt khép hờ đáp: “Tôi ngược lại là muốn thế đấy, hình như người ta không muốn a, cô ấy thà rằng bản thân nuốt phần cực khổ này che che giấu giấu tiếp, cũng không nguyện ý đối với tôi nhiều lời một chữ. Tôi cứu thế nào?”

“Ai, phụ nữ các cô thế nào cũng hư vinh như vậy à? Đời này cần phải ép buộc ra xe sang trọng hàng hiệu, biệt thự hồ bơi tư nhân. Những thứ này quay đầu lại thì thế nào đây? Còn không bằng cùng người trong lòng cùng nhau hữu tình uống nước no bụng a.” Anh gậy tre đánh ngã chiến thuyền.

Dư Nhược Nhược không vui: “Nhưng cũng có vợ chồng nghèo hèn trăm sự đau thương vừa nói a, cô bé nào không muốn làm công chúa làm vương phi mà cả ngày nghĩ đến dầu muối tương dấm trà vụn vặt đều hoàn toàn thay đổi a. Còn nữa rồi, cũng không phải là tất cả cô gái nhỏ đều như vậy, anh đừng편 diện nhìn vấn đề a, chỉ là nhân phẩm của anh không tốt mà thôi.”

“ Đây Dư Nhược Nhược cô là hạng người như vậy sao? Cô không cam lòng tình trạng hiện tại sao?”
Cốc Tinh Hà cố ý hỏi, đôi môi mỏng mấp máy, lần nữa ngửa đầu đem bia uống một hơi cạn sạch.

Dư Nhược Nhược suy nghĩ một chút, cô hiện tại trừ thỉnh thoảng cãi vã không đấu lại Nhan Bồi Nguyệt, thỉnh thoảng bị quở trách sẽ không ủi quần áo ở ngoài, cuộc sống cũng không coi là kém.”Không, thói quen cuộc sống bây giờ của tôi, hơn nữa từ từ yêu.”

Yêu cảm giác Nhan Bồi Nguyệt đánh giá màu sắc thức ăn bữa tối ở trên bàn, yêu ảm áp thỉnh thoảng ngủ ở trong ngực anh, yêu vẻ mặt anh sau khi cởi xuống quần trang lười biếng mà nằm ở trên ghế sa lon dựa một chút.

Cốc Tinh Hà nhìn vẻ mặt thỏa mãn mà u tĩnh của cô, trong lòng chậm rãi nở, nhất thời không lời mà chống đỡ.

Tán gẫu rất hợp ý rất hí hửng, thời điểm hai người nhớ tới khoai lang nướng vớt ra ngoài vừa nhìn, đã cháy sém đen thui rồi.

Hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không nhịn được phá lên cười.

Lúc trở lại vốn là tính toán lái xe, nhưng hai người đều uống nhiều hơn một chút bia, không có lên đường, ngồi chờ bắt taxi trở lại.

Dư Nhược Nhược mới vừa xuống xe liền bị Cốc Tinh Hà gọi lại, cô quay đầu lại nhìn anh, cười cười: “Cố gắng lên a, nhớ làm chuyện mình chân chính muốn làm, theo đuổi thứ mình chân chính muốn theo đuổi đấy!”

Anh đến gần, đưa qua một cái hộp: “Đây là đưa cho cô, cảm ơn cô từ lâu như vậy đã bắt đầu yêu thích tôi, thưởng thức tôi. Còn nữa, cảm ơn cô hôm nay đem đến cho tôi không khí.”

Đàn ông phóng khoáng, rồi đi phải như một trận gió.

Cô đứng tại chỗ kinh ngạc, mang cho anh không khí? Có ý tứ gì?

Vừa mới chuyển thân cũng có chút trở mắt, nơi xa có bóng dáng cao to, ẩn dưới đèn đường ở nửa sáng nửa tối, phân biệt không rõ diện mạo. Trong lòng của cô, đột nhiên liền lộ bộp một chút, nếu nhưng lời Cốc Tinh Hà vừa nói mặc danh kỳ diệu bị anh nghe được bảy tám phần, trong nhà chắc chắn là có một trận sóng gió lớn.

Đối với người từ trong u ám đi ra cô mới chậm rãi thở ra một hơi, không phải Nhan Bồi Nguyệt, so với Nhan Bồi Nguyệt hơn gầy một chút. Nhưng là mặt mày rất giống nhau, cô nhận ra được là ai, nâng lên khuôn mặt tươi cười kinh ngạc nghênh đón: “Đại ca, sao anh tới đây?”

“Tới nơi này làm ít chuyện.” Nhan Bồi Phong là anh cả trong nhà, cuối cùng uy nghiêm bất tri bất giác liền tràn ra. Thật ra thì ba người bọn họ ngũ quan cực kỳ tương tự, chỉ là Nhan Bồi Phong gầy nhất, ánh mắt của Nhan Bồi Vân hoa đào nhất, đường nét Nhan Bồi Nguyệt phóng khoáng nhất. Cá tính cũng là một trời một vực, anh cả là âm lãnh uy nghiêm, anh hai là tao nhã đậm mạc, anh ba là

Cô suy nghĩ một chút, chỉ có thể miễn cưỡng dùng từ duy ngã độc tôn phức tạp này hình dung rồi.

26. Chương 25

Chương 25

Nhan Bồi Nguyệt lúc này cũng đã lái xe trở lại, nhìn thấy hai người bọn họ đứng chung một chỗ, đi tới bên cạnh Dư Nhược Nhược, quét liếc chung quanh: “Không có cùng đi?”

Nhan Bồi Phong còn chưa kịp trả lời liền bị thanh âm thanh thúy đoạt câu chuyện: “Nhan Bồi Nguyệt cái người này thật là không hiền hậu a, thừa dịp ta không ở nhà liền lén lút kết hôn rồi.”

Dư Nhược Nhược nghe tiếng nhìn sang, một cô gái nhiều lắm là chừng hai mươi tuổi, gò má non nớt mà đỏ thắm, mái tóc ngắn được buộc lên, lộ ra cái trán trơn bóng trắng nõn, mấy lọn tóc dính vào huyệt Thái Dương, nghịch ngợm ở trong gió đêm khiêu vũ. Đôi mắt to tròn, con ngươi linh động giống như quả nho, sống mũi khéo léo mà cao thẳng, ngũ quan thanh tú cũng không giống cô gái phương Bắc.

Cô thân mật mà tự nhiên kéo cánh tay Nhan Bồi Nguyệt, trong mắt sáng đều là hoàng hôn rực rỡ.

Mặc dù đối phương tuổi kỳ thật có chút nhỏ, nhưng giọng nói quen thuộc như vậy, động tác thân mật như vậy, Nhan Bồi Nguyệt vừa tới là nhìn chung quanh bóng dáng của cô.

Dư Nhược Nhược trong lòng có chút lên men chua xót, bản năng bài xích của cô dâng lên, thử thăm dò mở miệng: “Vị này là?”

Cô gái nhỏ hết sức hoạt bát hay nói, nhảy đến trước mặt cô, tỉ mỉ 360 độ quan sát cô một phen sau đó mu bàn tay chống đỡ cầm tổng kết sắp xếp từ: “Ừ, Nhan Bồi Nguyệt, coi như ngươi còn có ánh mắt, cô chính là Dư Nhược Nhược chứ? Xin chào, tôi là Nhan Bắc Bắc.”

Dư Nhược Nhược đưa tay ra, trong lòng nghi ngờ bộc phát, thời điểm kết hôn không hề gặp qua vị em gái này a?

Hơn nữa, vì sao không gọi cô là chị dâu à? Hơn nữa đối với Nhan Bồi Nguyệt cũng tùy tiện như vậy?

Có người nhìn thấu nghi ngờ của cô, lên tiếng nói: “Tốt lắm, chị dâu nhỏ, ngồi máy bay lâu như vậy cũng mệt mỏi, đi lên trước nghỉ ngơi đi.”

Phốc.

Vợ Nhan Bồi Vân cô đã gặp qua, là phụ nữ đoan trang mà lạnh lùng. Như vậy vị này là chị dâu cả.

Cô nhìn một chút nghe nói Nhan Bồi Phong đã ba mươi lăm tuổi, rồi lại nhìn Nhan Bắc Bắc không chừng vẫn chưa tới hai mươi tuổi vẫn cười híp mắt, đột nhiên cảm thấy, Nhan gia thật là phong kiến, ép duyên, con dâu nuôi từ bé mọi thứ chiếm đầy đủ hết sao.

Dư Nhược Nhược lúc bừng trà đi ra tay vẫn có chút không yên, đang nhìn Nhan Bắc Bắc không yên phận ngồi ghế sa lon càng chán ngấy ở trong ngực Nhan Bồi Phong, giống như một con mèo nhỏ không an phận. Đưa ra một đôi tay nhỏ bé trắng thuần, chậm rãi dựa vào bên cạnh để ăn, thỉnh thoảng lại xoay người hướng về phía Nhan Bồi Phong bày ra khuôn mặt thỏa mãn tràn đầy nụ cười sáng ngời mà thanh tịnh.

Nhan Bồi Phong nhìn nét mặt của cô tất cả đều là cương chiều, không giống một quan quân uy nghiêm ở trên cao, mà là người đàn ông bình thường thương yêu cô ấy nhất trên cái thế giới này.

Rồi lại nhìn Nhan Bồi Nguyệt đang say sưa ở trước TV, cô thở dài, mỗi người đều có số mệnh của mình a.

“Chị Nhược Nhược, chị là ký giả giải trí? Cái này hay a, nếu không em học hai học vị, vừa học y khoa vừa học báo chí đi?” Cô chớp mắt to nhìn về phía Nhan Bồi Phong.

“Em có thể đạt tiêu chuẩn thông qua cuộc thi đặc biệt cuối kỳ rồi hãy nói.”

“” Cô rụt một cái, vô lực rồi.

Dư Nhược Nhược “hì hì” một tiếng: “Nghề nghiệp này không như em nghĩ tốt như vậy, ngày ngày ngày phơi gió, cao hơn bò thấp, là nghề nguy hiểm rất cao.”

Nhan Bồi Nguyệt rồi rãnh bắt chuyện: “Đã biết mà em còn mỗi ngày hấp ta hấp tấp đến công ty, giống như vừa đi làm liền đánh gà.”

Nhan Bắc Bắc dùng ánh mắt đồng tình với cô: “Chị Nhược Nhược, đừng phản ứng với hần, hần thích nhất đội nước lã đó, không muốn thấy người khác so với hần tốt hơn.”

.

“Đúng rồi chị Nhược Nhược, mới vừa rồi lúc ở dưới lầu soái ca đưa chị trở về lại còn tặng quà là ai à? Em nhìn quen mắt, liền không muốn đứng lên.” Nhan Bắc Bắc đồng ngôn vô kị mà hỏi.

Dư Nhược Nhược liếc qua khuôn mặt đang từ từ biến sắc của Nhan Bồi Nguyệt, vội giải thích đến: “Là một người bạn bình thường, thuận đường đưa chị về.”

“A, em đoán là nam chính trong bộ phim thần tượng “Bạch Lan chi yêu” thành công gần đây Cốc Tinh Hà chứ? Người thật cùng trên ti vi có khác biệt rất lớn đi? Chị Nhược Nhược, chị quen với anh ta sao? Có thể giúp em xin chữ ký hay không a, cả kí túc xá bọn em đều là fans của anh ta đấy.” Nhan Bắc Bắc nhắc tới thần tượng, cũng hưng phấn lên.

Sắc mặt hai người đàn ông Nhan gia cũng trở nên kém.

Dư Nhược Nhược nhìn mặt mà nói chuyện, cảm thấy nên phải sạch: “Không có quen lắm, cũng bởi vì công việc cần tiếp xúc.”

Sau khi ăn cơm tối Nhan Bồi Nguyệt cùng Nhan Bồi Phong đều ra cửa, Dư Nhược Nhược cùng với Nhan Bắc Bắc ở trong phòng khách cày phó bản, Nhan Bắc Bắc diện mạo mặc dù tinh linh đáng yêu, lại giết người như ngóe, ngón tay thon dài đầu ở trên bàn phím một hồi mây mưa, bên trên cửa sổ liền tiếng kêu than dậy khắp trời đất rồi.

“Bắc Bắc, em lợi hại như vậy?”

“Tất nhiên, em chính là game thủ bí mật, là một trong ba đại thần đấy. Dĩ nhiên, Nhan Bồi Phong tổng kết qua, đây chính là nguyên nhân em một học kỳ có hai môn học treo đèn đỏ.” Nhan Bắc Bắc vẽ mặt hài lòng.

Dư Nhược Nhược bởi vì bận rộn công việc, không có nhiều thời gian hy sinh ở trên trò chơi, vừa rồi cũng chỉ là cùng với đứa bé nhốn nháo, chỉ chốc lát sau liền bị KO rồi.

Nhan Bắc Bắc nhiệt huyết sôi trào: “Lại dám khi dễ vợ của em ta, nhìn ta hảo hảo dọn dẹp hần!”

Dư Nhược Nhược nhìn Nhan Bắc Bắc lớn chừng hạt đậu một chút, lại nhìn đám cưới truyền hình ở trong ti vi trên vách tường, im hơi lặng tiếng rồi. Có một chị dâu so với mình còn nhỏ 5, 6 tuổi, thật đúng là chuyện ngọt ngào không có nơi xả ra.

“Bắc Bắc, em năm nay bao nhiêu tuổi à?”

“Mười chín tuổi a, thời điểm lễ mừng năm mới thì 20 rồi.”

Vẫn chưa tới tuổi pháp luật quy định kết hôn à?

“Vậy cùng anh cả đăng ký kết hôn chưa?”

“Khẳng định không có a, nhưng mà bọn em quy định xong rồi a, chờ em đủ hai mươi tuổi thì đi.” Nhan Bắc Bắc chuyên tâm đánh quái vật, hồ đồ trả lời không thèm để ý.

Dư Nhược Nhược thừa nhận không hiểu chị dâu cả nhỏ tuổi này: “Em không có suy nghĩ gì sao?”

“Em phải có suy nghĩ gì?” Đứa bé vẻ mặt nghi ngờ, nghiêng đầu nhìn cô, mấy lọn tóc cũng rũ xuống, vẫn còn mang bộ dáng ngây thơ.

“Ví dụ như sớm như vậy sẽ phải kết hôn sao? Ví dụ như em là thật sự yêu anh cả sao?”

Nhan Bắc Bắc lúc này mới dừng lại, bàn tay chống cằm, suy tư nửa ngày, lắc đầu: “Không nghĩ tới.”

Dư Nhược Nhược canh chừng nàng mắt to, đột nhiên im bật rồi.

.

Buổi tối, ai về phòng này, và tìm chồng của mình .

Nhan Bồi Nguyệt từ lúc đóng cửa lại liền bắt đầu sắc mặt không tốt: “Em không có gì muốn thẳng thắn sao?”

“Cái gì?” Cô ở trên mặt thoa kem dưỡng, có chút nghi ngờ.

Anh lúc này mới xách ra quà tặng, là dùng giấy bọc cổ bốn lá để gói quà tặng, mặt trên còn có cái nơ con bướm màu hồng, là phong cách quà tặng của cửa hàng bình thường.

“Quà tặng của em thế nào ở chỗ của anh?” Cô nói xong liền muốn từ trong tay anh đoạt lấy, Nhan Bồi Nguyệt một cái lắc mình để dàng liền tránh khỏi.

“Kẻ làm vợ người, lại tiếp nhận quà tặng của người đàn ông khác? Hả?” Một chữ cuối cùng anh cố ý nói xong giọng mũi rất nặng, là một loại âm cuối châm chọc.

Nói xong liền mình cúi đầu tự tiện xé hộp quà tặng, là một mắt kính mới màu vàng cùng một khẩu trang đáng yêu có hình hel-lo kit-ty. Dư Nhược Nhược thừa dịp anh đang rối rắm với người nào đó đưa quà tặng ngây thơ như vậy liền đoạt lại.

“Đây là cảm ơn lúc trước em cứu vớt anh ta ở trong nước sôi lửa bỏng, có vấn đề sao?” Cô cắt ngang anh, giọng nói hung dữ.

Nhan Bồi Nguyệt nhướn mày châm chọc: “Ồ, cũng thật không nhìn ra em còn có đức tính lấy giúp đỡ người khác làm niềm vui a.”

“! ! !” Tức giận dễ dàng có nếp nhăn, cô mới không thêm so đo với anh!

.

Trên giường Dư Nhược Nhược trái phải ngủ không được mở miệng trước: “Nhan Bồi Nguyệt, Bắc Bắc là từ nhỏ lớn lên ở nhà các anh đang sao?”

“Ừ, thế nào?”

“Cô tại sao lại lựa chọn anh cả a, không phải anh, cũng không phải là anh hai?”

“Bất tự chỉ có thể yêu hạt đậu.” Anh lời ít mà ý nhiều.

Dư Nhược Nhược bị sặc, em trai hạt đậu chẳng lẽ thì không phải là hạt đậu hả? Ho khan vài tiếng mới trở lại bình thường: “Chẳng lẽ không cảm thấy hai người bọn họ không xứng đôi sao? Số tuổi cách xa nhau lớn như vậy?”

“Vì sao không xứng đôi, số tuổi chênh lệch là vấn đề sao? Anh hai cùng chị dâu là người cùng tuổi, bây giờ còn không phải là muốn ly hôn làm cho trong nhà náo loạn hay sao?” Nhan Bồi Nguyệt hình như cũng có chút phiền não.

“Anh hai và chị dâu muốn ly hôn? Vậy Tâm Viên làm thế nào? Ông nội sẽ đồng ý sao?” Dư Nhược Nhược gấp đến độ lập tức từ trên giường ngồi dậy, thời điểm hôn lễ cô còn cảm thấy đó là một đôi giai ngẫu thiên thành bích nhân đấy.

“Trời muốn đổ mưa, anh muốn ly hôn, người nào cản trở được?”

“Nhưng là, bọn họ rõ ràng xứng đôi như vậy.” Cô vẫn là khó có thể tiếp nhận.

Nhan Bồi Nguyệt không chịu nổi cô để tâm vào chuyện vụn vặt lải nhải, đưa tay đem cô kéo vào trong chăn : “Mỗi người đều có quyền lựa chọn cùng quyền tự do, anh hai cùng chị dâu đều không phải là người kích động, bọn họ làm như vậy, ít nhất hiện tại, nhất định là phương pháp tốt nhất rồi.”

Cô ồ một tiếng, từ từ không nói nữa.

Thời điểm Nhan Bồi Nguyệt cho là cô sắp ngủ thiếp đi thì cô đột nhiên lại hỏi một câu: “Nói như vậy, về sau chúng ta muốn ly hôn ông nội cũng sẽ không phản đối đúng không?”

Thời điểm hỏi lời này cô đang ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt là sao sáng lấp lánh.

Nhan Bồi Nguyệt nghe lời này trong lòng liền giận, cộng thêm với đối với cô vẻ mặt mơ hồ không hề đề phòng như vậy, nhất thời men theo bản năng liền cúi mặt

Dư Nhược Nhược hoàn toàn không mong đợi có thể hỏi ra được chút chuyện, ánh sáng thật mỏng trước mắt trong nháy mắt bị bóng dáng anh ùn ùn kéo đến ngăn trở, cả người bị thân thể cơ bắp của anh giữ chặt không cách nào nhúc nhích, miệng cũng bị bá đạo phong tỏa, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm bể tan tành.

Hôn càng ngày càng sâu, Nhan Bồi Nguyệt cảm thấy chỉ cần gặp phải Dư Nhược Nhược, tự chủ của tựa như mất đi hiệu lực ma pháp, trở nên giống người bình thường, không có lực phản kháng chút nào.

Dư Nhược Nhược lúc này chỉ là bản năng giùng giàng, dưới ánh đèn mờ mờ sắc mặt của hai người đều nhìn không rõ, trong đầu một mảng lớn trống không, tay giống như là móng vuốt của mèo ở trên người của anh quào loạn.

Nhan Bồi Nguyệt càng không chế không được, tay liền không theo chỉ huy, tự tiện xông vào trong áo ngủ của Dư Nhược Nhược rồi.

Dư Nhược Nhược bởi vì lúc nhỏ nhiều bệnh, thể chất lại mang tính hàn, có lúc cả buổi tối đều ngủ không ấm áp, nhiệt độ trên người so với người bình thường thấp hơn. Giờ phút này da thịt bị lửa nóng bàn tay đột nhiên đụng vào, cô run rẩy một chút, theo bản năng đến gần lồng ngực của anh, ưm ra tiếng: “ Nhan Bồi Nguyệt, không cần.”

Yên tĩnh có một câu nói sinh động, muốn cự tuyệt lại có vẻ mời chào là một môn học, cự tuyệt hơi quá là thanh cao, mời chào hơi quá chính là lỗ mãng rồi.

Lúc này giọng nói Dư Nhược Nhược hơi mang theo một chút mềm dẻo, giống như là kẹo sắp hòa tan, không tự nhiên cự tuyệt ngược lại đồng thời cũng chính là hấp dẫn.

Nhan Bồi Nguyệt bình tĩnh giọng nói đã bắt đầu khàn khàn, hôn dần dần dao động đến cổ, từ từ hướng dẫn cô: “Nhược Nhược, chúng ta là vợ chồng.”

Mà bây giờ là thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Mặc dù nghĩa vụ này, Nhan Bồi Nguyệt đã suy nghĩ thật lâu, cũng quyết định thực hiện từ lâu rồi.

Dư Nhược Nhược đang lúc quan trọng linh quang chợt phát hiện nhớ tới ân oán ngày hôm qua, một câu phá hư phong cảnh: “ Nhan Bồi Nguyệt, nếu như mà tôi cùng Tô Lệ đồng thời rơi vào trong nước, anh sẽ cứu ai trước?”

27. Chương 26

Chương 26

Những lời này giống như từ trên trời giáng xuống một thùng nước đá, trong nháy mắt đem dự vọng của anh dập tắt.

Anh lật người, tiếp tục khôi phục tư thế vừa rồi, đem đầu cô ấn vào trong ngực, thở dài: “Em cũng biết rồi hả ?”

“Biết cái gì rồi hả ?” Cô giả vờ ngây ngốc thành thạo nhất.

“Dư Nhược Nhược, em tin tưởng anh không? Tin tưởng em lựa chọn anh không?” Anh ẩm ướt hôn lên trên trán, chính xác là vẫn chưa thỏa mãn dây dưa.

Dư Nhược Nhược tay nắm lấy nút áo ngủ của anh, cảm giác lạnh lẽo của kim loại lại giống như nhiệt độ cơ thể anh như có như không. Giây lát, lại gật đầu một cái: “Em tin tưởng.”

Mặc dù việc tin tưởng anh cũng không phải nguyện vọng lúc đầu của cô, mặc dù anh cũng không phải mẫu hình hoàn mỹ trong lòng cô. Nhưng cô chính là có thể dễ dàng bật thốt lên như vậy, không hề giữ lại tin tưởng như vậy, tin tưởng anh.

“Nhan Bồi Nguyệt, em tin tưởng anh, tin tưởng anh có thể đối với em không xa không rời, tin tưởng chúng ta có thể ở ông ngoại chúc phúc cùng nhau đi về phía trước. Nhưng cũng xin anh cho em chút thời gian, để em yêu anh, để cho em thanh thản ổn định không cố kỵ gì yêu anh. Trước kia em vẫn cho là em sẽ cùng người em yêu đến tận tâm liệt phế trôi qua cả đời, cho nên hôn nhân đối với em mà nói là tình thuần mà trong suốt. Ông ngoại bởi vì nhớ thương bà, không có tái giá, ông đã nói với em, không phải là bởi vì người khác chưa đủ tốt, không phải là bởi vì không xứng với, mà bởi vì là không thể thay thế được, bởi vì độc nhất vô nhị, vì vậy trên đời này, bà là duy nhất. Cho nên, anh có thể chờ em không? Chờ em cam tâm tình nguyện, chờ em từ từ yêu.”

Dư Nhược Nhược bình thường giọng nói có chút bá đạo, hoàn toàn không giống như bây giờ an nhiên trầm tĩnh, giống như một mảng lá phong góc đường, ào ào trong gió thu, sột soạt , nhẹ nhàng.

Hai người nằm cạnh rất gần, rõ ràng nghe được hô hấp cùng nhịp tim của đối phương, cô lại chỉ mơ mơ hồ hồ nghe được Nhan Bồi Nguyệt trả lời. Anh nhẹ nói, được.

Nhẹ như lông ngỗng vậy, rồi lại nặng tựa như Thái Sơn vậy.

“Cám ơn anh.” Cô chủ động ôm lấy hông của anh, ỷ lại cọ cọ, vô điều kiện tin tưởng, tin tưởng anh nói được sẽ làm được.

.

Ngày thứ hai thời điểm cô mới từ trong miệng Nhan Bắc Bắc biết được tầm quan trọng của Nhan Bồi Phong.

Bởi vì hiếm thấy không – lực hai quân kết hợp lại bắt đầu cuộc diễn tập sớm.

Dư Nhược Nhược cùng Nhan Bắc Bắc ngồi trên mặt đất cùng nhau ăn khoai tây chiên: “Bắc Bắc, làm sao em biết bọn họ là phải đi biên giới diễn tập a?”

“Nhan Bồi Phong nói a.” Cô trả lời đương nhiên.

Dư Nhược Nhược nhớ tới thời điểm mỗi lần cô hỏi thăm, Nhan Bồi Nguyệt vẻ mặt chính khí nghiêm nghị đáp: “Quân cơ không thể tiết lộ ra ngoài.” Trong lòng buồn bực không chịu được, quả nhiên, nhìn xem người ta cưng chiều vợ nhiều hơn, không thể so a không thể so a.

Cô đem khoai tây chiên nhai rắc rắc rắc rắc, trong lòng tức giận.

Mà giờ khắc này, hai không quân quan quân cùng sĩ quan bộ binh ở phòng họp mở hội nghị cả ngày.

Lúc đi ra đã là thời khắc nhà nhà đốt đèn, hai anh em đi dạo trên con đường chính ở quân khu.

“Con người Tiểu Tham mưu trưởng như thế nào?” Nhan Bồi Phong giữa lúc vô ý nhắc tới.

“Thế nào đột nhiên nhắc tới hắn?”

“Hắn xem ra không giống đơn giản như vậy, ánh mắt nhìn em, thế nào hình như không quá bình thường?”

“Thành môn thất hỏa rồi, cá trong chậu há có thể bình chân như vại?”

“Đừng quá xuất chúng, dù sao không phải căn cứ Hoàng Thành trước kia, cường long khó áp chế đầu xà.” (ý là: rồng mạnh khó áp chế rắn độc)

“Thế nào lại ở nơi này, không muốn ở phòng mới mua?” Bây giờ Nhan Bồi Phong mới tranh thủ thời gian rảnh xem những cuộc điện thoại và tin nhắn liên tục của ai đó trong điện thoại., thuận miệng đổi đề tài nói chuyện.

“Nơi này cách gần, ở đó tiện toái.” Nhan Bồi Nguyệt chấp tay sau lưng nói, vẻ mặt lười biếng.

“Lái xe chẳng qua gần mười phút cũng ngại xa, trước kia từ nhà cách đây gần thế nào ngày ngày ngại chen lấn ồn ào muốn ra ngoài ở?” Anh rõ ràng không quá tin tưởng.

“Phòng ở mới cách chỗ làm Dư Nhược Nhược quá xa, em không có phương tiện đưa cô ấy đi.” Nhan Bồi Nguyệt cũng là nhàn nhạt trả lời.

Nhan Bồi Phong ngoắc ngoắc môi, trở về tin nhắn, nhét vào túi.

“Đi thôi, chỗ ở đã sửa sang tốt lắm.”

Dư Nhược Nhược mới vừa về công ty liền nhận được điện thoại: “Chị Nhược Nhược, em ở Uất Kim Tây uyển, chị trực tiếp đến đây đi.”

Cô giờ phút này hình tượng có chút mặt xám mày tro, bởi vì thời điểm nằm vùng áp sát tường đi rón rén không cẩn thận để đầu gối cùng trán phải quệt bị thương, trên mặt cũng là một mảng trắng một mảng đen, vội vội vàng vàng cùng biên tập giao bài viết tiếp đó liền vọt tới toilet đi rửa mặt. Cũng may bình thường cũng không có trang điểm, rửa mặt, buông tóc xuống bởi vì công việc mà cắt ngắn đi, vừa đúng đem vết thương che dấu cực kỳ tốt.

Cô giả tạo cảnh thái bình như vậy cũng không phải là không có đạo lý, Nhan Bồi Nguyệt mỗi lần tóm được cơ hội liền quở trách cô, ghét bỏ nghề nghiệp của cô không thích hợp phụ nữ làm, cô luôn vũ ngược bảo đảm yêu bản thân mình hơn yêu công việc. Mà bây giờ, cho anh biết không phải tương đương với tự đánh mặt của mình.

Phương Nam đối với ăn uống cực kỳ chú ý, cô cả đời sinh sống ở trong thành phố đã thành thói quen. Thời điểm lần đầu đi theo đồng học đi Tân Cương du lịch cái gì cũng ăn không quen, phản ứng cơ thể cũng cực kỳ nghiêm trọng, tiêu chảy, khó thở còn giống như Lâm Đại Ngọc động một chút là hoa mắt váng đầu.

Uất Kim Tây uyển là nơi nào trước đó cũng không hề biết, cùng tài xế taxi nói nửa ngày tìm khắp không thấy. Cũng may Nhan Bắc Bắc đủ thông minh, mở định vị vị trí kinh độ và vĩ độ của mình, cô mới căn cứ chỉ thị tìm được.

Lại là ở trong khu vực, Nhan Bắc Bắc ở cửa ra vào đợi cô.

“Tại sao lại ăn cơm ở chỗ này?”

“Đúng vậy, đây là nhà hàng gia đình năm đó bạn học của Nhan Bồi Phong mở, nghe nói mỗi ngày chỉ chiêu đãi ba bàn thôi, lớn lắm, em mới vừa nhìn những món ăn trên thực đơn kia đều là không dám mở răng đó a.” Nhan Bắc Bắc thật là thẩn thục.

Sau Dư Nhược Nhược mới biết, người bạn học này của Nhan Bồi Phong, là một người Nhật Bản chính gốc, lại vô cùng hứng thú với văn hóa ẩm thực sâu xa của Trung Quốc, chuẩn bị giới hạn cuộc sống để phát triển ẩm thực không giới hạn..

Nhà hàng thật ra chính là hình thức nhà chung cư bình thường, chỉ là hơn trăm bình (đơn vị đo lường của TQ), ba bàn chỗ ngồi chia ra chiếm cứ một cái phòng, mỗi bàn một phương, tạo thành thể chân vạc.

Phòng bếp cũng là kiểu mở, phục vụ cộng thêm đầu bếp cộng thêm ông chủ tổng cộng chỉ có bốn người, trên mặt mỗi người đều nhẹ cười, giống như có thể dung nhập vào mỗi món ăn.

Thời điểm cô ngồi xuống không cẩn thận đầu gối đụng vào bàn gỗ thật dày, đau đến hít sâu một hơi.

Nhan Bắc Bắc vốn là đang cầm điện thoại chơi, giờ phút này ngẩng đầu quan tâm nói: “Sao vậy?”

“Không có việc gì, nơi này cái bàn quá bền chắc, đầu gối không cẩn thận đụng vào rồi.” Cô ngẩng đầu đáp.

“Đầu gối đụng phải thế nào cái trán chảy máu?” Nhan Bồi Nguyệt đang đứng ở bên tay trái cô, tóc ngắn không ngăn nổi phương hướng, trong giọng nói có khí thế mười phần, xen lẫn trách cứ cùng thương yêu.

“Không có việc gì, thời điểm thắng xe không có để ý đụng phải.” Cô che vết thương giấu đầu hở đuôi.

Nhan Bồi Nguyệt vén lên tóc của cô quan sát miệng vết thương rách da, cũng không nói nhiều, chỉ là sắc mặt khó coi. Dư Nhược Nhược quen nhìn anh mặt thối, hoàn toàn không bị ảnh hưởng khẩu vị.

Thời điểm gọi thức ăn gặp phải tôm cua hải sản Nhan Bồi Nguyệt liền cố ý đường vòng, thời điểm thấy Bách Hoa Mẫu Đơn tiện tay gọi lên. Anh lớn lên ở phương Bắc, cũng không biết phương Nam có thói quen gọi “Gạch cua” là Mẫu Đơn, gọi “Tôm giao” là Bách Hoa.

Cho nên thời điểm mang thức ăn lên đôi đũa của Dư Nhược Nhược không ngừng đưa về phía mỹ vị Bách Hoa Mẫu Đơn tinh xảo bên này trong lòng anh liền kêu khổ không ngừng rồi, đây quả thực là lừa gạt người tiêu thụ a, tên gọi màu mè như vậy, nội dung lại như vậy, ách, có hoa không quả

Bây giờ không có biện pháp, anh chỉ có trước hạ đũa vì cố chấp.

Dư Nhược Nhược trừng mắt với anh, lại e ngại mặt mũi của đại ca cùng Nhan Bắc Bắc, chỉ có thể nhỏ giọng cảnh cáo: “Thức ăn trên bàn cũng không phải là chỉ có một bàn này, làm sao anh khắp nơi cùng em giành?”

Nhìn lại Nhan Bắc Bắc ở phía đối diện, nghiêm nhiên nghiêng mắt nhìn cũng không nghiêng mắt nhìn một cái, thẳng cúi đầu cầm điện thoại chơi game, cơm tối há mồm tùy Nhan Bồi Phong dụ dỗ cho ăn.

Dư Nhược Nhược trong lòng thở dài a, chồng một dạng gạo trắng giống nhau a, rõ ràng là một đôi anh em cha mẹ sinh, một đối với vợ dụ dỗ đến chết, một cưỡng ép dân nữ giống như bá đạo.

Số tốt số con lừa, quả nhiên không hề do người a.

Nhan Bồi Phong lại đem hết thầy thu vào trong mắt, trong lòng sáng tỏ.

Buổi tối trước ngày hôn lễ, Nhan Bồi Vân cùng vợ vì chuyện ly hôn làm cho thiên hạ đều biết, chỉ có hán anh người anh cả này vì em trai tạm biệt độc thân.

Trong quán rượu ánh sáng chập chờn, hai anh em ngồi ở trong góc tối, chỉ có chất lỏng màu nâu trong ly tạo nên nhiều ánh sáng vụn vỡ.

“Dễ dàng thỏa hiệp cũng không phải là phong cách của em.” Nhan Bồi Phong lắc lắc cái ly, thanh âm khối đá va vào nhau thanh thúy mà lạnh lùng.

“Em không giống anh, không thể không có Bắc Bắc, cũng không xoi mói giống anh hai. Dù sao là nguyện vọng của ông nội, em chỉ được chằng hay chớ mà thôi.”

Đêm hôm đó Nhan Bồi Phong tóm tắt nói một câu, nếu như em thật sự gặp được người kia, nơi nào còn cho phép em được chằng hay chớ?

Nhan Bồi Nguyệt ở trong nhà là đứa nhỏ nhất trừ Nhan Bắc Bắc, làm sao mà có thể không nuông chiều ra ngoài. Anh luôn luôn tự phụ, đối với cái gì cũng cực kỳ bất bẻ, hơi có không hài lòng thì không chút nào chịu nhân nhượng. Từ nhỏ liền hoành hành ngang ngược, chưa bao giờ vì người khác ngấm nghĩ, thời kỳ phản nghịch còn từng ở trường hợp quan trọng khiến nhân vật quan trọng xuống đài không được.

Mà một người như vậy, bắt đầu hiểu được, biết quan tâm, hiểu được săn sóc, thời điểm hiểu được bị thương không được tự nhiên bá đạo không để cho cô ăn hải sản, hiểu được nhân nhượng cô làm đường lối.

28. Chương 27

Chương 27

Đặc biệt ăn cơm tối ở Uất Kim Tây uyển vì cách phòng bọn họ mới mua rất gần, Nhan Bắc Bắc nhao nhao nói nhất định muốn đi xem một chút.

Thật ra thì chỗ kia Dư Nhược Nhược chỉ ở qua một lần, cô và Nhan Bồi Nguyệt mỗi người một cái chìa khóa, nhưng đã sớm không biết ở xó xỉnh nào rồi.

Giờ phút này cùng với Nhan Bắc Bắc và Nhan Bồi Phong tới đây, cũng không lý do sinh ra một loại cảm giác dường như đã có mấy đời.

Mô hình phòng ốc rất lớn, kết cấu Duplex, cầu thang bằng gỗ xoay tròn, trong nhà bài biện và phong cách đều là thiên về Địa Trung Hải nhẹ nhàng khoan khoái phong tình, trên tường lưới biêng treo mấy bức tranh sơn dầu non bộ thanh nhã. Toàn bộ một mặt tường là cửa sổ sát đất, bên ngoài chính là bờ biển xanh thẳm.

Dư Nhược Nhược hình như trời sinh liền đối với mấy cái này không có hứng thú, nhìn chỉ cảm thấy xa lạ.

Nhan Bắc Bắc đã kinh hô lên: “Nhan Bồi Phong anh cũng điều đến đây đi, ở chỗ như thế này, nơi này sau lưng là núi bên cạnh là biển, thật sự là địa phương tốt a, đồ ăn cũng tốt. Không như Bắc Kinh, mỗi ngày bão cát đầy trời, sắc đến trông mắt cũng không mở ra được.”

Nhan Bồi Phong không có phát biểu, bởi vì cô lôi kéo đồng vọt tây đi dạo một chút.

“Chị Nhược Nhược, em đề nghị hai người ở trên sân thượng làm cái vồng, nằm ở phía trên ngắm những vì sao có bao nhiêu tình ý a.”

“Ôi ôi, cái thư phòng này thật là rộng rãi a, các người vì sao buông tha khu nhà cao cấp cảnh đẹp không ngừng muốn đi chen chúc trong cái đại viện chừng trăm thước vuông a? Thời điểm ở Bắc Kinh chật hẹp một chút Nhan Bồi Nguyệt liền kén cá chọn canh.”

Dư Nhược Nhược giật mình, đáp: “Nơi đó cách quân khu gần, cách chỗ chị làm việc cũng gần, vì quốc gia tiết kiệm một chút xăng.”

.

Nhan Bắc Bắc hạ quyết tâm nương nhờ nơi này, Dư Nhược Nhược chỉ có cùng Nhan Bồi Nguyệt cùng nhau về nhà.

Không khí trong xe, ánh sáng lung linh vờn quanh, có chút yên tĩnh.

“Anh không thích ở trong đại viện à?” Tay cô cài dây nịt an toàn, có chút khẩn trương.

Nhan Bồi Nguyệt quay đầu nhìn nàng một cái: “Nghe ai nói?”

“Bắc Bắc nói anh không thích ở nơi chật chội.”

Anh vươn một tay ra, vuốt vuốt mái tóc dài của cô: “Làm sao lại như vậy? Lúc bộ đội đặc chủng huấn luyện dã ngoại mấy người chen một lều đó là chuyện thường, hai người ở hơn trăm bình còn có thể so với cái kia chật chội?”

“Cám ơn anh.” Hai người không còn ngôn ngữ dư thừa, nhưng trong xe vẫn có chân tình dịu dàng lưu chuyển.

.

Dư Nhược Nhược vừa ngồi trên sofa liền nhìn Nhan Bồi Nguyệt từng bước một đến gần, cô hình như cảm thấy đối với khí thế của anh cực kỳ nhạy cảm, hai người cách hai bước chân khoảng cách khi nói chuyện liền cùng tần số nhịp tim biến thành ngược nhau rồi.

Cô ôm ngực bịch bịch, vẽ mặt cảnh giác: “Sao vậy?”

Nhan Bồi Nguyệt dùng hành động để nói chuyện, khẽ cúi người xuống theo độ cao của cô, tay trái cố định trụ đầu của cô, tay phải vén tóc mái cô lên.

Lúc này cô mới thấy hộp cấp cứu trên bàn trà, động tác của anh thành thạo lấy rượu cồn lau miệng vết thương trừ độc.

Dư Nhược Nhược đau đến không để ý tới trong nháy mắt đó không giải thích được có chút mất mát không bị xâm phạm rồi, giọng nói hết sức kiêu ngạo: “Nhan Bồi Nguyệt anh đời trước cùng em có thù oán đi, tốt xấu gì lên tiếng nói chuyện đi a. Á á, anh nhẹ một chút a.”

“Đi chỗ nào nằm vùng thì bị thương?” Anh mở miệng phân tán lực chú ý.

“Ở nhà đó đó, vách tường này là gạch đỏ cũ kỹ nha, không có để ý liền.” Cô cũng bị đau đón phân đi tinh lực, vô ý thức liền đem chân tướng lộ ra ngoài rồi.

Nhan Bồi Nguyệt đã bôi thuốc nước xong, giờ phút này đang lạnh nhạt quan sát nhìn cô bê đá tự đập vào chân của mình: “Dư Nhược Nhược, anh nhớ em ở trước mặt bà của em có đảm bảo với anh, nếu như bởi vì công việc bị thương thì gì ấy nhỉ?”

Cô không dám nhìn ánh mắt của anh, mập mờ suy đoán: “Vậy sao? Em không nhớ rõ. Ồi, trên đầu gối còn có một vết thương nhỉ, đau chết mất.”

Cô đợi một lát không có động tĩnh, ngẩng đầu lên vừa nhìn liền phát hiện Nhan Bồi Nguyệt chính trực đang nhìn chăm chăm cô, mắt sáng như đuốc, giống như cô là con mèo vậy .

Cô bị nhìn chăm chăm trong lòng sợ hãi, gãi gãi tóc: “Làm gì nhìn chăm chăm em vậy, đột nhiên phát hiện dung mạo em chim sa cá lặn sau một giây đồng hồ rồi hả?”

Nhan Bồi Nguyệt ngồi chồm hổm vén lên ống quần cô, nặng nề đè chung quanh vết thương, mỉm cười một tiếng: “Dư Nhược Nhược, quốc gia không đem da mặt của em dùng để làm áo chống đạn thật là một tổn thất lớn!”

. Cô liếc mắt, vẻ mặt tức giận, không chơi miệng độc tâm đen tối như vậy!

“Nhan Bồi Nguyệt anh không phải là người, không phải là người a không phải là người.” Cô đều sắp đau đến muốn gọi ông ngoại gọi cậu rồi.

Lại là một trận gào khóc thảm thiết sau đó Nhan Bồi Nguyệt thở dài, bộ đội lấy một người vợ sợ đau như vậy, truyền đi thật sự sẽ mất hết mặt mũi Thượng tá của anh rồi. Không đúng, mặt mũi anh không biết bởi vì cô mất bao nhiêu lần.

Nghĩ đến đây, anh xuống tay càng thêm không lưu tình rồi.

.

Buổi tối trên giường lớn Dư Nhược Nhược lại một lần nữa lạc ở trong vòng tròn rồi, luôn cảm giác bên cạnh thiếu thứ gì đó, trong tiềm thức giống như thói quen ngủ ở trong ngực anh.

Nhớ tới tình huống tối qua, nhất thời có chút đỏ mặt chột dạ, nghe nói bỏ dở nửa chừng đối thân thể đàn ông không tốt a.

Nhan Bồi Nguyệt ở trên bàn viết nhìn tài liệu, gọi điện thoại Ngũ Việt.

“Tìm vội vã như vậy, chẳng lẽ là nhớ tôi?” Ngũ Việt nói chuyện luôn luôn là không đáng tin cậy.

“Vừa ngốc đi, tìm cậu giúp một chuyện.” Nhan Bồi Nguyệt vào thẳng vấn đề.

“Đây còn không phải là chuyện một câu nói sao? Chỉ là Nhan Bồi Nguyệt cậu từ trước đến giờ có năng lực một tay che trời, hôm nay lại có lúc cá mắc cạn không có kế sách?”

“Ồ, mỗi ngày nghe trẻ con học ngữ văn tương đương với tự sát, tài nghệ văn chương vẫn dựa vào quê nhà cứu tế mới qua được kiểm tra nơi đó nhiều thành ngữ khó đọc như vậy à?”

“Nói thế nào? Đó là tôi không muốn, tôi gần đây ở phá được một tòa lô-cốt, đến lúc tôi bắt được người phụ nữ phong cách này, vậy từ điển bách khoa toàn thư không thực tế này có thể đốt sách chôn người tài rồi. Đúng rồi, cậu vừa nói chuyện gì à? Còn khiến Nhan thượng tá nhức đầu?”

“Dư Nhược Nhược nên đổi đơn vị công tác, cả ngày chạy ngược chạy xuôi bị thương lớn nhỏ, so với chúng ta những nhà binh còn nguy hiểm hơn. Đổi cái dễ dàng một chút, đừng làm quá rõ ràng.” Anh rảnh rang

tựa vào chiếc ghế, áo ngủ là thuần trắng, khe mở rộng ra một chút, lộ ra bộ ngực phát triển và bắp thịt rắn chắc. Tay phải tùy ý dùng đầu bút máy gõ bàn gỗ lim, phát ra thanh âm cộp cộp.

“Là chút chuyện này? Vậy thì có vấn đề gì? Chút chuyện này liền thay cậu giải quyết. Nhưng mà, có phải hay không là cậu mỗi ngày khiến cho chị dâu quá mệt rồi.” Từ cuối cùng kéo dài mà biến điệu, tràn đầy hài hước.

Nhan Bồi Nguyệt trực tiếp đem điện thoại nắm quăng xuống, anh ngược lại đang hi vọng a.

Bên này Ngũ Việt vừa bị cúp điện thoại, lại gọi ra ngoài: “Mỹ nữ, đang làm gì thế?”

Yên Tĩnh đang che chắn tìm linh cảm cũng sắp ử ra rôm rôi, miệng đầy mùi thuốc súng: “Hơn nửa đêm, còn có thể làm gì?”

“Đúng, là quân vương suy nghĩ khó ngủ đúng không? Đừng nóng vội, ta cũng sắp xong việc, nghĩ muốn quà tặng gì à?” Ngũ Việt càng trên trọc nói.

Yên Tĩnh đột nhiên bị những lời này của anh thức tỉnh, nhất thời bỗng nhiên ý nghĩ ở trong đầu như ẩn như hiện lên, cô không nói hai lời cúp điện thoại vọt tới trước bàn máy vi tính.

Liên tiếp bị cúp điện thoại Ngũ Việt rốt cuộc phát hỏa, xoay người bước dài đến phòng họp tiến hành được một nửa, ném ra tài liệu kế hoạch đề án trong tay, sắc mặt đen như đáy nồi, giọng nói trời băng giá rét: “Cái đề án này xuất hiện trăm ngàn chỗ hở, toàn bộ làm lại cho tôi!”

.

Trợ lí vừa được đề bạt lên run như cây sậy theo sát ra ngoài, rõ ràng trước mặt khắc còn là gió mát ẩm áp dễ chịu, một giây kế tiếp lập tức liền phong vân biến sắc rồi, phần lương cao này thật sự không dễ lĩnh a.

“Liên lạc với Trần Kỳ Hoa ở truyền thông Nam Phương cho tôi.”

.

Dư Nhược Nhược ngày thứ hai vừa rạng sáng liền bị Phàn Tiểu Trà thét lên phòng làm việc.

“Nhược Nhược, Vương Khiết “tuần san quân sự” gần đây từ chức, công ty còn chưa có tuyển được người thích hợp, quyết định để cho cô đi tới nơi đó trước giúp một tay.”

Dư Nhược Nhược nghi ngờ vạn phân: “Phàn tổng, bằng không có thể điều tôi sang báo kinh tế? Phương diện quân sự tôi cũng chưa quen thuộc.”

“Cho nên để cho cô đi trước làm quen a.”

Dư Nhược Nhược mím miệng đi ra ngoài, trước kia mới nhận chức ở bộ phận marketing thì có một người xin nghỉ kết hôn, cô là người mới, bị mượn đi thì cũng có lý.

Hiện tại cũng là người cũ, còn đem cô điều đến đoàn thể báo hoàn toàn mới, thật là không hợp tình hợp lý a.

Nhưng cô nhìn tiểu Trần đang nhiệt tình trò chuyện với người mới Trần Dương, đột nhiên liền chịu thua, có hậu thuẫn hăm hại không nổi a cho nên chỉ có thể lấy cô tiểu dân chúng khai đao a.

“Tuần san quân sự” là tuần lễ phát hành tờ báo, cùng tờ báo “Nam Phương Phong Bạo” cùng một dạng lệ thuộc dưới cờ truyền thông Nam Phương. Chỉ là người sau chủ hầy là giải trí cùng kinh tế. Hai loại tờ báo đều là từ mở 16-32 hầy số lượng, chỉ là “Nam Phương Phong Bạo” là ngày ngày phát hành mà thôi.

Nhưng khi Dư Nhược Nhược ôm cái thùng vào thang máy để đến phòng làm việc của tuần san quân sự ở tầng trên, vẫn là nhịn không được hít vào một hơi, rõ ràng là tuần lễ phát hành, thế nhưng đoàn thể so Nam Phương Phong Bạo còn lớn hơn, còn dám nói thiếu người?

Dư Nhược Nhược cũng bắt đầu hoài nghi, đám người kia mỗi ngày có phải hay không pha ly cà phê nghiêng chân nhìn phim Hàn, phim Mỹ, hoạt hình Nhật Bản cập nhật mới nhất là được, chờ thời điểm Chủ nhật vội vàng nổi điên một phen là tờ báo có thể nóng hổi ở sáng sớm Thứ hai ra lò.

Cứ gọi Nam Phương nước tương là được rồi o()o

Chủ bút là một người đàn ông tuổi hơn bốn mươi, họ Khâu, vóc người cân xứng, tóc dày, lông mày sâu, vĩnh viễn là một bộ dạng người lãnh đạo trung ương nghiêm túc nhiệt tình, Dư Nhược Nhược theo quy củ lên tiếng chào sau cúi đầu le lưỡi: quả nhiên có khuôn cách quân sự, cùng Nhan Bồi Nguyệt không phân cao thấp.

Phó Chủ Biên có hai người, họ Lý chính là một chị hơn ba mươi, nhưng không có triệu chứng nóng nảy thời mãn kinh, là người trầm tĩnh, nhất nhất vì cô giới thiệu từng thành viên trong phòng làm việc cùng nhiệm vụ về sau cô sẽ phụ trách.

Như cũ là ký giả bên ngoài, thỉnh thoảng còn phải giúp đỡ Đài Truyền Hình thành phố làm phỏng vấn chuyên mục quân sự, hoặc là còn phải lấy một quan quân lập công lớn vô cùng làm một bài tin tức, sau đó sửa sang lại bản thảo giao cho biên tập phù hợp tiến hành sắp xếp chữ cùng sửa chữa.

Dĩ nhiên, đây là chuyện sau khi đòi hỏi huấn luyện thật lâu rồi, cô nghe xong có chút đần độn u mê, hỏi: “Lý chủ biên, Vương ký giả xin nghỉ bao nhiêu ngày ạ? Khi nào tôi có thể trở về Phong Bạo a?”

Lý Vi cũng là vẻ mặt ngạc nhiên: “Thế nào? Chẳng lẽ cô còn muốn trở về?”

Chẳng lẽ không nên muốn sao? Dư Nhược Nhược nhìn ánh mắt nghi ngờ lại sắc bén của cô một cái, ngoan ngoãn nuốt trở về nước bọt nói nhảm. Không chừng lúc này thật sự bị Phàn Tiểu Trà cấp trên khốn kiếp dứt khoát lại nói láo liên thiên bán đi.

29. Chương 28

Chương 28

Thời điểm bữa trưa ở phòng ăn gặp phải Phàn Tiểu Trà, lửa giận trong lòng cô tích tụ nhưng không có chỗ xả, tức giận ngồi ở đối diện: “Phàn chủ biên, ngài cho là ngài tự tiện chủ trương đem chuyển cương vị của tôi như vậy, thích hợp sao? Phúc hậu sao?”

Phàn Tiểu Trà nhún vai một cái, dáng vẻ hoàn toàn không thêm để ý: “Lời này cô trực tiếp có thể tìm chủ biên đương nhiệm của cô cùng Trần tổng tố cáo.”

Dư Nhược Nhược lắc lắc bả vai, một bộ dáng khổ não: “Trà tỷ, Trà mỹ nữ, Trà đại thần, vậy chị có thể nói cho em biết tại sao trúng đạn chính là em không? Em nghĩ không thông a, cái này chẳng lẽ là cấp trên bốc thăm quyết định sao? Vậy vận số của em phải là có quá nhiều thối nát a.”

“Dư Nhược Nhược, việc này đối với ai mà không phải là chuyện tốt a, cũng giống như thăng chức, làm ít chuyện cầm tiền nhiều hơn, cả công ty báo chí thì tuần san quân sự thoải mái nhất rồi. Người người cũng đỏ mắt không dứt, chỉ có cô bày ra vẻ mặt khổ qua giống như là tôi bạc đãi cô vậy.”

Dư Nhược Nhược thuận tiện suy nghĩ một chút, cũng không sai, trước kia trong công ty có lưu truyền đứng vị trí số một là người làm báo quân sự, vị trí số hai là người làm báo kinh tế, đứng vị trí số ba là người làm báo đô thị, một cách nói truyền thống động vật mới làm báo giải trí này. Dĩ nhiên, lúc đầu dùng từ so sánh với động vật nên khó nghe nhiều lắm.

“Nhưng em không thích chuyện không giải thích được, em phải tìm cách giải thích. ‘Thăng chức’ không minh bạch như vậy em không chịu nổi.”

“Em là thuộc loại hình được tiện nghi còn khoe mẽ không có việc gì tìm hiểu, không phải bất cứ chuyện gì đều cần truy vấn tận gốc, việc không chuẩn chính là người chủ biên tuần san quân sự không cẩn thận coi trọng em.”

A a, không đúng, cái này không phải trọng điểm: “Em chẳng lẽ cứ kém cỏi như vậy?”

“Em không phải là kém cỏi nhất, nhưng cùng so với Khâu chủ biên, em chính là không đủ tư cách của bộ tộc hoa si nhất. Phụ nữ trong báo quân sự, kết hôn hay chưa kết hôn ai không phải bị ông ấy mê hoặc thần hồn điên đảo tự nguyện xông pha khói lửa”

Dư Nhược Nhược hồi tưởng một chút, giống như thời điểm chủ biên kia cùng cô bắt tay hướng cô nói hoan nghênh phía sau quả thật có một mảnh tiếng hút khí không đè nén được vang lên.

Trời, tại sao ư, cũng không phải là nắm tay có thể cảm ra được nhân dân tệ, kích thích thần động cái gì chứ?

“Thật không nghĩ tới một người tuổi hơn bốn mươi còn có sức quyến rũ như vậy a, ha ha.” Dư Nhược Nhược hắt đến đồng chúc phòng làm việc đồng nghiệp mới đi tới, vội cười ha hả nói.

.

Trên bàn cơm tối Nhan Bồi Nguyệt nhìn cô có chút kỳ quái, một đôi mắt xoay chuyển, cùng thần thái Nhan Bắc Bắc lúc nổi lên ý xấu giống nhau như đúc.

Nhất thời trong lòng nổi lên phòng bị: “Sao vậy?”

Nào biết tính tình hai người là rõ ràng bất đồng, Dư Nhược Nhược mở miệng chính là nói thẳng hỏi: “Nhan Bồi Nguyệt, chẳng lẽ anh cùng quản lý cao cấp công ty bọn em có thương lượng?”

Nhan Bồi Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, tư thái thần nhiên thanh thản, nghĩa chính ngôn từ: “Dư Nhược Nhược, chẳng lẽ em hi vọng trên lưng chồng của mình gánh tội danh quân thương cầu kết?”

“Không có không có.” Cô một hồi mãnh liệt khoát tay lắc đầu, khốn hoặc không dứt, “Em chỉ là không vì sao biết sao đột nhiên điều em đến một chức vụ nhàn hạ, hôm nay cả ngày nhiệm vụ đều là xem báo chí, từ vũ khí nhẹ đến tội phạm quân sự đều nhìn một lần, ngày mai còn phải tiếp tục.”

Nhan Bồi Nguyệt vẻ mặt càng thêm chính khí nghiêm nghị: “Làm một quân tẩu (vợ quân nhân), làm truyền thông mà không hiểu rõ quân sự thì quá mất mặt, phải nắm được kiến thức thông dụng.”

“Mấu chốt là điều động chức vị này là không có đầu không có não a, công ty lại không ai biết em là vợ quân nhân a, tư cách và sự từng trải của em căn bản không đủ tư cách làm việc đưa tin quân sự a.”

Nhan Bồi Nguyệt có chút nhức đầu, đột nhiên cảm thấy, nếu Dư Nhược Nhược giống như Nhan Bắc Bắc dễ gạt như vậy cũng tốt. Cổ tình cô lại cố chấp, để tâm vào chuyện vụn vặt, mọi việc cũng phải theo đuổi tra ra manh mối chân tướng rõ ràng.

Ngược lại thật sự là có tiềm chất làm ký giả.

“Ăn cơm trước, không nên tùy tiện suy đoán tâm tư của cấp trên, em đoán không ra.” Nhan Bồi Nguyệt không biến sắc gấp thức ăn cho cô, ngắt lời nói. Cái này nếu để cho cô truy vấn ngọn nguồn biết là Ngũ Việt phụng mệnh động tay chân, còn không cùng cậu ta vạch rõ giới hạn cả đời không qua lại với nhau sao.

“Ừ, Nhan Bồi Nguyệt, em phát hiện tài nấu nướng của anh lại thật lùì, sườn sào chua ngọt này không có ăn ngon bằng trước kia rồi.” Cô ăn không nói có xoi mói.

“Thật lùì hay không thật lùì anh không biết, anh chỉ biết một điều là cả bàn ăn anh chỉ ăn có hai miếng.” Anh lau miệng, ưu nhả rời chỗ, “Bát nhớ phải dùng nước ấm rửa, lần sau phát hiện không rửa sạch sẽ một lần nữa em có thể trực tiếp tiết kiệm cơm tối.”

“.” Dư Nhược Nhược trong miệng đầy sườn, lườm anh, biết làm cơm thì giỏi lắm sao!

.

Sau cơm tối Nhan Bắc Bắc liền giống trống khua chiêng tiến dần từng bước, xách theo bao lớn bao nhỏ, thật xa đã nghe được tiếng cười như chuông bạc. Dư Nhược Nhược hoảng hốt một chút, nếu như là cũng ở năm tháng đó mà gặp phải Nhan Bồi Nguyệt, sẽ là hình dáng gì?

Lập tức tự giễu cợt, làm gì có nếu như, vận mạng an bài đều là như vậy không thể nói trùng hợp, ở thời điểm thỏa đáng, thời điểm nên gặp phải, dĩ nhiên là gặp được, cho dù là đã từng cách thiên sơn vạn thủy, cho dù ngày trước là ở hai thế giới.

.

Dư Nhược Nhược cảm giác chỉ cần Nhan Bắc Bắc vừa tới, nhà chừng trăm thước vuông liền thay đổi nhỏ, mặc dù bản thân cô ấy luôn là trực tiếp ỷ lại trong ngực Nhan Bồi Phong, nhưng là bao lớn bao nhỏ nghiêm nhiên đã đem ghế sofa còn lại nhét đầy khe hở rồi.

Cô rót hai ly trà sữa đi ra liền há hốc mồm, đã không có một chỗ cho cô ngồi rồi.

Đưa vị chocolate cho Nhan Bắc Bắc: “Em là muốn đem cả siêu thị cũng mua về sao Bắc Bắc.”

“Hắc hắc, đây là hôm nay cùng Nhan Bồi Phong đi cửa hàng miễn thuế ở Hongkong mua a, rất nhiều là mua cho bạn học kí túc xá của em. Đúng rồi, chị Nhược Nhược, em cũng mua quần áo cùng mỹ phẩm cho chị đấy. Em không biết số đo của chị, vẫn là gọi điện thoại hỏi Nhan Bồi Nguyệt.” Nhan Bắc Bắc vẻ mặt mỗi một, nửa hí mắt cười, thanh âm vẫn như cũ tất cả đều là kích động.

Dư Nhược Nhược đầu tiên là cúi đầu quét nhìn thân hình của mình một cái, sau đó kinh hãi quay đầu nhìn về phía Nhan Bồi Nguyệt vừa vịn nhân rồi chờ trả lời không cần cảm ơn: “Làm sao anh biết số đo của em?”

Nhan Bồi Nguyệt vẻ mặt chuyện đương nhiên: “Phụ nữ toàn Trung Quốc, kích cỡ hiếm thấy và hết hy vọng giống như em, vẫn thật là không nhiều lắm.”

Dư Nhược Nhược vẻ mặt khóc ròng, cô rõ ràng là có trước có sau! Mặc dù có không quá rõ ràng.

Thời điểm Nhan Bắc Bắc nói không muốn động đây, tối nay ở chỗ này nghỉ ngơi Nhan Bồi Phong Nhất trước sau như một cương chiều chấp nhận.

Về mặt hai người Dư Nhược Nhược cùng Nhan Bồi Nguyệt trong nháy mắt đều trở nên vi diệu không thể nói.

Dư Hôn Nhược Nhược là trên mặt là vui mừng không lời nào có thể miêu tả nói được, trong lòng càng thêm mừng thầm, rốt cuộc lại có thể ở trong cánh tay dày rộng của Nhan Bồi Nguyệt yên ổn ngủ một giấc rồi, mà Nhan Bồi Nguyệt lại ở trong đầu đem mình lãng trì một trăm lần, ban đầu vì sao phải làm bộ ngụy quân tử một tiếng đồng ý yêu cầu của cô ấy, trực tiếp mãnh hổ cường công mới là tác phong từ trước đến giờ của anh chứ. Khiến cho hiện tại thịt trong ngực lại rơi vào trạng thái bị động không ăn được, phần đau khổ bức bách khổ não này lại có ai hiểu rõ a.

Nhan Bồi Nguyệt càng nghĩ càng muốn vỗ ngực liên tục lên.

Phụ nữ có một thiên tính, chính là giỏi về so sánh, trong xương thì có không cam lòng với bị so sánh đi xuống bội số. Dư Nhược Nhược trong lòng biết mình đối với Nhan Bắc Bắc một trăm lần ghen tỵ cùng hâm mộ, rửa mặt xong liền noi theo học tập, trực tiếp nghiêng người tiến vào trong ngực Nhan Bồi Nguyệt. . . .

Nhan Bồi Nguyệt đang nằm ở trên giường nhìn tài liệu, trong ngực đột nhiên xuất hiện một cái đầu, cô mắt to có hồn, hơi thở thơm như hoa lan: “Nhìn cái gì chứ?”

Anh vốn là đã kìm nén đến sắp phát hỏa lâu như vậy rồi, giờ phút này bị bộ dáng sinh động của cô trên chọc, ánh mắt từ từ trở nên sâu thẳm, chậm chậm đặt xuống báo cáo, thanh âm trầm thấp từ tính, hơi thở mang theo nguy cơ tứ phía.

“Em nên hỏi anh muốn làm gì.”

Dư Nhược Nhược không có kinh nghiệm cũng không có thường thức ở phương diện này, vẫn u mê như cũ, không biết mình đang đùa với lửa, xòe năm ngón tay ra hướng về phía đèn ngủ trong phòng, để lộ đầu ngón tay dưới ánh sáng ấm áp mà mềm mại.

“A, vậy anh muốn làm gì?”

Nhan Bồi Nguyệt nhìn cô vẻ mặt mờ mịt bộ dạng ngu ngốc, vô cùng thất bại, người vợ này, thiếu dạy dỗ a.

Lật người đè cô ở dưới thân: “Em nghĩ sao?”

Dư Nhược Nhược lúc này mới phát hiện ra có cái gì không thích hợp rồi, chỗ đùi bị một vật cứng rắn lửa nóng chống đỡ, nhiệt độ vẫn lan tràn đến lồng ngực cùng đại não của cô.

Nhiệt độ dưới áp lực mạnh, người là không có năng lực suy tư

Dư Nhược Nhược bắt lấy cổ áo ngủ của anh, vẻ mặt rối rắm tâm động, thân thể không khỏi xê dịch, ánh mắt đăm đăm, vô ý thức đáp: “Em không biết.”

Nhan Bồi Nguyệt cảm giác mình thật sự tới cực điểm rồi, dứt khoát ném tất cả ra sau ót, chỉ có triền miên là thượng phẩm.

Hôn dày đặc như mưa rơi rơi xuống, đến chỗ nào, đều là lửa nóng.

Dư Nhược Nhược mặc chính là bộ quần áo ngủ bảo thủ, phía trước là gương mặt của Doraemon bằng sợi tổng hợp cực lớn, dần dần ở lỗ tai hôn xuống bị cọ thành một đồng nếp nhăn.

Nhan Bồi Nguyệt vẻ mặt toàn là lửa, không đốt cháy hầu như sẽ không bỏ qua, giờ phút này trở nên càng phát ra càn rỡ, tay ở trên lưng cô từ từ tới lui tuần tra. Nhan Bồi Nguyệt hàng năm ở trong bộ đội, trong khi huấn luyện trên tay đã sớm luyện thành vết chai thật dày, thô sấp xẹt qua, hơi đau đớn là lửa nóng tê dại.

Dư Nhược Nhược từ từ liền bắt đầu vô lực chống cự rồi, cả người như nhũn ra, chỉ là bản năng ôm cổ anh, tới gần, hàm răng trở nên sắc bén mà khát máu, bởi vì không đè nén được dục vọng, vô ý thức cắn.

Buổi tối không có kéo lên rèm cửa sổ, ánh trăng ở lấp ló ở sau sương mù có vẻ vẫn đục, không cố kỵ gì lưu luyến cấp cho thiên hạ trong phòng, phủ thêm một tầng ánh sáng mờ mờ lung, dịu dàng mà tàn mạn.

Da thịt Dư Nhược Nhược, dưới ánh trăng chiếu rọi, là một loại sứ ngọc bạch sáng rọi hoàn mỹ, càng làm cho người ta máu nóng sục sôi.

Mà Nhan Bồi Nguyệt giờ phút này giống như là trong thành phố người sói, vừa thấy ánh trăng, bản tính hung tàn phút chốc lộ rõ.

Dư Nhược Nhược rên rỉ ra ngoài, mang theo mị hoặc: “Nhan Bồi Nguyệt, anh nhẹ chút.”

Nhan Bồi Nguyệt nơi nào lo lắng nhiều như vậy, ngoài miệng ừ a đáp lời, ở trên người cô quấy phá sức lực trên tay lại càng phát ra không khống chế, hôn cũng càng ngày càng lửa nóng, càng ngày càng đi xuống.

Vào thời khắc máu chốt Nhan Bồi Nguyệt còn phải bắt chước khuôn mẫu (cv là giả khuôn giả thức) giả bộ sói đuôi dài, lôi kéo thanh âm nặng nề hỏi: “Nhược Nhược, có thể không?”

Dư Nhược Nhược đều muốn hết ý kiến, đã thống lĩnh vạn quân bao vây lại còn vẻ mặt chân thành hỏi tướng soái đối phương: “Ta có thể đánh phá cửa thành của ngươi hay không?” Loại cá tính đáng đánh đòn này chỉ có Nhan Bồi Nguyệt tài năng hiểm辣 này có đi?

Nhan Bồi Nguyệt trực tiếp đem ánh mắt vô cùng quyến rũ có chút khinh bỉ của cô phiên dịch thành cam chịu, rồi cuộc động thân tiến vào.

Dư Nhược Nhược biết sẽ đau, nhưng lại không biết thế nhưng đến trình độ tê tâm liệt phế. Lại kiên dè anh cả cùng chị dâu nhỏ ở sát vách, cô không dám kêu ra tiếng, hàm hàm hồ hồ “ừm” một tiếng bật ra từ trong miệng đang cắn cơ bắp rắn chắc của anh.

Nhan Bồi Nguyệt thấy cô đau đến mồ hôi lạnh trên trán toát ra, cũng đau lòng, ở sau tai cô hô hấp cùng hôn nhẹ nhàng đảo qua, trấn an cô không thể giải quyết đau đớn. Dư Nhược Nhược giờ phút này vô cùng nhạy cảm, khi anh môi lưỡi ẩm nóng công kích đến thẳng phía sau, tay treo cánh tay bên chắc cường tráng của anh, vô ý thức xẹt qua.

Nhan Bồi Nguyệt giờ phút này tất cả lỗ chân lông cũng bị nhuộm lên , bởi vì động tác vô tâm của Dư Nhược Nhược, thần kinh khắp nơi cũng đã bị khơi lên, đã không nhận được biến thủ thành công rồi.

Áo ngủ hai người đã sớm bị ném không biết bóng dáng, Dư Nhược Nhược xụi lơ ở phía dưới anh, trần trọc rên rỉ, trong âm điệu tình tẻ tất cả đều là vô ý dụ người, càng thêm làm cho trận Chu công chi lễ bịt kín một tầng đau khổ khác.

Nhan Bồi Nguyệt giống như là một con mãnh hổ bị đói bụng ba tháng, huyết mạch bành trướng, ăn không thoả mãn, mà Dư Nhược Nhược, chút khí lực ở dưới thân anh giãy giụa giống như con thú khốn đốn tranh đấu, chỉ càng làm cho cuộc đấu này triển miên tăng thêm điểm tình thú mà thôi.

30. Chương 29

Chương 29

Đi làm đã lâu tự nhiên làm việc và nghỉ ngơi đã có đồng hồ sinh học cố định, mặc dù trên người giống như bị xe lửa trái phải cầu xé không dứt đau nhức vô lực, cô vẫn là ở thời gian cố định mở mắt ra.

Nghiêng đầu liền phát hiện Nhan Bồi Nguyệt đã sớm tỉnh, mặc một thân quân trang màu ô-liu ngoan ngoan áo mũ chỉnh tề rồi. Đang nằm nghiêng ở bên người cô, tay trái chống đầu, vẻ mặt ăn no thoả mãn hài lòng, hình như vẫn còn vừa thưởng thức dung nhan khi ngủ của cô vừa tắc lưỡi hiểu ra món ngon.

Ánh mắt hàm ẩn thâm ý sáng quắc rất khó không để cho cô hồi tưởng lại tối qua từng màn mặt hồng tim đập.

Nghĩ tới bị mê hoặc sau lại bị thô lỗ ăn sạch sành sanh Dư Nhược Nhược liền vô cùng đau đớn, giờ phút này bày ra bên ngoài ngoài mạnh trong yếu: “Thế nào? Chưa từng thấy qua bản cô nương xinh đẹp vừa mới tỉnh mộng lớn à?”

Nhan Bồi Nguyệt khoe miệng nâng lên ý cười xấu xa cùng một thân quân trang chính khí cương dương vô cùng không hợp, nói ra cũng là có tổn hại thân phận: “Hả? Là dạng mộng lớn gì đây?”

A phi!

Dư Nhược Nhược đỏ mặt, không biết là thẹn thùng hay là tức giận, chỉ muốn muốn một ngụm nước miếng nhỏ dìm chết đuối cảm thú này.

Mới vừa ngồi dậy đã cảm thấy eo mỗi lưng đau, chân trượt xuống trong nháy mắt đó cô luống cuống tay chân bắt được, vừa rồi, vừa rồi những vết đỏ bầm tím trên cánh tay, ngực, là từ đâu tới? (^_^)

Cô oán hận nhìn chằm chằm đầu sở gây nên, vẻ mặt tố cáo. Người sau vô cùng thản nhiên khom lưng đem cô cùng chăn ôm ngang lên, đi vào phòng tắm bên ngoài.

Nhan Bắc Bắc vuốt mắt muốn cướp toilet dùng bị Nhan Bồi Nguyệt liếc mắt lườm một cái: “Nghe chết ta!”

Dư Nhược Nhược nhìn ánh mắt mong đợi của Nhan Bắc Bắc, nhìn lại một chút gò má kiên nghị của Nhan Bồi Nguyệt không chút cử động tiếp tục ôm cô đi vào trong.

Cô đột nhiên cũng không hâm mộ Nhan Bắc Bắc.

Có lẽ Nhan Bồi Nguyệt không có chu đáo như Nhan Bồi Phong, không cẩn thận tỉ mỉ như vậy, lại vô thức thâm nhập vào cuộc sống của cô. Nhưng thế này đã đầy đủ rồi, mỗi người khao khát tình yêu đều không giống nhau, giống như mỗi một cây mầm phải cần chất dinh dưỡng khác nhau, giống như mỗi một áng mây bay lượn phương hướng sẽ khác nhau.

Nhan Bắc Bắc cần Nhan Bồi Phong, cũng giống như cô cần Nhan Bồi Nguyệt vậy.

Tình yêu không có phân biệt nặng nhẹ, không có mức độ nông sâu, lại càng không phân biệt tồn tại cao thấp. Hết thấy tình yêu, bởi vì là yêu, cho nên là không thể so sánh, thuộc tính bất đồng, hình thức bất

đồng, giống nhau duy nhất là nó có thể dạy hai người loại bỏ muôn vàn khó khăn không hèn mà gặp vận mệnh.

Cho nên, người may mắn chính là gặp được tình yêu mà thôi.

Dư Nhược Nhược ngâm mình ở trong bồn tắm đầy cánh hoa là Nhan Bồi Nguyệt sáng sớm đi tiệm bán hoa mua hoa hồng tươi rắc lên, ở trong nước ấm sóng gợn dập dờn, giống như là từng chiếc thuyền con, chở tâm tình long trời lở đất của hai người.

Mặc dù mệt, mặc dù chủ yếu là đau, kỳ lạ là Dư Nhược Nhược không có bất kỳ cảm giác hối hận.

Giống như đây tất cả là nước chảy thành sông, giống như đây tất cả là lá rụng mùa thu, như là mùa xuân cây nảy mầm một cách tự nhiên.

Nhan Bồi Nguyệt giờ phút này khó có được dịu dàng, vừa ở cạnh giúp cô xoa bóp trình độ phục vụ rất hài lòng.

“Ừ, thật thoải mái.” Dư Nhược Nhược hí mắt tựa vào trong bồn tắm, khuôn mặt thỏa mãn. Cánh hoa đỏ, da thịt bạch ngọc, đối lập rõ nét. Bộ ngực theo hô hấp phập phồng mang theo từng đợt sóng nhỏ lăn tăn, cũng vén lên hoài niệm tốt đẹp của anh.

“Tiểu yêu tinh!” Dã thú ngủ say trong thân thể Nhan Bồi Nguyệt trải qua tối hôm qua khai quật, đã thức tỉnh, khẩu vị càng ngày càng trở nên lớn. Anh thừa dịp cô thất thần một cái, chiếm lấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn, nặng nề nuốt .

Bởi vì hai người tiếp xúc thân mật, anh đã sớm mặc xong quần áo lại bị nước làm ướt nhẹp, anh bất đắc dĩ nhìn kiệt tác trò đùa dai trên người Dư Nhược Nhược một chút, màu ô-liu trên vai, rõ ràng run rẩy lưu lại mấy cánh hoa hồng kiều diễm ướt át, đối chiếu rõ nét mà chói mắt, càng thêm kích thích tâm tư anh nghĩ đem cô ăn (cv là hành quyết hoặc xử tử) ngay tại chỗ.

Nhan Bắc Bắc ở bên ngoài cửa gỗ sắp rung trời, hắng giọng rống: “Nhan Bồi Nguyệt, anh dám không mở cửa em liền trực tiếp ở trong phòng khách nhà anh khẩn cấp đi vệ sinh!”

Dư Nhược Nhược không tìm được phá công, bật cười hì hì, đỏ mặt đẩy đôi môi đang dính người cách xa: “Nhanh đi mở cửa đi, nếu không đến lúc đó chẳng phải là lại muốn em dọn dẹp ư?”

Nhan Bồi Nguyệt không có biện pháp lúc này mới đứng dậy, ngăn vịn lần không muốn mở cửa cho tiểu tổ tông của Nhan gia, hung tợn lưu lại một câu: “Nhan Bắc Bắc, ngày nào đó em nằm trong tay anh anh nhất định đem em làm thịt tươi sống!”

Nhan Bồi Phong giờ phút này mới rời giường, từ trong phòng ra ngoài, giọng nói âm trầm dấy dỗ nhiệt độ giảm xuống vài độ, anh nói: “Em dám!”

.

Nhan Bắc Bắc ngũ cốc luân hồi một lát liền nằm ở cạnh bồn tắm chơi đùa cánh hoa bên trong, chân mày khóe mắt đều là trêu tức: “Nhan Bồi Nguyệt như thế nào? Có lợi hại hay không?”

Dư Nhược Nhược trên mặt không biết có phải hay không là bị hơi nước hun nổi lên đỏ ửng: “Việc của người lớn em còn nhỏ, biết cái gì? !”

Nhưng nghĩ lại, cô hình như vẫn là gái Nhan Bồi Phong , 24h không có tách ra, không thể chỉ có ôm chần bông thuần khiết ngủ đi.

Quả nhiên, tiểu nha đầu phiền tử nói ra lời kinh người: “Em mười sáu tuổi liền không phải, chị cảm thấy em hiểu cái gì?”

Lúc này đến phiên Dư Nhược Nhược kinh hãi phải ghen hòng nhìn trần trối, Nhan Bồi Phong này không khỏi cũng quá nặng khẩu vị đi, so sánh một chút, Nhan Bồi Nguyệt thật sự là hạng người thuần lương a. .

.

“Em, lần đầu tiên là cảm giác gì à?” Dư Nhược Nhược cho đến bây giờ toàn thân vô lực, chỉ tính dò xét thử hỏi.

“Quá xa xưa rồi, không nhớ rõ. Em cũng muốn tắm ngâm mình trong cánh hoa như thế này.” Nhan Bắc Bắc vẽ mặt hưng phấn mong đợi, hoàn toàn không có đem vấn đề của mình coi là vấn đề.

Dư Nhược Nhược rất là không hiểu, cấu tạo đại não của Nhan Bắc Bắc, đến tột cùng là vòng vèo như thế nào a?

Thời điểm Dư Nhược Nhược ở trong phòng làm việc vừa nhìn tờ báo vừa xoa bả vai có người tốt tâm đi tới hỏi thăm: “Tiểu Dư, thế nào? Tới qua rất cố gắng sao?”

May là da mặt của cô có thể làm áo chống đạn, cũng không nhịn được đỏ lên, vội vàng lắc đầu: “Có lẽ là tới qua tư thế ngủ mất tự nhiên.”

Trời mới biết cô tới qua vì cái tư thế gì choáng váng ở trong ngực Nhan Bồi Nguyệt o()o sáng sớm tắm thật lâu cũng không giảm bớt, chứng minh tới qua rất cuộc thể lực bỏ ra đến mức nào.

Buổi chiều lúc họp chủ biên tự mình phân phó nhiệm vụ, Dư Nhược Nhược đi theo Lưu Đại Khoan một vị nguyên lão cấp bậc Phó chủ biên, ký giả kinh nghiệm lâu năm tạo thành sóng lớn Trương Vũ còn có biên tập Vương Hiểu Thần cùng nhau đưa tin buổi diễn tập quân sự đạn thật quy mô lớn sắp sửa tiến hành từ Nam đến Bắc ở ba tháng sau hợp tác giữa hai lực lượng lục – không quân. Bởi vì được biết lần diễn tập này do Phó Chủ Nhiệm tổng bộ phận chính trị Bộ Quốc Phòng đến chỉ huy, Tổng Tham Mưu Trưởng phụ tá tự mình gánh cương vị đạo diễn. Trong giai đoạn trước ba tháng thích ứng tính chất huấn luyện cùng công tác chuẩn bị bọn họ cũng cần phải lần theo dấu vết đưa tin toàn bộ hành trình, còn phải đưa tin phỏng vấn nhân vật liên quan.

Nhiệm vụ này nghe thật giống như trách nhiệm nặng nề trên vai, thật ra thì không phải vậy. Vốn cô là người mới, đối với bản tin quân sự hết sức xa lạ, lo lắng góc nhìn vẫn dừng lại ở tài nghệ săn ảnh, căn bản không biện pháp làm công việc chính.

Cho nên cô đã có thể đoán được vai trò nước tương (nghĩa là chỉ là nhân vật phụ, không quan trọng lắm) của mình ở trong đội.

Vốn đang liều mạng chịu đựng không gọi điện thoại, tính toán tới nhớ quay lại cùng Nhan Bồi Nguyệt báo tin vui. Đây mặc dù không tính là tin vui lớn gì cần đốt pháo tấu nhạc, nhưng tóm lại là hai vợ chồng được cho có thể ở làm việc với nhau, có chút điểm trao đổi rồi.

Nhưng trong nhà chỉ còn lại Nhan Bắc Bắc ở trong phòng khách chơi trò chơi vũ trụ oai phong một cô, cô để xuống chìa khóa đổi giấy hỏi: “Sao lại một mình em à?”

Nhan Bắc Bắc ngẩng đầu, không thềm để ý đáp: “A, bọn họ tới nay đại khái vì chiến lược diễn tập mở họp cả đêm, nói là tới nay không trở lại, ngày mai trực tiếp từ bộ đội lên đường, đi chuẩn bị thực huấn.”

Trong lòng cô ghen một ngụm hơi thở mất mát, tiện tay ném túi xách ôm chân ngồi ở bên cạnh Nhan Bắc Bắc ngăn người. Nhan Bồi Nguyệt nói đi là đi, ngay cả một lời nhắn điều không để lại cho cô, rốt cuộc là hạ quyết tâm muốn xem nhẹ cô, hay là muốn bỏ rơi cô đây.

“Chị Nhược Nhược, chị có phải hay không lo lắng mấy ngày nay không ai làm ẩm chăn cho chị a, em có thể gánh trọng trách ấy nha.”

Cô nhìn Nhan Bắc Bắc vẽ mặt ngây thơ: “Chẳng lẽ em không lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì? Diễn tập mà thôi, cũng không phải là súng vác vai, đạn lên lòng? Dù là súng thật đạn thật, đó cũng là hướng về phía cái bia ngắm ở nơi hoang tàn vắng vẻ a, nơi nào có cái gì có thể lo lắng hay sao?”

Nhan Bắc Bắc nhẹ nhàng nói xong, tiếp tục nghiêng đầu chơi game, trong phòng khách ánh đèn sáng rõ, chỉ có âm thanh “vù vù” nhỏ lúc máy vi tính vận hành, trong trò chơi tiếng vũ khí va chạm khi đánh trực diện, cùng với Nhan Bắc Bắc thỉnh thoảng tuôn ra đoạn ngắn thú vị.

Trong lòng của cô hình như lại dâng lên gió to sóng lớn bên cạnh vách núi đen, trên không chạm trời dưới không chạm đất, một mực phiêu diêu. Hôm nay nhìn bản tin diễn tập đã qua, hình như là ở ba năm trước, một cuộc diễn tập ở trong ngành hàng hải, có ba chiến sĩ bất hạnh vùi thân biển rộng.

Thế nào trong lòng cô, mơ hồ có dự cảm không tốt vậy?

31. Chương 30

Chương 30

Dư Nhược Nhược gần đây mới quán triệt thành thói quen, sa khi xem các mạng lưới tin tức quân sự lớn xong liền rửa mặt nằm xuống, Nhan Bắc Bắc uất uất ức ức ôm gối đầu đứng ở ngoài cửa dụi mắt: “Chị Nhược Nhược, em muốn ngủ cùng chị.”

Thật ra thì Nhan Bắc Bắc những năm này bị Nhan Bồi Phong cưng chiều hơi quá, muốn gió có gió, buổi tối ngủ còn phải ôm một cánh tay. Dư Nhược Nhược nhìn dung nhan ngủ xinh đẹp yên ổn tĩnh lặng của cô, hình như đại khái hiểu được tâm tình không ngừng che chở của Nhan Bồi Phong.

Chính cô lại trốn tròn mắt không ngủ được, Nhan Bồi Nguyệt không nói tiếng nào ném cô lại như vậy, đi tham gia mấy tháng thích ứng tính huấn luyện, trên mặt đầy các loại thuốc màu. Mặc dù cô sẽ đi qua phỏng vấn, nhưng đến lúc đó ai lại phân biệt rõ ra Giáp Ất Bính Đinh?

Nghĩ đến đây, trong lòng liền khó chịu như thiêu như đốt.

Tối ngày hôm qua thời khắc này, hai người ở gần như vậy.

Mới hôm sau không có mấy ngày anh cũng từng đi ngoài tỉnh đã tham gia huấn luyện, nhưng là khi đó cô cũng giống như nhan Bắc Bắc bây giờ, ăn uống vui đùa như thường, buổi tối ngủ thực sự say nồng, ban ngày sống được tự nhiên bữa bãi, nơi nào sẽ có cái gì nhớ thương?

Quả nhiên nói cho cùng yên tĩnh, tình yêu, biến tướng đánh đồng với nhớ thương, bế tắc, trông bên nọ góc bên kia.

Nhưng mặc dù như vậy, nó vẫn là tốt nhất, tốt đến, người cam tâm luân hãm, tốt đến người vĩnh viễn đều không có dừng cương trước bờ vực – ý thức.

Thời điểm lúc tảng sáng cô rút cuộc bắt đầu thiếp đi, nghiêng đầu, mơ mơ màng màng từ từ trốn vào bóng tối.

Cũng giờ khắc này hô hấp quen thuộc không muốn xa rời ở bên tai phát ra, cô mở choàng mắt. Trong ánh sáng mờ mịt mơ hồ con người Nhan Bồi Nguyệt lại trong trẻo khác thường, ánh mắt sáng trong đang ngừng ở gương mặt của cô.

Cô có chút sợ hãi đưa tay, chạm được sống mũi Nhan Bồi Nguyệt mới giật mình đây không phải là mộng.

Nhan Bồi Nguyệt thay cô kéo lại chăn mỏng, hôn cái trán bóng loáng của cô một cái, giọng nói nhẹ nhàng: “Ngủ đi.”

Dư Nhược Nhược nơi nào còn ngủ được, vọt một cái dùng tay vặn đèn lớn ở đầu giường. Nhan Bồi Nguyệt có vẻ hơi mỗi một dung nhan rõ ràng, cô chui vào trong ngực anh, ôm trụ thắt lưng gầy gò, giọng nói thậm chí có chút làm nũng: “Làm sao anh về muộn cũng không xin phép một chút?”

Nhan Bồi Nguyệt trong lòng có chút lo lắng không bỏ được trong nháy mắt bị lời của cô xua tan, vuốt vuốt tóc của cô, ôm cả cô cùng nhau ngã xuống giường: “Tốt, về sau đi chỗ nào cũng sẽ đối với em nhất nhất xin phép, ngoan, mau ngủ.”

Nhan Bồi Nguyệt như vậy Dư Nhược Nhược hiếm khi nhìn thấy, chỉ là nhìn không chớp mắt.

Nhan Bồi Nguyệt híp mắt đem về mặt của cô thu vào đáy mắt, bờ môi nâng lên ý cười xấu xa: “Nếu không ngủ anh liền giống như tối qua không để cho em ngủ a.”

Dư Nhược Nhược hốt hoảng đỏ mặt nhắm mắt lại, tối qua trên người bị một cầm thú lưu lại dấu vết hôm nay lúc tắm còn rành rành ở trước mắt đây, lại một cuộc vận động thương gân động cốt như vậy, cô có thể ăn không tiêu.

Gương mặt của Nhan Bồi Nguyệt rớt cuộc cười rộ lên, lần đầu tiên cảm thấy, mình không chừng cười được một bảo bối.

Thời điểm Dư Nhược Nhược tỉnh lại lần nữa thì người đã đi giường trống không, cô sờ sờ bên cạnh đã không có chút nào nhiệt độ, lật người lại vô lực trở lại trên giường, tối qua chân thực giống như không phải là mộng cảnh.

Đầu giường để lại tờ giấy xin phép:

Báo cáo thủ trưởng Dư Nhược Nhược, Nhan Bồi Nguyệt đã bước vào thời gian ba tháng hành trình diễn tập, do đó xin phép.

.

Dư Nhược Nhược nhìn nét bút bén nhọn như kiếm viết ra những chữ viết ngây thơ, rốt cuộc tràn ra nụ cười, nhìn ngoài cửa sổ một chút, trong nháy mắt cảm thấy, thời tiết thật sự tốt.

Mang theo Nhan Bắc Bắc cái đuôi nhỏ ra ngoài yên tĩnh cùng nhau đi dạo phố, vốn cho là lấy cá tính của các cô ắt phải là một giây đồng hồ thân nhau, nhưng khi nhìn cảnh tượng trước mắt giờ phút này, Dư Nhược Nhược không nhìn được vẻ mặt hắc tuyến.

“Em nhìn trúng trước, đây là của em!” Nhan Bắc Bắc cá tính vô pháp vô thiên nơi nào cũng không nhượng bộ.

Yên Tĩnh chính là gặp mạnh càng mạnh, nhân vật từ trước đến giờ không ưa ý sủng mà kiêu: “Tới trước được trước, nhanh mắt không bằng nhanh tay!”

Cũng chỉ là một cái áo khoác ngoài ngắn bằng nỉ màu lá sen cổ áo màu cà phê, phía trước có một kim cài áo đặc biệt mang phong cách Napoléon. Dư Nhược Nhược nhìn thể khó xử của nhân viên bán hàng, cũng là một mặt im lặng.

Đây miễn cưỡng cũng coi như một bầu không khí nhiệt tình khác đi.

Cô không có biện pháp, chỉ có tiến lên kéo Yên Tĩnh: “Làm ơn, cô ấy nhưng chính xác là chị dâu cả của mình, cậu đừng đắc tội tiểu tổ tông này.”

Yên Tĩnh vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ lại, thay đổi biện pháp kích thích Nhan Bắc Bắc: “Được, quần áo liền không đoạt với em. Nghĩ đến anh trai Nhan Bồi Nguyệt hẳn là không kém chỗ nào đi, so sánh với quần áo chắc là còn có giá trị tranh đoạt.”

Nhan Bắc Bắc ôm quần áo sắc mặt giận đến đỏ bừng: “A Phi, bắt quả chị cũng chỉ là một nhân vật tầm thường ko liên can trong cuộc sống của em và Nhan Bồi Phong, không đúng, có lẽ cả là ai cả.”

Yên Tĩnh luôn luôn tự mình quảng cáo trong và ngoài rùm beng, giờ phút này cũng bị giọng điệu không tốt của tiểu nữ nhi này trực giận đến giận sôi lên.

Mất thấy một cuộc giương cung bạt kiếm ác chiến sắp kéo ra màn che, Dư Nhược Nhược bận làm người hoà giải, bên trái trấn an bên phải giảng hòa, một chút bữa ăn trưa bị một cuộc chiến tranh này làm tiêu hao hết. Thời điểm trời chiều chỉ còn lại một mảnh ánh chiều tà cuối cùng, Dư Nhược Nhược xách theo quần áo của hai tổ tông, mệt mỏi tựa như chó Nhật, trong lòng cầu nguyện, hai đại thần mau chạy ra đây đem hai Yêu Tinh này thu nhận đi.

Buổi tối thật vất vả chạy trốn khỏi quản chế Nhan Bắc Bắc la hét muốn tiếp tục đi quán Bar, Dư Nhược Nhược mặc dù thể xác và tinh thần mệt mỏi, nhưng từ đầu đến cuối căn cứ nguyên tắc chủ tùy khách tiện, rốt cuộc vẫn là đồng ý. Thân thể cô và Yên Tĩnh đều không phải là làm bằng thủy tinh, nhưng bảo vệ một thiên kim tiểu tổ tông vẫn là dư sức.

Ban đêm thoạt nhìn quán bar Kim Hà khí thế vô cùng ở khu phồn hoa, lại vừa đúng Chủ nhật, sóng người như nước loạn xạ bất nháo. Dư Nhược Nhược kéo không được con ngựa hoang thoát cương Nhan Bắc Bắc,

chỉ có thể tận lực theo ở phía sau, chỉ sợ sơ ý một chút để vị Tiểu Phật này gây ra rắc rối thì cô không thể giao phó cùng người Nhan gia.

Yên Tĩnh lại không cho là đúng: “Nhìn một cái cũng biết cô gái này được nuôi dưỡng trong khuê phòng là nười chưa có nhận thức được chiều chuộng, chỉ là, thế nào cùng một họ với Nhan Bồi Nguyệt a? Nhan gia bọn họ còn xem trọng huyết mạch thuần chủng à?”

Tầm mắt Dư Nhược Nhược có thể thấy được, tiểu cô nương đang ở quầy rượu dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối cùng trò chuyện với người pha rượu, trên mặt vui vẻ ra mặt. Vội vàng muốn chen lách đi qua, không có nhiều tâm tư trả lời vấn đề: “Cô ấy chính là con dâu nuôi từ bé trong truyền thuyết.”

.

Yên Tĩnh lấy điện thoại di động ra, yên lặng nhìn lịch ngày điện tử một chút, không sai a, cô không có bị xuyên việt a, rõ ràng vẫn là năm 2011 thế kỷ mới.

Cả ba cô gái đều là thượng phẩm ngồi ở trên quầy bar tán gẫu, là chuyện hoành tráng cỡ nào.

Ít nhất hấp dẫn phần lớn ánh mắt xấu bụng.

Dư Nhược Nhược cảm thấy đi theo Nhan Bồi Nguyệt, ngay cả giác quan cũng trở nên nhanh nhẹn. Cô quét một vòng, nhỏ giọng nói: “Bắc Bắc, uống đủ chưa, đủ rồi chúng ta đi thôi, nơi này nước quá sâu.”

Nhan Bắc Bắc cười hì hì cùng người bán rượu giành dụng cụ pha chế, trả lời hết sức qua loa: “Em sẽ bơi lội.”

Yên Tĩnh vào lúc này lại người cũng như tên, cúi đầu không nói một lời với ai liếc mắt đưa tình với cái điện thoại, đối với bên ngoài một mực vô tri vô giác.

Chỉ còn sót Dư Nhược Nhược một người giống như gà mẹ duy trì bảo vệ lo lắng.

Cổ tình Nhan Bắc Bắc hoàn toàn không biết sống chết thừa dịp cô nhất thời thất thần liền chạy vào sàn nhảy ánh đèn chói lọi rồi, giống như cái đuôi của con cá nhỏ, thoáng cái cũng không trông thấy bóng dáng.

Cô vội đem toàn bộ túi xách kín đáo đưa cho Yên Tĩnh ở bên cạnh, đuổi theo đi qua.

Nhan Bắc Bắc hôm nay mặc váy dây màu lam mới từ Hongkong nhập về, vào quán bar bởi vì nhiệt độ khá cao đã cởi ra áo choàng, giờ phút này vai hơi lộ ra, quyến rũ dưới ánh đèn lóe lên là sự kết hợp hoàn mỹ giữa tinh khiết cùng dụ hoặc.

Dư Nhược Nhược thật vất vả tìm được cô, liền lôi kéo ra bên ngoài: “Tiểu Tổ Tông, muốn khiêu vũ chúng ta đi căn phòng bao được không?”

.

Rốt cuộc ngồi vào chỗ của mình Dư Nhược Nhược nhìn lại nơi truyền đến tiếng tranh chấp trong tiếng nhạc, hai người quyết đoán sáng suốt lựa chọn tránh đi mũi nhọn.

Mới từ trong phòng rửa tay ra ngoài liền bị một lực cuồng phong kéo đến chỗ góc chết âm u.

Cô theo bản năng nhấc chân phản kích, lại khó khăn lắm dừng ở giữa không trung, dừng ở trong thanh âm của đối phương.

“Đừng sợ, là tôi.” Cốc Tinh Hà hình như cũng uống không ít rượu, thở ra khí nóng tất cả phun vào cổ cô, ngứa khó chịu, làm cô không nhận được nghĩ tới Nhan Bồi Nguyệt.

“Có chuyện gì từ từ nói, làm gì lén lút như vậy?”

“Đến uống rượu chính là trước có lang sau có hổ, cô cho rằng tôi nguyện ý à?”

Dư Nhược Nhược bây giờ đã thối lui khỏi thân phận của paparazzi, nhưng là bản tính khó sửa như cũ: “Lo sợ như vậy không phải đã làm gì việc trái với lương tâm chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy, đây không phải là đụng phải cái người này một quý nhân sao, nhanh chóng giúp tôi một chút.”

Dư Nhược Nhược suy nghĩ một chút, Yên Tĩnh tuy rằng miệng độc, nhưng tâm coi như là màu đỏ, không đến nỗi để mặc Nhan Bắc Bắc bị người khác khi dễ một mình khoanh tay đứng nhìn hoặc là ngهنhng ngang rời đi .

Liên đi theo anh ta tới phòng bao, là phòng cá nhân bí mật, ở chỗ rẽ lầu hai, trong phòng ánh sáng ảm đạm mà xa xỉ, khắp nơi tản ra mùi rượu.

Trên ghế sa lon có một cô gái quần áo diêm lệ đang nằm, mắt đào hoa khẽ híp, vẻ mặt ửng đỏ?

Dư Nhược Nhược thất kinh, đây không phải là Vu Nhậm Tinh thì là ai?

Cốc Tinh Hà nói chuyện không rõ ràng, nói sơ lược: “Cô ấy hiện tại trên căn bản đã bất tỉnh nhân sự, tôi cần cô đem cô ấy hộ tống đến địa chỉ này, nơi đó có bác sĩ tư nhân ở đó đợi lệnh.”

Cô tốt xấu gì cũng hai năm xông pha dầm rồng hang hổ, đối với mấy chuyện này hiểu biết cũng chỉ là bảy tám tám (ý là không hiểu biết nhiều), tự nhiên cũng biết rốt cuộc đại khái xảy ra chuyện gì.

Chỉ là chuyện này có liên quan trọng đại nhắm vào chuyện tốt của ký giả tai mắt, cô chính là tội nhân thiên cổ : “Tôi không biết có được hay không a?”

Cốc Tinh Hà vỗ vỗ bả vai cô, ánh mắt thành khẩn mà thỉnh cầu: “Hiện tại tôi chỉ có thể nhờ vào cô, tôi đi ra ngoài trước dẫn dụ những ký giả kia, cô xem thời cơ làm việc a.”

.

Làm bạn bè dậu nạnh bên người gốc nhiều năm như vậy (nguyên cv đấy ạ), đột nhiên bị trao cho nhiệm vụ ác liệt như vậy, Dư Nhược Nhược đột nhiên cảm thấy trên vai trầm xuống.

“Tôi có thể tin tưởng cô sao?” Cốc Tinh Hà vóc người cao, trái lại nhìn không rõ ánh mắt, Dư Nhược Nhược hoảng hốt giữa đêm bóng dáng của anh ta cùng một người khác xen lẫn nhau trùng điệp, ngơ ngác gật đầu một cái.

Cốc Tinh Hà sải bước xoay người rời đi, cô mới hồi hồn, nhìn Vu Nhậm Tinh trên ghế sa lon sắc mặt cứng ngắt uể oải, hận không thể vỗ ngực liên tục, tại sao lại bắt người hiền lành cầm gậy chọc trời làm việc quá sức của họ, cô lại không phải bọ cánh cam.

32. Chương 31

Chương 31

Dư Nhược Nhược chỉ có thể gọi điện thoại dặn dò Yên Tĩnh đem Nhan Bắc Bắc phục vụ tốt hộ tống trở về trước, bản thân cô trang điểm một chút, nắm lấy tay nắm cửa xoay tròn từ phía sau quầy rượu bước xuống bậc thang.

Dưới bậc thang nói thẳng bãi đậu xe, Cốc Tinh Hà mới vừa mạnh mẽ nhét cái chìa khóa xe vào trong tay cô, giờ phút này cô thật sự là tiến lùi đều khó.

Xe là chiếc Porsche 911 màu trắng chói mắt táo bạo, giống như một Liệp Báo ngủ đông, tùy thời chuẩn bị phát động công kích. Nhưng là, Dư Nhược Nhược phát hiện, bạn nói khổ của cô, Thích Tấn, giống như lão hồ ly, sắc mặt mang theo khói bụi mũ len cùng đeo mắt kính màu trà, làm Liệp Báo cách đó không xa ôm cây đợi thỏ

Cô cùng Thích Tấn làm việc với nhau lâu như vậy, sự ăn ý cuar hai người dĩ nhiên là không cần nói cũng biết. Đối lại người khác ngược lại đi qua nói xong là được, nhưng lại là Thích Tấn, Dư Nhược Nhược thật không thể hồ lộng đi qua.

Cô mang theo Vu Nhậm Tinh được bao bọc cực kỳ chặt chẽ nhưng còn không an phận, rất là đau đầu.

Cố tình Vu Nhậm Tinh lúc này hưng phấn giống như ăn xuân được, vung hai cánh tay lên, thừa dịp cô không có để ý liền nện trên thân một chiếc bảo mã (BMW) ở bên cạnh.

Còi báo động liên mạng vang lên. Mắt thấy Thích Tấn tinh mắt quết tới.

Dư Nhược Nhược sau lưng mồ hôi lạnh coi như là toàn bộ bức cho đi ra, chỉ có thể cắn răng, móc ra điện thoại di động trong túi: “Anh Thích? Em là Nhược Nhược a, anh ở chỗ à?”

“Ồ cảm điểm chứ đâu, sao vậy?”

“Em bây giờ đang ở nghiêng đối diện quán bar Kim Hà đây, nhìn thấy hình như Cố Tinh Hà cùng Vu Nhậm Tinh đang ở cùng nhau, anh mau tới xem một chút, em không có máy ảnh.” Cô mặt không nóng tâm không nhảy nói dối.

Thích Tấn rất cuộc tin là thật rồi đi.

Dư Nhược Nhược một cước đạp tới cùng, tính năng xe cực tốt, lập tức giống như mũi tên bay ra ngoài.

Cũng may vùng này cô trước kia bởi vì công việc cần quen thuộc, biết nơi nào không kẹt xe, bẫy quẹo tám rẽ rất cuộc vòng đi ra ngoài.

Cuối cùng tới nơi Cố Tinh Hà chỉ định thì cô cơ hồ cảm thấy đã bị Diêm Vương Gia đoạt nửa cái mạng.

Vu Nhậm Tinh trực tiếp đi theo bác sĩ tư nhân tiến hành điều trị.

Cố Tinh Hà một bộ dạng áy náy xen lẫn đại ân đại đức không gì báo đáp: “Dư Nhược Nhược, thật không có nhìn ra cô có bản lãnh này a, đã tham gia đua xe chuyên nghiệp?”

Cô từng ngậm từng ngậm uống cola an ủi: “Tôi còn không có bằng lái.”

“Phốc.” Cố Tinh Hà một hộp cola không nhin được liền phun toàn bộ lên mặt cô, “Dư Nhược Nhược, cô thật đảm đương nổi hai chữ bưu hãn rồi. Trên đường đi cô không sợ sao? Trước kia lái xe qua chưa?”

“Lái qua a, thời điểm theo dõi bị phát hiện hoảng hốt chạy bừa, chuyện đem chân ga đạp hết cỡ đã làm không ít lần.” Đột nhiên cảm thấy có chút nói lỡ miệng, chỉ có thể giảng hòa: “Có một người bạn tốt bởi vì không hiểu chuyện, thường thường gây sự, tôi cũng cần phụ trách khắc phục hậu quả.”

“Đã nhìn ra, năng lực khắc phục hậu quả của cô hiển nhiên tiêu biểu a, tôi về sau có nguy cơ gì liền trông cậy vào cô.” Hắn cười trên ghẹo nói.

“Đừng a, tôi phát hiện, tôi vừa gặp phải anh liền tăng nhanh tốc độ già yếu.”

“.”

Lúc rời đi bầu trời cuộn cuộn nổi lên một trận gió thu, cho dù là đêm khuya, cũng cảm nhận được lạnh lẽo xung quanh. Cố Tinh Hà ở lúc cô xuống xe gọi cô lại.

Dư Nhược Nhược quay đầu, anh đã cởi xuống khăn quàng cổ trên cổ, quần quanh ở trên cần cổ cô, khăn quàng cổ ô vuông bằng len lông cừu màu râm nắng, loáng thoáng mang theo nhiệt độ của người anh: “Hôm nay thật là cảm ơn cô, hôm nào mời cô ăn bữa tiệc lớn.”

“Vẫn là thôi đi, tôi không có phúc phần với anh cấp bậc ngôi sao lớn làm một cái bàn, sẽ tổn thọ.” Dư Nhược Nhược cười đến chân thành, ánh sáng trong mắt giống như ánh sao thưa thớt trong bầu trời đêm tối đen, bởi vì xa xôi, bởi vì sáng chói, càng thêm quý báu.

Cố Tinh Hà trong nháy mắt có chút cử chỉ điên rồ rồi, quỷ thần xui khiến cúi đầu, in lại một nụ hôn nhẹ như cánh bướm.

.

Bị tập kích bất ngờ không kịp chuẩn bị như vậy, cô vuốt vuốt cái trán, nhìn chiếc xe thể thao tiêu sái đi mất, lắc đầu một cái: “Đứa trẻ hư!”

Nhan Bắc Bắc đã ngủ, cô tắm xong nằm ở trên giường, trên điện thoại di động không có bất kỳ dấu vết liên lạc đến từ người khác, cô vuốt ve tờ giấy anh lưu lại, rốt cuộc cũng thỏa mãn nhắm mắt.

Ngày thứ hai Nhan Bắc Bắc buổi chiều có chuyến bay, bởi vì chương trình học ở trường không hề đơn giản, chỉ là xin nghỉ đi theo tới đây chơi hai ngày, thứ hai phải trở về trường học.

“Chị Nhược Nhược, chị nhanh lên một chút đi Bắc Kinh đi, đi cùng Nhan Bồi Nguyệt, nếu không em thật nhàm chán, nhị tẩu (vợ của Nhan Bồi Vân, dịch nghĩa là chị dâu hai nhưng mình thấy ngang nên giữ nguyên từ nhị tẩu) lại không thích tán gẫu, ngày ngày gương mặt lạnh lùng, Tâm Viên cũng chỉ biết ngày ngày cẩu kính, em ngay cả người nói chuyện cũng không có.”

Dư Nhược Nhược bắt được trọng điểm: “Tại sao em lại gọi nhị tẩu là nhị tẩu, mà không gọi chị là tam tẩu à?”

“Bởi vì từ lúc em nhận thức chị ấy từ bé, chị ấy chính là Nhị tẩu a, khi đó em mười hai tuổi, vẫn còn chưa xác định là vợ của Nhan Bồi Phong.”

“Nhan Bắc Bắc, em thật sự đối với con dâu nuôi từ bé không có ý kiến?” Dư Nhược Nhược rốt cuộc không nhịn được, tính toán truy vấn ngọn nguồn.

“Chị Nhược Nhược, chị không phải là em, cho nên chị sẽ không hiểu, em tình nguyện tiếp tục mơ hồ như vậy, không đi suy nghĩ những thứ em chỉ có thể tiếp nhận mà không cách nào thay đổi sự thực.”

Dư Nhược Nhược chỉ có câm miệng, cúi đầu bản thân yy mơ mộng, kém láu lỉnh, làm phóng viên giải trí hại bạn không có khả năng a.

Buổi tối không bận rộn, Dư Nhược Nhược rốt cuộc vô lực tê liệt ở trên ghế sofa, bình thường luôn xem thường khí thế của Nhan Bồi Nguyệt ở nhà quá dồi dào, chiếm quá nhiều không gian, nhưng bây giờ phát hiện, không có anh, ở nơi này còn được coi là một gia đình?

Ngày thứ hai đoàn người liền chờ xuất phát, hướng sân huấn luyện quân sự lên đường.

Dư Nhược Nhược đến mới phát hiện, thể nhưng ở ngoài biên giới vẫn còn có ký giả, cô nhóc tóc vàng con người màu xanh, ném mị nhãn hướng về phía đám quân nhân nguy trang.

Cô tối qua nghĩ thật lâu, rốt cuộc cắn răng một cái mặc một cái áo ngoài màu mã não đỏ, cho dù cô không nhận ra Nhan Bồi Nguyệt, để cho anh dễ nhìn thấy vợ một chút cũng tốt.

Cho nên mỗi khi gặp phải một nhóm quân nhân trai tráng đi qua trước mặt cô liền quăng vali hành lý xuống vẫy tay, một bộ dáng vốn là quen thuộc cười híp mắt chào hỏi.

Nơi xa đang ở trong đội ngũ điểm số ánh mắt của Lý Kiến bị hấp dẫn qua đây, mở miệng nói: “Đoàn trưởng, tôi hình như nhìn thấy chị dâu?”

“Lý trại trưởng, bây giờ là thời gian huấn luyện, người còn lại giải tán, Lý Kiến chạy năm vòng quanh sân tập một chút rồi đi ăn cơm!” Nhan Bồi Nguyệt nghĩa chính ngôn từ, thập phần lạnh nhạt lấy oán báo ơn.

.

Thời điểm Nhan Bồi Nguyệt đến gần, Dư Nhược Nhược còn làm không biết mặt mà xông đến trước mặt đội binh chào, bộ dáng hết sức thành kính.

“Dư Nhược Nhược, em đem nơi này thành nơi học sinh tiểu học thực hiện nghi thức kéo cờ đấy!”

Cô bị giọng nói ác ma đến từ sau lưng dọa sợ hết hồn, quay đầu: “Em chính là ôm sự ngưỡng mộ đối với quân nhân vô hạn cao thượng đấy!”

“Hả? Cho nên ra dấu tay giờ đến đỉnh đầu đúng không? Không ai dạy em đến huyết Thái Dương mà không phải đến trên thái dương sao?” Nhan Bồi Nguyệt sờ lên cằm trêu chọc.

Dư Nhược Nhược tức giận nhìn chăm chăm anh, trên thế giới này liền có một loại người, làm cho người ta lúc không nhìn thấy thì nhớ nhưng ngứa tâm ngứa phổi, gặp được trong lòng lại giận như thiêu như đốt. . . .

Nhà ăn trong trụ sở huấn luyện bộ đội là tạm thời, cho nên thức ăn cũng không có gì nổi bật. Nhan Bồi Nguyệt cũng hoàn toàn không có bất kỳ bày tỏ dư thừa, kéo vali hành lý của cô liền hướng phòng ăn đi qua.

Dư Nhược Nhược lúc này ngược lại không có bất bề, ngoan ngoãn đi theo anh đến phòng ăn.

Dọc theo đường đi liên tiếp gặp phải binh sĩ quan quân chào anh, anh vẫn là mặt nghiêm nghị.

Dư Nhược Nhược nghiêng đầu nhìn bộ dáng của anh, đột nhiên cảm thấy có chút xa xôi, anh ở trong nhà thường thường cùng cô đấu võ mồm, cùng cô đùa bỡn tính khí, hoàn toàn là tính tình đứa trẻ, hiện tại, lại tản ra hơi thở như gió lạnh ngày đông vậy.

Rốt cuộc gặp phải quan cao hơn một cấp Tham Mưu Trưởng thì cô cuối cùng cũng thấy tốc độ cùng tiêu chuẩn của Nhan Bồi Nguyệt, nhưng kỳ quái là cô cũng không thể cảm nhận được chút nào phục tùng cùng tôn kính, ngược lại, hai người hình như rõ ràng lộ ra luồng không khí đối nghịch, không khí nhiễu loạn hết sức không hòa hài.

Dư Nhược Nhược có chút bị giật mình, ngoan ngoãn cúi đầu chào hỏi.

Đối phương kỳ thực là loại nét mặt vĩnh viễn tươi cười, cái trán nếp nhăn chính là xếp lên như vậy.

Cho đến thời điểm bóng người đi xa, cô lúi kéo vạt áo Nhan Bồi Nguyệt: “Làm sao vậy? Anh cùng hấn ta không hợp nhau?”

Nhan Bồi Nguyệt liếc cô một cái, nói mát: “Em không nên biết, đừng hỏi nhiều.”

.

Dư Nhược Nhược biết trong bộ đội vấn đề tác phong vô cùng quan trọng, cho nên trên đường vẫn cùng Nhan Bồi Nguyệt cẩn thận từng li từng tí vẫn duy trì một khoảng cách, kiềm lại bàn tay có chút ngứa ngáy, cứ thế không có kéo anh, không giống như bình thường vẫn kéo cánh tay của anh, cũng không có hỏi nhiều hơn một câu.

Thời điểm đưa cô đến cửa nhà khách dùng để tiếp đãi ký giả truyền thông, Dư Nhược Nhược nhẹ như muỗi kêu muốn nhận lấy hành lý, tạm biệt, xoay người muốn rời đi.

Bỗng nhiên bên hông vắt qua một cánh tay, đem cô ôm vào trong ngực.

33. Chương 32

Chương 32

Nhan Bồi Nguyệt đêm hôm đó bởi vì cố kỵ đây là lần đầu tiên, cho nên không dám dốc sức đánh cược, động tác lực độ cũng thu lại không ít, hoàn toàn không có tận hứng. Buổi tối ngày thứ hai bởi vì muốn tập hợp lên đường, không còn kịp giầy vò cô nửa mê nửa tỉnh một lần nữa, đến bây giờ, cô sống động dựa ở trong ngực.

Dư Nhược Nhược bị sợ đến không nhẹ, dáo dác liếc một vòng, giùng giàng từ trong ngực anh ra ngoài: “Người khác nhìn đây.”

Mặc dù bên cạnh các chiến sĩ đi qua đều là nghiêm chỉnh huấn luyện mắt nhìn thẳng, cô vẫn là nhin không được sắc mặt ửng đỏ.

Nhan Bồi Nguyệt ngày ngày bị gió thổi phơi thành màu mặt ong trên mặt tràn đầy vẻ không để ý: “Anh ôm vợ của mình, ai dám có ý kiến hay sao?”

“” Nhất định là thức ăn ở căn tin khó ăn đem da mặt của anh nuôi dày!

Chỉ là mặc kệ như thế nào, thời khắc ở trong lòng anh, cảm xúc cũng không tệ lắm.

Chuông điện thoại di động là “Nghĩa Dũng Quân khúc quân hành” sôi động kích động cổ vũ nhân tâm, thời điểm vang lên giống như sấm dậy đất bằng, đánh thức hai người đang yên lặng ôm nhau ở trong không khí phong nguyệt vô biên.

Là đồng nghiệp cùng nhau tới kêu cô đi căn tin ăn cơm, cô hàm hồ mấy câu miễn cưỡng. Điện thoại di động cũng bị Nhan Bồi Nguyệt đoạt rồi nhét vào túi, cô không có quá để ý, ngược đầu dẫn sói vào nhà: “Muốn đến phòng của em xem một chút hay không?”

Bởi vì buổi chiều buổi họp báo cùng ngày mai báo cáo tình hình thực tế ngày đầu tiên huấn luyện, Dư Nhược Nhược cần ở chỗ tiếp đãi này một đêm.

Nhan Bồi Nguyệt trong tâm một trăm vạn cái cầu cũng không được, trên mặt giả bộ bình tĩnh như bình thường, nâng lên tay trái cổ làm ra vẻ khó khăn nhìn nhìn thời gian: “Mặc dù thời gian cấp bách, nhưng là suy tính đến lệnh vợ không thể trái, anh liền đi ngó một chút vậy.” Dư Nhược Nhược đỉnh đầu bốc khói theo sát ở phía sau dậm chân, được tiện nghi còn ra về!

Bởi vì cả đội cùng đi chỉ có cô là nữ giới, nên tự nhiên một mình độc chiếm một phòng. Cũng không phải quá rộng rãi, nhưng bởi vì phương hướng, đón ánh sáng rất tốt, nên vô cùng sáng rõ.

Mộc mạc hào phóng, đơn giản chỉnh tề, là phong cách trước sau như một ở trong bộ đội.

Dư Nhược Nhược đi ở phía sau, mới vừa vào cửa bị anh chống đỡ ở trên ván cửa, tiếng đóng cửa không nặng không nhẹ, đập vào tim cô.

Đầu cô đã bị anh từng bước từng bước ép sát mà dính vào trên ván cửa rồi, cắn môi, ánh mắt dao động chung quanh tìm không được điểm chạm đất, âm điệu khẽ run: “Anh đây là muốn. làm gì?”

Nhan Bồi Nguyệt phát hiện hứng thú của mình trở nên rất tệ hại rồi, tỷ như, mê luyện bộ dáng cô khẩn trương đến tay chân luống cuống.

Anh tiếp tục lại gần, hô hấp tất cả phun ở sau tai của cô, đó là một trong những địa phương có dây thần kinh dây đặc nhất: “Anh muốn thân thể. em.”

Dư Nhược Nhược trên mặt đỏ như máu cũng sắp nhỏ ra ngoài, đáy lòng muốn mắng chửi anh, nhưng toàn thân hình như cũng bị giọng nói của anh đầu độc, trở nên mềm mại vô lực. Chân cũng bắt đầu không nghe sai bảo, bởi vì tay anh không an phận bắt đầu cởi nút, từ từ đứng không vững trượt xuống.

Nhan Bồi Nguyệt đoán chừng cửa gian phòng này hiệu quả cách âm cũng sẽ không tốt ở chỗ nào đi, hai người dù trơ trên cũng không nguyện ý để cho người ta biết được trong phòng này diễn ra tình huống kiểu gì. Liền một tay ôm eo thon nhỏ của cô, hai người cùng nhau đi đến bên giường ngã xuống.

Ai ngờ rằng cái giường này cứng rắn giống như đá lát trên mặt đất, Nhan Bồi Nguyệt người này thời điểm ngã xuống đau đến kêu lên một tiếng. Dư Nhược Nhược cũng không tốt ở chỗ nào, bởi vì cơ bắp toàn thân anh trắng kiện có lực, toàn bộ bó chặt, rơi vào phía trên khắp nơi đụng làm đau.

Té tới đau đớn như vậy gọi suy nghĩ của cô thanh tĩnh một chút, lần trước bị Nhan Bồi Nguyệt nửa dụ dỗ ăn sạch sành sanh, không có đạo lý lúc này còn để cho anh làm chủ a. Trong lúc hôn du (ý chỉ không tập trung) một cái trời đất quay cuồng, Dư Nhược Nhược lại bị đè ở phía dưới rồi, cô trợn to hai mắt: “Anh đây là lại tính toán Bá Vương ngạnh thượng cung sao?”

Anh tà mị cười một tiếng, lần nữa lưu loát lật người, chống nạnh đem cô vây ở trên người: “Anh hoàn toàn không để ý. Bị thương.” Tiếp theo lông mày hơi nhướng, vẻ mặt khiêu khích “Anh cá là em không có bản lĩnh này”.

Dư Nhược Nhược ở trên cao, áo khoác đã sớm bị người khác như lang như hổ lột đến tan tác rồi, bên trong mặc chính là áo cổ thấp bó sát người, nằm ở trong ngực anh như vậy, góc độ chính là cảnh xuân lộ ra ngoài. Hung dữ nhìn vào trong đôi mắt lóe sáng ý cười của anh, chỉ cảm thấy lẽ trời bất công, rõ ràng mặc quân trang chính khí mười phần, lại cổ tình trên mặt không thể ức chế khí yêu nghiệt.

Cô trong nháy mắt khí huyết xông lên, trái tim đánh trống reo hò, chậm rãi thở ra một hơi: “Lão nương cũng không tin không chịu nổi người yêu nghiệt này!”

Nói xong giống như sói đói ập xuống, hung hãn đấu tranh cùng quân trang của anh.

Nhan Bồi Nguyệt ngược lại không vội nuốt trọn miếng thịt đã đưa đến miệng này, gổi lên hai cánh tay hết sức thanh thần, rũ con người thưởng thức con mèo nhỏ xù lông này.

.

Một hồi lâu, hoàn toàn không bắt được trọng điểm, xé không ra cũng kéo không hết, trong miệng cô tràn ra thập phần ảo não oán giận: “Mẹ nó, nút áo này là dùng dây câu cá khâu đi Hơn nữa nhất định là loại dây câu cá voi nặng ký.”

Nhan Bồi Nguyệt không kịp đợi, dứt khoát không để cô mò mẫm giằng co, thuận tiện túm lấy cánh tay di chuyển lung tung của cô, giờ quá đỉnh đầu, dễ dàng liền đem quần áo trên người cô cởi xuống, trong miệng vẫn không quên khuyến giải: “Không có việc gì khó làm Tới, anh dạy em.”

Dư Nhược Nhược vừa thương tiếc mình lần đầu ra quân chưa thắng trận đã chết bi tráng, vừa thừa nhận môi lưỡi như lửa của anh.

Trong phòng nhiệt độ thay đổi một chút nóng lên, Dư Nhược Nhược rốt cuộc biết sức mạnh thực sự của anh, cũng hiểu thời điểm lần đầu tiên, anh là có bao nhiêu xuống tay lưu tình.

Mà giờ khắc này, những thứ năng lượng vận sức chờ phát động này, những sức mạnh được giấu đi, tất cả đều trong nháy mắt bạo phát ra, đem lấy cô hành hạ đến như muốn ngắt đi.

Anh chỉ là phối hợp thất lưng của cô chuyển động, một cái so một cái xâm nhập, một cái so một cái cứng cỏi, giống như đánh cuộc tánh mạng, muốn đem cô đập nát, vò vào trong thân thể.

Dư Nhược Nhược cảm thấy cả người chính xác là ở một loại trạng thái hư vô, nhưng thỉnh thoảng truyền đến đau đớn thấu xương, thỉnh thoảng truyền đến mê hoặc đục khoét, nhắc nhở cô, cô đang dưới thân anh, nhận lấy khảo luyện như lửa như băng.

Nơi này hàng xóm cũng là ký giả truyền thông cùng nhau tới, cô không dám hừ ra tiếng, như vậy ghen nước mắt tất cả đi ra rồi, cuối cùng thật sự không chịu nổi, chỉ có khẽ nâng thẳng người, cắn bờ vai của anh, ức chế sắp phá khẩu mà rên rỉ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, thời điểm tình hình trận này buông hạ màn che, đã là ba giờ chiều rồi.

Dư Nhược Nhược tê liệt ở trong ngực anh, trở mắt nhìn ánh sáng chói lóa tà tà chiếu rọi ở chân giường, trở mắt nhìn kim chỉ giây đi lòng vòng trên điện thoại di động không chút kiêng kỵ, không còn hơi sức than thở: “Em đại khái sẽ là người đầu tiên bởi vì loại chuyện khó có thể mở miệng này bị BOSS xào tái.”

“Chỉ là, buổi họp này anh không cần đi sao? Tốt xấu gì cũng là một đoàn trưởng a.”

Anh có một thói quen thường vuốt tóc đen bóng loáng như tơ lụa của cô: “Lo vớ vẩn cái gì, thiếu anh liền không thể họp hay sao? !”

Cô toàn thân chính là một chút hơi sức cũng không có rồi, cả người vẫn là giống như là ngủ một giấc trên đường ray, móng tay như có như không vẽ mạnh lên bộ ngực khê nổi lên cơ ngực của anh: “Này, có nên trao cúp C không?”

Nhan Bồi Nguyệt bắt được tay của cô: “Thế nào không đâm đầu vào tường không quay lại à? Còn dám hướng về phía nhà cháy quật lửa.”

Điểm này cô chỉ có thể cúi đầu xưng thần, sau cuộc vận động kịch liệt tổn sức lực lớn như vậy anh thể nhưng lại giống như người không có sao việc gì, trừ trong quá trình góp chút mồ hôi cùng gì kia, lau mặt mặc quần áo vào hoàn toàn có thể thoải mái đường đường chính chính ra cửa, không giống cô, đoán chừng bây giờ là phải vịn tường đi ra ngoài, đi bộ hai chân tám phần vẫn là phát run đáng về hình chữ O.

Trên tay xúc cảm đột nhiên có chút thô ráp bất thường, cô cúi đầu, nghiêng nhìn địa phương phía sau bên eo thậm chí còn nhìn thấy vết sẹo ghê người, liếc mắt có ít nhất mười mấy cm, giống một con rết trắng kiện, nằm ở ngang eo, gương nanh múa vuốt diện mạo dữ tợn.

Không riêng gì nơi này, vài nơi trên bụng cũng có vết sẹo, đã khép lại, vẫn như cũ lưu lại dấu vết.

“Những thứ này, đều là huy chương của anh?”

Cô đột nhiên trong lòng liền hoảng sợ, đầu ngón út tay trái của ông ngoại chỉ có chiều dài ba cm, cô khi còn bé không hiểu chuyện, thường thường đầy sinh lực hỏi, tại sao so người khác còn thiếu.

Sau lại trước khi hiểu chuyện anh họ mới nói cho cô biết, đây là huy chương, là tượng trưng kiên trung không đổi, là dấu hiệu trung quân đền nợ nước.

Còn nói cho cô biết, danh dự của quân nhân, chính là dùng tính mạng, dùng vết sẹo để chứng minh.

Ở trong khe hở thời gian thấm thoát thoi đưa, cô rốt cuộc hiểu rõ, cha mẹ cô đã từng chính là dùng tính mạng tới thuyết minh ý nghĩa quân nhân, vĩ đại như vậy, lại vô tình như vậy.

Nhan Bồi Nguyệt cảm nhận được cô phút chốc tâm tình suy sụp, đem cô ôm lên trên, nặng nề ở trên trán cô rơi xuống một nụ hôn sâu, giọng nói nhẹ giống như là sợ kinh động con bướm dừng lại ở trên đóa hoa: “Đây mới là huy chương của anh.”

“Nhan Bồi Nguyệt, anh không cần phải liều mạng như thế được không? Em biết rõ em rất ích kỷ, em biết rõ em rất cố tình gây sự, nhưng em chính là trong tâm tư hi vọng anh không phải là một đại anh hùng đấu tranh anh dũng, không phải cái đó bất chấp tất cả, không phải cái đó quên sống chết, chỉ là chồng của em, đại anh hùng thuộc về một mình em.”

“Em thấy được vết thương trên người anh trong lòng liền phát run, suy nghĩ lung tung, nếu là lần đó, vết thương này sâu hơn một cm, vết thương kia dài một tấc, có phải em liền không gặp được anh hay không.”

“Anh biết không? Em từ khi hiểu chuyện, nguyện vọng duy nhất của em, chính là hi vọng có người không cần làm việc nghĩa như vậy, không được chùn bước vứt bỏ em, mà là vô luận lúc nào cũng nắm thật chặt tay của em, thề đều không buông ra. Sống chết, không xa không rời.”

Dư Nhược Nhược cảm thấy vô cùng mệt mỏi, là tâm cùng thân mệt mỏi, mí mắt từ từ nặng nề, che đầy tầm mắt.

Nhan Bồi Nguyệt có chút đau lòng, Hạ Trường Canh trước khi chết đối với anh dặn đi dặn lại, vạn vạn không thể dạy cô thất vọng đau khổ. Cô bình thường tùy tiện tiện như vậy, đối với cái gì cũng không để ý nhiều, tâm tư quả thật cực kỳ tinh tế, dính đến tình cảm, bất kỳ gió thổi cỏ lay cũng sẽ ở trong tư tưởng của cô tạo thành cảnh giới thần hồn nát thần tính.

Anh nhớ anh hứa hẹn qua, chỉ cần anh ở đây, liền sẽ không để cho cô lo được lo mất nữa, không để cho cô lo lắng lung tung nữa.

Trên đời này, cô là người phụ nữ duy nhất anh muốn đem hết toàn lực bảo vệ.

Cho dù là không nghe được, anh vẫn là nhẹ giọng đồng ý: “Anh sẽ cố gắng.”

Trên thế giới này có một số lời thề nặng ngàn cân, rơi xuống là có thể vỡ trời đất, vĩnh viễn không thay đổi; có lời thề nhẹ nhàng, rơi xuống đất như tuyết, giấy lát liền tan.

Dư Nhược Nhược hình như nghe được, chân mày khóe mắt là nhu hòa giống như yên tâm thỏa mãn, khóe miệng cong lên, tinh tế ưm một tiếng.

34. Chương 33

Chương 33

Thời điểm Nhan Bồi Nguyệt ăn mặc chỉnh tề Dư Nhược Nhược đã ngủ mê man, trên gương mặt lưu lại ửng hồng quyến rũ sau hoan ái, vẻ mặt lại hết sức điềm tĩnh mà nhu hòa, cùng ánh trăng chiếu rọi vào hòa làm một thể, thời gian dường như dừng lại trên người nữ thần, khoác áo lụa mỏng manh, vượt mọi chông gai, vì tìm chân ái.

Anh chậm rãi cúi hạ eo, ở bờ môi đỏ thắm của cô rơi xuống một hôn sâu, trong lòng trống rỗng sinh ra một cổ năng lượng khổng lồ mà thỏa mãn, khiến anh cảm thấy, đời này, cứ như vậy cùng cô trải qua, chính là cuộc sống viên mãn cực hạn rồi.

Cho nên ở thời điểm bị phạt bởi vì buổi chiều vắng mặt hội nghị, anh vẫn như cũ là khỏe mắt hàm xuân bờ môi mang ý cười. Sư trưởng trực tiếp đứng gần đó khó hiểu, đứa trẻ này, chẳng lẽ là thay đổi do cuộc tao ngộ (gặp gỡ) vĩ đại buổi chiều làm cho thiếu não rồi hả ?

Thời điểm Dư Nhược Nhược lần nữa mở mắt ra đã là thời khắc ánh trăng như nước, cô lười phải mặc quần áo, chỉ là khoác cái mền kéo rèm cửa sổ ra. Nhan Bồi Nguyệt đại khái đã sớm rời đi, cách đó không xa có ánh đèn thật lưa thưa, một nhóm quân đội chạy tới liền che lấp lóe ra một chút, sáng sáng tối tối.

Đầu giường để điện thoại đã tắt của cô, tiếng chuông mở máy vừa qua khỏi liền “tinh tinh” một đồng lớn cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn, một cái so một cái hung dữ, một cái so một cái làm người hải hùng khiếp vía.

Cô vội mặc chỉnh tề, khép nép gọi lại. Hạ Thành Đào là ký giả quân sự có kinh nghiệm nhất trong tòa soạn báo, làm việc đâu ra đấy, không làm việc vì tình riêng, ngay thẳng a, trái tim nhỏ của cô run run, chờ bị chửi.

Nhưng hiển nhiên đối phương hiện tại không để ý tới cô, chỉ dặn dò: “Chọn quần áo phù hợp một chút, đến lầu ba căn tin .”

Cô lúc này mới vỗ đầu một cái, không chỉ bỏ qua buổi họp báo buổi chiều, thậm chí ngay cả tiệc rượu buổi tối đều quên. Đúng là Phó chủ biên Lý Vi trước khi đi chặt chẽ dặn dò qua, trên tiệc rượu nhất định không muốn xảy ra nhiều loạn gì, muốn cùng những quan quân này xây dựng tốt mối quan hệ, về sau trông cậy vào được khi còn ở đây.

Cũng may mang theo mấy bộ váy quần áo để dự phòng, cô không để ý nhiều, mặc một cái váy dài màu hoa Tường Vi, nhưng vừa nhìn gương liền buồn bực suy nghĩ muốn cào tường, giống như ông chủ làm vườn phải hai tay bỏ mặc loại dâu tây nào đó, hại cổ cô cùng xương quai xanh giống như vườn dâu tây không nhận ra hình người. Không thể làm gì khác hơn là choàng khăn lụa màu sáng, nhắc chân mau đi xuống lầu.

Cho dù là mùa thu phương Nam, nhiệt độ ban đêm vẫn là lạnh như nước, cô ôm bả vai đi xuống cầu thang. Trong bộ đội tiêu xài không rộng rãi, cho nên nhà khách cũng không phải khách sạn mấy sao gì, chỉ có sáu tầng lầu, cho nên ngay cả thang máy cũng không trang bị.

Cô suy nghĩ một chút, cầu thang bên tay trái tương đối gần, liền ôm cánh tay đi.

Cầu thang đến phòng ăn lầu ba còn phải xuyên qua một đại sảnh, cô bởi vì làm phóng viên đã lâu, bước đi đã sớm luyện thành bản lãnh rơi xuống đất không tiếng động, cũng nghe được giọng của một người ở trong phòng lộ ra ánh sáng nhạt phía bên kia bên cạnh đại sảnh, giống như bị gắt gao dính tại chỗ, cũng chân cũng không bước được nữa rồi.

“Nhan Bồi Nguyệt hẳn chỉ là chỉ là ý thể mà phách lối thôi, tại sao cười trên đầu ngài như vậy?” Lòng đầy căm phẫn trong giọng nói đều là bất mãn cùng nhiệt huyết.

“Tiểu Quang, đừng nói như vậy, người ta dù sao cũng là Thượng tá, hơn nữa còn là Thượng tá trẻ tuổi nhất quân khu ta.” Cái giọng nói này hơi có vẻ tang thương, hơi khàn, cổ ý đem ba chữ “trẻ tuổi nhất” gằn ra tiếng.

Dư Nhược Nhược áp sát tai vào vách tường như vậy nghe chuyện cực kỳ quen việc dễ làm, thoáng nhớ lại kết cấu nhà khách này, con người đảo một vòng, thần không biết quỷ không hay nhẹ chân nhẹ tay đổi vị trí

góc chết.

Lúc này cô đã có kinh nghiệm, điều chỉnh chế độ im lặng của điện thoại di động, tiêu diệt tất cả tiền đề bút dây động rừng.

Đối thoại dĩ nhiên tiếp tục: “Đó cũng là điều nhiều Thượng tá không phục nhất, lần trước thực huấn cũng chỉ là đội ngũ thuộc hạ mạnh mẽ mà thôi, đến cuối cùng công lao hấn lớn nhất.”

“Lần này diễn tập, là con lừa hay là ngựa sẽ thấy rõ ràng rồi.”

Dư Nhược Nhược xuyên thấu qua khe hở cửa kính thủy tinh, vừa hay nhìn thấy người thứ hai, dĩ nhiên cũng chính là vị Tham Mưu Trưởng mới vừa chào hỏi với Nhan Bồi Nguyệt nhưng cũng không kính trọng kia.

Bản năng Dư Nhược Nhược cảm thấy bọn họ là xấu bụng, thói quen mở chức năng ghi âm, tiếp tục núp nghiêng trong góc đối diện thám thính.

“Tiểu Tham Mưu Trưởng, lần này chúng ta có nên trước ra oai phủ đầu hay không? Khiến tiểu tử này về sau thấy ngài cung kính một chút, để cho hắn hiểu, cái gì gọi là trời cao Hoàng Đế ở xa.”

“Vừa vặn lúc này Nhan Trung tá lại từ Bắc Kinh chạy tới, đoán chừng hai anh em trông cậy vào lần diễn tập không chê vào đâu được này lần nữa làm nổi danh đây. Chúng ta cố tình không thể để cho bọn họ như ý muốn.” Người kia, Dư Nhược Nhược điều chỉnh góc độ thế nào, đều nhìn không được diện mạo.

Hạ Thành Đào không ngừng điên cuồng gọi tới như muốn đoạt mệnh, vì không muốn ảnh hưởng hiệu quả ghi hình, cô nhiều lần cắt đứt, trong lòng mồ hôi lạnh cũng chảy ròng, đặc tội ký giả tiền bối mặt lạnh nhất, cái giở này, phải đền bù thế nào a.

Nhưng so với Nhan Bồi Nguyệt, những thứ này liền bé nhỏ không đáng kể rồi.

Tiểu tham mưu này vẫn luôn không lên tiếng, không có xác minh ủng hộ, cũng không có lên tiếng ngăn cản.

Đối phương hình như đối với hắn rất tinh tường, đem việc không nói gì phiên dịch thành cam chịu, tiếp theo lại giảm ngữ điệu xuống thấp một chút, giọng nói nhỏ lại khó hiểu phảng phất giống như ký hiệu mật mã, Dư Nhược Nhược vừa vặn đứng ở ngoài phạm vi có thể hiểu được những thứ mật mã này, ép tai sát hơn, vẫn như cũ chẳng có ích gì.

Cô đều gấp đến độ sắp nổi điên.

Vốn là thời điểm biết chuyện diễn tập như vậy cô cũng có dự cảm không rõ rồi, hiện tại chính tai nghe được có người muốn ngăn chân anh, cô trấn định thế nào được?

Vốn là muốn trực tiếp nói cho Nhan Bồi Nguyệt, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không ổn. Lấy tính tình không để cái gì vào trong mắt của Nhan Bồi Nguyệt, đoán chừng vừa nghe được tin tức này liền nổi trận lôi đình mất hết lý trí rồi.

Dư Nhược Nhược đi đến căn tin, ánh mắt đảo một vòng, không thấy Nhan Bồi Nguyệt. Thời điểm đang có chút thất vọng đúng lúc gặp phải Trần Kiến Nhất, hắn tự nhiên nhận ra, mặc dù trong lòng đối với việc cô xuất hiện có nảy sinh nghi ngờ, vẫn là quy củ hỏi một tiếng: “Chị dâu khỏe.”

“Trần Doanh trưởng, Nhan Bồi Nguyệt đâu? Tôi không thấy anh ấy a.”

“A, Đoàn trưởng a, buổi họp báo xế chiều hôm nay anh ấy vắng mặt, hiện tại đang bị phạt ở sân bắn.”

Dư Nhược Nhược đỏ mặt đầu đầy mồ hôi lạnh, người này, buổi chiều có chính sự quần thân còn dám không đứng đắn giở trò lưu manh như vậy. Thời điểm Nhan Bồi Nguyệt tỉnh trùng lên não thật nguy hiểm.

Bởi vì trong lòng có chuyện, cho nên thời điểm đi theo Hạ Thành Đào bày ra vẻ mặt ứng phó hết sức qua loa. Cả tiệc rượu đơn giản thật ra thì chính là quân đội cùng truyền thông làm tốt quan hệ ràng buộc mà thôi, cho nên chủ đề chỉ có hai chữ, một là “rượu”, một là “giao lưu”.

Cái gọi là “rượu”, đó chính là mỗi người trong tay bưng rượu đỏ không lấy gì làm xa hoa, gặp người liền cúi đầu mỉm cười trước cạ vì kính. Mà “giao lưu”, chính là hai bên của đồng căn cứ phát triển tương lai lẫn

nhau cực lực thổi phồng chuyện đi, căn bản là người muốn tâng bốc cũng phải cùng người quan quân lên sàn, liền gọi là “giao lưu”.

Dư Nhược Nhược lại nhìn thấy cảnh tượng Tiểu tham mưu cùng ký giả khắp nơi hữu nghị thân thiết bắt tay lẫn nữa thì trong lòng sinh ra cảm giác buồn nôn.

Thời điểm đến phiên cô, Tiểu tham mưu hình như trong mắt nháy mắt lóe lên một đạo quang, Dư Nhược Nhược đại khái hiểu là đối phương nhận ra cô, chỉ là không biến sắc đầy đủ lễ tiết mà khẽ khom lưng đưa tay: “Ngài khỏe chứ, tôi là ký giả “tuần san Nam Phương quân sự” Dư Nhược Nhược.”

Trên tay của đối phương trên có một tầng vết chai thật dày, hình như là dấu vết hàng năm tái diễn một hành động lưu lại.

Cô thấy tóc mai hần đã trắng một nửa, tuổi dần dần cao, đại khái đã hơn năm mươi, trong lòng không khỏi lo lắng càng sâu. Tuy nói Nhan Bồi Nguyệt tuổi trẻ khí thịnh, làm việc từ trước đến giờ bày mưu nghĩ kế, nhưng nếu như đối phương là cáo già, khó bảo toàn sẽ không thua một quân cờ.

Tiểu Thần Hưng dĩ nhiên là nhận ra Dư Nhược Nhược, ở trong mắt hần, tất cả tài liệu về Nhan Bồi Nguyệt đã lộ ra, không có bí mật chút nào. Đối với Nhan Bồi Nguyệt, trong lòng hần vốn là không muốn chọc con trai của hoàng đế, chỉ là Nhan Bồi Nguyệt trời sinh trâu nghé không sợ cọp, đành biến thành một khối chướng ngại vật trên đường đi của hần, vậy thì lại là chuyện khác rồi.

Lão tổ tông nói thật hay, người không vì mình, Trời Tru Đất Diệt.

Thời điểm Dư Nhược Nhược nhìn thấy Nhan Bồi Phong anh hình như cũng ngẩn ra, không hiểu rõ lắm vì sao cô lại xuất hiện ở nơi đây, nhưng mở miệng liền hỏi: “Bắc Bắc đâu?”

Đại nạn đương đầu chỗ nào còn có thời gian nhi nữ tình trường à?

Dư Nhược Nhược cảm thấy bọn họ họ Nhan đều là một đức hạnh.

“Ở trường học cô ấy có giờ, nên đi về trước rồi.”

“Anh cả, em có chuyện quan trọng muốn cùng anh thương lượng.” Cô khẽ lại gần, giảm thấp âm thanh nói. Một vẻ mặt thận trọng việc này quan hệ trọng đại không được có sơ xuất.

Không để ý tới nhiều như vậy, Dư Nhược Nhược trực tiếp kéo anh ra khỏi phòng khách: “Đến phòng em đi, em có chuyện hết sức khẩn cấp tìm anh.”

Nhan Bồi Phong thấy cô vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng chìm xuống, buổi chiều Nhan Bồi Nguyệt không tham dự hội nghị, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện?

Tiến vào phòng, cô tựa như đề phòng cướp phòng trộm đóng cửa lại cùng kéo rèm cửa sổ, thuận tiện ngó dáo dác chung quanh liếc mấy cái, thời điểm xác định không tồn tại tai vách mạch rừng mới chậm rãi lấy điện thoại di động ra, mở ra đoạn vừa mới ghi âm.

Nghe lại một lần nữa cô vẫn như cũ cảm thấy tâm bị treo lên thật cao, vội vàng mở miệng: “Cái này chính là một cuộc đối thoại giữa Tiểu Tham Mưu Trưởng và người khác, rõ ràng, bọn họ nói mục tiêu muốn đối phó chính là Nhan Bồi Nguyệt rồi.”

Nhan Bồi Phong nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Cô nhất thời cảm giác không ổn: “Chẳng lẽ cứ như vậy không có cách với bọn họ? Đem Nhan Bồi Nguyệt đặt mình vào trong nguy hiểm?”

Nhan Bồi Phong nhàn nhạt mở miệng: “Chuyện không phức tạp như em tưởng đâu, chồng em cũng không phải không chịu nổi một kích như vậy.” Nói xong xoay người rồi rời đi.

Để lại một mình Nhược Nhược một người sững sờ đứng ở trong phòng.

Đoạn ghi âm sóng gió xảo quyết của cô cứ như vậy bị anh hời hợt một câu nói bỏ đi?

Hơn nữa chuyện liên quan đến anh em đồng bào nhà mình a anh cả thế nhưng chẳng hề để ý đến?

Người máu lạnh như vậy Nhan Bắc Bắc rốt cuộc coi trọng cái gì của anh à? Bản thân lúc trước tâm mê mẩn cả ngày đem Nhan Bồi Nguyệt so sánh với anh thật sự đúng là đầu heo rồi. Bây giờ nhìn lại, Nhan Bồi Nguyệt thực sự là ngọc thụ lâm phong, mà Nhan Bồi Phong, chính là một tảng đá thô.

.

Mà một bên thở dài xuống lầu trong lòng Nhan Bồi Phong cũng là cảm xúc trăm mối ngổn ngang, nếu Nhan Bắc Bắc đối với chuyện của anh có một nửa để ý như Dư Nhược Nhược, anh sẽ chết mà không tiếc rồi. . . .

Chân trời dựa vào cây quế nguyệt lão, liếc mắt quan sát chúng sinh, một mặt rồi rầm, thật sự là muôn vàn ái tình muôn vàn sầu

35. Chương 34

Chương 34

Thời điểm Nhan Bồi Phong ôm mấy lon bia đến sân bắn, Nhan Bồi Nguyệt chính là ở chỗ này huấn luyện thể dục.

Mùa thu chỉ là một màu lam kỳ lạ, nơi này tầm mắt cực kỳ trống trải, liếc nhìn lại chính là bao la, bát ngát biển rộng, rộng lớn mạnh mẽ,

Thâm thúy vô ngần. Gió vù vù hướng trong lỗ mũi thổi đi vào, cũng là mang theo ước ướm ấm áp miền Nam, cùng khí hậu Đê Đô trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Anh ném một lon đi qua: “Tiếp.”

Hai người ngồi chung một chỗ trên tảng đá giữa đầu mặc sức uống rượu.

“Dư Nhược Nhược mới vừa tìm anh.”

“Tìm anh làm gì?” Nhan Bồi Nguyệt vẽ mặt cảnh giác, chẳng lẽ Dư Nhược Nhược cũng giống như chị dâu thứ hai của anh bị mặt nạ mỏng của Nhan Bồi Phong lừa gạt rồi hả?

“Cho anh nghe một đoạn ghi âm thập phần chưa đủ tiêu chuẩn.” Thân hình của hai người ở trong đồng phục trong đêm tối giống nhau như đúc, làm cho người không phân biệt ra được.

“Cái gì?” Vậy cũng tốt. Anh thở phào nhẹ nhõm, thuận miệng mà hỏi.

“Có vài người muốn chuẩn bị hành động, tính cảnh giác của em nên tăng thêm.”

“Cô ấy làm sao biết cái này?” Nhan Bồi Nguyệt đào móc trọng điểm tránh đường vòng lối tắt.

“.” Nhan Bồi Phong nhìn anh, lắc đầu một cái. Cũng yên tâm, mặc dù không đến mức mọi việc đều làm được giọt nước không lọt (làm việc kín kẽ, k để lộ), nhưng bản thân Nhan Bồi Nguyệt đã đầy đủ năng lực, nó đã sớm không phải cá nằm trên thớt. Muốn quật ngã vị ham mưu đó, hao phí một chút tâm tư hao phí một chút nhân lực, tự nhiên không thành vấn đề.

Ngày thứ hai chính là ngày đầu tiên đưa tin tình hình huấn luyện thực tế, Dư Nhược Nhược đã bị phạt thể vàng rồi, tự nhiên không dám nữa lỗ mãng, sáng sớm ngoan ngoãn thu thập xong vác máy chụp hình đi theo đi tới hiện trường phỏng vấn.

Bởi vì trọng điểm cùng góc độ đưa tin của các đơn vị truyền thông tạp chí lớn bất đồng, cho nên trong quân khu mỗi góc cơ hồ cũng bị ống kính chiếu vào, thêm nữa còn có ký giả bên ngoài khu vực, lớn đến vì tôn nghiêm quốc gia, nhỏ đến vì mặt mũi quân khu, mỗi chiến sĩ cũng coi là toàn lực ứng phó rồi, dùng hết sức biểu hiện tốt một chút.

Dư Nhược Nhược chụp ảnh cũng không vui vẻ, những thứ này không giống làm paparazzi lúc ấy, là năng lực cần chụp hình trong nháy mắt. Mà ở trong sân huấn luyện này, động tác của bọn họ là máy móc lặp lại mà đều nhịp các nghi thức. Duy nhất không giống như máy móc chính là, những binh lính này, trong lòng mỗi người đều chảy xuôi nhiệt huyết, trong lồng ngực trái tim màu đỏ cũng nhảy lên, mỗi một cái động tác đều là tràn đầy lực lượng cùng khí thế, giống như thiên quân vạn mã, không thể địch nổi.

Thời điểm trong tầm mắt xuất hiện Nhan Bồi Nguyệt, lòng của cô, đột nhiên liền nóng nảy nhảy mấy nhịp.

Rõ ràng là chiều hôm qua mới triền miên, nhưng Nhan Bồi Nguyệt giờ phút này, quân trang thẳng tắp ở trên người của anh, càng làm anh nổi bật lên oai hùng tài năng hơn người, phong thái tuấn lãng. Đứng quay lưng về phía cô, độ cong cằm là kiên nghị mà ngoan cường, bền gan vững chí giống như tảng bách. Vẻ mặt sâu mục nghiêm túc (sâu: sâu sắc; mục: cung kính), không giống với bình thường cùng cô cãi vã lúc du côn cợt nhả hoặc là say mê tà mị khi ở trên giường.

Cô tư lợi ấy tấm, tờ tờ đều là khí phách cơ hồ phải xuyên thấu màn ảnh tiết lộ ra ngoài. Đột nhiên cảm thấy, thì ra là giờ phút này, mới là thời khắc anh có sức quyến rũ nhất hấp dẫn người ta nhất.

Thì ra là quân nhân, thật sự là thuộc về thiên chức của anh.

Lúc rời đi thật ra thì trong lòng vẫn là có chút thấp thỏm. Trong lời nói của Nhan Bồi Phong ý tứ biểu đạt rất rõ ràng, cô không nên không tin chồng của mình như vậy, huống chi mới vừa còn tận mắt thấy khí thế trên vạn người của Nhan Bồi Nguyệt, kiên cường không hề sợ tất cả. Thế nhưng sao nhiều điều kiện tiên quyết vẫn như cũ không có cách nào làm cho cô hoàn toàn yên lòng.

Đều nói trong tình yêu phụ nữ giống như là Tào Tháo, lời này một chút cũng không sai, đa nghi, ghen tị, lo được lo mất, cô thật đúng là đủ mọi thứ.

Dư Nhược Nhược ở trên xe đi về về mặt có chút mệt mỏi, đầu dựa vào kính xe, mắt chớp chớp tần số hết sức ổn định mà lại vô lực.

Trương Vũ cùng Vương Hiểu Thần đang tranh thủ từng giây sửa sang lại bài viết, Hạ Thành Đào vốn là đối với điều động công việc của cô đem lòng sinh nghi, càng thêm thái độ cô gần đây mọi chuyện không để bụng, hợp ký giả vắng mặt không nói, ngay cả dạ tiệc Thượng Đô ánh mắt lóe lên lòng không yên, giờ phút này thấy cô còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không khỏi tức giận càng sâu.

“Dư ký giả tốt nhất rõ ràng mục đích mình tới đây một chuyến, không phải chỉ nhìn phong thái quân nhân thuận tiện chơi trò mất tích vui đùa một chút ngăn người đấy!”

Trọng âm lời nói một hơi rót cuộc đem cô kêu tỉnh, Dư Nhược Nhược nghe ra trong lời nói hơi trách cứ, nhìn Trương Vũ cùng Vương Hiểu Thần ngừng lại công việc trong tay cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn cô, nhất thời xấu hổ đến tột đỉnh, khúm núm nói xin lỗi vội vàng để ý bản thảo.

Ở trong máy tính sàng lọc hình để trang đầu tuần san, mấy người ý kiến không nhất trí với nhau, Hạ Thành Đào đề nghị là dùng ảnh toàn cảnh, có thể khuếch đại khí thế hào hùng cùng quy củ cùng dã tính của lực lượng, Trương Vũ lại ủng hộ một góc huấn luyện, có thể từ binh lính kiên nghị trên mặt đất vệt sáng cùng nước bùn mồ hôi, thấy mầm biết cây, theo dõi đến cả huấn luyện gian khổ cùng hiệu quả.

Hình lật tới cuối cùng, sắc mặt của Hạ Thành Đào càng ngày càng tím đen.

Dư Nhược Nhược trái tim nhỏ cũng càng ngày càng run run.

Cô vốn cho là chỉ là lấy mấy góc độ ống kính chụp mấy bức tư thái Nhan Bồi Nguyệt anh tuấn đẹp trai vô cùng sức quyến rũ, bây giờ nhìn lại, mấy bức này, tối thiểu là năm mươi.

“Dư Nhược Nhược, đây là thời điểm cô mắc chứng hoa si sao? !”

Cô cúi đầu, vẻ mặt vô cùng áy náy đau đớn hối lỗi sửa sai: “Tôi sai lầm rồi.”

“Những thứ này chụp cũng không tệ, có thể lựa ra dùng ở bên trong tuần san, còn nữa.” Trương Vũ dừng một chút, “Đúng là vị quan quân ưu tú người của dân Giải Phóng Quân, lấy cái tuổi này của Dư ký giả, hoa si một chuyện bình thường.”

Dư Nhược Nhược giống như gà mổ thóc gặt đầu, lại đột nhiên cảm thấy không thích hợp: “Cái này, muốn dùng hình của anh ta cho lên báo sao?” Đây chẳng phải là tương đương với việc cho phần lớn độc giả nữ phúc lợi lớn lao hay sao? Hơn nữa dùng những bức ảnh tuần sức quyến rũ, khó bảo toàn sẽ không hấp dẫn những tình địch khác phái.

Lại tiếp tục lắc đầu: “Tôi cho là anh ta mặc dù đã là Thượng tá, nhưng rốt cuộc số tuổi tư cách và sự từng trải cũng không đủ lâu, có thể hay không khí thể yếu đi chút?” Cô lung tung bịa chuyện một mạch, chỉ hy vọng những tiền bối này mất hứng về, không nhìn ra tinh hoa của anh.

“Cô đây chính là ánh mắt vụng về đi, rốt cuộc là con em thế gia, toàn thân chính khí cùng khí phách đều là trời sinh tự nhiên, dùng bức này đi, góc cạnh rõ ràng, vừa đầy đủ khí phách quân nhân lại cả người tự tin. Đây chính là đại diện hình tượng quân nhân thời đại mới rõ ràng nhất.” Vương Hiểu Thần nói.

Trương Vũ gặt đầu, hết sức tán thành: “Đến lúc đó đề nghị cùng chủ biên, xem một chút có thể hay không làm một sưu tầm về vị Thượng tá trẻ tuổi này.”

.

3:1, Dư Nhược Nhược chịu khổ bại trận.

Tiếng phản đối mỏng manh nhất thời bị gió xuyên qua cửa sổ cùng âm thanh đồng ý của ba vị nhân viên từng trải bao phủ, chậm rãi biến mất ở trên đường về.

Cô bùm mặt khóc không ra nước mắt, loại tâm tình này thật là giống việc nhìn thấy tình địch kết bè kết đội giống như đại quân mệnh mông đập vào mặt, trong miệng lẩm bẩm “Ta là tiểu tam, ta là tiểu tứ, ta là tiểu ngũ. Ta là tiểu nhất trăm lẻ một. Ta là tiểu nhất ngàn 358”

Ngày ngày không có Nhan Bồi Ng cũng không cần làm thêm giờ, thời gian giống như bị buộc ở trên một thân cây không thể tiếp tục vui đùa chạy hết tốc lực. Dư Nhược Nhược mỗi ngày tan sở liền tự mình lên mạng sưu tầm một số thực đơn, y dạng họa hồ lô (*dựa vào vật có sẵn mà vẽ ra hình) lấy ra luyện tập.

Trong phòng khách tiết mục giải trí vẫn như cũ hừng hực khí thế, người chủ trì cùng người xem khách quý cũng cười lẫn cười lộn, làm nóng không khí cả phòng. Dư Nhược Nhược có một muống lại một muống, cũng không có nhiều khẩu vị.

Điện thoại của Yên Tĩnh đúng lúc gọi tới: “Biết cậu vườn không nhà trống nội tâm tịch mịch, tớ tới đón cậu đi, dẫn cậu đến một địa phương giết thời gian.”

Cô cầu cũng không được, đổi quần áo sau lại nhận được điện thoại.

Cho là Yên Tĩnh gọi tới thúc giục người, há mồm liền nói: “Chờ lâu một phút sẽ chết à, cậu là chuẩn bị đem khổ sở gần đây bị thúc giục bản thảo nhất định gia tăng ở trên người mình đúng không?”

Bên kia tiếng cười khê vang lên, tiếp theo là giọng nói khác phái từ tính vang lên: “Được, cho dù là một phút, chờ bao nhiêu phút cũng không có vấn đề gì.”

Cái giọng nói này cô tự nhiên nhớ, siêu sao Thiên vương, mới vừa tắt tiết mục giải trí khách quý, Cốc Tĩnh Hà.

Chỉ là Dư Nhược Nhược đã không làm paparazzi thật lâu, mặt khác không phải là Thiên vương thực sự cùng cô không có một xu quan hệ: “Là anh a, gần đây rất bận hả? Tìm tôi có việc sao?”

Nói hấn bận cũng không phải là không có đạo lý, trên tiết mục hấn tiết lộ gần đây lưu diễn đại khái kín mít, lại viết ca khúc, còn có bị một đạo diễn được tám huy chương vàng chọn trúng, kế hoạch cuối tháng quay điện ảnh, cùng với chụp hình mấy quảng cáo

Còn có thể bớt chút thời gian thăm hỏi cô?

“Tốt nhất không phải lại khiến tôi trở thành loại người buôn chuyện hoặc là cải trang giả bộ lén lút vụng trộm a, tôi đã già, chịu không được giằng co.”

“Anh thật khéo đùa, tôi cũng chỉ là muốn mời cô ra ngoài náo nhiệt một chút mà thôi, như thế nào? Có chịu nể mặt hay không?”

Đã cùng người khác ước hẹn phản ứng đầu tiên chính là cự tuyệt, nhưng nghĩ lại, mấy ngày nữa chính là sinh nhật Yên Tĩnh, để cho cô ấy thét chói tai một chút khi thấy trai đẹp, vậy cũng không tồi.

“Mang theo người bạn tốt nhất của tôi có được hay không?” Dù sao cũng là nhân sĩ công chúng.

“Chỉ cần không phải ký giả, không phải chồng cô thì đều được.”

.

Dư Nhược Nhược rất là hưng phấn liền hẹn địa điểm, cộp cộp cộp không thể chờ đợi đã đi xuống lầu rồi, một bộ dáng thần thần bí bí hướng về phía Yên Tĩnh: “Yên Tĩnh a, đợi lát nữa chỉ mong cậu không cần cảm kích đối với mình lấy thân báo đáp a, phải biết, trùng hôn là phạm pháp.”

“Nói lời vô dụng làm gì a, lên xe!”

“Đợi chút a, mình còn hẹn người khác.” Dư Nhược Nhược một con mắt nghịch ngợm chớp chớp, cố làm ra vẻ huyền bí .

“Làm gì? Bày cái trò gì à?”

Nơi xa Cốc Tinh Hà lưu nhân mặc áo khoác ngoài có mũ trùm đầu, ở trong bóng đêm càng đi càng gần.

Dư Nhược Nhược nhìn Yên Tĩnh, với vẻ mặt “Như thế nào, vui mừng đi, lời mình nói không ngoa đi”.

Mà Yên Tĩnh, há miệng, lại nuốt xuống lời muốn nói, biểu cảm như nuốt vào cả quả trứng. Dĩ nhiên, bị Dư Nhược Nhược tự động phiên dịch là vui mừng chấn kinh đến á khẩu không trả lời được.

Sự thật là, tin tức truyền tới Yên Tĩnh đại khái chính là “Thế nhưng ở sau lưng Nhan Bồi Nguyệt hồng hạnh xuất tường, Dư Nhược Nhược cậu nhất định phải chết”.

Nhưng mà đối với trai đẹp, thái độ cô từ trước đến giờ căn bản ai đến cũng không cự tuyệt, cười híp mắt đưa tay ra: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi là Yên Tĩnh, khuê mật (đại khái là bạn cực thân) của Dư Nhược Nhược.”

Thời điểm Dư Nhược Nhược lên xe còn nhón chân lên, nhóc con, giả bộ nghiêm chỉnh cái gì, trong lòng nở hoa chứ gì?

Cuộc nói chuyện trên xe có chút trở nên quỷ dị .

“Chàng trai, trong giới của các anh Vương Tân cùng Hà Tuyết Kỳ thật sự ly hôn? Cô ta nghĩ cái gì a, hồng hạnh xuất tường cũng có thể chọn bầm cành cao a.”

Dư Nhược Nhược sử dụng ánh mắt trấn an Cốc Tinh Hà.

Người của làng giải trí sao có thể bị chút vấn đề nhỏ này gây khó khăn, hấn lập tức thay đổi đề tài: “Nếu là khuê mật, Yên Tĩnh mỹ nữ cũng là làm tài chính? Có chỗ nào đầu tư tốt một chút có thể cùng tham khảo hay không ?”

Cái này?

Kèm theo ánh mắt hồ nghi Yên Tĩnh ném qua, Dư Nhược Nhược vội vàng dừng lại đề tài: “Ôi, chúng ta rốt cuộc muốn đi làm cái gì?”

Yên Tĩnh lúc này mới cười đến thần bí: “Phong tỏa, phòng bị cấp một, kèn lệnh chiến tranh lập tức khai hỏa!”

Khách tùy chủ tiện, Cốc Tinh Hà theo bọn họ cùng nhau đến đây Yên Tĩnh mới bắt đầu dự định mục đích.

Vừa xuống xe Dư Nhược Nhược liền sợ hãi chắc lưỡi than: “Cậu lại không thể mua cổ phiếu, chẳng lẽ là trúng số độc đắc? Địa phương xa xỉ như vậy cậu cũng dám tới a.”

Yên Tĩnh vẻ mặt khinh bỉ: “Trước đóng cái miệng chảy nước dãi của cậu lại, đừng nói tở và cậu cùng lớn lên nha, bẽ mặt hay không?”

Cốc Tinh Hà lơ đãng kéo hai cô: “Đi thôi.”

Đây là một hội sở cấp sáu sao xuyên quốc gia, bên trong hạng mục thâu tóm phương diện sống phóng túng mọi người, có rượu, hội sở Internet, sân khấu ca nhạc sàn nhảy còn có phòng massage chân cùng với khách sạn dừng chân, phòng ăn, cửa hàng mua sắm.

Hơn nữa trình độ tiêu phí ở bên trong chỉ nhằm vào giai cấp tiểu tư sản dân tộc cùng với nhà tư bản, giống như cô và Nhan Bồi Nguyệt loại công dân này ái quốc yêu đảng cần kiệm tiết kiệm, hoàn toàn không có bước vào.

Dư Nhược Nhược nhớ, tên trước kia gọi là “Dưới tàng cây”, chẳng biết lúc nào tên đổi thành rồi. “Thụ tâm”

Ngược lại thật sự là càng đổi càng tục khí rồi.

Chỉ là bên trong không khí ngược lại cực tốt, cũng không có quá nhiều không khí ngột ngạt của phố phường ăn chơi. Đại đa số đều là thành phần tri thức tinh anh, thời gian như ngưng lại trong tiếng nhạc, trong không khí, nói chút buồn bán, hoặc là thuần túy buông lỏng một chút.

Quản lý phục vụ là một người đàn ông đẹp trai rất có phong độ, dẫn bọn họ lên ba phòng bao.

Thì ra là cũng không phải một nhóm người cuồng hoan, Dư Nhược Nhược mắt tinh, dẫn đầu nhìn thấy Ngũ Việt. Hắn ngồi ở chỗ tối, trên sofa nhưng tơ màu xanh dương đậm mặt mày thu lại trước sau như một là không kiềm chế được, cũng tự dưng nhuộm đậm một phần thương cảm.

Thấy cửa được mở ra, liền nâng đầu lên.

Bọn họ đoàn người này toàn những người cao lớn, Dư Nhược Nhược suy nghĩ một chút, Nhan Bồi Nguyệt 1m86, Nhan Bồi Phong và Nhan Bồi Vân cũng là từ 1m8 trở lên, Ngũ Việt theo chân bọn họ đứng chung một chỗ, đoán chừng cũng cao ngang bằng.

Dư Nhược Nhược thấp bé ở trong lòng âm u oán thăm: nhất định là khi còn bé ba người đều ăn nhiều melamine, chỉ dài vóc dáng trí tuệ không phát triển.

Thời điểm nhìn thấy Cốc Tinh Hà, Ngũ Việt không có nửa điểm tâm tình kinh ngạc, nhàn nhạt nắm tay, cùng nhau hàn huyên. Cảnh trí này, Dư Nhược Nhược hoảng hốt cảm thấy hai người giống như là bạn bè quen biết nhiều năm gặp lại.

“Hai người quen biết trước?”

“Biết.” “Không biết.” Hai người trả lời dứt khoát mà trái ngược.

Dư Nhược Nhược cùng Yên Tĩnh con người nghi hoặc.

Lẽ ra trả lời “biết” phải là Ngũ Việt, bởi vì bây giờ tần xuất Cốc Tinh Hà xuất hiện trước ống kính, trên căn bản cùng trên dưới cả nước cũng lẫn lộn quen mặt rồi. Sự thật lại hoàn toàn khác biệt.

“Làm sao anh biết Ngũ đại ca?” Dư Nhược Nhược xoay người hỏi Cốc Tinh Hà.

Hắn thần bí khó lường cười cười, vuốt vuốt tóc của cô, không lên tiếng bỏ qua chuyện đó.

Ngũ Việt đánh giá hai người một hồi lâu, bờ môi nâng lên ý cười xấu xa, Nhan Bồi Nguyệt a Nhan Bồi Nguyệt, lúc này, anh cũng phải cẩn thận sao.

“Trận chiến này. ?” Dư Nhược Nhược thấy thiết bị ở giữa phòng, có chút ghen ghét nhìn trần trối.

“Chính là cậu thấy như vậy, chúng ta đến để làm một cuộc đấu tranh liều chết Nam Bắc!” Yên Tĩnh trong mắt tất cả đều là những chấm lửa nhỏ, xông thẳng hướng Ngũ Việt.

36. Chương 35

Chương 35

Buổi tối khuya như thế này đem một nhóm người tề tựu chính là vì dựng lên một bàn mạt chược?!

Yên Tĩnh nghiêng đầu hỏi Cốc Tinh Hà: “Anh chơi mạt chược ở đâu?”

Cốc Tinh Hà đoán chừng cũng bị tình huống bất thành linh kinh động giật mình, nhưng suy cho cùng là trải qua tình huống này, ngay sau đó nhẹ giọng cười cười: “Mạt chược phương Bắc, mạt chược Quảng Đông, mạt chược Đài Loan đều có một chút.”

Dư Nhược Nhược chen miệng: “Ồi, Cốc Tinh Hà, bài hát của anh anh quảng cáo có phải hay không đều là tìm thể thân, thật ra thì anh trốn ở góc một bên chơi quốc tuý (tinh hoa của đất nước) đi?!”

Cốc Tinh Hà trốn ở bên lỗ tai cô, giờ ngón trở lên: “Xuyt, đừng để cho ký giả biết chân tướng chứ.”

Dư Nhược Nhược vẫn như cũ không có ý thức được tư thế ái muội này, xì một tiếng bật cười.

Ngũ Việt cùng Yên Tĩnh liếc nhìn nhau, trong lòng bắt đầu đủ loại nóng nảy thay Nhan Bồi Nguyệt.

Cuối cùng hai đấu hai, một cuộc nam cùng nữ đấu tranh, một cuộc so tài mạt chược phương Nam cùng phương Bắc rốt cuộc từ từ kéo ra màn che.

Trên bàn trừ bỏ âm thanh véo von thường xuyên đánh mạt chược, thỉnh thoảng còn có Ngũ Việt xếp không được điệu bất mãn: “Cốc Tinh Hà, đừng tưởng rằng bộ dáng bị thịt của anh là phong độ thần tượng tôi liền không dám động thủ?! Anh đây cố ý đi nước gì a, đây mới thực là chiến trường, không phải địch chết chính là ta chết đấy!”

Cốc Tinh Hà không chút cử động, tiếp tục thả Bắc, Dư Nhược Nhược cười đến mặt mày cũng giãn ra, đẩy ngã Trường Thành trước mặt: “Đại Tứ Hí!”

Ngũ Việt cắn răng nghiêng lợi.

Yên Tĩnh thờ ơ lạnh nhạt nói: “Không có thực lực cũng không cần oán trời trách đất!”

Cuối cùng bởi vì Cốc Tinh Hà bất động thanh sắc, Dư Nhược Nhược hồ bài hồ tới tay mềm. Cuối cùng thắng bại không nói liền biết.

Ngũ Việt vẫn la hét không công bằng không công bằng, cuối cùng vẫn là móc tiền túi, một nhóm người ăn bữa khuya.

Thời điểm trên đường về nhà Cốc Tinh Hà kiên trì muốn đưa Dư Nhược Nhược về nhà, Yên Tĩnh uyển chuyển giúp đỡ cự tuyệt: “Đã trễ thế này, ngôi sao lớn nên trở về đi nghỉ ngơi rồi, nếu không ngày mai trên mặt có quầng thâm sẽ ảnh hưởng độ đẹp trai.”

Đúng lúc điện thoại của người đại diện gọi tới, anh đành từ bỏ.

Thời điểm Dư Nhược Nhược ăn khuya có uống mấy ly rượu, hiện tại có chút ngã trái ngã phải, vừa đến trong xe liền đã ngủ.

Người ngồi ở ghế trước phản ứng: “Tiếp tục như vậy không được a..., Nhan thượng tá cả ngày ở bên ngoài, dáng dấp Cốc Tinh Hà hấp dẫn người như vậy, không chừng tiểu ngốc tử này ngày nào đó liền bị người khác dụ dỗ im lặng ăn sạch sành sanh.”

Ngũ Việt cũng phụ họa: “Cốc Tinh Hà này cũng không phải là có thể dễ dàng bỏ qua cạnh tranh a, chẳng lẽ không biết Dư Nhược Nhược đã là vợ người rồi sao?”

Yên Tĩnh xem thường: “Người khác trước kia cũng không biết a, còn dám đùa giỡn ấy.”

. Nhắc tới cái này Ngũ Việt đã cảm thấy cả người đều đau.

“Ngay cả Dư Nhược Nhược bộ dạng ngu ngốc này, chết đến nơi còn không ôm đầu cầu xin tha thứ. Không cùng người khác làm thông tính khí trẻ con đoán chừng mất vợ anh ta cũng không biết.”

.

“Nhan đoàn trưởng, anh có điện thoại.” Có lính truyền tin báo lại.

Nhan Bồi Nguyệt ban đầu là có chút nghi ngờ, nhưng vừa nghĩ đến khả năng, nhất thời có chút mở cờ trong bụng. Lần trước từ biệt, đây đã có nửa tháng không thấy vợ rồi, anh nghĩ đến ngựa tam ngựa phổ a, buổi tối khuya cần phải làm hơn mấy trăm hít đất mới có thể ngủ, trong mộng khắp nơi khắp nơi đều là bóng dáng của cô.

Nhưng đầu kia điện thoại xuất hiện lại một thanh âm tục tằng anh lập tức liền nói giọng khó chịu: “Gọi điện thoại làm gì? Không biết anh rất bận bịu?!”

Ngũ Việt sâu kín tràn đầy phần uất như Lã Động Tân bị chó cắn: “Anh nha cho rằng em rảnh rỗi nhàn chán ư, em cũng chỉ là nhìn tình cảm tốt đẹp trước kia hai ta từ nhỏ cùng nhau móc trứng chim đâm bánh xe cho anh một câu nhắc nhở đề phòng một chút.”

Nhan Bồi Nguyệt cũng có loại cảm giác “Đối phương không phải Dư Nhược Nhược tất cả lời nói cũng trở nên nhạt nhẽo vô vị”: “Có rắc mau thả!”

“Vợ của anh”

Nhan Bồi Nguyệt lúc này mới nghiêm nghị, lâu như vậy không có liên lạc, không phải tiểu tử kia lại gặp phải cục diện rồi rắc đi, anh không có bên cạnh, nên ai giúp cô dọn dẹp a: “Nhược Nhược thế nào?”

“Vợ của mình mình giám sát chặt chẽ một chút, để cho người khác thừa cơ ngấp nghé, đến lúc đó mất vợ cũng đừng trách em đây không nhắc nhở một chút a.” Ngũ Việt từ từ cúp điện thoại.

Nhan Bồi Nguyệt alo vài tiếng không có người trả lời sau đó giận đến muốn ném điện thoại.

Này sao được, lúc này mới nửa tháng đã có người phát hiện Hồng Hạnh nhà mình bị người ngoài tường coi trọng, còn chưa đến hai tháng rưỡi đâu, thời gian dài đằng đẳng, chẳng phải là thật có khả năng bị người đào đi?

Nghĩ như vậy, Nhan thượng tá ăn cơm không có tí sức lực nào rồi, thờ ơ huấn luyện, bước chân cũng không có khí thế như bình thường. Toàn bộ mọi người trong đội cũng cảm nhận được đoàn trưởng sương đánh cà ỉu xìu quá xá áp suất thấp rồi.

Chuyện như vậy lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai truyền tới trong lỗ tai Tiểu Thần Tinh, hần phải tàn thuốc ở trên động lại thành tro, cười đến có chút miệt thị: “Còn tưởng rằng thừa kế phong độ của một đại tướng của cha hần, nhưng không nghĩ tình trường trai gái chỉ là tiểu mao đầu anh hùng khí đoản. Muốn đối phó với hần như bước trên băng mỏng, chẳng lẽ là đề cao chí khí người khác rồi hả ?”

Khí thế Nhan Bồi Nguyệt phần lớn thời gian đều ở đây trầm tư, trầm tư suy nghĩ, tìm ra kế sách đối phó với địch.

Muốn anh ở trên chiến trường súng vác vai đạn lên nòng, cùng kẻ địch người chết ta sống anh hoàn toàn sẽ không do dự.

Thế nhưng cuộc chiến bảo vệ hôn nhân tình yêu, anh lại băn khoăn nặng nề.

Mấu chốt là Dư Nhược Nhược, về phần anh, đã không đơn giản chỉ là từ vợ như vậy.

Chỉ là cõi đời này, chuyện có thể làm khó Nhan Bồi Nguyệt anh ngược lại thật sự là không còn bao nhiêu rồi.

Tất cả mọi người đều xem ở trong mắt, Nhan Bồi Nguyệt bị gọi đến phòng làm việc của sư trưởng bị giáo dục ba giờ lâu, ra ngoài đã thay hình đổi dạng một lần nữa làm người rồi.

Vì vậy, đoàn trưởng mạnh mẽ vang dội này của bọn họ, lại trở về rồi.

Chỉ là, càng bận rộn hơn so với trước kia.

.

Dư Nhược Nhược công việc tương đối thanh nhàn, thời điểm chủ nhật hẹn Yên Tinh xem phim uống chút rượu, ngày ngày giống như là thuốc bắc bị pha loãng nên cực kỳ nhạt nhẽo, cay đắng thủy chung không mất.

“Yên Tĩnh, mình rất nhớ anh ấy, làm thế nào? Mình tối qua nằm mơ, anh ấy vì cứu người, ngực trái trúng một phát đạn, mình gọi thế nào khóc thế nào đều không đồng ý với mình.”

Yên Tĩnh thổn thức không dứt: “Ly biệt không phải bệnh, đau muốn mạng người a. Nhược Nhược, cậu phải biết, số mạng làm quân tẩu. Họ liền như tiền phương vững chắc ủng hộ chiến sĩ xuất chinh, là một đảm bảo được tịch mịch, nhin được cô độc, là người kiên cường bất khuất.”

Ngón tay Dư Nhược Nhược một mực cào cào cái bàn trong quán cà phê, móng tay có chút đau nhức, thẳng lan tràn đến đáy lòng: “Mình đều biết, những thứ này mình đều chịu đựng được, nhưng mình sợ, mình sợ mình giống như mẹ mình vậy.”

Nhất thời im lặng không tiếng động, một hồi lâu, Yên Tĩnh mới nói: “Sẽ không, Dư Nhược Nhược, cậu phải học được tin tưởng.”

Rất cuộc Yên Tĩnh không có nói về Cốc Tinh Hà hay là bất luận đề tài nào, cô cùng Dư Nhược Nhược làm tri kỷ chừng hai mươi năm, so với ai khác đều phải hiểu rõ, Dư Nhược Nhược chính là một kẻ ngu, chỉ cần cô ấy đã nhận định, cũng sẽ không quay đầu lại, thậm chí, cố chấp, ngay cả đường quanh co cũng sẽ không đi. Lại nơi nào sẽ bị ngoại lực quấy nhiễu?

Tình cảm của Dư Nhược Nhược giống như là một đường cao tốc, một đường lên trước.

.

Thời điểm Lễ Giáng Sinh sắp đến, toàn dân ở đây đều vui mừng chuẩn bị kỳ nghỉ lễ, chỉ có Dư Nhược Nhược gặp phải một chuyện cực kỳ khó giải quyết.

Đó chính là Cốc Tinh Hà ngồi đối diện.

“Anh biết rõ ràng, tôi đã lập gia đình.” Dư Nhược Nhược giơ nhẫn cưới trên ngón vô danh lên, thật ra thì đó cũng không phải là chiếc nhẫn kim cương chói mắt lúc kết hôn. Chỉ là sau đó Nhan Bồi Nguyệt cùng cô tỉ mỉ chọn lựa, kim cương mặc dù cũng không lớn như viên chính thức kia, tình ý bên trong, cũng là vô số Carat.

Cốc Tinh Hà một bộ dáng tôi hoàn toàn không để ý: “Không sao, tôi có thể đợi, tôi sẽ không buộc em ly hôn, nhưng mà tôi sẽ dùng thành tâm của tôi cảm hóa em.”

Kèm theo lời ngon tiếng ngọt thâm tình khẩn thiết này còn có ánh mắt thâm thúy mê đảo chúng sinh.

Dư Nhược Nhược dở khóc dở cười: “Cốc Tinh Hà, tôi lại không có nói qua cho anh, đã có một thời gian, anh là kim chỉ nam của tôi, cho tôi dũng khí. Nhưng là, anh nên biết, chỉ có như thế. Hai chúng ta, chỉ là đài sấm chi khế.” (mình không hiểu câu này nên để nguyên)

“Tôi hiểu rõ a, nhưng tôi thích em, ai cũng không thể ngăn cản tôi thích em a.” Cốc Tinh Hà vẻ mặt cố chấp.

“Các anh vốn là ích kỷ như vậy, đem thích xem như chuyện của mình. Vậy anh đến tận cùng yêu thích tôi cái gì?”

“.” Cốc Tinh Hà suy nghĩ một chút, “Tôi cũng vậy nói không rõ ràng, tôi chính là thích em. Mỗi lần sự xuất hiện của em cũng làm cho tôi vui mừng, tôi vừa nhìn thấy em đã cảm thấy cái thế giới này cũng không phải chỉ có những thứ xấu xa kia trong vòng sương mù lẩn khuất. Còn có một mặt đơn giản sáng rõ như thế.”

Nói xong nhưng là nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Dư Nhược Nhược qua loa loại bỏ một chút lời của hắn, nhin nửa ngày rốt cuộc không có tổn thương lòng của hắn, nếu là hiện tại nói cho hắn biết, ban đầu đến gần chỉ là yêu cầu nghề nghiệp paparazzi của bản thân, đoán chừng lại thật sự làm cho tên tiểu tử này tuyệt vọng.

Hành động đã thương người như vậy, cô không làm được.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người không làm được.

Thời điểm lễ Giáng Sinh Dư Nhược Nhược bị cảm, chính đồn hai ngày nghỉ nghỉ, trốn ở trong nhà bọc chăn xem văn nghệ điện ảnh, vừa khóc bù lu bù loa vừa nắm lỗ mũi uống cạn thuốc cảm pha nước khóc đến chỗ sâu thần kinh.

Đúng như lời Yên Tĩnh, nếu làm một quân tẩu, như vậy học được kiên cường học được chịu đựng cô độc chính là lớp phải học rồi.

Cô trước kia là thích ở chung với động vật, thời điểm đọc sách luôn là kết bè kết đội lên đường, ăn cơm, uống nước, tự học, đi dạo phố. Thế nhưng một số tính tình, thời điểm khi cô gả cho Nhan Bồi Nguyệt, liền chậm rãi thay đổi.

Hiện tại, học được một mình nấu cơm, một mình xử lý việc nhà, một mình sau khi ăn xong đi tản bộ. . . .

Đội thân thể cô khôi phục đi làm ngày đầu tiên, đã bị đồng nghiệp trong tòa soạn báo dùng ánh mắt khác thường cắt một lớp da, cô chà xát cánh tay nổi đầy da gà, mới vừa ở khoang làm việc (cubical) ngồi vào chỗ của mình, sát vách – chuyện tốt người liền bu lại: “Tiểu Dư a, cô thật sự là bạn gái của siêu sao Cốc Tinh Hà a, album của hần tháng sau phát hành, có thể giúp tôi tìm hần ký tên không?”

Cô không hiểu ra sao.

Một người khác lại bu lại: “Chị Nhược Nhược, không nghĩ tới chị che giấu rất tốt nha, vẫn cho rằng chị chính là độc thân đi, thì ra là có một bạn trai chất lượng tốt ở bên cạnh a. . . .”

Cô thông thả ung dung móc ra cái hộp trong túi, cẩn thận từng li từng tí mang chiếc nhẫn, nâng lên tầm mắt, ngẩng đầu lên: “Đây là nhẫn kết hôn của tôi, chồng không phải Cốc Tinh Hà.”

37. Chương 36

Chương 36

Lời của cô dù nói năng có khí phách thế nào, tốc độ truyền bá cũng sẽ không theo kịp lực lượng truyền thông.

Khắp thành giải trí trên trang đầu báo chí đã ùn ùn kéo đến đều là điều này là tin tình cảm quan hệ bất chính rồi. Cốc Tinh Hà liên tục chiến đấu ở các chiến trường giới điện ảnh và truyền hình là tiêu điểm gần đây truyền thông chú ý, hần trời sanh có một giọng nói tốt, còn là một nghệ sĩ toàn năng, mọi tác phẩm đều không thua người. Trước vẫn lẫn lộn giữa ca hát cùng quảng cáo, bây giờ đang ở tình thế thật tốt Giới Điện Ảnh và Truyền Hình chặn ngang một cái không thể nghi ngờ gọi nhiều người chú ý hơn, cũng đưa tới không ít chất vấn, hần giống trống khua chiêng tiến quân như vậy, có thể hay không không cách nào chăm sóc album mới sắp phát hành?

Ở nơi này đầu gió đỉnh sóng, một xì căng đan như vậy, càng thêm đem hình tượng Cốc Tinh Hà đẩy theo hai hướng cực đoan. Nói một cách khác, xì căng đan này như kiếm 2 lưỡi, hoặc là đưa hần đến rực rỡ cực hạn, hoặc là, đem hần hủy trong chốc lát.

Dư Nhược Nhược lật chuyển ảnh chụp ở vị trí trang đầu của các tờ báo lớn này, nghi ngờ trong lòng dần dần càng thêm chồng lên, nghi ngờ càng ngày càng sâu. Đầu tiên là hình lần đó hai người đi vùng nông nghiệp ngoại ô nướng hết khoai lang sau đó trở về, bối cảnh đột nhiên chính là chung cư của Dư Nhược Nhược.

Chỉ là không biết vì sao a, mỗi tấm hình đều có một điểm giống nhau. Đó chính là, hình ảnh nữ chính trong xì căng đan cũng không rõ ràng, không có một tấm ảnh nào chụp chính diện. Dư Nhược Nhược vốc người cùng phần lớn phụ nữ không sai biệt lắm, hơi nghiêng mảnh mai, nhưng cũng không gầy. Cũng không phải là cao, nhưng ở phương Nam con gái như vậy cũng sẽ không quá mất mặt .

Tóm lại, nhìn ở góc độ nào, đều là cô gái rất phổ thông rất tầm thường.

Chỉ có người quen biết mới nhận được, người trong hình này chính là cô.

Dư Nhược Nhược nhìn tin tức nói bừa loạn tạo càng xem càng cảm thấy không đáng tin cậy, những ký giả như ngựa thần lướt gió tung mây biên tập ý tưởng, biên ra chuyện xưa càng thêm muôn hình muôn vẻ, có phim thần tượng, có kịch khổ vì tình, thậm chí còn có, nói là đô thị ngược luyến, mà cô, chết tử tế không xong, là phụ nữ đã lập gia đình, Cốc Tinh Hà chính là tiểu tam nhúng tay vào Vân Vân.

Cô càng xem càng nhức đầu, bắt đầu nghiêm trọng hoài nghi, bản thân mình một đoạn thời gian rất dài trước kia, chẳng lẽ chính là sắm vai nhân vật thất đức như vậy?

Bên kia Cốc Tinh Hà điện thoại di động gọi đến, giọng nói có chút lo lắng: “Nhược Nhược, em đừng sợ, nhớ hôm nay đừng về nhà, đi chỗ bạn bè hoặc là đi khách sạn ở một buổi chiều. Những ký giả kia hiện tại khẳng định đang ở gần nhà em ngày tiếp nối đêm canh chừng, em đừng sợ.”

Cô cười cười: “Tôi có cái gì phải sợ?”

“Thật xin lỗi, Nhược Nhược, tôi không nghĩ tới bọn họ thần thông quảng đại như vậy, tôi vẫn cho là bỏ rơi bọn họ.”

“Mặc kệ tôi, anh trong đoạn thời gian này cực kỳ nhạy cảm, chịu không được quá nhiều mưa bão, an tâm chuẩn bị album mới đi.”

Kết quả dĩ nhiên lại là một paparazzi cũ an ủi ngôi sao lớn đang bị paparazzi phiền nhiễu.

Dư Nhược Nhược cúp điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn trời trần nhà cười, thật là tạo hóa trêu người.

.

Bên kia Cốc Tinh Hà nắm một xấp hình đầu ngón tay cơ hồ đang run rẩy, hình trên báo chí, mỗi một bức, phim ảnh đều ở trong tay hắn. Trong giọng nói của hắn rõ ràng có chút dao động: “Đi điều tra một chút, những tấm hình này qua tay người nào.”

Hắn ở làng giải trí đã được nhiều năm rồi, không khỏi thấm vào một chút năng lực tâm tư tính toán. Cũng biết rõ sức mạnh dư luận, mục đích giật dây cổ ý theo dõi không phải là ở giờ phút này sáng tỏ khắp thiên hạ, mà là ngày sau trở thành bằng chứng mà thôi.

Mà tình huống bây giờ, hình như là bị ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau?

Điện thoại của Yên Tĩnh không gọi được, buổi tối cô chỉ có trở về phòng cưới cùng Nhan Bồi Nguyệt rồi. Nơi này định kỳ có người làm vệ sinh, cho nên sáng sủa sạch sẽ, chỉ là, không hề có hơi người.

Trời âm u, đang mưa bay lè tề, gió lạnh thổi thổi, lùa vào trong cổ, cũng là một trận run run.

Cô kéo rèm cửa sổ xong, nằm trên ghế sa lon xem tivi. Máy vi tính để bàn (desktop) mở ra, bức ảnh khóa màn hình, đó là Nhan Bồi Nguyệt nghiêng người trong ánh nắng tươi sáng, cơ thể anh trắng tấp, bờ vai gọn gàng, gò má hiu quạnh mà kiên nghị, đều là vũ khí đủ mị hoặc chúng sinh.

Lần đó tuần san làm được, lợi dụng hình tượng anh tuổi trẻ tài cao, nhanh chóng thịnh hành trào lưu mặc đồng phục cùng ngành với quân tẩu giới rồi (câu này mình không hiểu lắm, nên chém vậy). Dư Nhược Nhược mỗi lần vừa lên diễn đàn cùng loại, sẽ thấy tiêu đề cực lớn.

“Kiểm duyệt hình ảnh độ nét cao Thượng tá đẹp trai xuất hiện trong quân diễn lần này.”

“Ngôi sao quân giới tái xuất hiện, Thượng tá anh tuấn cao lớn”

.

Kiểm duyệt hình ảnh độ nét cao cái em gái người a, tái xuất hiện em gái người a!

Máu chốt là phía dưới theo sát càng thêm nối liền không dứt, nước miếng của các loại sắc nữ đầy đủ từ bảy mươi sáu mươi tuổi cho tới trẻ con cơ hồ muốn đem Dư Nhược Nhược chìm xuống.

Cô rốt cuộc biết hậu quả của tiện tay, rốt cuộc biết tự mình gây nghiệt là có ý gì rồi, rốt cuộc hiểu rõ cảm giác khiêng đá đập chân mình là cái gì.

Cảm giác chồng mình bị toàn thể giống cái mơ ước, thật đúng là làm cho người ta thậm chí đi ngủ đều không ngủ được.

Thời điểm lơ mơ tỉnh lại đã là mười giờ sáng ngày hôm sau rồi, bởi vì là Chủ nhật, cho nên ngủ đến có chút không tự biết. Cô mở điện thoại di động, đã tích lũy không ít điện thoại chưa tiếp, trong đó có Cốc Tinh Hà lo lắng nhất, quá mức nhất rồi.

Nhưng Dư Nhược Nhược gặp phải thổ lộ không quá bao lâu, hiện tại lại gây nên kinh động như vậy. Cô suy nghĩ một chút, không có trả lời điện thoại, làm nhân vật công chúng khó khăn, làm bạn bè với nhân vật công chúng cũng khó a.

Chọn điện thoại của Yên Tĩnh gọi tới: “Sao vậy?”

“Cậu còn hỏi mình, cậu xông xáo chuẩn bị những tai họa này để làm gì chứ? Thật may là Nhan Bồi Nguyệt bây giờ đang ở huấn luyện, để cho anh ta thấy những trang đầu này, cậu nhất định sẽ chết.”

Những thứ này Dư Nhược Nhược đều có nghĩ tới, thậm chí còn giữ lại tờ báo có liên quan, chuẩn bị chờ người sau khi trở về tự chui đầu vào lưới thắt thẩn được khoan hồng. Có đủ can đảm như vậy chủ yếu là cô tự nhận là đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, những thứ xì căng đan này mặc dù chưa tính là bịa đặt hoàn toàn cũng là đưa tin không xác thực rồi, cô cũng không có cái gì phải sợ hãi.

“Vậy thì thế nào? Dù sao mình chính là chính trực không sợ gian tà, Nhan Bồi Nguyệt cũng không phải là người không nói lý.”

“Dư Nhược Nhược, mình không biết là nên nói cậu quá ngây thơ hay là quá ngu dốt? Cậu cho rằng đàn ông có độ lượng? Không có đàn ông nào nhìn thấy vợ của mình cùng người đàn ông khác cùng nhau lên trang đầu còn có thể mặt không đổi sắc!”

“Lên trang đầu cũng không phải là lên giường, người nào không biết ký giả đều có bản lãnh hồ miệng một sư ư à? Người nào tin người đó ngu?!” Dư Nhược Nhược xem thường.

“Nếu nghĩ như vậy cậu sai mười phần rồi, đàn ông ở trên vấn đề này, để tâm chính là so với Tú Hoa Châm cũng kỹ hơn. Mình nói đến thế thôi rồi, cậu chờ trở lại bị thu thập đi.”

Dư Nhược Nhược trong lòng mao mao, chẳng lẽ chuyện như vậy thật sự không có không nghiêm trọng như cô nghĩ vậy?

“Đúng rồi, mình ném cho cậu địa chỉ, cậu đi nghe đoạn ghi âm này một chút, là về bạn trai xì căng đan của cậu.”

Dư Nhược Nhược mở ra máy vi tính, đó là đoạn ghi âm truyền đi lúc rạng sáng hôm nay, ở trang đầu web forum của Cốc Tinh Hà. Mới chỉ là mười giờ, đã bị nghe vài chục vạn lần, còn bị tải xuống mười mấy vạn lần.

Cô không biết thế nào, cảm giác đột nhiên có chút không hay.

Ghi âm không hề dài, chỉ có sáu phút hai mươi tám giây.

Nhưng nghe đoạn ghi âm ngắn ngủn này, cô cảm thấy giống như là qua sáu ngày, sáu tháng, sáu năm lâu như vậy.

“Tôi cùng Vu Nhậm Tinh, cũng chính là Add là ở dạ hội trao giải thưởng ba năm trước đây mới nhận thức, một năm kia tôi được tuyển vì Hồng Kông chịu hoan nghênh người mới, mà cô ấy, vẫn chỉ là một trợ lý sắp xếp nhỏ, đồng thời chuẩn bị ấy tiểu minh tinh không có việc gì làm. Khi đó cô ấy mặc T-shirt cao bồi, trên lưng rất nhiều túi xách lớn nhỏ, còn giơ lên một túi nước tinh khiết, ở phía sau đài lão đảo.”

.

“Chúng ta thành bạn tốt, len lén đi ra ngoài ăn đồ nướng uống bia, cùng đi khu vui chơi chúc mừng sinh nhật cho cô ấy. Tôi vẫn cho là, cô ấy ít nhất đối với tôi không chán ghét đi. Ngày đó thời điểm tôi gạt người đại diện chuẩn bị một bó hoa đi thổ lộ thấy cô ấy lên xe một người, từ sau đó cô ấy liền thay đổi rồi, từ hoa hướng dương biến thành hoa hồng, biến thành người tôi không biết.”

.

“Hôn lễ của cô ấy ngày đó tôi bảo người đại diện tặng một hồng bao, khi đó trong lòng tôi đều là hoang vu, hai chúng tôi, đã từng cùng nhau kề vai sát cánh song song ở ngắ những vì sao ở trên bầu trời, nhưng là bây giờ như là người lạ, gặp cũng phải làm bộ mỉm cười, hàn huyên với nhau. Thực sự thành người xa lạ quen thuộc nhất rồi.”

.

Trong lòng Dư Nhược Nhược, cuộc sống giống như là trong trời giá lạnh đất đóng băng, miệng mở rộng bị đổ tràn đầy một hộp gió lạnh, lại lạnh đến đáy lòng.

Ghi âm bị cố ý cắt nối biên tập, cho nên giọng nói của cô đã bị xóa sạch, còn dư lại chỉ có giọng nói của Cốc Tinh Hà mang một chút thê lương mang một chút vô lực.

Dư Nhược Nhược luống cuống tay chân đi lục điện thoại di động của mình, bên trong tài liệu bản ghi âm gốc rõ ràng vẫn còn ở đây.

Cô nghe nhiều lần, xác định nguồn gốc chính là đoạn ghi âm này rồi.

Thế nhưng điện thoại di động, đến tốt cùng là lúc nào thì bị người khác động tay động chân, cô cũng không hiểu ra sao.

Cô thể mới biết nguyên nhân Cốc Tinh Hà liên tục gọi tới như vậy, cô gọi trở lại, đã gọi không thông rồi.

Nhưng cô biết, đoạn ghi âm này, đã ở trong lúc vô hình giúp cô thoát khỏi khốn cảnh ngày hôm qua, lại đồng thời lại đem hai người hết sức quan trọng, đẩy về phía vực sâu không biết.

38. Chương 37

Chương 37

Dư Nhược Nhược ôm chần vất hết óc trầm tư suy nghĩ nhân vật khả nghi có thể tiếp xúc được điện thoại di động của cô, Yên Tinh xem qua, bất quá là chuyện từ lâu rồi, Nhan Bắc Bắc chơi trò chơi, đoán chừng cũng sẽ không chú ý tới những thứ này, coi như chú ý tới, lấy tính tình cô ấy, ở tại chỗ liền la to lên.

Khi đó vẫn còn đi làm ở Nam Phương Phong Bạo, có phải hay không là người trong tòa soạn báo?

Chỉ là vậy tại sao đoạn ghi âm này xuất hiện ở trên Web forum mà không phải ở trên Website chính thức của Nam Phương Phong Bạo nhỉ? Hoặc là chỉnh sửa lại làm tiêu điểm lần nữa vén lên một cuộc sống gió lớn hơn.

Trùng trùng điệp điệp ngờ giống như mây đen một dạng, Dư Nhược Nhược trong đầu càng để ý càng loạn hỗn loạn.

.

Thời điểm toàn dân vì những thứ xì căng đan này huyên não oanh oanh liệt liệt, ở quân khu căn cứ diễn tập kèn cũng đã thổi lên. Dư Nhược Nhược hấp tấp đi theo đội trưởng mang theo máy chụp hình đi thực địa (hiện trường).

Rất cuộc có bộ phận diễn tập súng vác va đạn lên nòng, quản lý hết sức nghiêm cẩn, cho dù là ký giả, cũng chỉ là ở ngoài phạm vị hoặc là ngồi lên máy bay trực thăng chuyên dụng quay chụp ở khoảng cách xa.

Sân diễn tập là bầu trời Hoàng Sa bụi đất tung bay, lính nhảy dù lục chiến liều chết đấu, đánh giáp lá cà nguy hiểm hệ số lớn, chính là dùng đạn pháo hoa, hai bên chém giết cực kỳ liều mạng.

Vốn là chỉ cho phép cô ở bên ngoài quay chụp, nhưng không chịu được cô đeo bám dai dẳng, Hạ Thành Đào lại chường mắt hiệu suất cô làm việc, liền sáng khoái đem cô ném cho người hiền lành Trương Vũ.

Cho dù biết những thứ đạn dược này cũng không uy lực bằng đạn thật, tay cầm máy chụp hình vẫn là hơi run rẩy, trái tim nhỏ có chút gánh không được rồi. Hạ Thành Đào theo chân bọn họ cũng không phải đi chung với nhau, ở trên một chiếc máy bay trực thăng khác. Trương Vũ tính khí tương đối ôn hòa, nhận lấy máy chụp hình trong tay cô, để cho cô ở bên cạnh trợ thủ học tập kinh nghiệm. Cô vừa vô cùng cảm kích, vừa vì mình kiêu căng. Nay thật sự không oán cô được, tình hình như vậy vẫn là đời này lần đầu mở mang kiến thức, mặc dù là xuất thân thế gia quân nhân (gia đình nhiều đời làm quân nhân), nhưng là thái bình thịnh thế, từ đâu có nhiều kích thích như vậy?

Dư Nhược Nhược đối với lý luận quân sự biết rất ít, ngay cả diễn tập lần này xác định vị trí lam Hồng Quân đều không hiểu rõ, càng thêm không rõ ràng lắm giờ phút này tình hình chiến đấu như thế nào, chỉ là ở một bên không ngừng hít vào, vì những binh sĩ bị đánh trúng nặn một phen mồ hôi lạnh.

Thời điểm chân chính súng vác vai đạn lên nòng lại chính là đối với bia ngắm, chiến trường cũng thật có điểm phong hỏa chư hầu (khói lửa giữa các chư hầu), tứ bề báo hiệu cảm giác bất ổn. Vũ khí tiên tiến luân phiên ra trận, khí thế to lớn.

Diệt địch máu chốt tinh chuẩn trúng mục tiêu, xe tăng thọc sâu đánh bất ngờ, bộ binh Rocket mãnh liệt đả kích.

Dư Nhược Nhược giống như là đang nhìn mảng lớn quân sự Hollywood, tấp đầu lưỡi, thốn thức không dứt.

Về việc đưa tin kỳ diễn tập, chủ bút cũng không có quá nhiều yêu cầu, hai người chụp đủ hình ảnh những pha khí thế lớn liền dùng máy bay trực thăng trở về đại bản doanh đi theo phỏng vấn.

Dư Nhược Nhược mới vừa xuống máy bay liền thấy từ trước mặt đẩy đi qua xe băng ca, người nằm phía trên vai phải đã bị máu tươi nhuộm đỏ, cái mền băng ca một bên màu trắng cũng ở đây chậm rãi bị máu tươi thấm vào. Dư Nhược Nhược còn chưa kịp thấy rõ diện mạo anh ta liền bị y tá đẩy đi qua rồi.

Lòng của cô, lập tức bị nhéo đứng lên treo lên cao rồi, trong dạ dày bắt đầu có triệu chứng không khỏe, hình như cảm ứng được tâm thần cùng trạng thái căng cứng, bắt đầu lặn lội.

Vội vã từ biệt Trương Vũ, liền chịu đựng khó chịu đi theo xe băng ca vọt tới phòng cứu thương quân khu.

Bên ngoài phòng cấp cứu vì rất nhiều binh sĩ ở ngoài, cô lôi kéo một người liền bắt đầu hỏi: “Mới vừa đưa vào chính là ai?”

Người binh lính kia thấy trên cổ cô đeo chứng nhận phóng viên, cho là chỉ là ký giả kích động đến sắc mặt trắng bệch, ngẩng cổ đáp: “Không biết.”

Đổi một người, đáp án lấy được vẫn như cũ như thế.

Dư Nhược Nhược kiểm lại tâm trạng nóng nảy sắp muốn nổi điên, lại hỏi: “Vậy thương thế anh ta như thế nào?”

Những binh lính kia chỉ có thể đứng sự thật lắc đầu, tỏ vẻ cũng không hiểu rõ tình hình.

Đây càng làm trong lòng cô hoang mang thêm, trong phòng cứu thương có chỗ quân y ở, đều là tiêu chuẩn chuyên nghiệp, nhưng nếu như người nọ thật sự là Nhan Bồi Nguyệt, cho dù là vết thương cực nhỏ nhẹ vô cùng, cũng sẽ khiến cô so với anh càng đau.

Cô còn nhớ rõ ngày đó chăm chập vuốt ve sẹo vết thương trên người anh, giống như đau đớn của mỗi một đạo vết thương, cô đều cảm động lấy.

Dư Nhược Nhược ngồi sững ở trên đất bên ngoài phòng cứu thương, dựa vào vách tường, ôm chân, trong đầu trống rỗng. Khí lạnh hình như từ dưới nền đất từ từ chui đi lên, thấm vào đến đáy lòng của cô.

Cảm giác giống như ngồi cực kỳ lâu, cửa phòng cứu thương mới từ bên trong bị mở ra, quân y cúi khẩu trang ra ngoài, cô mới ngẩng đầu lên. Đoạn đối thoại nho nhỏ của binh lính cùng quân y phía bên kia mới truyền tới trong tai cô.

“Tiểu đội trưởng hấn như thế nào?”

“Đã không có gì đáng ngại rồi, nghỉ ngơi một tuần là lại nhảy tưng tưng rồi.”

.

Cũng may, không phải anh.

Dư Nhược Nhược thật dài thở phào một cái, từ từ đỡ tường muốn đứng lên, bởi vì ngồi ở mặt đất lạnh lẽo quá lâu, đầu choáng váng, thiếu chút nữa liền đứng không vững tiếp tục ngã trở về. May mà quân y tay mát lạnh đỡ cô, giọng nói hơi có vẻ quan tâm: “Cô không sao chứ? Sắc mặt không tốt lắm.”

Trong lòng tảng đá lớn buông xuống, toàn thể giới cũng trở nên đáng yêu rồi.

Cô lắc đầu một cái, hướng về phía thầy thuốc cảm kích cười cười, sắc mặt đã có chút suy yếu.

Nhan Bồi Nguyệt diễn tập kết thúc liền vội vàng hướng căn cứ chạy, bởi vì bị thương chính là một sĩ quan trong đội ngũ của anh, bởi vì túi khí đội đồ tấn công và bị thương do đạn lạc ở cự ly gần, cậu ta thật sự có thể nói là bụng làm dạ chịu.

Nhưng còn chưa có đến gần phòng bệnh liền nhìn thấy vợ mình tựa vào trong ngực Trung Úy quân y, anh liền bị vén lên tức giận.

Kim Nặc Ngôn là quân y nổi danh phong lưu trong quân khu, cùng nhiều y tá trong bệnh viện quân đội dây dưa không rõ. Bởi vì y thuật tốt, nhiều lần được đề cử thăng chức, lại cuối cùng bởi vì những thứ vấn đề tác phong này lộ ra lần lượt bị bỏ qua.

Nhan Bồi Nguyệt mới đầu đối với hắn là có chút tán thưởng, nhưng mà giờ phút này thời điểm thấy hắn đôi mắt hoa đào hướng về phía Dư Nhược Nhược cười đến dụ người, lập tức ở trong lòng bắn chết tất cả khả năng thăng chức của người này.

Binh lính không muốn làm tướng quân không phải binh lính tốt, muốn quyến rũ vợ binh sĩ khác càng thêm không phải là binh lính tốt!

Anh ba chân bốn cẳng đi tới, đoạt lấy Dư Nhược Nhược, cũng không có biểu hiện rõ ràng địch ý: “A Dững tình huống như thế nào?”

“Đã không có gì đáng ngại rồi. Chỉ là Nhan thượng ta thật là bác ái a.” Kim Nặc Ngôn theo dõi Dư Nhược Nhược đang ngăn người trong ngực anh, khóe môi tươi cười.

Dư Nhược Nhược bắt lấy anh còn chưa kịp đổi lại quân trang, lâu như vậy không gặp, trên cằm anh râu là màu xanh đen, Dư Nhược Nhược đưa tay đụng vào, cảm thụ trong lòng bàn tay là nhột mà tê dại.

Nhan Bồi Nguyệt kéo xuống tay của cô thật chặt nắm trong lòng bàn tay: “Làm sao em ở chỗ này?”

Dư Nhược Nhược mím mím môi, không có ý tứ thừa nhận mình lo sợ không đâu: “Làm việc.”

Chỉ chốc lát sau, nhiều quan quân bước chân ồn trọng đã tới, Nhan Bồi Nguyệt cùng thầy thuốc cùng bọn hắn cùng nhau vào phòng bệnh, dặn dò Dư Nhược Nhược ở bên ngoài chờ đợi.

Dư Nhược Nhược thừa nhận mình quá mức ích kỷ, mới vừa hi vọng chỉ cần bị thương không phải Nhan Bồi Nguyệt, đối ai cũng được. Giờ phút này đang ở bên ngoài làm mình tỉnh lại.

Thật ra thì diễn tập to lớn có người bị thương là chuyện thường, chỉ cần không cao hơn hạn ngạch coi như không phải sự cố.

Huống chi lần này người duy nhất bị thương không nghiêm trọng lắm.

Diễn tập cũng coi là kết quả hoàn mỹ.

Quân Hồng Lam vô ơn bạc nghĩa cướp đoạt chiến thắng huống hồ Dư Nhược Nhược cũng không rõ ràng, chỉ là thấy Nhan Bồi Nguyệt thật tốt đứng ở trước mặt, những thứ kia, với cô đã hoàn toàn là không còn gì nữa rồi.

Nhan Bồi Nguyệt giờ phút này nhìn người vợ xa cách hơn hai tháng, ngay cả trong lòng đủ loại không muốn, cũng không còn thời gian cùng Dư Nhược Nhược chằng chằng thiếp thiếp, thừa dịp thời điểm sư trưởng ở phía trước không ai chú ý ở khóe miệng cô hôn xuống, lưu lại một câu làm cho người ta mặt hồng tim đập sau đó nhanh nhẹn rời đi.

Dư Nhược Nhược cuống quýt nhìn chung quanh một vòng, che gò má của mình đã nóng ran lên, tức giận thẳng dạm chân, một cô nhó thương anh như vậy, thật vất vả gặp mặt còn phải bị anh đùa giỡn!

Đi ở cuối cùng Kim Nặc Ngôn không nhìn được tò mò, quay đầu lại quan sát người phụ nữ đang ở tại chỗ dùng chân vẽ vòng vòng một chút, gò má như núi hoa, không che giấu được mị nham, một bộ tư thái cô gái nhỏ thẹn thùng.

Đây thực sự khiến Nhan thượng tá hài lòng.

Nhan Bồi Nguyệt cuối cùng nhìn lướt qua Dư Nhược Nhược, thuận tiện sắc mặt không tốt nhìn trung úy phong lưu một cái, này ánh mắt cần rằng nghiêng lợi uy hiếp cũng không có làm hấn sợ, Kim Nặc Ngôn cười đến thần nhiên, giọng nói không nặng không nhẹ: “Nhan thượng ta mang phu nhân kiểm tra thân thể một chút, vừa mới gặp được một huynh đệ bị thương liền sắc mặt bị dọa sợ đến trắng bệch, chân cũng đứng không thẳng.”

.....

Nhan Bồi Nguyệt cũng không thể lập tức trở về nội thành, Dư Nhược Nhược lưu luyến cẩn thận mỗi bước đi theo sát tổ phỏng vấn trở lại, trong lòng lưu luyến.

Hoàng hôn buông xuống mới đến nội thành, xe đưa cô lao thẳng đến gần tiểu khu, Trương Vũ có chút ngạc nhiên: “Cô ở nơi này? Nơi này trị an rất tốt a. Rốt cuộc vẫn là gần quân khu.”

Dư Nhược Nhược gật đầu một cái, dù sao trong phòng làm việc cũng đã biết cô là có vợ có chồng: “Chồng tôi là quân nhân, người thân sẽ ngụ ở trong đại viện.”

Vương Hiểu Thần tiếp tục truy vấn: “Vậy hấn tham gia diễn tập lần này chứ? Trước cũng không có nghe cô nhắc qua.”

Dư Nhược Nhược cười cười, không có trả lời.

Có mấy ngày không có người ở, mặc dù cô hơi mệt chút, nhưng là thu xếp tinh thần sửa sang lại một chút, chuẩn bị ngày thứ hai làm tổng vệ sinh, để ngày kia Nhan Bồi Nguyệt trở về sẽ kinh ngạc.

Gian phòng Nhan Bồi Nguyệt ở trước kia đã hoàn toàn thành thư phòng, giường đã chuyển đi rồi, bày giá sách.

Khi đó Dư Nhược Nhược còn nghĩa chính ngôn từ phản bác: “Ngộ nhỡ ngày nào đó hai ta cãi nhau, chẳng lẽ muốn ngủ trên sofa? !”

Nhan Bồi Nguyệt cực kỳ tức giận: “Lúc này mới cùng giường mấy ngày thôi, đã muốn ở riêng?!”

.....

Dư Nhược Nhược không dám tiếp tục nhớ lại, sắc mặt trong lúc này cũng có chút kiều diễm rồi.

Thời điểm đang chuẩn bị đổi hình bảo vệ áy vi tính của anh mới phát hiện một cặp tài liệu không quen thuộc lắm. Máy vi tính này nhưng thật ra là Nhan Bồi Nguyệt, cô vẫn luôn dùng để viết bài, có thể có thời điểm không có điện hoặc là tình trạng khẩn cấp còn là biết sử dụng. Cho nên đồ vật bên trong cô trên căn bản coi như là rõ như lòng bàn tay rồi.

Cặp tài liệu của Nhan Bồi Nguyệt cô từ trước đến giờ không dính không đụng, vì ngăn ngừa bị chụp lên cái mũ đánh cắp cơ mật quân sự.

Thế nhưng tên cặp tài liệu có chút kỳ quái, mặc dù tên là “Tài liệu cấp một”, cũng không đặt ở bàn chuyên thuộc về Nhan Bồi Nguyệt, mà là đặt ở mặt bàn.

Cô quỹ thần xui khiến liền mở ra rồi.

Tài liệu bên trong chỉ có hai loại hình thức, một loại là hình chụp, một loại là âm thanh.

.....

Dư Nhược Nhược trong lòng tự hỏi, cô không có làm bất kỳ việc trái với lương tâm.

Cô có thể đối mặt với Nhan Bồi Nguyệt chất vấn, có thể thẳng thắn giải thích tất cả rồi rã, có thể căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình tất cả sự thực.

Nhưng duy chỉ không chịu nổi, anh tử mĩ thiết kế như vậy.

Buổi tối thời điểm gần như đi vào giấc ngủ trên điện thoại di động có mã số xa lạ gọi đến.

Cô tiếp nhận có chút mơ mơ màng màng: “Alô?”

Và cuối cùng không ngờ là Cốc Tinh Hà, có lẽ là ở buồng điện thoại công cộng gọi điện thoại, bối cảnh bốn phía tất cả đều là hoang vu yên tĩnh: “Dư Nhược Nhược, đây thật sự là em làm sao?”

Cô lập tức bừng tỉnh, ngơ ngác ngồi ở trên giường, không lên tiếng, hô hấp rất nhẹ, cũng rất nặng.

“Em thật sự là ký giả? Ban đầu đến gần tôi thì ra là thật sự có mục đích khác?” Bên kia giọng truy hỏi không lớn, nhưng từng chữ như kim châm, không nghiêng không lệch, từng cái đâm vào trên người cô.

“Thật xin lỗi.” Dư Nhược Nhược cũng sắp khóc, muốn giải thích nhưng không nói ra được.

Bên kia điện thoại đặt xuống tuyệt vọng mà tức giận.

.

Thời điểm Nhan Bồi Nguyệt trở về đúng là vội vàng bên trong trộn lẫn một chút đắc ý, trong diễn tập Hồng Quân cướp đoạt phòng thủ của Lam Quân, bọn họ một đội hoàn thành cực kỳ xuất sắc, tuy rằng là bởi vì có một người bị thương, nhưng thật sự là khuyết điểm không che lấp được ưu điểm. Đồng thời cũng cấp cho Tham Mưu Trưởng ban đầu dự định dùng hết sức ngăn chặn anh một phản kích không nói được.

Quan trọng hơn là chuyện Dư Nhược Nhược cũng bị anh một tay giải quyết, ban đầu anh cơm nước không vô suy tư thật lâu mới có sách lược này. Chân chính cùng Cốc Tinh Hà đánh giáp lá cà, cho dù là thắng lớn cũng không phải là chuyện đáng được kiêu ngạo gì. Thượng binh phạt mưu, có thể chân chính ở trong vô hình hủy diệt kẻ địch, mới thật là kẻ sách tốt nhất.

Hơn nữa, cơ hội tự mình tạo ra, lực thì anh mượn.

Mỗi người cũng biết, paparazzi cùng minh tinh là kẻ thù lâu năm.

Mỗi người cũng biết, Cốc Tinh Hà đang ở thời kỳ nhạy cảm, chịu không được quá nhiều sóng gió.

.

Thẳng đến nhà, khoe miệng Nhan Bồi Nguyệt vẫn là khê nâng lên, đó là đường cong kiêu ngạo nhất. Giống như Tướng quân thời cổ tư thế hào hùng ra trận giết địch chiến thắng trở về, thiết kỵ ngân thương, vạn người kính ngưỡng.

Vậy mà, theo dự liệu người nghênh đón cũng không có như mong muốn, đó là thời khắc hoàng hôn, trời chiều xẹt qua ban công, tà tà chiếu vào khay trà bằng thủy tinh, ánh sáng vụn vặt lẫn lẫn nhảy lên.

Duy chỉ có không thấy bóng dáng người kia.

Nhan Bồi Nguyệt tràn đầy nhiệt tình, thế nhưng chụp hụt. Tâm tình của anh kéo dài luôn phát triển tốt, cho nên cũng không quá mức để ý, cho là Dư Nhược Nhược bị công việc quần thân, không cách nào tan việc đúng giờ về nhà nghênh đón chồng.

Liền phối hợp tắm rửa thay quần áo hưu nhàn, rót ly trà, nhếch lên hai chân xem ti vi.

Thật là người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái a, thì ra là vô cùng khinh thường mấy diễn viên kia, hôm nay trở nên cực kỳ sinh động, vào thời khắc này trong mắt của Nhan Bồi Nguyệt, bọn họ mọi người cũng có thể giật được giải thưởng Oscar cho diễn viên tốt nhất rồi.

Kim chỉ giờ bất tri bất giác chỉ hướng chín giờ, phim truyền hình rốt cuộc vang lên nhạc kết thúc, anh mới giật mình, này Dư Nhược Nhược không khỏi quá không để ý gia đình rồi.

Điện thoại di động đã tắt máy.

Nhan Bồi Nguyệt trực tiếp lái xe đến chỗ làm việc, trong cao ốc tòa soạn báo tối đen như mực.

Nhan Bồi Nguyệt thể này mới ý thức được có cái gì không được bình thường, ví như tối qua nghe được anh hôm nay trở về giọng nói có chút qua loa cầu thả, thậm chí có bộ dạng nói nhiều hơn cùng anh nói một câu cũng ngại phiền.

Tâm tình Nhan Bồi Nguyệt một khắc trước còn trời xanh mây trắng, chỉ một thoáng sầm sét vang dội, mây đen giăng đầy rồi.

Dư Nhược Nhược, thật chẳng lẽ nổi lên suy nghĩ gian giảo?

.

Thật ra thì Dư Nhược Nhược lúc này đã ngã trái ngã phải rồi, ở trong khuỷu tay của Ngũ Việt, bước một bước liền bật một “Khốn kiếp” ra ngoài. Về mặt Ngũ Việt khóc không ra nước mắt: “Cái này nếu nếu để cho người kia biết tôi tự mình giữ cô ấy một ngày, không chừng lại thật sự lột da tôi”

Yên Tĩnh gọi phục vụ tính tiền: “Lúc này Nhan Bồi Nguyệt cũng thật quá, dù là đùa bốn phúc hắc, cũng phải triệt để chút nha, lưu lại một cái đuôi xấu làm gì? !”

“Hắn đang sân diễn tập, chuyện như vậy chính xác là chỉ sai bảo thuộc hạ nào đó làm. Đổi lại là chính hắn làm, lại thật sự là giọt nước không giọt rồi. Tên kia, đùa bốn thật ngoan, bất kể cái gì đều không để ý rồi.”

“Tôi đều sắp bị hai người này làm cho tam quan bất chính rồi, thôi, hãy thu lưu cô ấy một đêm đi, ngày mai sẽ thỉnh Thần ra cửa. Ngộ nhớ giống như anh nói, Nhan thượng tá nhà bọn họ tức sùi bọt mép, chúng ta liền không chỗ có thể trốn rồi.”

Hai người thương nghị bảo vệ thể nào mới là thượng sách, hoàn toàn không để ý tới người nào đó ngồi sau xe vẫn như cũ tức giận bất bình.

Vừa đến nhà dàn xếp tốt cho Dư Nhược Nhược điện thoại liền vang lên, Yên Tĩnh nhìn điện thoại di động một chút, tựa như củ khoai lang phồng tay ném cho Ngũ Việt: “Anh tới, tôi sợ gánh không được.”

Rốt cuộc là chờ mấy phút, Nhan Bồi Nguyệt vừa nghe chính là giọng nói Ngũ Việt, anh nghi ngờ nhìn mã số một chút, không sai a, đây là mã số bạn thân của vợ gốc của mình a: “Làm sao cậu nghe điện thoại?”

“Cô ấy ngủ thiếp đi, lúc này cậu không phải hẳn là ôn hương nhuyễn ngọc một khắc xuân tiêu sao? Gọi điện thoại tới nơi này làm gì? !” Ngũ Việt còn giả mù sa mưa cố ý nhỏ giọng.

Yên Tĩnh không có lên tiếng, trong đôi mắt có thể bay ra độc châm, hẳn lúc này đáp rất khéo léo a, chẳng những phải sạch cơ hội Dư Nhược Nhược ở chỗ này, còn nhân tiện biểu đạt quan hệ hai người mập mờ vô biên.

Càng nghĩ càng tức giận không chịu nổi, Yên Tĩnh động lòng không bằng hành động, chưa kịp thay giày cao gót sáu centi mét thật vừa đúng lúc, dậm ở trên mặt chân người nào đó nghe điện thoại.

Ngũ Việt công lực nhãn nhện rất cao, cho đến khi cúp điện thoại mới như con gà chọi ôm lưng bàn chân thẳng hấp khí: “Yên Tĩnh lòng cô là làm từ đá hay là làm từ sắt? Ác như vậy, cũng không sợ đem tôi giẫm thành người tàn tật!”

“A, quên nói trước nói cho anh biết, lòng của tôi, làm bằng đá kim cương.”

.

Nhan Bồi Nguyệt lúc này là thật có chút gấp đến phát điên rồi, Dư Nhược Nhược từ trước đến giờ không như vậy, phạm vi cô lẩn trốn không lớn, trước kia buổi tối điểm đến phần lớn là tìm địa phương nằm vùng. Công việc bây giờ không cần, cũng không ở chỗ Yên Tĩnh, vậy rốt cuộc có thể ở nơi nơi nào a? Còn nữa, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? !

Anh không có mở đèn, chán nản ngồi ở trên ghế sa lon, bóng đen cơ hồ đem anh cắn nuốt.

Mặt mày dần dần nhiễm lên hơi thở lạnh lẽo, chẳng lẽ Dư Nhược Nhược đúng như tình huống xấu nhất anh dự đoán, tình cảm đối với Cố Tĩnh Hà đã sớm vượt qua anh?

Nhan Bồi Nguyệt sau khi đính hôn liền biết, đã từng vì trốn tránh mối nhân duyên mệnh định này, Dư Nhược Nhược đối bụng hai ngày sau một đêm nuốt quá nhiều thuốc ngủ, hơn nửa đêm đưa đến bệnh viện rửa ruột cấp cứu.

Cô không tiếc giá cao phản kháng như vậy, thật sự chẳng lẽ chỉ là đơn thuần phản kháng đối với việc bị định đoạt, hay là, chỉ là bởi vì cam tâm tình nguyện gả chính là người kia không phải anh.

39. Chương 38

Chương 38

Đầu vẫn còn đau, Dư Nhược Nhược uống ly nước mật ong sau đó mới ý thức tới đây là phòng Yên Tĩnh: “Mình thế nào lại ở nhà cậu à?”

Yên Tĩnh sáng sớm đang nấu Cafe Đen, mùi thơm quyến người: “Cái này phải hỏi chính cậu rồi, là ai tới qua tuyên bố muốn bỏ gian tà theo chính nghĩa hướng cách mạng hả?”

Dư Nhược Nhược quay đầu trong lòng yên lặng phủ nhận, rượu tăng thêm can đảm cho người nhát gan, lời tới qua thật sự không phải mình nói.

“A đúng rồi, Nhan Nhan nhà cậu tới qua nóng lòng gọi điện thoại tới tìm cậu kia mà, mình đuổi rồi. Cậu đừng nói lỡ miệng đến lúc đó chúng ta gánh cái tội liên đới a.”

.

Bị nói như thế trong lòng cô thật là có điểm cảm giác lo sợ bất an, Nhan Bồi Nguyệt người này bình thường thì tính khí lớn, động một chút là nổi nóng, một phong phạm nghiêm túc của Nhan lão gia bọn họ không gian tự uy liên triển lộ không bỏ sót.

Mặc dù xuất thân đều là người luyện võ, nhưng Dư Nhược Nhược không nghi ngờ chút nào Nhan Bồi Nguyệt có thể lấy cô làm người luyện võ.

Nghĩ như vậy càng không dám về nhà, đổi quần áo của Yên Tĩnh liền trực tiếp đi làm.

Dư Nhược Nhược cả buổi trưa đều là bồn ba ở giữa ban biên tập và phòng kinh doanh, thật ra thì tuần san quân sự không hề giống là báo giải trí là căn cứ vào độ hấp dẫn của tin tức bùng nổ trong ngày quyết định, thay vì in ấn một số lượng tương đối cố định.

Mà kỳ báo này bởi vì là nội dung diễn tập quân sự, nội dung hết sức đầy đủ, quan điểm cũng rất đầy đủ, cho nên ban biên tập cùng bộ phận phóng viên vẫn tán thành số lượng phát hành nên tăng thêm 3%, nhưng phòng kinh doanh vẫn không dứt miệng kiên trì ở mức 1%. Cả tòa soạn báo cho tới trưa đều là không khí ngột ngạt náo loạn.

Vốn là đã bể đầu sưng trán, thời điểm điện thoại di động liên mạng vang lên giống như là bàn tay vô hình, vén lên chặt đứt dây cung kéo căng cho tới trưa, âm điệu liền bị sặc lên rồi: “Lại như thế nào?”

Tô Lệ không nghĩ tới là một giọng nói như vậy, sững sờ một lát mới nói: “Là Dư Nhược Nhược tiểu thư sao?”

Giọng nói này. Rõ là. Xa lạ không thể nào đáng yêu a.

“Vị này?” Cô vừa sửa sang lại bản thảo vừa kẹp điện thoại di động ở giữa tai và bả vai, giọng nói không có còn dư lại bao nhiêu lễ phép.

“Tôi là Tô Lệ, muốn hẹn Dư tiểu thư ăn bữa trưa.”

Dư Nhược Nhược há miệng, còn chưa có lên tiếng liền phản ứng kịp, a, Tô Lệ.

Tô Lệ cái tên này, dễ dàng liền khiến Dư Nhược Nhược dâng lên một tình trạng báo động. Cô để xuống tài liệu, cầm chắc điện thoại di động: “Thật là vinh vạnh.”

Địa điểm ăn cơm là ở một nhà hàng Tây cách tòa soạn báo ba trạm, bởi vì là ở gần khu vực buôn bán, sóng người cuộn cuộn, hai người thật vất vả tìm được vị trí, trên mặt Tô Lệ hình như có chút không kiên nhẫn.

Dư Nhược Nhược hôm nay mặc quần áo của Yên Tĩnh, áo khoác ngoài màu nâu nhạt, bên trong là áo sơ mi trắng cổ lá sen phối hợp với quần ống cao bồi, cổ tình đi chính là giày đáy bằng mình đã đi thật nhiều năm, lúc đi ra quả thật muốn lòi Tiểu Tịch trong phòng làm việc đổi một đôi. Ai cũng không muốn ở trước mặt tình địch mất mặt, cho dù là tình địch quá khứ.

Tô Lệ ăn mặc tinh xảo rồi lại không để lại dấu vết, hào phóng mang theo điểm cao quý, còn có chút, không phục.

Hai người lần đầu chính diện giao phong, Dư Nhược Nhược giống như là trong nháy mắt đã có chút hiểu ra cái gì gọi là gặp mạnh càng mạnh.

“Không biết Tô tiểu thư lúc này tìm tôi là vì chuyện gì đây?” Dư Nhược Nhược ra vẻ lạnh nhạt, bởi vì tới tương đối trễ, liền trực tiếp cầm thực đơn chọn mấy món ăn, sau đó vén tầm mắt, cho Tô Lệ một ánh mắt vô cùng tùy ý hỏi.

Thật ra thì nội tâm đang gầm thét, lúc này đã gió to sóng lớn rồi, bạn gái cũ cao quý lãnh diễm, khí chất độc nhất vô nhị tìm cô rồi cuộc muốn làm gì muốn làm gì muốn làm gì.

Tô Lệ cũng không bị thái độ của cô ảnh hưởng, câu nói có hàm ý khác: “Cũng chỉ là cảm thấy duyên phận cùng Dư tiểu thư rất sâu, hơn nữa nghe tiếng đã lâu, liền muốn gặp mặt một lần.”

Dư Nhược Nhược luôn luôn ghét bị kèm họ chồng, nhưng bây giờ đối với câu “Dư tiểu thư” kia cô lại canh cánh trong lòng, giọng điệu này, là muốn tới khiêu khích sao?!

“Lần đó sự kiện cướp giật cô cũng có mặt đi? A Nguyệt cho tới bây giờ đều là như vậy, xả thân làm người.”

“Đây bất quá là trách nhiệm của anh ấy mà thôi.”

Tô Lệ ngẩng đầu lên nhìn cô một chút: “Đúng vậy a, anh ấy chính là như vậy, vĩnh viễn đem người bên cạnh đặt ở vị thứ hai, quân nhân mới là thuộc tính quan trọng nhất của anh ấy.”

Dư Nhược Nhược không lên tiếng.

Tô Lệ rốt cuộc đi vào chủ đề: “Vẫn luôn là như thế a, một vòng tuần hoàn, thật là một chút cũng không thay đổi. Khi đó, một cú điện thoại cũng không có bỏ nhiệm vụ, vừa đi chính là mấy tuần lễ, không hề tin tức.”

.

Nhan Bồi Nguyệt biết Tô Lệ lúc hai mươi tuổi, là sinh viên tốt nghiệp học viện quân sự. Mà Tô Lệ mười tám tuổi, mới vừa nhập học giáo viên hướng dẫn tập huấn quân sự, chính là anh.

Giống như có loại cách nói, từng huấn luyện viên anh tuần tuổi trẻ, đều có một điểm mềm yếu.

Khi đó Tô Lệ, bởi vì là mẹ kế ghê gớm, hàng năm áp bức liền nuôi dưỡng cá tính trầm ổn kín kẽ, ở trong đội ngũ cũng không tích cực, cũng không tính xuất sắc. Mà thời điểm đó Nhan Bồi Nguyệt, khí phách ngút trời, giờ tay nhắc chân đều là cao quý không giống với huấn luyện viên còn lại. Không thể nghi ngờ dạy cả đội ngũ cô gái nhỏ đều có chút khuynh đảo.

Hai người lần đầu tiên quen biết, là lúc trời nắng chang chang do dinh dưỡng không đầy đủ Tô Lệ té xỉu khi đang huấn luyện thể đứng giữa đội ngũ. Đưa tới một mảnh xôn xao, anh bước chân mở rộng, đi tới bên người cô, chặn ngang ôm lấy cô, nhàn nhạt phát hiệu lệnh: “Tiếp tục huấn luyện thể đứng, đội trưởng giám sát, kéo dài một giờ.”

Một trận lạnh lẽo theo mạch máu chậm rãi rót vào, cô mở mắt ra, đập vào mi mắt chính là ánh mắt có chút quan tâm của Nhan Bồi Nguyệt: “Khá hơn chút nào không?”

Cô muốn gật đầu, lại toàn thân vô lực.

Nhan Bồi Nguyệt hai mươi tuổi, hình dáng rõ ràng nhưng cũng không khắc sâu như bây giờ, hơi mang theo tính khí trẻ con của con trai mới lớn, thở phào nhẹ nhõm: “Bạn học, là bởi vì thi tốt nghiệp trung học hàng đêm chiến đấu hăng hái mới tích lũy thành cái tật xấu này ?”

Ánh mắt của cô, trắng đen rõ ràng, tập trung ở trên gương mặt tuần mỹ này, liền không rời được ánh mắt. Gió thổi qua đây lòng, sạch sẽ, khô ráo.

Sau đó bởi vì bác sĩ ở y viện của trường học khám bệnh, Tô Lệ liền tránh khỏi một kiếp quân huấn, ngược lại tạm thời làm chức vụ trợ lý phụ đạo viên này, ngày ngày lượn quanh giữa giáo quan cùng phụ đạo viên. Cứ như vậy hai người liền dần dần đến gần, khi đó Nhan Bồi Nguyệt còn không coi là rất thành thực, cảm thấy cô bé không nói nhiều này chơi thật vui, gặp được liền trêu chọc cô, chọc cho Tô Lệ vừa bực vừa hận.

Quân huấn sắp lúc kết thúc xảy ra một chuyện điên đảo, thế cho nên Tô Lệ ở nhiều năm sau vẫn luôn suy nghĩ, nếu như ban đầu cô không có may mắn như vậy lại bất hạnh gặp gỡ một ngày này, có phải hay không, cuộc sống gặp gỡ, lại là một loại sáng chói khác đây? Hoặc là, giống như đóa hoa còn chưa kịp nở rộ liền khô héo, cuộc đời này không còn lưu luyến.

Thời điểm đó bầu trời vẫn là màu xanh dương thuần khiết, đám mây tinh tế mỏng manh giống như là hiện lên một món điểm tâm có tầng đường mạch nha ngon miệng, lan tràn ở cả trong tầm mắt, giống như vừa ngẩng đầu đưa tay, là có thể nắm được.

Thời điểm ánh nắng ban mai hiện ra Tô Lệ liền vội vã ăn xong bữa ăn sáng đứng ở túc xá nam sinh ở trong bóng râm vẽ bảng tuyên truyền, bởi vì học tử năm hai năm ba đại học đều có khóa, mà cái nhiệm vụ này là đầu một ngày mới vừa bố trí xuống, căn bản không còn kịp nữa, mặc dù Tô Lệ trước kia chỉ là qua loa học qua một chút kỹ xảo tranh thủy mặc, nhưng là tuyên truyền trên bảng cần chính là thuốc màu vẽ. Lúc này lại cũng chỉ có thể chữa ngựa chết làm như ngựa sống, kiên trì đến cùng rồi.

“Ồ ơ, tôi tưởng là ai chứ, sáng sớm, đây là vẽ cái gì à? Tôi xem một chút, là heo ư, hay là con lừa?”

Tô Lệ sáng sớm bị buộc đứng lên vẽ bản tuyên truyền cũng đã không vui vẽ gì rồi, bây giờ còn bị cười nhạo, càng thêm nổi giận, dù đối phương là đại soái ca, vậy cũng chỉ có thể được tha thứ chín chín tám mươi một lần. Mà ở đầu một ngày, Nhan Bồi Nguyệt miệng ít, đã sớm đem những tha thứ này tiêu xài rồi.

“Mắc mớ gì tới anh?!” Nói thì nói như thế, nhưng rốt cuộc vẫn là dừng lại tỉ mỉ quan sát một phen, lần này chủ đề bản tuyên truyền là học viện sắp cử hành đón người mới đến giao lưu, tôn trọng tự do hoạt bát. Cô vì vậy liền chọn hình tượng Anime thoải hợp mốt, đầy nhiệt tình. Nhưng trải qua anh vừa nói như thế, thật đúng là có điểm quái dị.

“Cô gái của gia đình, nói thế nào đây? ! Tôi thật sự là bị chó cắn Lã Động Tân a.”

Tô Lệ nơi nào nghe không hiểu anh đây là đang chửi xiên chửi xỏ, nhất thời lập tức đứng dậy.

Nếu như khi đó cô không thiếu máu, nếu như khi đó cô đứng vững vàng bước cũng không lui lại một bước, nếu như cái chậu hoa đó khi đó không có rơi xuống, nếu như khi đó Nhan Bồi Nguyệt nhất thời vững tâm thấy chết mà không cứu thì.

Nếu như quả thật có một cái trở thành sự thật, có phải hay không, liền không giống bây giờ?

Tô Lệ vừa nghĩ tới những việc cũ này, đáy lòng trở nên mềm mại, giọng nói liền thay đổi thành nhẹ nhàng êm tai, giống như là gió xuân thổi qua.

Nhưng Dư Nhược Nhược lại bị gió xuân này gây thương tích, cô không phải người bao dung độ lượng rộng rãi, có thể tâm bình khí hòa nghe phụ nữ khác trong miệng giải thích điển tích (hiểu là quá khứ) cùng chồng mình.

“Tô tiểu thư, cô biết, tôi là người không có kiên nhẫn, không có hứng thú ngồi nghe thao thao bất tuyệt về chuyện tình xưa đau khổ, tôi chưa bao giờ xem kịch Đài Loan.”

“Vậy cô đối với A Nguyệt đã từng, chẳng lẽ hoàn toàn không có lòng hiếu kỳ sao? Về anh ấy cùng tôi. . . .” Tô Lệ đột nhiên bị cắt đứt, nhưng cũng không có vẻ tức giận không kiên nhẫn, ngược lại, là ung dung chờ phản ứng của cô.

Không đúng, cô tò mò, tò mò muốn chết, nhưng Dư Nhược Nhược biết rõ, cô không có khuynh hướng chịu ngược, không có tính toán từ trong miệng tình địch nghe được về chuyện xưa bọn họ đã từng phong hoa tuyết nguyệt.

“Tôi không phải không quan tâm, nhưng tôi cũng biết rõ. Tôi nên cảm ơn cô, nếu như không phải là cô, thì Nhan Bồi Nguyệt có lẽ không phải là bộ dáng bây giờ, tính tình bây giờ. Có lẽ anh ấy cũng sẽ không lấy tôi, có lẽ chúng tôi cũng sẽ không ở cùng một chỗ. Nhưng tất cả đều là có lẽ, mà cô, cùng anh ấy trải qua, vậy cũng chỉ là quá khứ, mà thôi.”

“Tôi từng nghe qua một câu nói, lời nói rất ác độc, cũng nói trúng tim đen, Tô tiểu thư, bây giờ theo tôi nghĩ, Tô tiểu thư chỉ là một NPC trong đời Nhan Bồi Nguyệt mà thôi, để anh ấy luyện cấp, để anh ấy thăng cấp, để cho anh ấy trở nên cường đại, biến thành người đủ để xứng với tôi lại khiến tôi yêu.”

Dư Nhược Nhược nói lời này không nhẹ không nặng, lại ba một cái khiến Tô Lệ trắng mặt.

Tô Lệ da mặt không có dày như Nhan Bắc Bắc, cũng không có cường hãn như Yên Tĩnh, không ngờ được Dư Nhược Nhược đúng lý hợp tình không đem cô để ở trong mắt như vậy, tay cầm đĩa cơ hồ khẽ run.

Theo ý cô, Dư Nhược Nhược là loại phụ nữ ngu dần rất đơn giản tinh khiết, bởi vì gia cảnh ưu việt sống an nhàn sung sướng, căn bản sẽ không có ý thức gian nan khổ cực, trị giá hệ số công kích cực thấp. Chỉ cần qua loa thả quả bom, là có thể lập tức khiến cho cô ta biến thành quả cầu bị nổ tung, nhanh chóng héo rũ xuống.

Nơi nào biết tính tình Dư Nhược Nhược lại đột nhiên trở nên bén nhọn như vậy, thật ra thì tính tình Dư Nhược Nhược bình thường quả thật không cứng rắn, hình tượng người hiền lành mọi việc đều có thể thương lượng, bình thường không cùng người trở mặt. Ngoài việc dễ dàng kết giao với người ngoài, cũng sẽ không dùng giọng điệu kịch liệt, ở công ty xử sự cũng là cực kỳ phải đạo.

Thế nhưng lúc này giống như là động vật bị chọc giận vẫn như cũ không biến sắc công kích, chỉ là một đôi mắt to đen như mực, nhìn chằm chằm người, làm cho người ta không rét mà run.

Thật ra thì cô ta không biết là, những thứ này đều là Dư Nhược Nhược bị nóng nảy buộc phản ứng, cô suy cho cùng là xuất thân quân nhân thế gia, di truyền chút tham muốn chiếm hữu đặc thù của tổ tiên. Hiện tại Nhan Bồi Nguyệt đã là vật sở hữu tồn tại trong tiềm thức của cô, có đóng dấu sở hữu ẩn hình của Dư thị, há có thể để cô ta mơ ước? !

Cùng Nhan Bồi Nguyệt giận dỗi huyên náo lợi hại hơn nữa, cũng là nội đấu, hiện tại gặp phải kẻ địch mạnh có ý đồ phá hoại hòa bình thế giới, nhất định phải đem đầu mâu chỉ hướng ngoại địch.

Giữa lúc loạn trong giặc ngoài, cô Dư Nhược Nhược, há có thể mềm yếu?!

Tô Lệ càng chưa từ bỏ ý định mở miệng, không tính toán với cô tiếp tục nhớ lại hồi ức: “Tôi cũng không có muốn đem những thứ đã trải qua này làm vũ khí đả thương người, chỉ là khi nhớ lại thuận miệng cảm khái thốt thốt mà thôi. Không biết thời điểm sinh nhật đưa ‘Tình quang’, A Nguyệt có còn thích không?”

“A, đôi kiếm kia đúng không? Bởi vì tôi vẫn say mê công việc, ngày ngày yêu thích không buông tay, anh ấy liền qua tay tặng cho tôi, chỉ là, thật sự không tệ đấy. Thợ khéo cùng tạo hình đều là vô cùng đáng khen ngợi, tôi và Nhan Bồi Nguyệt vì cái cớ tuổi của nó, thiếu chút nữa thì tung nóc phòng rồi. Chỉ là thật sự phải cảm ơn cô, trước đó tôi vẫn muốn mua được, chính là quá mắc, Nhan Bồi Nguyệt cũng giúp tôi tìm thật lâu a.” Dư Nhược Nhược thích ăn thịt gà, nhà hàng này làm món gà hấp muối thật sự ngon lắm. Cho nên sau khi nói hết lời này, chỉ lo vui đầu tận lực ăn, hoàn toàn không có tinh lực lo lắng Tô Lệ đã phát điên đang suy nghĩ muốn cướp đường mà chạy rồi.

.

Bữa trưa kết thúc, Dư Nhược Nhược toàn thắng.

Mặc dù cuối cùng Tô Lệ thật sự sắc mặt trắng bệch rời đi, không thể làm gì khác hơn là cô đi trả tiền, nhưng trong lòng của Dư Nhược Nhược, cũng là có chút hả hê.

Muốn cùng tôi giành, không có cửa đâu!

Lúc xế chiều coi lại ngày nghỉ, cô tổng cộng có mười bốn ngày nghỉ đông để tính toán, đây thật sự là một chuyện hả lòng hả dạ, Dư Nhược Nhược mãi cho đến khi tan việc, cả người cũng là cảm giác nhẹ nhàng, vui vô cùng.

Lúc tan tầm, Yên Tĩnh gọi điện thoại tới đây: “Mình buổi tối phải đi Hongkong không có cách nào chứa chấp cậu, tự cậu về nhà, cùng Nhan Nhan hảo hảo chung đụng, nghe người ta giải thích thật tốt, đừng động tý thất khiếu liền bốc khói.”

Cô thế này mới ý thức được, tiêu diệt tình địch, lấy được nghỉ đông có thể cùng Nhan Bồi Nguyệt về Bắc Kinh đón lễ mừng năm mới, lại thiếu chút nữa quên mất, Nhan Bồi Nguyệt, là một tên khốn kiếp.

Mà giờ khắc này, Nhan Bồi Nguyệt cũng đã biết rõ chân tướng rồi.

Anh buổi tối ngày hôm trước ngồi ở trên ghế sofa đến lúc mặt trời hiện ở phía chân trời, trong lòng vẫn như cũ là giống như chất đông rơm rạ, rồi rồi thật lâu.

Ngồi ở trước máy vi tính thấy tài liệu ở mặt bàn thì mới sơ lược biết được.

Tên đã bị Dư Nhược Nhược sửa lại, hiện tại gọi là” Nhan Bồi Nguyệt khốn kiếp “

Bên trong vẫn là những thứ đó, những thứ hình ảnh, ghi âm đó.

Nhan Bồi Nguyệt đột nhiên cũng không buồn bực, cũng không tức giận. Chỉ là gọi điện thoại: “Lý doanh trưởng, thuộc hạ của cậu phần lớn những người lính không khỏi quá kém cỏi, tháng này đã ngoại thực huấn, tiểu đoàn các cậu liền đến đây đi, còn nữa, nghỉ đông của mỗi người tước mất một ngày.”

Hừ, người lớn như thế rồi, làm chuyện này cũng không chắc chắn như vậy, vẫn là một thằng nhóc không biết làm gì để lại hậu quả lưu lại chứng cứ gây án.

Anh Nhan Bồi Nguyệt người lãnh đạo này, có phần không biết cách lãnh đạo rồi.

Thừa dịp đối phương vẫn còn ở trong khiếp sợ, tiếp tục buông lời: “Cậu qua đây theo tôi uống một chén.”

Lý Kiến sáng sớm liền nghe ra không ổn, nói mua túi lớn bia, run rẩy gõ cửa: “Đoàn trưởng, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nhan Bồi Nguyệt đối với việc đỡ phụ nữ hoàn toàn không có biện pháp, hiện tại Ngũ Việt tên kia đã phản bội, anh chỉ có thể ôm bả vai Lý Kiến: “Ngày, nghĩ cho tôi một số biện pháp.”

“Ồ?” Lý Kiến nhất thời đầu mê hoặc.

“Cậu bình thường là thế nào đỡ vợ? Thành thực khai báo đi!” Nhan Bồi Nguyệt ngược đầu một hơi uống cạn cả lon bia, là tình thế ép buộc khí phách.

40. Chương 39

Chương 39

Dư Nhược Nhược rón ra rón rén mở cửa vào nhà mới thở phào nhẹ nhõm, Nhan Bồi Nguyệt còn chưa có trở lại.

Nói thật cô hiện tại không biết đối mặt ra sao với Nhan Bồi Nguyệt, trong lòng rất là tức giận, có lẽ thấy anh liền nổi trận lôi đình không lựa lời nói nổi nóng một trận.

Nhưng cô lại có chút không bỏ được.

Hai người lâu như vậy không thấy nhau, gặp mặt liền rùm beng chiếu, đây cũng không phải là tình trạng hôn nhân cô muốn.

Dư Nhược Nhược mở máy vi tính lên, tài liệu giáp vẫn như cũ không có bị thủ tiêu, lại đổi một tựa đề, lúc này là "Dư Nhược Nhược tha thứ cho anh" .

.

Lòng của Dư Nhược Nhược, cứ như vậy xui lơ xuống, quyết định tha thứ anh đã từng hành động ngây thơ lại ác liệt rồi.

Không phải là bởi vì cô không quan tâm mình bị hiểu lầm, không phải là bởi vì cô cảm thấy chuyện lần này chỉ là râu ria. Chỉ là bởi vì, anh là Nhan Bồi Nguyệt, là Nhan Bồi Nguyệt cô đã yêu đến tận xương, là Nhan Bồi Nguyệt cô đã sớm quyết định cả đời cùng nhau.

Logic của phụ nữ luôn là tương đối không thể nói lý, nếu như người thương hấn, hấn giết người phóng hỏa chính là đủ khí phách đủ dũng cảm, nếu như người không thương hấn vậy hấn chỉ là cười cười người sẽ cảm thấy đó là cợt nhả đó là không có ý tốt.

Nghĩ như vậy liền bấm thông điện thoại, lại là Lý Kiến tiếp nhận, bên kia giọng nói có chút nóng nảy: "Chị dâu a, em ở bệnh viện quân đội, thủ trưởng xảy ra tai nạn xe cộ chị mau chóng đến đây đi!"

Đất bằng phẳng một tiếng sét làm cho cô ngay cả điện thoại cũng cầm không được: "Cậu. Cậu lặp lại lần nữa, Nhan Bồi Nguyệt anh ấy thế nào? ! Xảy ra chuyện gì? !"

"Thủ trưởng vì tìm chị trong lòng quá nóng nảy, không có chú ý đến đèn giao thông, cùng người khác đụng xe rồi!" Lý Kiến đầu đầy mồ hôi, giọng nói run run, đây là từ nhỏ đã bị giáo huấn phải thành thực dũng cảm tranh luận, đến bây giờ lại tự mình làm tan rã, còn phải giúp đỡ bày mưu tính kế người ngu nói láo.

Thời điểm Dư Nhược Nhược hoảng hốt chạy bừa gần như muốn từ trên cầu thang té xuống, đập loạn vài bước bậc thang, mắt cá chân hình như cũng có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, còn có trong dạ dày cũng đau đến nhảy lên đầu lật ngói, nhưng không quan trọng, những thứ kia đều không quan trọng.

Cô chỉ cảm thấy trong đầu giống như là có một vụn con ong vòng quanh, một mực ong ong gọi không ngừng. Trước mắt vụn sự vụn vật, trong nháy mắt chợt biến đổi, trở nên giống như là ảnh chụp trong máy ảnh hấp thụ quá nhiều ánh sáng, chỉ còn lại hình dáng mơ mơ hồ hồ. Toàn thể giới cũng ở nháy mắt này, trở nên tĩnh mịch không tiếng động, giống như là tất cả, tất cả đều phải mờ.

Vừa ra chung cư, tất cả phương hướng cũng đột nhiên mất đi, rõ ràng bệnh viện quân đội, khoảng cách gần như vậy, nhưng Dư Nhược Nhược hoảng hốt chung quanh, giống như cảm thấy là ở chân trời.

Cảm giác này, khiến cô nổi lên ảo giác, hình như là thời gian trong nháy mắt hồi tưởng, lập tức trở lại thời điểm cô mới còn tám bé.

Cả trong phòng đều là búp bê, đầu giường đầy giường chất đống khắp nơi, cơ hồ muốn đem cô che lấp.

Khi hết nhiệm vụ trở về mẹ đẩy búp bê ở trên mặt cô ra: "Nhược Nhược a, mẹ với con cùng nhau ngủ được không?"

Cô phồng miêng lên vọt ngồi dậy, ôm chặt búp bê: "Không cần, búp bê là bạn bè của con, bạn tốt, con muốn cùng với bọn họ ngủ, mẹ không phải bạn bè của con!"

Khi đó mồm miệng cũng không quá rõ ràng, nơi nào có thể phân biệt, cái gì gọi là mẹ.

Nửa đêm khi tỉnh lại, vẫn là đang ở trong ngực ba mẹ, Dư Nhược Nhược không có ôm búp bê, nhất thời than vãn đứng lên: "Không cần ba mẹ, muốn búp bê!"

.

Ngày thứ hai, bọn họ lần nữa rời đi. Trước khi rời đi gõ cửa, Dư Nhược Nhược chết sống cũng không có mở cửa phòng.

Dư Nhược Nhược đứng cửa sổ ở lầu hai, dất thổ lông lá lỗ tai dài: "Ba mẹ đều là người xấu đúng không? Thầy giáo nói ngày mai muốn ba mẹ đi, người theo ta đi được không?"

Sau đó, Dư Nhược Nhược liền chưa từng thấy qua bọn họ.

Dư Nhược Nhược luôn là ở trong năm tháng kéo dài nghỉ, nếu như khi đó cô mở mắt, giống như đứa bé khác một dạng làm nũng, để cho bọn họ ở cùng cô lâu hơn, không cần vội vàng rời đi như vậy.

Có thể hay không, kết quả sẽ không là dạng như vậy?

Có thể hay không, cuộc sống sau này không có cô đơn như vậy?

Cửa thư phòng Hạ Trường Canh khẽ mở rộng ra, đối thoại bên trong dễ dàng truyền ra.

“Tướng quân, máy bay Emergency Landing, bốc cháy ở đỉnh núi, nhân viên cứu hộ đã dò xét xung quanh 3000 m, không ai sống sót.”

Dư Nhược Nhược vẫn còn nhớ, ngày đó Hạ Trường Canh, trong nháy mắt, trở nên già nua mà còng xuống, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rõ ràng là có thể ấm áp lòng người, lại làm hai ông cháu, lạnh đến đáy lòng rồi.

Dư Nhược Nhược rất cuộc ý thức được, hai người kia, lúc này, là thật sự hoàn toàn rời đi, cũng không trở về nữa, cái loại đó rời đi.

.

Nhân viên bảo vệ chung cư thấy Dư Nhược Nhược ngay cả đứng cũng nhọc nhằn, liền đi đến gần hỏi thăm: “Nhan phu nhân sao vậy? Sắc mặt thế nào khó nhìn như vậy?”

Cô rút cuộc bắt được một cây bè gỗ, giọng nói trống rỗng, hoàn toàn không có sức mạnh: “Đại ca, bệnh viện quân đội Là ở chỗ nào?”

Cả ngày bầu trời âm u rồi cuộc không chịu nổi mây đen nặng nề, giọt mưa, giọt giọt tí tách nhẹ nhàng xuống. Dư Nhược Nhược dọc theo phương hướng nhân viên bảo vệ chỉ, nâng bước chân nặng trĩu, bắt đầu chạy nước rút.

Phía sau bảo vệ tốt bụng quay đầu lại ở phòng lấy ra cái ô lắc đầu một cái, người trẻ tuổi a, cũng vọng động như vậy.

Bệnh viện có chừng mười mấy tầng lầu, cơ hồ là gần trời liền mây, đã sớm xuyên thấu tri vân nguy nga, dựng đứng về phía chân trời. Dư Nhược Nhược không thể nói cảm thụ giờ phút này, hình như là sợ, sợ hãi thật sâu cơ hồ muốn đem người cắn nuốt, trước mắt nhà cao tầng, giống như là một tòa địa ngục, một bước đi vào, liền vạn kiếp bất phục rồi.

Trên người ướt át đáp tất cả đều là nước, càng thêm ép sụp bả vai của cô, liền đi bộ cũng có chút lảo đảo muốn ngã.

Bên này, Nhan Bồi Nguyệt chờ mòn chờ mỏi không thấy vợ chạy tới, có chút hoảng hốt: “Cậu nha chủ ý cùi bắp này dựa vào không đáng tin cậy a, Dư Nhược Nhược thật sự chẳng lẽ không có mắc câu? !”

“Em đây cũng không dám bảo đảm nhà thủ trưởng, dù sao nhà em vừa nghe em bị bệnh bị thương liền hỏi han ân cần, giọng nói tựa như gió mùa xuân.”

“Vậy cậu đi xuống nhìn xem, tránh cho đứa trẻ ngốc này không tìm được địa phương.”

.

Lý Kiến một mình đi thang máy đến đại sảnh bệnh viện liền nhìn thấy Dư Nhược Nhược một bộ dáng mắt không tập trung mờ mịt, toàn thân bị dính nước, nhất thời cảm thấy trầm xuống, bước nhanh tiến lên: “Chị dâu, chị thế nào lại không che ô a?”

Lúc này lại có sự cố gì vậy mình thật sự chính là khó giữ được cái mạng nhỏ này rồi, Lý Kiến trong lòng lặng lẽ khổ ép châm chọc .

Dư Nhược Nhược như tượng gỗ một dạng đi theo hần ngơ ngác lên lầu, đến cửa phòng bệnh mới mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Thật không có chuyện lớn?”

Lý Kiến không còn cách nào khác, chỉ đành phải đem lời nói dối thuật lại một lần: “Chị dâu, chị không cần quá lo lắng, chính là gãy xương, bác sĩ nói uống nhiều canh bổ dưỡng một chút là tốt.”

Thật ra thì theo ý hần, sắc mặt của Nhan Bồi Nguyệt so với Dư Nhược Nhược đỏ thắm hơn nhiều.

Vừa mới vào cửa, Dư Nhược Nhược liền nhìn thấy chân phải Nhan Bồi Nguyệt treo ngược ở đầu giường, bó thạch cao thật dày, băng gạc cuốn cực kỳ chặt chẽ. Mà anh, giống như động vật cô độc nhảy bén, ánh mắt lả tả liến liến tới đây, mang theo lửa nóng chích người.

Mà giờ phút này, Dư Nhược Nhược nhếch nhác vô cùng, sắc mặt trắng bệch như quỷ, tóc đã tán lác, dính vào trên trán, bên tóc mai, giống như là bị gió lớn thổi qua. Vạt áo còn tích tấp nhỏ ra nước, hai vai vô lực rũ xuống, chỉ là nỗ lực ngẩng đầu hướng anh kéo ra một nụ cười yếu đuối, liền hoàn toàn xụi lơ.

Nhan Bồi Nguyệt muốn bước dài tiến lên, nhưng bởi vì gánh nặng trên đôi chân bản là không còn kịp nữa, trơ mắt nhìn cô té xuống.

.....

Ra quân chưa thắng trận đã chết, đây là một câu duy nhất lúc này hiện lên ở trong đầu Lý Kiến.

.....

Dư Nhược Nhược khi tỉnh lại toàn bộ thể giới đã thay đổi, cô nằm ở trên giường bệnh, Nhan Bồi Nguyệt ngồi ở bên cạnh coi chừng, cùi chỏ chống đầu, giống như là học sinh trung học trong lớp không thích nghe giảng mà uể oải.

Mà chân của anh, giờ phút này, hoàn hảo vô khuyết, ưu nhã mà cao to.

Cô chậm rãi thở ra một ngụm khí thật dài, sau đó dùng hết sức, hướng trên người Nhan Bồi Nguyệt đập tới.

“Nhan Bồi Nguyệt, anh cái tên khốn kiếp. Chết đi coi như xong rồi !”

.....

Dư Nhược Nhược mặc dù là bệnh nặng mới vừa khỏi, nhưng khí lực vẫn là không thể khinh thường, một đập này đem Nhan Bồi Nguyệt cả người lẫn cái ghế cũng té ngã trên đất.

Nhan Bồi Nguyệt cũng không có làm sao, dụi dụi ánh mắt tỏa sáng, mặt dày mày dạn cười dính sát: “Vợ, em đã tỉnh a, có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không, hay là anh về nhà nấu chút cháo? !”

Trái tim Dư Nhược Nhược lúc này giống như là tổ ong bánh ngọt, rậm rạp chằng chịt, đều là lỗ, còn cuộn cuộn ra bên ngoài, bất chấp chất lỏng chua xót, từ hốc mắt tràn ra ngoài: “Nhan Bồi Nguyệt, anh biết rõ ràng, em sợ nhất không thấy anh, em sợ anh bỏ lại một mình em nhất. Anh còn đùa em như vậy, chơi vui lắm sao? !”

Nhan Bồi Nguyệt lúc này mới cảm thấy Lý Kiến thật sự là một quân sư quạu mo, chủ ý này thật là nát không có gì sánh kịp a.

Chỉ có thể ưỡn ngực nghiêm mặt tiến lên đem cô mạnh mẽ ôm vào trong ngực: “Vợ anh sai rồi, anh thật sự biết lỗi rồi.” Nhan Bồi Nguyệt thề, anh cả đời này, không trải qua chuyện như vậy, cho nên giọng nói đều là cứng ngắt, mang theo cường thế không thể nghịch chuyển.

Dư Nhược Nhược thật đúng là giống như Yên Tĩnh nói vậy, bị Nhan Bồi Nguyệt hai ba câu nói lại vén lên lửa giận: “Nhan Bồi Nguyệt, trước em vẫn luôn cho là anh tính khí không tốt chỉ là bởi vì ở nhà làm hư rồi, cho nên em có thể không ngại anh bình thường đối với em luôn là ngạo mạn, thậm chí không ngại anh trăm phương ngàn kế mà đem ghi âm của em tung lên mạng. Em thừa nhận em đối với Cố Tinh Hà chưa nói rõ ràng, để cho hắn hiểu lầm sâu, nhưng Nhan Bồi Nguyệt dựa vào lương tâm mà nói, em, Dư Nhược Nhược, không có nửa điểm có lỗi với anh!”

“Mà anh, thời điểm sinh nhật chạy đi gặp bạn gái trước không cảm thấy trong lòng có áy náy sao? Bỏ rơi bữa ăn tối em cực khổ làm được còn ác ngữ cũng cảm thấy rất thống khoái sao?!”

Nhan Bồi Nguyệt xem xét thời thế lựa chọn không lên tiếng, chờ cô phát tiết xong tất cả.

“Anh biết em ngày hôm qua trải qua thế nào không? Vốn là cảm thấy anh làm quá đáng, muốn lật bàn, nhưng kiềm lại tính khí đi gặp bạn gái trước của anh, dựa vào tin tưởng anh, dựa vào em yêu anh, đúng lý hợp tình bức lui cô ta!”

“Thế nhưng chút chuyện đó cũng chỉ là râu ria, anh biết thời điểm em nhận được điện thoại là tâm tình gì không? !”

“Em đã không chỉ là sợ, em nhớ tới ba mẹ của em lần đó không chịu trách nhiệm ly biệt, nhớ tới thời điểm bất lực khi ông ngoại bệnh nặng, khi đó còn có anh ở bên người, em vẫn cho là anh đem em để ở trong lòng, giống như là em đặt anh ở trong lòng vậy, quan trọng như vậy, không chịu nổi mất đi như vậy.”

Dư Nhược Nhược lúc này giọng nói ngược lại có chút thông thả, giống như là ở được ăn cả ngã về không.

“Nhưng Nhan Bồi Nguyệt em phát hiện, anh không có quan tâm em như vậy, giống như anh phí hết tâm tư chỉ là bởi vì em là vợ của anh, mà mỗi một người chồng, chịu được vợ của mình cùng đàn ông khác làm bạn bè, chỉ là bởi vì cái mà các người gọi là tôn nghiêm đàn ông mà thôi.”

“Sẽ không tôn trọng em, sẽ không thừa nhận sai lầm của mình, còn dùng sai lầm lớn hơn đi che giấu, Nhan Bồi Nguyệt, em phát hiện, anh cả học sinh tiểu học cũng không bằng.”

“Nhan Bồi Nguyệt, thời điểm ông ngoại qua đời em ở trên lưng anh, trái tim của em cách anh rất gần, thời điểm chân của em bị thương anh giúp em bôi thuốc, trái tim của em cách anh rất gần, những buổi tối ấm áp kia, trái tim của em cách anh rất gần.”

“Nhưng Nhan Bồi Nguyệt, anh biết rõ, em không bỏ được anh bị thương, anh chính là tàn nhẫn như vậy lừa gạt em, lúc này, em cảm thấy với anh, khoảng cách xa như vậy.”

Sau khi nói xong liền cúi đầu, không lên tiếng nữa.

Nhan Bồi Nguyệt nhìn tóc cô rối tung, đưa tay ra, vẫn không có chạm được.

Anh lúc mới bắt đầu vẫn cảm thấy tức giận, chẳng biết tại sao bị an bài một cuộc hôn nhân như vậy, đó là hoang đường mà phong kiến. Nhưng thời điểm khi nhìn thấy tấm hình, anh thế nhưng quỷ thần xui khiến gạt đầu.

Trên tấm hình kia Dư Nhược Nhược vẫn là một sinh sinh, tóc đen nhánh sáng bóng, mềm mại rủ xuống thuận trên bờ vai, là đường cong mê người nhất. Còn có ánh mắt của cô, con người cũng không phải màu nâu như người bình thường, quả thật đen bóng thuần khiết, đen giống như quả nho mang theo sương sớm, sắc màu mê người như vậy.

Quan trọng hơn là, Nhan Bồi Nguyệt lần đầu tiên thấy tấm hình này, trong lòng dâng lên chính là một câu cổ xưa.

Kim Tịch Hà Tịch, gặp gỡ lương nhân.

Dư Nhược Nhược, em tại sao, nói anh không đủ yêu em.

Sau đó, hai người thuận nước đẩy thuyền tiến vào thời kỳ chiến tranh lạnh, chỉ là nguyên nhân cùng hành động cũng không giống nhau. Dư Nhược Nhược hoàn toàn vẫn là đang giận đối, đối với anh xa cách. Nhan Bồi Nguyệt cũng là sầu khổ không biết biểu đạt thế nào. Anh đời này chưa nói qua bao nhiêu lời anh yêu em yêu đến tận xương, cho dù là nói qua yêu, cũng chỉ là nhẹ tô viết nhạt thích qua. Như vậy phải giống như Ngũ Việt nói dạng kia nói nhiều lời ngon tiếng ngọt, anh ngược lại thật sự là nói không được. Cổ tình trên lý thuyết nói tới, phụ nữ đều là lỗ tai mềm, đàn ông lời ngon tiếng ngọt có thể chinh phục phái nữ toàn cầu. Mất hết cái bản lĩnh này, anh thật đúng là coi như là mất hết điểm cao.

Dư Nhược Nhược chỉ là ở bệnh viện đợi một ngày liền xuất viện, Nhan Bồi Nguyệt mỗi ngày làm cơm nấu cháo cô đều không cảm kích, ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, tình nguyện tự mình nổi lửa nấu mì.

Trong phòng chỉ có một cái giường, chỉ cần Nhan Bồi Nguyệt lên trước giường, Dư Nhược Nhược liền không cố kỵ chút nào hướng trên ghế sa lon nằm. Sau đó Nhan Bồi Nguyệt cũng không nhẫn tâm, ngoan ngoãn ôm gối đầu rút lui.

Cứ như vậy qua chừng mấy ngày, Nhan Bồi Nguyệt không nhịn được, uống đến say mềm theo sát Ngũ Việt châm chọc: “Cô ấy Dư Nhược Nhược thật sự là tâm ngoan độc ác, mình đây đời này cũng chưa khuất phục nịnh hót phục vụ như vậy, ngay cả mẹ mình đều nói uống ly trà mình pha liền đội ơn rồi. Nhưng Dư Nhược

Nhược rõ ràng không phải là hiền lành gì, được voi đòi tiên, không biết điều, mình thấy cô ấy liền cắn răng nghiêng lợi muốn dùng sức mạnh ngay tại chỗ tử hình rồi!”

Ngũ Việt anh mắt mê ly, nhìn vào sắc màu sắc sỡ trong rượu: “Cái này đúng rồi, con người a, đời này chính là muốn gặp phải một lần người khác khiến cho cậu cắn răng nghiêng lợi hận nghiêng răng nghiêng lợi, đó chính là cuộc đời này không uống rồi.”

Nhan Bồi Nguyệt ngó hần một cái: “Tiểu tử cậu đi chỗ nào biết những thứ nguy hiểm tà đạo này?!”

“Ôi chào, mình đây rất cuộc có chút bản lĩnh chỉ đành phải khoác lác, người nhiều chuyện nhà mình a, ngày ngày lấm bầm mình tài nghệ không bằng người, bây giờ nhìn lại a, mình dầu gì về mặt tình cảm coi như cá gặp nước vô cùng thuần thực a.”

“Cậu thu phục người phụ nữ đánh đá rồi hả?”

“Xem như mình chưa nói.” Ngũ Việt thất bại quay mặt sang đi uống rượu, rồi sẽ thu phục, dầu gì tổ tiên cũng trải qua núi tuyết thảo nguyên, đánh lâu dài hần cũng sẽ không kém nổi nào .

.

Thời điểm Dư Nhược Nhược nhận được điện thoại đang làm thêm giờ, bởi vì ngày thứ hai liền bắt đầu muốn nghỉ đông rồi, cho nên công việc phải tăng ca làm phần cuối.

“Mặc kệ anh ấy, để cho anh ấy sống mơ mơ màng màng ở nơi đó đi.” Cô nhẹ nhàng cúp điện thoại, tiếp tục vui đầu.

Thức ký giả thực tập vẫn đang là sinh viên năm 4, cùng với cô khổ chiến: “Chị Nhược Nhược, chẳng lẽ là cùng chồng cãi nhau? Nghe nói em còn không có tin trước đó chị vẫn cùng ngôi sao lớn Cốc Tinh Hà từng có tin đồn đầu rồi, vậy từ bỏ hần chọn chồng phải là cực phẩm trong cực phẩm chứ?”

Dư Nhược Nhược ngẩng đầu nhìn tài liệu lên, im lặng một hồi lâu, về mặt là vui lo nửa nọ nửa kia, mới thở dài: “Đúng là cực phẩm.”

Rốt cuộc vẫn là lấy áo khoác ngoài: “Hôm nay liền đến đây, thêm phần cuối cũng không còn dư lại bao nhiêu, chị buổi tối làm nốt rồi gửi vào hòm thư Phó chủ biên là được rồi, em trước trở về trường học đi, phải chú ý an toàn a.”

Cách năm mới chỉ kém mấy ngày, trong thành thị khắp nơi đều tràn đầy hơi thở mê ly vui mừng, Dư Nhược Nhược khép lại cổ áo áo khoác ngoài, tất cả mọi người nghênh tân xuân, không có đạo lý ngay cả nhà cô vẫn còn ở trong trời đông giá rét a.

Ngũ Việt lúc này làm việc hết sức thuận nước đẩy thuyền, đem Nhan Bồi Nguyệt giống như hòn đá ném cho Dư Nhược Nhược liền phải mong tránh người, Dư Nhược Nhược ở phía sau đuổi theo vài tiếng cũng không kéo lại chú ý.

Cô nhìn Nhan Bồi Nguyệt đã bất tỉnh nhân sự làm phát cáu, thật muốn mặc kệ. Nhưng người kia tựa như bạch tuộc quẩn cánh tay của cô, cái miệng còn giống như phụ nữ liến thoắng không ngừng: “Dư Nhược Nhược em không có lương tâm.”

Dư Nhược Nhược không có biện pháp, chỉ có nhờ người bán rượu kêu chiếc taxi, hai người ba chân bốn cẳng ném anh đi lên.

Ở trên xe Nhan Bồi Nguyệt cũng không có nửa điểm ý tứ an phận, một bàn tay còn duỗi đến gần trong áo sơ mi cô rồi. Dư Nhược Nhược vừa chú ý ánh mắt của tài xế trước mặt, vừa nhỏ giọng quát lớn: “Nhan Bồi Nguyệt, cứ như vậy cũng đừng trông mong em tha thứ cho anh!”

Nhưng không phải có câu nói như thế này à, đàn ông uống rượu say giống như là đứa trẻ bốc đồng.

Nhưng là, thật vất vả liếc nhìn cầu xin tài xế cùng nhân viên bảo vệ phí nhiều công sức giúp một tay kéo lên tới đây nhưng lúc này lại đè ở trên người của cô, Dư Nhược Nhược đem tầm mắt chuyển sang trần nhà, có đứa nhỏ nặng như vậy khỏe như vậy tinh trùng lên não sao? !

41. Chương 40

Chương 40

Dư Nhược Nhược oán thầm bất quá cũng chỉ là mấy giây, Nhan Bồi Nguyệt trong thời gian phi thường ngắn ngủi tinh chuẩn nhanh chóng xé toàn bộ quần áo của cô, vẫn là sức lực thần không biết quý không hay.

Dư Nhược Nhược có chút im lặng hoài nghi, người này, là thật sự uống say, hay là đang mượn rượu giả điên a.

Nhưng mặc dù uống say, cô vẫn là bởi vì sức lực cách xa mà vô lực không hề phản kháng, chỉ có thể gắt gao bị anh đè ở phía dưới thân, tựa như miếng thịt trên thớt, mặc người chém giết.

Dư Nhược Nhược cũng không có đặc biệt kiểu cách giãy giụa, cùng đàn ông uống say so đo. Ngược lại là ôm lấy hông của anh, khẽ dùng cái trán cọ sát trước ngực của anh.

Trên thế giới này mỗi ngày có nhiều người kết hợp như vậy, lại có nhiều người chia ra như vậy, nhiều người như keo như sơn vậy, nhiều người trở thành vợ chồng bất hoà như vậy. Mà cô Dư Nhược Nhược, tội gì phải bởi vì chút chuyện, làm hao mòn thời gian cùng Nhan Bồi Nguyệt đi cả đời đây?

Người cho rằng cả đời dài như vậy, thật ra thì đối với người yêu nhau mà nói, ấy là thoáng chốc như thế.

Dư Nhược Nhược hình như cảm nhận được người ở trên người trong nháy mắt cơ hồ ảo giác tựa như cứng ngắt sợ run vậy, ngay sau đó động tác càng phát ra thô lỗ, lột che giấu duy nhất trên người cô, làm loạn lên.

Hai người mấy tháng không có loại hành động thân mật này, nay đã không thể nhịn được nữa, gần đây hai người vừa bởi vì chút nhân tố bên ngoài ngay cả lời hay thiện ngôn cũng không có. Dục vọng thời gian dài, giống như là núi lửa để dành đã lâu, dưới cái ôm Dư Nhược Nhược trêu chọc, nhất thời phụt ra.

Bàn tay khoắc lên bộ ngực tuyết trắng mềm mại của Dư Nhược Nhược, khẽ xoa chậm về.

Lửa nóng đôi môi chạm lên giải đất sau tai nhạy cảm, trần trọc trở mình.

Nhiệt độ leo lên một chút xíu, dần dần làm cho người đổ mồ hôi nóng.

Hơi thở dồn dập liên tục, dần dần khiến cho người thở gấp không được.

Dư Nhược Nhược bị anh không hề trình tự càn quấy biến thành vô lực chống đỡ, trong giọng nói mềm đến có thể chảy ra nước: “Nhan Bồi Nguyệt. Anh không cần bộc lộ ác liệt như vậy a. Anh nhẹ một chút.”

Rượu còn cùng bản năng đã kết hợp hoàn mỹ, cùng đẩy mạnh kích thích trong cơ thể anh tiết ra, hành động đã trở nên hoàn toàn không khống chế được chế, chỉ biết là tiến công, tiến công, tiến công.

Nghe được Dư Nhược Nhược mềm giọng cự tuyệt như vậy, càng phát thú tính, động tác cũng càng thô lỗ.

Giờ phút này Dư Nhược Nhược đã sắc mặt đỏ bừng, hốc mắt dâng lên đều là nước mắt, lấp la lấp lánh, tay vịn chân loạn trong lúc đó lung tung mở ra đèn đầu giường chiếu rọi càng lộ vẻ sáng rỡ.

Tay Nhan Bồi Nguyệt từ từ xuống phía dưới, trượt vào giải đất thần bí nhất dự người nhất.

Dư Nhược Nhược không chịu nổi kích thích, đầu khẽ ngửa lên, trong cổ họng là rên rỉ gần như nức nở nghẹn ngào. Giống như là vô cùng khổ sở, hoặc như là vô cùng hưởng thụ.

Hành hạ kéo dài mà sâu nặng rốt cuộc giống như là sóng gợn một dạng hiện mở, trên người cô từ từ biến chua xót, biến vô lực, thủy triều một dạng kịch liệt mãnh liệt hưng phấn “oanh” mà đến. Cô ứng phó không kịp, chỉ có thể há mồm, cắn lấy đầu vai anh, liều mạng, chống lại kêu to thét chói tai.

Nhưng là, đối với Nhan Bồi Nguyệt mà nói, đây chỉ là một cái làm nền cùng nhạc dạo ngắn ngủi mà thôi.

Một đợt sóng khác cường đại hơn, còn có lực công kích, sắp triển khai.

Dư Nhược Nhược bị động tác như vậy hành hạ sống không bằng chết lại chết đi sống lại đến liên tiếp cầu xin tha thứ, cô ban đầu thỏa hiệp hoàn toàn không nghĩ tới sau khi say rượu Nhan Bồi Nguyệt hoàn toàn chính là con thú hoang, không bao giờ tha mãi.

Trong cơ thể có vũ khí bén nhọn thô chắc nhất tráng kiện nhất, cô chỉ là mềm mại, mặc anh hành hạ, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Một lần lại một lần, giống như vĩnh viễn không ngừng.

Thời điểm Dư Nhược Nhược rốt cuộc lâm vào trong bóng tối, con người Nhan Bồi Nguyệt lại như là ngọc phát sáng trong tối tăm, lóe ánh sáng rốt cuộc đạt được ham muốn.

.....

Nhan Bồi Nguyệt một đêm cũng không có ngủ, chỉ là ôm Dư Nhược Nhược, một lần một lần mà dùng miệng dùng ngón tay hơi có vẻ thô tháo miêu tả hình dáng cùng dung nhan khi ngủ của cô.

Đêm là yên tĩnh, mà tim của anh, là mềm mại rồi tỉnh rồi ngủ.

.....

Ngay cả toàn thân bủn rủn tê dại không giống như là của mình, nhưng Dư Nhược Nhược vẫn là đứng giờ mở mắt ra, Nhan Bồi Nguyệt đang ở bên cạnh, hô hấp đều đặn mà chìm.

Anh vốn là đẹp trai không bình thường, bình thường mặc quân trang chính là nét mặt ủ dột mà kiên nghị, mà bây giờ ở trong nắng ban mai dung nhan ngủ là trầm tĩnh mà nhu hòa, giống như là cô, Dư Nhược Nhược bình thường nhất, người chồng bình thường nhất.

Nghĩ tới anh tối qua say đến trời đen kịt, vẫn là kéo thân thể còn rất vô lực vén chăn lên, nghĩ chuẩn bị chút canh giải rượu. Còn chưa kịp ngồi dậy liền lại bị một cánh tay kiên cố có lực kéo trở về.

Dư Nhược Nhược xoay người, nhìn người kia ánh mắt lấp lánh sáng lên, hướng về phía bả vai anh liền cắn: “Cầm thú, buông ra!”

“Không cần, lại theo giúp anh ngủ, dù sao em hôm nay nghỉ phép.” Người kia lại bắt đầu càn quấy, mang theo râu khê đậm người liếm cổ của cô, hàm răng sức lực tề tề mật mật cũng tiêu tan bên tai.

“Nhan Bồi Nguyệt, tối qua anh là say rượu hành hung, bây giờ là chuẩn bị làm gì? !”

“Sau khi giết người không phải là còn phải phóng một trận hỏa sao.”

Tay lại vô sỉ càng ngày càng xuống.

Dư Nhược Nhược “Ngao...ooo” một tiếng, giờ phút này chỉ số ý thức phản kháng là 99%, chỉ số năng lực chống cự cũng chỉ có 1%.

Một vòng mới ăn sạch sành sanh tiếp tục triển khai.

Tỉnh lại lần nữa thời điểm đã là xế chiều, hoàn toàn là trong tiềm thức đối tỉnh. Nhan Bồi Nguyệt bây giờ đã dọn dẹp thỏa đáng, vừa lúc vào cửa, cúi người xuống vuốt vuốt tóc cô rồi bời dím vào trán tóc, chuồn chuồn lướt nước hôn môi anh đào của cô một chút: “Đói bụng chưa?”

Dư Nhược Nhược đã bị đàn độn u mê ăn hết hai lần, bây giờ đã có chút trông gà hoá cuốc rồi, kéo chăn che bộ ngực: “Anh lại đói bụng?!”

Nhan Bồi Nguyệt cười xấu xa nhếch môi: “Thế nào? Vì phu còn chưa đủ cố gắng?”

.....

Mắt thấy khoảng cách hai người càng ngày càng gần, Dư Nhược Nhược trở mình cuốn chăn chạy trốn tới phòng tắm, trốn ở trước gương khóc không ra nước mắt, theo cái đà phát triển này, gả cầm thú thật sự là cả năm không dễ chịu a.

Phía ngoài tiếng gõ cửa vang lên, còn có giọng nói người nào đó hàm chứa trêu chọc: “Nương tử thật sự là khẩu vị tốt a, chờ vị phu trước lấp đầy dạ dày, trở lại hảo hảo cho nàng ăn a.” Còn cố ý đem âm cuối kéo cực kỳ dài, tăng cường trình độ lưu manh của anh.

Gương mặt Dư Nhược Nhược cũng nở ra máu, sư tử Hà Đông rống ra ngoài: “Nhan Bồi Nguyệt, anh đi chết đi!”

Mãi cho đến khi trên bàn cơm, Dư Nhược Nhược nhìn món ăn đầy đủ nam bắc nội dung phong phú, mới thu hồi vẻ mặt mẹ kế, trong ánh mắt lóe ra âm u: “Nhan Bồi Nguyệt, anh tối qua là giả say đi?”

“Làm sao lại như vậy? Anh là thật sự say, cũng không biết là em dẫn anh về nhà.” Anh thẳng lưng ưỡn ngực, nghiêm trang.

“Hừ, người bình thường uống rượu say chắc là sẽ không thừa nhận bản thân uống say đâu, cái người này rõ ràng cho thấy giấu đầu hở đuôi.” Nói tới nói lui, chiếc đĩa của cô nhưng cũng không có dừng qua. Mấy ngày nay vì cùng anh giận dỗi, thật ra thì cũng là đang giận dỗi cùng dạ dày bản thân, mỗi ngày nhìn thức ăn ngon ở trước mặt rêu rao còn phải bày ra một bộ dáng không lạ gì, vì thể vụng trộm nuốt không ít nước miếng của mình.

“Đúng rồi, vé máy bay đã đặt xong, đợi lát nữa sẽ đưa tới. Em ký nhận đi, anh đi ra cửa một chuyến.” Nhan Bồi Nguyệt vừa lật tạp chí cũ vừa không chút để ý gấp thức ăn.

“.” Dư Nhược Nhược oán thầm, nếu là cô chết sống không khuất phục, không cùng anh đi Bắc Kinh mừng năm mới, vậy sao sớm đặt vé làm len sợi (vô nghĩa) a?!

“Đây là ảnh em chụp sao? Ồ, thật đúng là khá tốt. Chỉ là chủ yếu là do anh khí phách trời sinh, bản thân điều kiện ưu tú, đĩa ngọc chụp một cái, cũng có thể làm trang bìa tạp chí rồi.” Nhan Bồi Nguyệt nhìn gương mặt mình ở trên tạp chí hình dáng khắc sâu giống như điêu khắc, hết sức đắc chí.

“Mò mẫm đắc chí, đừng tưởng rằng đó chính là diện mạo vốn có của anh, em có chỉnh sửa qua PS, bằng không kia, còn không dừng lại ở thê thảm không nở nhìn đấy. Em là vì khí phách to lớn của mình mưu cầu phúc lợi cho cả đám dân chúng, sợ dơ bẩn mắt của bọn họ.”

“Nhưng theo anh được biết, loại này tin tức hình ảnh tường thuật trực tiếp là cần thực tế không thể PS?” Nhan Bồi Nguyệt nhíu mày, nhìn cô.

“.” Dư Nhược Nhược hung hăng nhai thịt bò, hiểu quá nhiều sẽ tổn thọ không biết chừng a!

Quả nhiên, cơm nước xong Dư Nhược Nhược liền phát hiện, Nhan Bồi Nguyệt dụ dỗ chỉ là một loại ảo giác. Cô làm sao sẽ cho là một bàn lớn đầy đủ giao cho cô dọn dẹp thì con sói khốn kiếp sẽ dừng cương trước bờ vực chậu vàng rửa tay đây? Vậy còn không bằng tin tưởng Ultraman tiểu quái thú cải tà quy chính rồi sao.

Thời điểm đang u oán, Yên Tĩnh liền gọi điện thoại tới đây: “Nhược Nhược, nhanh tới đây, mình phát hiện gian * tình của Nhan Nhan rồi !”

“A? Cái gì?”

“Mình thấy hần ta cùng một mỹ nữ khí chất cùng nhau tiến vào một quán cà phê rất phong cách rồi, quan hệ hai người xem ra không tầm thường a, cậu mau đến đây đi.”

.

Dư Nhược Nhược vội bỏ tạp dề, nhìn gương trang điểm, tô son điểm phấn.

Chuyện cười, cô Dư Nhược Nhược, cũng không có hứng thú bại bởi bất kỳ một tình địch nào. Cho dù là bất kể thông dân loại chuyện này, cũng muốn làm tốt, phù hợp với cô chính thất đoan trang hiền huệ, khí chất hào phóng khéo léo

Đến cuối cùng cơ hồ giận đến đem son nước đều vứt rồi, Nhan Bồi Nguyệt này rốt cuộc là có bao nhiêu chọc hoa đào a?! Sáng sớm mới cùng cô chàng chàng thiếp thiếp lưu luyến không rời, hiện tại quay người lại lập tức lao vào ôm ấp người khác, là chán sống đúng không? !

Lập tức nổi lên bay thẳng đến chỗ một thủ trưởng nào đó cáo trạng tâm tư của anh!

. Vừa tới nơi liền bị Yên Tĩnh kéo đến một bên: “Làm gì giầy vò lâu như vậy a, nhanh lên, trễ nữa liền gạo sống đã gạo nấu thành cơm rồi.”

“Vậy hãy để cho nó nấu khê là được!” Dư Nhược Nhược tức giận, mặc cho ai mới vừa thoảng hết giận liền lại bị vén lên cũng sẽ giống như tính khí phụ nữ thời mãn kinh.

Quán cà phê thật là có phong cách, màn che rèm cửa màu đỏ hiếm có nhẹ nhàng lay động, bị chút gió xúi bẩy, giống như là đóa hoa diễm lệ. Vừa vận vì từng ghế dài thấp thoảng tạo ra một mảnh che giấu bên ngoài quấy nhiễu yên tĩnh.

Dư Nhược Nhược cùng Yên Tĩnh ngồi ở sát vách Nhan Bồi Nguyệt này một đôi gì kia phụ gì kia phụ, chỉ có tiếng đàn vi-ô-lông-xen thật thấp ở trong quán cafe, đối thoại một chút cũng không lọt truyền tới trong lỗ tai cô.

Thật ra thì Dư Nhược Nhược bắt đầu không kèm chế được, chuẩn bị long trọng ra sân, không cho đối phương cơ hội hòa hoãn, trực tiếp liền hất cả phê nóng đầy mặt và đầu cổ hai người.

Thật không nghĩ đến cô gái đó lại là Tô Lệ, Đúng vậy a, không nghĩ tới.

Cô mấy ngày trước mới tiêu diệt kẻ địch, hiện tại lại muốn làm loạn rồi.

Dư Nhược Nhược cắn răng nghiêng lợi, Tô Lệ này thật đúng là cứng đầu tính xấu không đổi si tình a. Liền quyết định chủ ý, chỉ cần Nhan Bồi Nguyệt một người không chịu nổi tình cũ hấp dẫn, vậy thì ly hôn, không có thương lượng!

Yên Tĩnh ôm thái độ muốn xem trò hay, cúi đầu gửi một tin nhắn, lần nữa ngẩng đầu: “Mình đi toilet a, cậu đừng kích động, bất kỳ đối sách cũng chờ mình về thương lượng, xúc động là ma quỷ, cậu biết mà.”

Dư Nhược Nhược gật đầu một cái, trên mặt không biểu cảm.

.

Tô Lệ cũng tuyệt đối không nghĩ tới Nhan Bồi Nguyệt sáng khoái đến nơi hẹn như vậy, cô ngày đó bị Dư Nhược Nhược đánh tan, cơ hồ là hoảng hốt mà chạy, nhưng trong lòng vẫn là không cam lòng. Sau lại suy nghĩ kỹ một chút, rốt cuộc mình quá mềm yếu, dễ dàng rụt rè, mới trúng một kích của đối phương.

Mà trong miệng Dư Nhược Nhược mấy thứ ngọt ngào kia, những thứ thề nguyện không đổi kia, cô cũng không có chính mắt thấy.

Tóm lại ở trong lòng Tô Lệ cô, Nhan Bồi Nguyệt chắc là sẽ không dễ dàng như vậy liền quên mất cô, dễ dàng như vậy liền đem tất cả trước kia đều phủ định.

Hai người lặng lẽ nghe toàn bộ khúc diễn tấu đàn vi-ô-lông-xen bằng tay, mới chậm rãi mở miệng.

“Nhìn tạp chí, biết bản lãnh Nhan Thượng tá bày mưu nghĩ kế, thật sự cùng dĩ vãng không giống nhau rồi.” Cô khẽ mỉm cười nhìn Nhan Bồi Nguyệt, giọng nói rõ ràng mà sáng trong.

“Nơi nào có cái gì không giống nhau, tôi vẫn là tôi.” Nhan Bồi Nguyệt cúi đầu quét mắt điện thoại di động, nhấp miệng cà phê, nhú mày một cái, Dư Nhược Nhược người kia làm sao sẽ thích cái đồ vật này .

“Nếu vẫn là anh trước kia thì tốt rồi.” Cô thở thở dài, “A Nguyệt, em không cam lòng, em cũng không có phá hư tâm tư của các người, nhưng em không cam lòng bị đánh bại. Anh nói cho em biết, em nơi nào không bằng cô ta? Chỗ nào kém so với cô ta?”

“Ban đầu mẹ Nhan đối với em bắt bẻ có thừa như vậy, thay đổi biện pháp gây đánh uyên ương chia rẽ hai ta, cũng chỉ là bởi vì em không có xứng với gia thế của anh, không phải dòng dõi cao quý (cv là dòng dõi quạ đen nhưng mình thấy không hợp lý nên đổi lại), không phải nhà cao cửa rộng, nhưng cô ta Dư Nhược Nhược, nơi nào là bộ dáng thiên kim tiểu thư?!”

.

Nhan Bồi Nguyệt cũng yên lặng nhìn cô ta, một hồi lâu không có lên tiếng.

Dư Nhược Nhược treo ngược một hơi, không có thở ra, cô cũng đang đợi.

“Thật ra thì thời điểm em hỏi như vậy em đã biết rõ bản thân mình thua có đúng hay không? Tô Lệ, em rất tốt, cái gì cũng tốt. Dư Nhược Nhược cái gì cũng so ra kém em, nhưng như vậy mới chính là điểm chết người. Muốn mạng của tôi.”

“Thứ duy nhất cô ấy có, chính là trái tim của tôi. Ở trong lòng tôi chỗ nào cô ấy cũng so ra kém em. Cũng chỉ là như vậy, mà thôi.” Nhan Bồi Nguyệt giọng nói ngày thường vẫn là kiên định mà trầm thấp, liền giống như tiếng đàn vi-ô-lông này. Còn thời điểm nói ra lời này, cũng là mềm nhẹ khác thường, giống như là người đang bắt bướm, sợ âm điệu quá nặng, ầm ĩ đến con bướm đang đậu.

.

Dư Nhược Nhược ở sát vách, nghe được rõ ràng, từng chữ cũng không có bỏ sót, trong lòng nổi lên gió hiềm thấy, là kết thúc gió xuân, không phải mang theo se lạnh của mùa đông, mà là ấm áp mùa hạ.

Cô từ từ dời bước rời đi, bên ngoài mặc dù là khí trời âm u, ở trong mắt người có tình, thời tiết gì cũng thích hợp hẹn hò.

Tô Lệ trong thời gian rất lâu không có nói một lời, cuối cùng mới chậm rãi ngẩng đầu lên: “Em đã biết.”

Đứng dậy, rưng rưng, rời đi.

Thì ra là cô luôn luôn không biết, cô không phải là thua bởi Dư Nhược Nhược, là thua bởi Nhan Bồi Nguyệt, là thua bởi tâm của anh. Ban đầu thất thủ, chính là cả đời mất đi.

Biết rất rõ ràng gặp nhau khó khăn như vậy, vì sao ban đầu lại muốn dễ dàng liền buông tay như vậy?

Yên Tĩnh lúc này mới không nhanh không chậm đi tới, khiêu mắt hoa đào: “Nhan thủ trưởng chuẩn bị cảm ơn tôi thế nào đây?”

Nhan Bồi Nguyệt ưu nhã đứng dậy, vỗ tay phát ra tiếng, người hầu bàn đưa lên một cái hộp nhung tơ: “Đây là người khác nhờ tôi chuyển giao, hẳn bây giờ đang ở sân bay, hoặc là không rõ tung tích.”

Yên Tĩnh còn chưa kịp tiêu hóa phần quà tặng này cùng lời nói này, điện thoại của Dư Nhược Nhược gọi lại, thời điểm Nhan Bồi Nguyệt nhận mặt trần đầy gió xuân: “Thế nào? Còn chưa có thu dọn xong?”

Có lúc mất đi chính là ở một ý niệm, lấy được lại cần trèo đèo lội suối, vậy cô, cần gì học Tô Lệ đây?

“Nhan Bồi Nguyệt, chúng ta hẹn hò đi!”

.

Thời điểm Nhan Bồi Nguyệt đi tới cửa rạp chiếu phim cô vừa vặn ôm hộp lớn bóng nổ. Cái thành phố nam bộ này, cho dù là mùa đông cũng rất ít có tuyết rơi, bầu trời cũng đang giờ phút này không hề báo trước tung bay tuyết trắng như đóa hoa.

Dư Nhược Nhược sinh trưởng (sinh ra + trưởng thành) ở địa phương này, số lần gặp tuyết rơi cực ít, rất là hiếm rất là vui mừng xoay tròn, bông ngô trong ngực cô bởi vì cô hoạt động mạnh, phía sau tiếp trước nhảy ra ngoài, vẩy đầy đất.

Người chung quanh cũng đều sợ hãi than, rất nhiều người phản ứng so với cô còn cường liệt hơn còn động tác lớn hơn.

Nhưng giờ phút này trong mắt Nhan Bồi Nguyệt chỉ có Dư Nhược Nhược, cô mặc áo khoác ngoài lông cừu màu đỏ, ôm cái hộp màu vàng nhạt xoay tròn, giống như là một con Hỏa Hồ (chắc là hồ ly màu đỏ), những bông tuyết nhỏ rơi vào trên vai cô, trong nháy mắt hòa tan biến mất.

Giờ khắc này, chợt làm anh nghĩ tới cái ngày kết hôn đó.

Chỉ là mới bắt đầu tiệc rượu uống một ly rượu sâm banh hai gò má như lửa, anh cúi đầu dặn dò người đổi rượu, đồ uống của Dư Nhược Nhược, thống nhất đổi thành nước nho.

Cô ở thời điểm đó, thật ra thì so với hiện tại mập hơn một chút, trên mặt luôn là nụ cười doanh nhân, người nhìn cũng sẽ bị kích lệ.

Khi đó anh đang suy nghĩ cái gì? Là ở cảm thán ột thiếu nữ đã lập gia đình? Hay là đang vui vẻ, những thứ tốt đẹp này, rốt cuộc đã bị anh làm của riêng?

.

“Nhan Bồi Nguyệt, ôi chao tuyệt rơi, em lớn như vậy, cái thành phố này tổng cộng có ba lần tuyết rơi, đây là lần thứ tư a, nhìn, đây thật sự là tuyết a, không phải đóng phim a.” Dư Nhược Nhược lôi tay áo của anh, vẫn kích động.

“Vậy đi phương Bắc có được hay không, nơi đó tuyết lớn hơn trắng hơn.” Anh cười nói.

“Được được, chúng ta ngày mai lên đường hay là ngày mốt lên đường. A!” Cô đột nhiên kêu lên, “Em còn chưa lấy vé máy bay liên tới đây, làm thế nào bây giờ?”

Anh sờ sờ đầu của cô, không lên tiếng: “Phim gì vậy?”

“Em sợ anh không thích xem phim tình cảm, liền chọn phim hành động, ngày hôm qua chiếu phim Chúc mừng, 3D. Được không?” Ánh mắt cô lóe thông minh, cười gian.

Tưởng anh không biết Dư Nhược Nhược cô chỉ thích xem phim hành động à?!

“Không cần miễn cưỡng, vẫn là do em làm chủ, theo khẩu vị của em xem phim tình cảm đi, ừm, Lệ ánh sáng xem ra không tệ, trên poster tuyên truyền nhiều người khóc như vậy, đoán chừng rất cảm động.” Anh thuận nước đẩy thuyền.

“Đừng á, hôm nay là tất cả lấy anh làm chủ, anh muốn làm gì liền làm cái đó.” Cô hiên ngang lăm lăm nói.

“Được rồi, vậy anh muốn ăn sạch em.” Anh nhỏ giọng ở bên tai cô đùa giỡn một phen, đứng thẳng nhún vai một cái, hết sức thản nhiên.

Dư Nhược Nhược đối phó không được, sắc mặt cùng áo khoác ngoài cũng sắp hợp hai làm một rồi, xoay người không để ý tới anh, tự mình đi mua vé.

Sắp tới cuối năm, đều đã nghỉ phép, trong rạp chiếu phim qua lại như nước thủy triều.

Dư Nhược Nhược không mua được chỗ ngồi tình nhân, chỉ có hai chỗ bình thường gần nhau, mím miệng bị Nhan Bồi Nguyệt kéo vào cửa.

Nói là Chúc mừng, nói là phim hành động, Dư Nhược Nhược xem cuối cùng vẫn là rầm rầm rì rì. Nhan Bồi Nguyệt về mặt không giải thích được, người chung quanh cũng đã đưa ánh mắt về phía này nhìn đánh đánh giết giết cũng có thể khiến cô gái nhỏ khóc không thành tiếng, sau đó lại nhìn về phía Nhan Bồi Nguyệt ánh mắt liền hàm ẩn thâm ý, giống như là ám chỉ “Cô gái tốt như vậy người thế nào khi dễ người ta rồi hả?” ...
Đủ loại khiển trách.

Anh cũng sốt ruột a, định đem cô từ trên chỗ ngồi cả người ôm lấy, đặt ở trên đùi anh, nhỏ giọng dụ dỗ: “Nhược Nhược a, đừng khóc, sao vậy? Có phải hay không phim không hấp dẫn? Vậy chúng ta đi ra ngoài trước, về nhà hay là đi dạo phố cũng tùy em được không?”

Cô nức nở rầu rĩ vùi vào trong ngực anh, giọng nói nghẹn ngào: “Nhan Bồi Nguyệt, em yêu anh. Em rất yêu rất thích anh, không biểu đạt được yêu anh nhiều như thế nào.”

Đây là lần đầu tiên Dư Nhược Nhược bày tỏ, vẫn là ở trường hợp nhiều người nhón nháo như vậy, Nhan Bồi Nguyệt kích động đến không thể kiềm chế, quả muốn lập tức đem cô hành quyết ngay tại chỗ nhào nặn vào trong ngực rồi.

Nhưng cố tình nhiều người nhìn trừng trừng, anh chỉ có thể hôn lướt qua gương mặt cô ngăn cản nước mắt, dừng lại nơi cần cổ, mới hấp khí cắn răng oán trách: “Dư Nhược Nhược, em cái tiểu yêu tinh này!”

42. Chương 41

Chương 41

Dư Nhược Nhược hàng năm bị áp bức, hiện tại thấy anh sắp phát điên, nổi lên ý xấu muốn xoay người, càng được một tác lại muốn tiến lên một thước. Thừa dịp phim trên màn ảnh có chỗ hở rắc loang lo ánh sáng, lè lưỡi ngược đầu đi lên liềm liềm trên dưới hầu kết đang chuyển động. Cũng chỉ là ý vào đây là đang ở nơi công cộng, anh cho tới bây giờ đều là hình tượng chính diện, nghĩ rằng anh không dám thật sự có cái động tác gì.

Nhưng là lúc này, cô rõ ràng tính toán sai lầm rồi.

Nhan Bồi Nguyệt người này cá tính chính là bước chân theo kịp suy nghĩ, vốn là khuôn mặt cô như vắt ra nước khiến người thấy yêu thương, cộng thêm còn cố ý chủ động trêu chọc, càng làm cho người ta cầm giữ không được dục hỏa đốt người.

Nhan Bồi Nguyệt suy nghĩ một hồi lâu, có quyết định, tay đi theo cởi ra nút áo áo khoác ngoài phía dưới thắt lưng đưa vào, một đường tới lui tuần tra đốt lửa, hàm răng cũng cúi đầu gặm nuốt ở sau tai của cô, giọng nói là không hề nén được khàn khàn: “Tiểu yêu tinh, đây chính là tự mình tìm!”

Dư Nhược Nhược lúc này mới cảm thấy hô hấp của anh phun ra nuốt vào trong lúc đó đều là hơi thở nguy hiểm, rụt bả vai một cái, liềm liềm môi khô khốc, tự biết đuối lý: “Nhan Bồi Nguyệt, em biết rõ sai lầm rồi, em không tự lượng sức.”

Nhan Bồi Nguyệt cười đến tà ác, lông mày đen hơi nhếch lên, ngay tiếp theo mắt cũng khơi lên, màn huỳnh quang khê chiếu lên ánh sáng lam nhạt đúng là mang theo khí chất gần như yêu nghiệt: “Biết mình không tự lượng sức là tốt rồi, chỉ là, sai lầm rồi, hay là muốn bị trừng phạt.”

Động tác trên tay càng không có đúng mực, Dư Nhược Nhược gắt gao cắn môi, kèm chế kích động la lên, sợ phát ra thanh âm kỳ quái. Thật lâu mới thốt ra một từ: “Anh vô sỉ!”

“Ồ!” Anh giống như cảm thấy không gì vinh quang hơn, sảng khoái đáp lại, “Vậy anh sẽ lại vô sỉ một chút.”

Đoạn nhạc kết thúc phim trầm thấp du dương lúc này mới nổi lên, người xem thở ra đứng dậy, xột xột xoạt xoạt đi ra bên ngoài.

Nhan Bồi Nguyệt cho dù là sắc dục công tâm, nhưng cũng biết thời điểm không đúng. Dư Nhược Nhược mắt đã hơi có chút ướt át, ánh mắt liềm liềm. Chỉ có tìm kiếm áo khoác ngoài mới vừa cởi ra ở bên cạnh hết thấy khoác lên người cô, ở sau tai uy hiếp: “Để sau sẽ thu thập em!”

Rạp chiếu bóng là ở tầng 32 đỉnh Cao ốc, ra sân đi thẳng chính là thang máy xuống lầu, giờ phút này sóng người đại quân cùng nhau tuân hướng cửa thang máy chờ đợi, phía bên phải mặc dù bố trí lối đi an toàn, nhưng là hết sức bí ẩn mà lại vắng vẻ, bóng người rất hiếm. Dù sao buổi tối khuya người nào vui lòng thưởng thức hết phim còn hấp tấp bỏ mười mấy tầng cầu thang về nhà a. Dư Nhược Nhược cảm thấy Nhan Bồi Nguyệt hướng bên phải đi được bước, trong bụng hoảng hốt, người này thật đúng là tính toán ở nơi công cộng duy trì chuyện đồi phong bại tục như vậy à?

“Nhan Bồi Nguyệt, anh đừng cầm thú như vậy, em về nhà trước a. . . Về nhà lại nói.” Giọng điệu này gần như cầu xin, không phải Dư Nhược Nhược quá vô dụng. Mà là đã sâu sắc hiểu, Nhan Bồi Nguyệt phải vuốt xuôi lông, làm anh phát bực thật sự chính là không nói hai lời mất hết tính người rồi.

Nhưng lúc này cô lại thất sách, Nhan Bồi Nguyệt đã không nói hai lời; mất hết tính người rồi.

Cửa cầu thang cửa là hai lớp khóa, Nhan Bồi Nguyệt ở tại cửa ra vào thả biển sữa chữa liền ôm cô lắc mình vào, trở tay liền khóa lại, ngay sau đó lấn người đè lại.

Dư Nhược Nhược bị tên đàn ông cận bã này chơi đùa yêu kiều hỗn hển, nhưng vốn là cùng đám người nhộn nhịp cũng chỉ cách một cánh cửa, một chút tiếng vang ở trong không gian nơi tĩnh mật này liền bị phóng đại vô hạn, cô chỉ có bách nhẫn thành thép ngàn nhịn thành gân, cắn chặt hàm răng.

Cố tình Nhan Bồi Nguyệt còn tìm đường chết là không thả cô, hình như đang hưởng thụ loại không khí khấn trương này, từng phát từng phát, chỉ biết nặng hơn, chỉ biết sâu hơn, chỉ biết kích thích hơn.

Cửa sổ cửa cầu thang chỉ có ánh sáng nhỏ tí tẹo ở bên ngoài rọi vào, không đủ để Nhan Bồi Nguyệt thấy rõ ràng vẻ mặt cô ẩn nhẫn, chỉ cảm thấy thập phần không đủ tận hứng, còn ác ý đậm chân, tiếng động đánh thức ngọn đèn xấu hổ mở lên.

Ánh đèn cứ như vậy thăng tấp, lưu loát hắt xuống dưới, làm cho không người nào có chỗ trốn.

Dư Nhược Nhược quần áo trên người không ngay ngắn, xem xét lại người khác, chợt nhìn vẫn là áo mũ chỉnh tề, đối lập như vậy càng làm cho cô cảm thấy mình thật sự giống như một cô gái chẳng biết xấu hổ, cho dù là Nhan Bồi Nguyệt đùa bỡn vô sỉ ở phía trước.

Nhưng giờ phút này Nhan Bồi Nguyệt càng thêm ác ý trêu đùa, môi lưỡi nóng bỏng như hỏa diễm trần trọc ở giữa động mạch chủ nơi cần cổ cô, theo tần số mạch đập của cô gặm nuốt không ngừng, tay vén lên áo bó ở dưới áo khoác ngoài của cô, giống một con rắn thành thạo, dọc theo đường cong từ từ leo đi lên.

Trong nơi chật hẹp nhỏ bé như vậy, chỉ còn lại một mảnh kiêu diễm.

.

Thời điểm kết thúc lại vừa lúc là một màn điện ảnh hạ màn, Nhan Bồi Nguyệt ôm cô, thuận thế theo đám người mà đi. Dư Nhược Nhược thật ra thì trong lòng hận đến cắn răng vang dội, nhưng cố tình hữu tâm vô lực, chỉ có thể mềm chân theo thân thể của anh, mượn thân thể to lớn cao ngạo của anh che lại khuôn mặt đỏ tươi, môi thũng trướng, con mắt ướt át.

Trong thang máy người đông nghịt, Dư Nhược Nhược cả người cũng bị vây quanh trong cánh tay kiên cố của anh, vòng ra một mảnh an nhàn. Cô cọ sát trước ngực của anh, nhẹ nhàng mở miệng: “Ông xã, cảm ơn anh.”

.

Ban đầu thời điểm kết hôn cô là chống lại bài xích, một tháng gặp mặt một lần đã cảm thấy phiền, cảm thấy nhiều, hai người giống như bát tự không hợp, trừ âm ỉ chính là âm ỉ.

Với Dư Nhược Nhược, đó là không đường để lựa chọn, bây giờ mới biết, dòng suối không chỗ có thể đi chính là thác nước hùng vĩ, mà cô Dư Nhược Nhược không đường để đi, chính là tình yêu.

Dư Nhược Nhược luôn luôn bên ngoài mạnh bên trong yếu cố làm vẻ hung thần ác sát, hiếm có thời khắc đắm đuối đưa tình như vậy, bây giờ đang yên lặng ở trong ngực anh, tay nhỏ bé vây quanh hông của anh, nhịp tim ở tần số tương đồng. Lòng của Nhan Bồi Nguyệt, cơ hồ trong nháy mắt hòa tan, chỉ còn lại hơi thở ngọt ngào, ở nơi này trong thang máy hỗn tạp.

Nơi hồng trần ồn ào hỗn loạn, ta lại chỉ tham luyến hơi thở của người.

Thời điểm dọn dẹp hành lý Dư Nhược Nhược liền bắt đầu rối rắm rồi, Kháo Kháo không thể lên máy bay, gửi nuôi ở cửa hàng chăm sóc sủng vật cũng cảm thấy thập phần không ổn. Những thời điểm Nhan Bồi Nguyệt không ở nhà, chỉ có Kháo Kháo lượn quanh ở bên chân, cùng với cô xem TV, mặc dù đến cuối cùng một người một chó cứ như vậy

Có quắp ngủ cùng một chỗ. Hiện tại từ biệt hơn mười ngày, loại tình cảm lưu luyến hết sức rõ ràng.

Nhan Bồi Nguyệt nhìn Dư Nhược Nhược ôm Kháo Kháo vẻ mặt lưu luyến cùng phiền muộn tố cáo nổi lòng, trong lòng là vừa bức mình vừa buồn cười: “Dư Nhược Nhược, cái áo khoác ngoài lần trước em thay anh mua đâu?”

Dư Nhược Nhược lúc này mới buông Kháo Kháo ra, đi lật tủ treo quần áo.

Thật ra thì chính là cái áo khoác ngoài lông dê bình thường màu nâu sậm, kiểu dáng đơn giản hào phóng, Nhan Bồi Nguyệt đáng người thẳng đứng tiêu chuẩn, hoàn toàn chính là việc làm sinh ra vóc người, mặc vào cái áo khoác ngoài này dĩ nhiên là anh tuấn đẹp trai không chê vào đâu được.

Từ lúc Dư Nhược Nhược lần đầu tiên thấy anh mặc cái áo khoác ngoài này liền lộ ra ánh mắt lấp lánh, chính anh là càng mặc cũng càng nhìn càng thuận mắt rồi. Bất được cơ hội sẽ mặc ra ngoài, hơn nữa kỳ quái là, mỗi lần mặc vào, tựa như mặc vào một loại năng lượng đáng kiêu ngạo nào đó.

Dư Nhược Nhược lật nửa ngày cũng không tìm được, nghĩ tới anh nhất định sẽ thất vọng, chỉ có thể gãi gãi đầu: “Anh không phải là ném chỗ nào rồi chứ? Chết sống như thế nào cũng không tìm được a?”

Thời điểm xoay người Nhan Bồi Nguyệt đang cầm điện thoại di động trở về phòng, Dư Nhược Nhược hách nhiên (từ này mình k tra được): “Nếu không, em lại mua cho anh một cái? Dù sao vóc người khí chất anh đều đẹp, khoác một cái bao tải cũng có thể ngọc thụ lâm phong đấy.”

.

Thời điểm trước khi đi Dư Nhược Nhược rút cuộc lại lộn trở về, hướng bó hoa hồng trong bình trong phòng khách ném mấy viên aspirin. Thật ra thì theo tính tình của cô, là muốn ôm hoa đi. Đó là phần thưởng ngày đó hai người xem chiếu bóng xong sau rút thưởng hoạt động kỷ niệm, bằng phiếu rút thưởng, Dư Nhược Nhược trước rút số năm, giải thưởng chỉ có một bình nước tinh khiết. Vì vậy liền đối với vận số mười năm như một ngày của mình rất tin không nghi ngờ, cứng rắn lôi kéo Nhan Bồi Nguyệt ra trận, kết quả anh vừa rút liền trúng, còn là phần thưởng đặc biệt duy nhất, chính là 99 đóa hồng đỏ.

Ngày đó Dư Nhược Nhược ôm một bó to hoa tươi, cơ hồ là một đường chuyển về nhà.

Nhan Bồi Nguyệt đi theo ở phía sau, khoe miệng thủy chung chứa đựng nhất mẩu mỉm cười.

Thời điểm đi tới Bắc Kinh là ngày tuyết rơi lớn, đại trạch Nhan gia phái xe tới đón. Dư Nhược Nhược vừa xuống máy bay liền lạnh cóng đến run cầm cập, Nhan Bồi Nguyệt sớm có phòng bị, đem lấy cô cả người vẩy ở trong áo khoác ngoài của mình.

“Ồi? Cái áo khoác ngoài thế nào vẫn còn a?”

Nhan Bồi Nguyệt bĩu môi, vô cùng thần nhiên: “Là tự em đặt vào rương hành lý của em.”

“A, vậy sao?” Dư Nhược Nhược vẽ mặt hoài nghi, rõ ràng quần áo hai người đã sớm phân loại?

Nhìn ngoài cửa xe ven đường trải tuyết trắng phau phau, Dư Nhược Nhược hết sức sợ hãi than: “Đây là thật sao, thế nào trùng hợp như vậy, thần kỳ như vậy, liền đụng phải nhiều tuyết? !”

Nhan Bồi Nguyệt có một tật xấu, khi xuống máy bay liền dễ nóng nảy, giờ phút này đang nhắm mắt dưỡng thần, giọng nói nghe không ra tâm tình: “Mỗi tháng tuyết rơi bốn lần, mỗi lần kéo dài bảy ngày, em cảm thấy đây đúng dịp sao?”

. Tài xế ngồi trước khoe miệng co giật một giây đồng hồ, Nhan tam nhi này là miệng càng ngày càng toàn lửa rồi.

Dư Nhược Nhược không để ý anh, chỉ là ghé miệng vào cửa sổ xe nhìn hình ảnh tuyết rơi như lông ngỗng từ trên trời giáng xuống, còn đưa tay đón chút tuyết trong lòng bàn tay. Miền Nam cùng miền Bắc thật sự là có khác biệt trời vực, cho dù là bông tuyết, miền Bắc viên bi cũng có vẻ dày cộm nặng nề mà cứng rắn, là từng viên một. Không giống như là miền Nam hiếm thấy bông tuyết, là cơ hồ dính theo, giống như là làm ra từ bột gạo nếp mềm dẻo vậy.

Nghĩ như vậy, cũng có chút giống Nhan Bồi Nguyệt và cô.

Thời khắc suy nghĩ bị cắt đứt, xe liền lái vào đại trạch Nhan gia. Trước khi phải vào cửa, nhịp tim Dư Nhược Nhược lại như đánh trống rồi, quả thật giống như là nàng dâu xấu xí lần đầu tiên thấy cha mẹ chồng vậy. Thật ra thì vẫn là hơi có một chút sợ hãi nhỏ. Ban đầu mẹ Nhan đối với cô coi như thân mật, hơn nữa tặng vòng tay vô cùng quan trọng cho cô, cho nên cô lo lắng, chính là cha chồng xưa nay nổi tiếng là Diêm Vương mặt lạnh.

Thật ra thì thật muốn đếm trên đầu ngón tay tỉ mỉ đếm một chút mà nói, trước trước sau sau Dư Nhược Nhược tổng cộng gặp qua cha chồng không tới ba lượt, còn là ở tiệc cưới cùng một lần tiệc gia đình ở sau đó, nội dung hai người nói qua cô không thể nào nhớ, nhưng giọng nói cũng là cả đời không bao giờ quên.

Đó là một loại hoàn toàn nghiêm nghị, nước chảy thành sông bất bề, hình như còn như có như không, không hài lòng?

43. Chương 42

Chương 42

Kết quả là trong nhà chỉ có mẹ Nhan Hạ Tư Tiếp, thời điểm bà đến gần đầu tiên là kêu người nhận lấy hành lý, tiếp đó liền kiên trì kéo tay Dư Nhược Nhược, nhiệt tình lôi kéo cô đến một góc ghế sa lon: “Như thế nào, có động tĩnh chưa?”

Dư Nhược Nhược còn đắm chìm trong suy nghĩ “Cha chồng không ở nhà mình còn có thể sống lâu một lát”, một chút không có hiểu, hỏi ngược một câu: “Mẹ, người nói cái gì?”

Mẹ Nhan đã sớm kiềm chế không được, liếc bụng của cô một cái: “Mấy tháng?”

Dư Nhược Nhược lúc này mới đỡ khóc đỡ cười, đỏ mặt vội vàng khoát khoát tay: “Không có không có, bây giờ còn chưa có.”

Hạ Tư Tiếp vỗ vỗ tay của cô, có chút thất vọng: “Có phải hay không bởi vì chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều a, hay là nó không cố gắng? Ai, ta thật sự là mệnh khổ a.”

Dư Nhược Nhược cứng ngắc ở tại chỗ, tiếp nhận không được, tay vẫn còn ở trong lòng bàn tay của bà rút ra cũng không được, để cũng không xong.

Trong lòng đem Nhan Bồi Nguyệt róc xương lóc thịt lần nữa, mỗi lần binh đến dưới thành, tình huống nguy cấp, vô cùng cấp bách anh cũng có thể giống như ảo thuật móc ra các biện pháp an toàn, làm cho người ta thế nào mang thai à?!

Thật ra thì cô cũng rất muốn có đứa bé, Nhan Bồi Nguyệt làm nhiệm vụ vừa đi sẽ không có tin tức, có một đứa bé ở nhà cùng với cô không phải trăm lợi mà không có một hại sao? Không hiểu anh tại sao cố chấp không chịu.

Lúc chạng vạng ông cụ Nhan gia mới trở về, ông vừa thấy Dư Nhược Nhược liền mặt cười híp mắt: “Đến, cho ông nhìn một chút, ối, tại sao lại gầy rồi hả? Hồn tiểu tử kia khi dễ cháu hả?”

Nói xong cũng liếc mắt nhìn Nhan Bồi Nguyệt, người sau căn bản đều không mang quan tâm, trực tiếp xoay người đi rồi.

Ông cụ quát mắt nhìn trừng trừng: “Đồ khốn kiếp này!”

Dư Nhược Nhược thay anh giải vây: “Không có, cháu vẫn luôn là bộ dáng này, gần đây còn có chút mập.”

“Cũng là, lão Hạ lúc đi ta xem cháu liền gầy kinh người, mỗi đứa bé, vẫn là có chút thịt nhìn mới tốt a. Cháu hồi nhỏ nhưng là gương mặt phính thịt, lúc ấy A Nguyệt liền thích trêu chọc cháu, cháu vừa thấy nó liền bão tố nước mắt.”

Dư Nhược Nhược không lên tiếng nghe, trong lòng nghi ngờ càng để lâu càng nặng.

Thời điểm cơm tối mới là thời gian ba Nhan Nhan Bình Chính long trọng ra mắt, phía sau ông đi theo hai binh lính, đã bước vào phòng thân thể hình như còn kèm theo khí lạnh thấu xương ở bên ngoài vào.

Ngồi ở trên ghế sa lon vừa cùng với ông cụ tán gẫu vừa xem ti vi.

Nhan Bình Chính sau khi vào cửa cô bản năng liền đứng lên làm tư thế đứng nghiêm, hết sức nghiêm trang. Nhan Bồi Nguyệt vốn là ở bên cạnh bóc trái bưởi, cùng lúc này để xuống, đi tới bên cạnh cô cúi đầu nói một câu: “Ồ, nàng dâu xấu xí sợ thấy cha chồng rồi hả?”

Liền lôi kéo cô nghênh đón: “Cha.”

Dư Nhược Nhược trong lòng đánh trống, hơi cúi đầu đi theo kêu một câu: “Ba.”

Nhan Bình Chính hình như cũng không muốn nhìn thẳng cô, trong lỗ mũi đáp một tiếng: “Cũng biết trở lại.” Lại không biết là cái giọng gì. Ngay sau đó liền vào thư phòng, phía sau Hạ Tư Tiệp hô: “Đổi quần áo nhanh chóng xuống ăn cơm, cả nhà đều chờ đợi đại thủ trưởng!”

Trên bàn chỉ có ông cụ Nhan gia, vợ chồng con trưởng Nhan Bình Chính còn có vợ chồng Nhan Bồi Nguyệt. Dư Nhược Nhược có chút nghi ngờ: “Thế nào anh cả, anh hai, Bắc Bắc không có trở lại à? Đúng rồi, còn có Tâm Viên.”

Nhan Bồi Nguyệt còn chưa kịp mở miệng Hạ Tư Tiệp liền oán trách không ngừng: “Đừng nhắc tới hai đứa khốn kiếp này nữa, một là chỉ nhận vợ không nhận mẹ, một là chỉ nhận tiền vương không nhận mẹ. Tốt xấu có A Nguyệt, nhưng một điều mấy ngàn dặm liền chào hỏi cũng đều không đánh, ta thật sự là mệnh khổ a.”

Ông cụ cười hề hề: “Không có bọn họ còn tự tại chút, ta liền nhìn cháu dâu lão Hạ nhà này thuận mắt, người xem một chút dáng điệu của Bắc Bắc cùng a Nguyễn kia, giống như ta lão Nhan gia cưới một con khỉ một pho tượng Bồ Tát.”

Nhan Bình Chính ho hai tiếng: “Không muốn ăn cơm có thể rời chỗ.”

.

Sau cơm tối chính là thời gian tự do hoạt động, Dư Nhược Nhược nhưng thật ra là muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, dù sao cũng là thủ đô, phần lớn văn hóa cùng chính trị kinh tế thẩm thấu giao hòa với nhau, cùng miền Nam là khác biệt lớn.

Nhưng Nhan Bồi Nguyệt la hét mệt mỏi, dám lôi kéo cô trở về phòng.

Gian phòng ở lầu hai, bởi vì lắp đặt thiết bị, cho nên giống như là phòng mới tinh. Dư Nhược Nhược bị anh vòng eo nằm ở trên giường, cũng không còn giãy giụa, đùa nghịch đầu ngón tay anh, trong lòng có một chút khẩn trương nhỏ: “Tại sao ba giống như không thích em vậy? Mặc dù em từ nhỏ sẽ không biết như thế nào tình thương của cha, nhưng em cũng biết rõ, ông đối với em gọi ông là ba không phải quá vui vẻ.”

Nhan Bồi Nguyệt một cái tay ôm cô một cánh tay uốn cong đặt ở trên trán, lúc này cười cười: “Trước nói cho em biết chuyện xưa đã.”

“Cái gì?”

“Hai vị chiến sĩ xuyên qua đạn lạc, sống chết trước mắt cùng nhau chống đỡ cách mạng, ở trong mấy ngày gió lửa hình thành tình cảm vững như thành đồng, miệng ưng thuận cam kết đời sau kết làm người thân.”

“Sau lại một trận trọc đến phương Bắc, một phụng mệnh đi nam bộ. Vậy mà ở nơi xa, hai vị chiến sĩ đều thành Tướng quân căn cứ nguyên tắc nhất ngôn cửu đỉnh, đối với việc hôn sự này nhớ mãi không quên.”

“Phu nhân Tướng quân phương Bắc trọng nam khinh nữ, chỉ sinh hạ ba người con trai. Tướng quân phương Nam thì đối xử như nhau, cuối cùng rốt cuộc thỏa mãn mong muốn sinh hạ một cô con gái.”

“Nhưng trời không chiều lòng người, thời điểm chờ Tướng quân phương Bắc dẫn con trai thắng tiến trở về mới biết được, vị thiên kim tướng quân kia trong lòng đã sớm có đối tượng, thề không gả làm vợ người khác.”

“Con trai Tướng quân phương Bắc cảm thấy gặp trắc trở, thập phần mất mặt, từ đó, đối với vị thiên kim Tướng quân chưa qua cửa kia canh cánh trong lòng không thể quên.”

Dư Nhược Nhược lúc này linh quang lóe lên: “Chẳng lẽ con của Tướng quân phương Bắc chính là cha anh, sau đó thiên kim Tướng quân chính là mẹ em?”

“Đã đoán đúng một nửa, trước hết nghe anh kể xong.” Nhan Bồi Nguyệt thu cánh tay áp ở trên trán, chậm rãi theo tóc mềm mại của cô vuốt đi xuống: “Mãi cho đến trước khi chết, trong miệng ông vẫn kêu danh hiệu vị nữ tử kia, âm điệu khàn khàn mà trầm thấp, hình như là vẫn chưa thỏa mãn, giống như là tiếc nuối vô cùng hoặc như là rốt cuộc giải thoát.”

“Người kia không phải là ba anh, mà là chú anh. Ba anh lại với việc này hết sức chấp nhất, đối với cha mẹ vợ anh ghi hận trong lòng, cho nên, ông bây giờ có thể có thái độ này, anh liền thỏa mãn rồi.”

Nói xong đem người phụ nữ đang kinh sợ suy nghĩ viễn vông ôm lại, ấn vào trong ngực: “Cho nên em không cần phải để ý, quanh năm suốt tháng số lần gặp mặt một tay là có thể đếm được, ông thích bày sắc mặt thì để cho ông bày đi.”

Dư Nhược Nhược không có đáp lại cũng không còn cự tuyệt, trong lòng thổn thức, không nghĩ tới nhà cô cùng nhà Nhan Bồi Nguyệt còn có ân oán rối rắm như vậy.

.

Trước lúc ngủ Nhan Bồi Nguyệt đi ra ngoài một lát, lúc trở lại trên tay liền ôm một con chó tưng sù. Hạ Tư Tiếp đang chuẩn bị mang bột yến mạch lên lầu hết sức kinh ngạc: “Thế nào hiện tại ôm con chó trở lại? Hay là đi lạc? Đừng để cho ba con nhìn thấy, quay đầu lại lại mắng con không ra hồn.”

Nhan Bồi Nguyệt nhìn Kháo Kháo trong ngực ép sát cánh tay anh đến mức sắp đứt rời một chút, sau hoàn toàn chưa từng cùng một đám cảnh khuyển ở cùng nhau lòng vẫn còn sợ hãi hoặc là run rẩy không dứt, vẫn như cũ ngủ như heo chết một dạng.

Này cùng Dư Nhược Nhược một dạng hết ăn lại nằm, để Nhan Bình Chính thấy được, không chừng thật sự trực tiếp ném vào trong nồi rồi.

Thời điểm Dư Nhược Nhược thấy Kháo Kháo cơ hồ muốn lệ nóng doanh tròng rồi. Kháo Kháo đối với cô mà nói đã không chỉ dừng lại ở một con chó, thay gửi gắm còn sót lại ngoài ông ngoại.

Cô đôi mắt đầm lệ mông lung không bị khống chế hô lên chui vào trong ngực Nhan Bồi Nguyệt, thanh âm có chút nghẹn ngào, càng lộ vẻ tình ái dào dạt: “Ông xã, em yêu anh.”

Tính đi tính lại đây là lần đầu tiên Dư Nhược Nhược thổ lộ, Nhan Bồi Nguyệt bị giọng nói cô thì thầm mang theo tâm tình làm cho có chút lâng lâng rồi, cả người thỏa mãn như thành tiên, giống như là hút thuốc phiện, quanh mình tất cả đều càng ngày càng ẩn hiện như có như không. Chỉ có duy nhất suy nghĩ chiếm cứ lấy đầu cùng nội tâm, cái thanh âm kia khinh thường mà uyển chuyển, cho người khác chẳng qua là đau khổ râu ria không liên quan, cùng anh Nhan Bồi Nguyệt, cũng là đạt đến tình thâm.

Anh hình như chỉ là men theo bản năng, đề cô ngã xuống giường, bờ môi cũng tràn ra triền miên: “Vợ, anh cũng yêu em.”

Kháo Kháo lười biếng tựa ở chân giường híp mắt, hình như bị bày tỏ buồn nôn của hai người này kích thích, thỉnh thoảng thân thể run lấy bầy, muốn vứt bỏ da gà.

Vốn là hình ảnh ấm áp hòa hài như vậy đã dần dần muốn từ truyện nhi đồng thăng cấp đến cấm 18, chỉ là người không mở mắt ở bên ngoài gõ cửa: “Tam nhi, mau ra đây ăn khuya, anh tìm em có chút việc.”

Khỏi cần nói, Nhan Bồi Nguyệt vào lúc này, trong lòng sớm đem anh hai của mình róc xương lóc thịt rồi, cấm 18 một giây đồng hồ biến thân thành ngọn lửa báo thù.

Nhan Bồi Nguyệt chỉnh lý một phen Dư Nhược Nhược quần áo đã bị cởi hỗn độn, nhìn vợ mình mặt như hoa trên núi mắt mang mông lung mị hoặc, thật là muốn giết người.

.

Lý do Nhan Bồi Vân ở nơi này thời điểm ngàn quân nguy kịch không thể không quấy rầy uyên ương thật ra thì có chút không có tiền đồ, hần nhủu mây một cái, có chút biểu lộ không được tự nhiên: “Ngày mai buổi sáng em đi đón Viên Viên trở về đi, ở chỗ mẹ cô ấy.”

Nhan Bồi Nguyệt nơi nào có sắc mặt tốt: “Tại sao? Chính anh không dám đi tiếp xúc chị dâu mặt lạnh, tại sao muốn em đi làm mặt đen à? Hơn nữa, gần sang năm mới, anh để cho người ta mẹ hai cô đơn ở bên ngoài đón lễ mừng năm mới anh cũng sẽ không đau lòng sao? !”

“Cho nên mới cho em đi a, cô ấy dầu gì cũng cho em ba phần mặt mũi, anh lại cứng rắn, vậy thì lưới rách cá chết rồi. Em cũng không phải không biết tính tình của cô ấy.”

“Cho nên nói phụ nữ là phải dỗ dành, vợ là phải thương, anh phàm là có ba phần kiên nhẫn của anh cả, có một phần dịu dàng của em, còn buồn không bắt được chị dâu?!” Nhan Bồi Nguyệt bắt được cơ hội liền quở trách, thề phải báo thù mới vừa rồi.

“Đừng lên mặt, chị dâu này của em với Bắc Bắc và Nhược Nhược là một đẳng cấp sao?! Người ta là cứng mềm không ăn thật là tốt xấu không nghe, nếu không cũng sẽ không thể đến bây giờ đi không nổi nữa.”

“Vậy em nếu là đem Viên Viên đón trở về chị dâu không phải một người quanh năm vắng lạnh?” Nhan Bồi Nguyệt sâu sắc cảm giác được nhị ca bụng dạ nham hiểm, là anh, chết đều không nhần tâm để Dư Nhược Nhược gần sang năm mới một mình lạnh lẽo.

“Cô ấy bây giờ ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn anh, không cho chút sắc mặt, cô ấy là không biết thế sự gian nan, cái tính tình quật cường đó, không ăn chút đau khổ trở về không xong đâu.” Nhan Bồi Vân thở dài, có chút bất đắc dĩ, trong giọng nói thật ra thì còn kèm theo đau lòng như có như không.

“Loại chuyện thất đức này em nhất định không làm, cũng không như anh độc ác như vậy.” Nhan Bồi thán làm bộ làm tịch.

“Hai thẻ VIP dạo chơi công viên, phòng cá nhân xa hoa bên trong có hồ bơi, đúng rồi, gần đây mới khai phá sân trượt tuyết.”

“Chuyện này cứ để em lo, sẽ nhanh cấp cho anh thỏa đáng!” Anh Nhan Bồi Nguyệt chỉ nhận thức Dư Nhược Nhược, vợ người khác cũng đều là mây trôi.

44. Chương 43

Chương 43

Cùng lúc đó, trong thư phòng Hạ Tư Tiệp đem bột yến mạch không nặng cũng không nhẹ đặt tại trên bàn sách.

Kết hôn nhiều năm như vậy, ngay cả con cũng sinh ba đứa, hai vợ chồng nhìn đối phương liền giống như soi gương, lực đạo mỗi động tác, là có thể phân biệt được suy nghĩ thực sự trong lòng đối phương.

“Thế nào? Có gì bất mãn?”

Đang chờ những lời này đây.

Hạ Tư Tiệp có bài có bản: “Ông nói xem? Con dâu mình ngàn dặm xa xôi tới đây chỉ biết bày sắc mặt à? Nào có chút khí khái? Tóm lại là chuyện đời trước rồi, căn bản là không có cái gọi là ai đối với ai sai, ông chết nín lỳ không thả như vậy, không muốn gặp nha đầu kia quay đầu lại người nào còn sinh cháu trai cho ông à? !”

“Không thể nào.” Nhan Bình Chính vẽ mặt chuyện này chẳng quan hệ tới ta.

“Dù sao tôi mặc kệ, tôi còn dựa vào Nhược Nhược đứa nhỏ kia sinh đứa bé mập mạp cho tôi đây. Lão đại ông đừng có trông cậy vào làm cái đó, lão Nhị càng không đùa giỡn, chỉ có thể trông cậy vào A Nguyệt rồi.” Mẹ Nhan hết sức phiến muộn.

“Tóm lại, sáng mai lại nhìn thấy thái độ một sống một chết của ông như vậy, tôi liền trực tiếp mang bọn họ đi, lưu lại một mình ông cùng trong nhà đón lễ mừng năm mới đi.”

.

Lần đầu không đón lễ mừng năm mới ở quê, Dư Nhược Nhược có chút không ngủ được, đầu ngón tay ở trên người của anh lượn vòng vòng, giọng nói có chút u oán: “Nhan Bồi Nguyệt, chúng ta có đứa bé được hay không? Hôm nay mẹ còn lôi kéo tay của em tra hỏi, em cảm thấy thật xin lỗi lão nhân gia bà.”

Nhan Bồi Nguyệt bắt được tay của cô, khẽ thở dài một cái: “Nhược Nhược, em còn nhỏ, không vội, chờ một chút.” “Chung quy vẫn lớn hơn Bắc Bắc đi, còn nữa, anh không ở nhà liền một người theo em cũng không có.”

“Nhược Nhược, chờ một chút a. Trong quân khu lắm chuyện, anh sợ em có sơ xuất, chờ anh chuẩn bị sẵn sàng tất cả tất cả đều kết thúc, khi đó muốn sinh bao nhiêu đứa cũng không có vấn đề gì!”

Sinh bao nhiêu đứa. . . Anh cho là gà đẻ trứng!

.

Thời điểm sáng sớm đầu năm Nhan Bồi Phong liền mang theo Nhan Bắc Bắc trở lại, Dư Nhược Nhược đã ăn xong bữa ăn sáng, đang giúp đỡ dọn dẹp cái bàn. Ngẩng đầu lên vừa nhìn, Nhan Bắc Bắc mặc váy lông thắt lưng đơn giản, phía trên phân bố những chấm tròn nhỏ màu lam rất thưa thớt, trên cổ vây quanh một khăn quàng cổ màu trắng tinh, một vòng lượn quanh một vòng, giống như là một đồng tuyết, đem lấy cả đầu cô cũng chôn vào rồi. Mặc dù Dư Nhược Nhược thấy một thân ăn mặc như vậy xác thực thích hợp với cô, nhưng gần sang năm mới không mặc phải vui mừng điểm giống như không phải Nhan gia điển xuất a.

Nhan Bồi Phong dần tính tình giúp cô cởi xuống cái nút thắt chết tiệt kia, mới lộ ra hai con mắt to sáng ngời: “Chị Nhược Nhược, chị trở về khi nào à?”

“Ngày hôm qua đã đến.”

“Vậy thì thật là tốt, thừa dịp bọn quý tinh nghịch của Tâm Viên không có ở đây, chúng ta đi đáp người tuyết ở trong sân đi? Chúng buổi chiều trở lại đoán chừng lại được hồ đồ bôi loạn.”

Nhan Bồi Nguyệt lúc này vừa đứng từ trên lầu đi xuống, đáp: “Chị dâu em hôm nay theo anh bàn bạc chính sự đi, em hỗ trợ trông nom Kháo Kháo một chút a. Nó ở đây sống không quen, nếu lạc sẽ quay lại tìm em tính sổ!”

Nhan Bắc Bắc bĩu môi, vuốt vuốt lông Kháo Kháo: “Đừng phách lối như vậy, sáng mai qua chỗ em có thể lĩnh chứng rồi. Đến lúc đó thì anh phải gọi em là chị dâu!”

Đúng lúc Hạ Tư Tiệp cũng từ bên ngoài trở lại, giọng nói nghiêm túc: “Phòng khách không phải nơi cãi vã, không yên ổn một chút thì đóng cửa phòng âm ỉ đi!”

Dư Nhược Nhược tin chắc cô ấy nghe ra một chút xiu không vui mừng xuất ra ngoài, chỉ là Nhan Bắc Bắc rõ ràng là xương sắt thép, le lưỡi một cái: “Mẹ, con sai lầm rồi.”

Cho đến lúc ngồi lên xe lái ra khỏi đại trạch Nhan gia, Dư Nhược Nhược vẫn là nhịn không được hỏi ra miệng: “Mẹ giống như không thích bộ dạng Bắc Bắc, tại sao vậy?”

“Nhà chúng ta rất phức tạp, tất cả quan hệ này đều cùng hai ta không liên quan, em cũng đừng mù quáng quan tâm. Suy nghĩ một chút làm thế nào trông nom nhân vật quan trọng là Nhị tẩu đi.” Nhan Bồi Nguyệt cũng không để ý.

“Thế này nghĩ cũng đã đủ phức tạp, hôn nhân của đại ca, nhị ca đều có chút rối loạn a. Nhưng mà vẫn là Nhị tẩu đáng thương, vốn chính là phụ nữ thất hôn (mình đoán chắc là ly hôn), còn bị cướp đi Viên Viên.”

Nhan Bồi Nguyệt chỉ nghĩ đến hai tấm thẻ, còn lại đã sớm coi như không thấy gì: “Phật viết, gieo nhân nào gặt quả ấy. Bọn họ tự tìm phiền toái, chúng ta cần gì thay người lo lắng?”

“Nhan Bồi Nguyệt anh thật không phải là người!” Chuyện anh trai mình còn có thể bày ra tư tưởng “Việc không liên quan đến mình vắt giò ngồi xem”.

“Vậy em làm bọn họ là tìm nát có thể gương vỡ lại lành hả? Không thể đi?” Anh trả lời lại một cách mỉa mai.

Dư Nhược Nhược a nửa ngày, cũng tranh cãi không được với anh.

Đúng vậy a, như người uống nước, lạnh ấm tự biết. Đường đều là người lựa chọn, phía bên trái hướng phải, cho tới bây giờ đều không phải là người khác nói định đoạt.

Là Viên Viên mở cửa, nhìn thấy cô thật hưng phấn mà xông vào trong ngực cô rồi. Nhan Bồi Nguyệt có chút buồn cười, hai người này tình hữu nghị thật là vừa thấy đã yêu giống như bạn vong niên a.

Một phòng rất nhỏ rất tinh xảo, bên trong bài biện mặc dù không tính là Điển trang nhã nhưng không mất hào phóng. Tịch Nguyễn ngồi ở bên cạnh cửa sổ sát đất, chui đầu vào bức vẽ điện tử xếp ở trên bàn.

Dư Nhược Nhược biết, nhị tẩu của cô là một nhà tranh minh hoạ sắp thành danh. Đúng, sắp thành danh.

Nhìn thấy là hai người bọn họ, liền chống cái bàn đứng lên. Dư Nhược Nhược cung kính mà gọi một tiếng chị dâu, cô cũng không tỏ vẻ quá nhiều. Cười nói: “Trở về lúc nào?”

“Hôm qua đã trở lại rồi, à không, hôm nay vừa lúc đi ngang qua, đi lên nhìn một chút.” Nhan Bồi Nguyệt không bốn sáu nói dối khiến Dư Nhược Nhược im lặng.

“Thật lòng tốt như vậy?” Tịch Nguyễn nơi nào không rõ ràng, “Là muốn mang Viên Viên đi chứ?”

Dư Nhược Nhược nở nụ cười có chút xin lỗi, cô hình như hiểu Tịch Nguyễn có nỗi khổ không thể nói.

“Không có, là tới truyền lại cho chị tối hôm nay về nhà ăn cơm. Nhị ca buổi tối mới có thể đến nhà, sợ không kịp nói với chị, liền nhờ chúng em thuận đường mà nói một tiếng.”

Tịch Nguyễn trong đôi mắt hình như thoáng qua một tia sáng, thoáng qua rồi biến mất: “Chị hiểu rồi, em đem Viên Viên mang đi trước đi, chị đến muộn một chút.”

.

Viên Viên ở sau xe ngồi chơi lắp ráp búp bê, Dư Nhược Nhược xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô nhóc đang chơi đùa háng hái lúc này mới lên tiếng: “Mặc dù là lời nói dối có ý tốt, nhưng là đến lúc đó nhị ca không hoan nghênh nhị tẩu chẳng phải là thật mất mặt?”

“Chuyện như vậy em khỏi phải quan tâm, buổi tối muốn đi chỗ nào vui đùa một chút, dẫn em đi đến nơi trước kia đọc sách đào kho báu có được hay không?” Nhan Bồi Nguyệt nhường mảy đầy nhiệt tình.

Dư Nhược Nhược có chút cảm thấy này rõ ràng là giọng điệu dụ dỗ Viên Viên = =

“Đảo bảo vật cái gì a?”

“Em đi sẽ biết thôi.” Thừa nước đục thả câu người này chính là đứng đầu.

Lúc chạng vạng Dư Nhược Nhược hướng cửa liếc vài lần, vẫn không có thấy Tịch Nguyễn đến, không nhịn được thở dài.

So với cô thất vọng hơn, chỉ sợ là một người khác.

Cơm tất niên mặc dù không có sánh ngang quốc yến phô trương, nhưng khắp nơi cũng tiết lộ ra không khí ấm áp, món ăn cũng là đầy đủ nam bắc, có thể thỏa mãn khẩu vị mọi người. Dư Nhược Nhược trước kia cơm tất niên luôn là theo ông ngoại ở nhà cậu ăn, đây bàn món ăn cô luôn là cảm thấy thiếu một chút gì đó, thật ra thì cậu cùng mợ cũng không có hành động ngược đãi cháu ngoại gái gì, chỉ là chung quy cô vẫn cảm thấy xa cách.

Dư Nhược Nhược cũng không phải là người không biết điều như vậy, tri ân đồ báo cái từ này là có ý gì cô vẫn hiểu. Nguyên nhân không tiếp nhận nỗi cậu cùng người nhà thật ra thì rất đơn giản, thời điểm lúc Nhược Nhược tám tuổi đi theo cả nhà cậu đi Hawaii nghỉ phép, cậu chạy xe đạp chở anh họ khi đó mập như heo, mợ chở cô nhẹ như trang giấy.

Khi đó nước biển tinh khiết trong suốt giống như là cái bóng của bầu trời, khi đó gió thổi ở trên người giống như là bàn tay dịu dàng vuốt ve, khi đó cây dừa cũng tỏa ra mùi thơm thiên nhiên, khi đó.

Ngay ở thời điểm thiên thời, địa lợi, Dư Nhược Nhược đột nhiên không hề báo động trước, bị ngã xuống xe.

Cô tám tuổi, biết cái mộng bị ném sinh đau, biết khóc thút thít không thể giải quyết vấn đề, nhưng không biết, xe đạp gọi lại càng lúc càng xa.

Vì vậy, Dư Nhược Nhược ở trên đường cũng không nhận nhịp người của vùng duyên hải, nhìn quanh khắp nơi, ngơ ngác sững sờ ngồi nửa giờ, cho đến khi, mợ lái rất xa phát hiện sau xe không có người ngồi lúc đó mới trở lại lần nữa.

Có lúc trong lòng đứa bé, một chuyện cực kỳ đơn giản xảy ra. Cứ như vậy một chuyện gần như hoang đường, cô lúc nhỏ, đào móc ra một lý luận vô vẩn xuất ra ngoài, đó chính là, mợ cũng không thương cô.

Bây giờ suy nghĩ một chút, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Nhan Bồi Nguyệt thấy cô đang ngây ngô, trong chén cánh gà quét mật thích nhất cũng không hấp dẫn được suy nghĩ của cô.

“Sao vậy, món ăn không hợp khẩu vị? Sợ con không thích khẩu vị món ăn phương Bắc, đặc biệt bảo đại tẩu phòng bếp chuẩn bị món ăn Quảng Đông đấy. Mùi vị không tốt sao?” Hạ Tư Tiệp dẫn đầu tỏ ra quan tâm, dính đến vấn đề cháu trai của bà, chính là nửa điểm không thể qua loa.

Dư Nhược Nhược có chút thụ sủng nhược kinh thức tỉnh, vội vàng lắc đầu: “Không có không có, cũng hợp khẩu vị.”

Nhan Bình Chính mặc dù không có ra vẻ rõ ràng nở nụ cười, nhưng cũng không có bày ra vẻ mặt băng sơn nữa, còn theo thứ tự phát bao tiền lì xì năm mới. Đây đối với Dư Nhược Nhược mà nói, đã thỏa mãn.

.

Theo như tập tục mà nói, sau cơm tất niên chính là đón giao thừa xem tiết mục cuối năm rồi.

Theo Dư Nhược Nhược xem ra, Nhan gia cũng không có yêu cầu cứng nhắc gì. Ví như Nhan Bồi Nguyệt, ăn cơm tối liền tìm chìa khóa nhà thúc giục cô ra cửa, Hạ Tư Tiệp chỉ là dặn dò một tiếng ban đêm lạnh, trở về sớm chút rồi thôi. Những người còn lại càng thêm không có bày tỏ gì, ông cụ rốt cuộc đã là người có tuổi, xương cốt cũng không còn cường tráng được như trước, sau cơm tất niên không lâu lắm cũng trở về phòng.

Dư Nhược Nhược ngồi lên xe vẫn là muốn nói lại thôi, Nhan Bồi Nguyệt chỉ cười không nói, một bộ dạng đắc chí.

Bên ngoài số lượng xe chạy vẫn như cũ không nhỏ, đơn giản cách không xa, lúc xuống xe Dư Nhược Nhược mới phát hiện nơi này lại là một khu nhà tiểu học. Kiến trúc cũ kỹ vẫn vẹn toàn như cũ thấp thoáng ở hàng tùng bách dài sum sê, mang theo không khí nguy nga của năm tháng. Ngược lại có chút phong phạm danh giá cổ xưa.

“Đây là trường tiểu học trước kia anh đọc sách?”

Nhan Bồi Nguyệt không lên tiếng, vẫn lôi kéo cô vượt qua cửa chính đã khóa, tạt qua đường nhỏ bên phải đi tới. Nơi đó đêm tối không trăng, bóng dáng mờ ảo không rõ, bởi vì nguyên nhân đã được nghỉ đông, trường học sân trường tường rào hàng rào đèn đường cũng không có mở ra, mở mắt nhắm mắt đều là một mảnh lấm tấm màu đen.

Nhưng tay vẫn còn ở trong bàn tay Nhan Bồi Nguyệt, ầm ập cùng ánh sáng giống như là một cỗ nguồn suối, chậm rãi rót vào trong lòng.

Mục đích lúc này liền có vẻ chẳng phải quan trọng, chỉ cần anh ở đây, nơi nào cũng là Thiên đường.

Dư Nhược Nhược cong cong đôi môi, gắt gao nắm ngược lại anh: “Rốt cuộc đi chỗ nào, hay là muốn thừa dịp lúc ban đêm đem em bán hả?”

Nhan Bồi Nguyệt vừa vạch nhánh gạt cây, vừa ngược lại tán gẫu: “Ồ? Em thế nhưng lại cảm giác mình còn có giá thị trường?”

!!!

Cuối cùng thế nhưng lại muốn leo tường mà vào? !

Dư Nhược Nhược tình thế khó xử vô cùng, Nhan Bồi Nguyệt kích thích đẩy một cái: “Thời điểm trộm trái quít không phải rất lưu loát sao? Thế nào, bây giờ liền xuống dốc?”

Anh không chê em sẽ bị trĩ à?! Dư Nhược Nhược oán thăm. Cô hiện tại cố kỵ cũng không phải cái này, lúc đi ra mặc quần áo chống lạnh nên còng kền. Ngộ nhờ động tác không đủ linh hoạt lại bị mắc, vậy mất thể diện có thể không chỉ là Dư Nhược Nhược cô, mà là bọn họ lão Nhan gia rồi.

Chỉ là không chịu nổi Nhan Bồi Nguyệt, anh đã ôm hông của cô nâng lên: “Ngoan, đối diện không có ao hồ, cũng không cao, hãy đi trước chờ anh.”

.

Nhan Bồi Nguyệt bắt được cơ hội liền vạch trần vết sẹo của người ta Dư Nhược Nhược đã tập mãi thành thói quen rồi, mặc dù có chút không linh hoạt, cũng không ngăn được tế bào vận động bẩm sinh cùng sau này huấn luyện học tập của cô, vẫn là chấp nhận bay qua. Như anh nói, vùng đất đối diện bằng phẳng, thời điểm rơi xuống đất giẫm lên tuyết đọng, là tiếng cọt kẹt nhỏ nhẹ.

Nhan Bồi Nguyệt bị bắt được thanh âm này, biết cô đã qua. Mạnh mẽ chống vách tường, cũng một cái lưu loát xoay người mà vào.

“Đi thôi, trong trường học lúc này không có ai rồi.” Nhan Bồi Nguyệt lần nữa kéo cô hướng chỗ sâu sân trường bước đi.

45. Chương 44

Chương 44

Cả ngày từ sáng cho tới tối đã không có tuyết rơi, cho nên một ngày này cũng coi như là thời tiết sáng sủa, buổi chiều mặc dù rất lạnh, nhưng đã không có gió.

Không có trăng sáng buổi tối vốn nên đen kịt, nhưng bởi vì những hạt tuyết nhỏ trắng tinh, trở nên sáng ngời lên.

Loáng thoáng có thể phân biệt đường dưới chân cùng phong cảnh bốn phía.

Phía sau trường học có một ao nhỏ, không thấy được tình huống bên trong, tựa như bầu trời đen như mực.

Bên cạnh chính là cánh rừng bóng cây lay động, mặc dù tất cả đã là cảnh khô, nhưng là nhìn ra được cây kia đã không phải là mới được trồng xuống. Nếu như thật sự là mùa hạ, hẳn là cao vút như cái lọng rồi.

Cây cối đều là vượt qua thành hàng dựng thẳng thành nhóm, Dư Nhược Nhược theo anh đi thẳng đến hàng thứ ba tận cùng bên trong. Cây kia đại khái là bởi vì hướng về hướng Nam, cho nên mọc so với cây cối khác càng lộ vẻ tráng kiện.

“Em biết tuổi thọ của cây này không?”

Dư Nhược Nhược lắc đầu một cái, thật ra thì đại khái đoán được một chút, nhưng nhìn ở đầu năm mới, tạm thời thỏa mãn đức hạnh thích khoe khoang thích thừa nước đục thả câu của anh đi.

“Đã hai mươi năm rồi, thời điểm anh tiểu học năm lớp sáu, như thế nào, anh chọn được chỗ ngồi thiên thời, địa lợi chứ?”

“Lẽ tốt nghiệp phải trồng cây, thầy giáo của bọn anh là một lão đầu kỳ quái, rất nhiều người không thích ông ấy, anh lại cảm thấy ông cực kỳ giống một vị thầy giáo. Dạy học đồng thời, còn biết cái gì gọi là trồng người.”

“Cái gốc cây này niên đại đã lâu cao ngút trời, có phải còn có bút tích thần thánh của Nhan thượng ta nhà ta hay không? Buổi tối khuya, không dễ tìm a.” Dư Nhược Nhược cố làm ra vẻ tiếc hận.

“Tục khí!” Vừa khinh bỉ vừa ngồi chồm hổm xuống, trên tay không có công cụ, chỉ có thể tiện tay lượm cành cây khô, ở trong đồng tuyết phải đi. Đất đai chôn vùi dưới tuyết thực sự cứng mà bền chắc, căn bản cũng không phải là một cây cành khô có thể đào đất lên .

Dư Nhược Nhược nhớ lại anh buổi sáng nói đào bảo vật, thế mới biết động cơ của anh. Không nói hai lời liền cũng bắt đầu động thủ, mặt đất nhưng thật ra là đất bùn đen, thổ nhưỡng phì nhiêu cũng không tới. Dư Nhược Nhược sửa móng tay không dài không ngắn, lúc này như chuột đồng một dạng đào đất.

Nhan Bồi Nguyệt sửng sốt, bắt được cổ tay của cô: “Chớ mò mẫm động chạm, một mình anh là được rồi.”

“Vậy em chịu rét lạnh leo tường đi cùng anh tới đây có ý nghĩa gì?” Dư Nhược Nhược cúi đầu chuyên chú đào lấy, không để ý tới trạng thái đầu ngón tay cơ hồ tê dại.

Anh lần nữa sửng sốt, giờ phút này cả người Dư Nhược Nhược được chiếu vào ánh sáng mờ nhạt của tuyết trắng, là một loại mờ lung mà tốt đẹp chính là dịu dàng.

Có lúc, tâm của mỗi người, lý do mềm mại chỉ là chuyện trong nháy mắt như vậy. Tỷ như, cô nguyện ý cùng với anh hơn nửa đêm đào những thứ đất cứng rắn này.

Dư Nhược Nhược, cảm ơn em.

.

Khi về đến nhà Nhan Bắc Bắc cùng Nhan Bồi Phong đã sớm không biết tung tích, Nhan Bồi Vân cùng với Viên Viên một mực ở trong sân đốt pháo hoa, đầy trời sáng chói mê ly.

Thời điểm Dư Nhược Nhược rửa tay mới phát hiện móng tay gãy ba cái, thời điểm cắt bỏ kéo đến da thịt hơi đau, cô làm bộ thối thối, hướng Nhan Bồi Nguyệt làm nũng: “Anh còn không cho em xem bí mật trong cái hộp đó, nhìn xem, em là nó tay cũng bị thương.”

Nhan Bồi Nguyệt cảm xúc dâng trào, nhưng lại không có thời gian phát tiết, chỉ là dịu dàng hôn gò má của cô: “Bảo bối, đợi lát nữa em sẽ biết.”

Thời điểm tắm xong đã xấp xỉ mười một giờ rưỡi rồi, Nhan Bồi Nguyệt ôm lấy Dư Nhược Nhược cuộn ở trên ghế sa lon nhìn manga, không đợi cô kêu lên, trực tiếp đến ghế quý phi ở ban công.

Bên cạnh để bảo vật mới vừa rồi hai người đồng tâm hiệp lực đào lên.

“Ừ, thủ trưởng, có thể hành động.” Anh chép miệng, ý bảo Dư Nhược Nhược mở hộp nhỏ.

Cái hộp là sắt tây hình vuông, nhãn hiệu phía trên sớm đã bị năm tháng ăn mòn, chỉ có thể loáng thoáng phân biệt tầng hiện lên chính là nước sơn màu vàng, chỉ còn lại dấu vết loang lổ.

“Cái hộp này có phải đựng bánh Trung thu hay không a?” Dư Nhược Nhược ôm cái hộp quan sát thật lâu, lại lắc lắc, nghe bên trong tiếng xào xạc hồi.

Ở thời khắc này còn bản khoản chuyện râu ria này chính là cá tính của Dư Nhược Nhược.

“Mở không ra?” Anh hé miệng cười khê.

Cái hộp chặt thật, kín gió, cộng thêm chôn dưới lòng đất lâu như vậy, nắp hộp cơ hồ dính vào trên hộp rồi. Cô dù là sử dụng toàn bộ sức mạnh mà cũng không đẩy ra.

Nhan Bồi Nguyệt lại cơ hồ không có tổn sức cũng nghe được “rắc rắc” một tiếng, là thanh âm gỉ sắt ma sát bén nhọn.

Lúc này Dư Nhược Nhược, đột nhiên có hứng thú mãnh liệt, muốn biết quá khứ của anh, khoảng thời gian cô chưa xuất hiện.

Đồ vật bên trong cũng coi là đa dạng chồng chất vô cùng kỳ quặc rồi, nhưng phần lớn là tờ giấy, nguyên nhân tờ giấy trắng tinh bởi vì được gói kín, cũng không có bị rơi vào tình huống ố vàng tới mức nghiêm trọng do lâu dài lộ ở trong không khí.

Những tờ giấy kia là viết theo thứ tự, Dư Nhược Nhược theo thứ tự mở ra 1 số tờ giấy.

“Ngày thứ nhất đi học, bị lão đại lão nhị bỏ mặc, thật là vui mừng.” Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, dùng bút máy viết, rất thô rất cặn, lại nhìn ra được người viết ngay lúc đó rất kích động.

“Anh lên tiểu học vẫn là chính mình tự đi sao? Em còn nhớ ngày đó ba mẹ của em hai người hộ tống đi, ngày đó thời tiết đặc biệt tốt, em mặc một bộ váy hồng phấn. Anh thì sao?”

“Anh cũng không phải là công chúa, chỉ có thể một mình đeo cặp sách ngoe nguẩy đi a, ừ, mặc chính là quần áo màu trắng, trên đường còn bị học trưởng uy hiếp.” Nhan Bồi Nguyệt nhớ lại, sờ sờ đầu của cô, “Thật hâm mộ tiểu công chúa.”

Tờ thứ hai phía trên viết chính là:

“Lớp trưởng jing chọn thành công, tất cả mọi người gọi mình là lớp trưởng!”

.

“Ai, hợp phụ huynh thật sự là phiền toái, cha mẹ đều ở phía nam rồi, mình nên làm thế nào?”

“Trong lớp nữ sinh mặc quần bông lại rất phiền, ngày ngày quần mình nói chuyện phiếm, giống như con ruồi. Nhị ca nói phải thân sĩ, Thôi đi, thân sĩ là cái gì, ví đập ruồi sao?”

“Cuộc thi rất đơn giản, mình đoán chừng hoàn toàn thông qua rồi. Váy quà tặng cuối kỳ mình nhất định có rồi.”

“Hôm nay trong hồ bơi nước là ngọt, cho nên mình uống rất nhiều.”

“Tranh tài bại bởi lão đại, bị buộc mặc quần hoa, không cho chụp hình!”

Dư Nhược Nhược vừa nhìn vừa ôm bụng cười lăn lộn: “Nhan Bồi Nguyệt, anh lúc nhỏ thật sự là buồn cười a, quần hoa còn ở đây không? Em đi xem một chút.”

Nhan Bồi Nguyệt siết chặt lấy cô không buông tay: “Đi đâu mà đi? !”

Cho đến tờ giấy thứ tám mươi.

“Ông nội râu dài từ phương Nam tới, trong tay ôm công chúa đậu màu vàng.”

Dư Nhược Nhược lúc này mới hỏi ra nghi ngờ trước đó, “Lúc anh còn nhỏ thật gặp qua em?”

“Ừ, lúc đó em mới hơn một tuổi, trừ chảy nước miếng cùng chảy nước mắt cái gì cũng không biết làm. Ê ê a a gọi người, một chút cũng không rụt rè, mắt to đen nhánh, chỉ là em vừa tới đây liền nín lấy chân của anh khóc mãi.” Nhan Bồi Nguyệt nhớ tới đoạn kia cơ hồ sắp từ trong đầu choáng váng mở ra trí nhớ.

Lúc ấy cũng chỉ là ngây thơ lại đúng dịp sơ ngộ (lần đầu gặp mặt) như vậy, có phải hay không ở trong sâu xa liền kéo trái tim của hai người lại gần?

“Vậy làm sao không ai nói cho em biết à?”

“Làm sao nói cho em biết? Nói em từ nhỏ liền đối với anh vừa thương vừa sợ, vừa khóc lại không buông ra? Anh cũng không phải là pháo đốt? !”

.

Thời điểm đếm ngược thời gian đón năm mới Dư Nhược Nhược đang một mình buồn ngủ, ôm cánh tay của anh đếm:

“10. 9. 8. 7. Ôi chào, Nhan Bồi Nguyệt anh không phải sẽ có sở thích yêu trẻ con chứ? Khi đó xác định coi trọng em rồi hả?”

Trong không trung pháo bông sắc sỡ sáng chói, ánh sáng tất cả rơi vào đáy mắt anh.

“Ừ, từ nhỏ xác định coi trọng em rồi.”

“Anh nói cái gì? !”

Dư Nhược Nhược ở trong tiếng pháo hoa nổ như sấm dậy, bỏ lỡ một câu thì thào.

“Không có gì, Tiểu Quai, năm mới vui vẻ!” Anh dựa theo đôi môi đỏ tươi ướm át hôn sâu đi xuống.

Cám ơn em, cuối cùng cũng đã ở bên cạnh anh.

Một đêm tuyết hảo đã đầy đủ, thời khắc bước qua năm mới chính là thời khắc Nhan Bồi Nguyệt anh chiếm đoạt.

Ngoài cửa sổ lạnh lẽo như tuyết, bên trong nhà lại một phòng sinh xuân.

Bởi vì là lấp đặt thiết bị làm mới phòng, cho nên ga giường vẫn là màu đỏ thắm ban đầu, lột được màu da bóng loáng như tuyết của Dư Nhược Nhược, màu tóc như mực, cùng ga giường tạo thành một hình ảnh cực kỳ hấp dẫn đẹp dễ kích thích.

Tròng mắt Nhan Bồi Nguyệt, một mảnh đỏ tươi.

Hàm răng hung dữ ở nơi cổ gặm nuốt, giống như sói hung ác, lại sức lực vừa vặn. Làm cho người ta giống như uống thuốc bắc vừa đắng vừa ngọt, là một loại hơi thở làm cho người khác đắm chìm.

Bên ngoài pháo hoa lán át thanh âm cô cắn răng nghiêng lợi rên rỉ vỡ vụn, bất quá chỉ là giờ phút này hai người quan hệ hòa hợp gắn bó.

Đầu năm sáng sớm mùng một Nhan Bồi Nguyệt liền đánh thức Dư Nhược Nhược, cô cau mày mở mắt ra. Cô năm mới quả thực là địa ngục, bị người khác lấn qua lộn lại hành hạ còn không biết dừng, một đêm tới tới lui lui giằng co cô đến gần bốn giờ. Hiện tại cảm giác là vừa dính gối đầu liền trời đã sáng.

Nhưng đầu năm mùng một chúc tết là dĩ nhiên không thể vắng mặt, Dư Nhược Nhược từ khi mở mắt sẽ không có sắc màu gì tốt, liền năm mới vui vẻ cũng tiết kiệm.

“Theo cách nói ở nơi này của chúng ta là đầu năm ngăn vợ mặt thối quanh năm suốt tháng cuộc sống hạnh phúc a.” Nhan Bồi Nguyệt ngay cả bọt kem đánh răng cũng không lau liền hướng trên mặt cô hôn.

Dư Nhược Nhược bây giờ là sợ anh, nhìn quàng thâm quanh mắt ở trong gương, khóc không ra nước mắt.

Thật là thuyền theo lái, gái theo chồng, gả tên lưu manh sống không lâu a.

Phi phi phi

Lúc này Dư Nhược Nhược mới biết thân thích của Nhan Bồi Nguyệt là thật không ít, tới thăm ông nội Nhan gia chúc tết cô cô chú chú nói liền không dứt, đứa bé cũng là kết bè kết đội .

Cô mới âm thầm thở dốc, thật may là trước kia Nhan Bồi Nguyệt đã chuẩn bị tốt đầy đủ bao tiền lì xì, không lo hiện tại chỉ có thể sờ sờ gương mặt bóng loáng của đứa trẻ rồi.

Nói những lời may mắn không dứt miệng cho tới trưa, cho đến ăn trưa mới kết thúc.

Mùng một năm mới Dư Nhược Nhược chưa bao giờ mệt như vậy, thời điểm ăn trưa cùng Nhan Bồi Nguyệt kê tai nói nhỏ: “Năm kết hôn và tết đều mệt mỗi như nhau a.”

“Chúng ta có câu tục ngữ gọi là ‘đứa trẻ trông mong lễ mừng năm mới, người lớn sợ lễ mừng năm mới’, em hiểu rồi.” Nhan Bồi Nguyệt gấp hải sâm cho cô, thấp đến bên tai cô nói: “Ngoan, ăn bổ thận, thân thể vợ cường tráng, mới có thể bảo đảm anh năm mới vui vẻ a.”

Dư Nhược Nhược trong nháy mắt máu nóng dâng trào, xông thẳng lên mặt.

“Đúng rồi, quên nói cho em biết nhà chúng ta còn có một tập tục rất là đau đầu, tối hôm nay còn có liên hoan lớn. Đến lúc đó em còn phải mệt. Hiện tại ăn nhiều một chút buổi tối mới chịu đựng được khổ cực a vợ.”

Dư Nhược Nhược chỉ cảm thấy thật là sợ bước sang năm mới rồi.

46. Chương 45

Chương 45

Lúc xế chiều Nhan Bồi Nguyệt coi như là phát hiện lương tâm, để cho cô an tâm ngủ cả giấc trưa.

Khi tỉnh lại đã là gần 4 giờ rồi, Nhan Bồi Nguyệt không có ở trong phòng. Thời điểm cô vừa muốn đi vào rửa mặt Nhan Bồi Nguyệt liền đẩy cửa tiến vào: “Con heo nhỏ lười biếng, rời giường?”

Theo như Nhan Bắc Bắc mà nói, thật là càng chung sống càng phát hiện là người này mặt dày rồi.

“Buổi tối bữa tiệc liên hoan ở nơi nào à? Ăn mặc không có yêu cầu khác à? Mặc sườn xám hay là lễ phục? Còn có là đồ ăn Trung Quốc còn là bữa ăn tây à?” Dư Nhược Nhược soi gương liền ném ra một đồng vấn đề.

“Cũng không phải là tiếp kiến lãnh đạo quốc gia nào, coi như là ăn bữa cơm gia đình là được rồi.” Nhan Bồi Nguyệt cười xoa xoa tóc của cô.

“Gặp những thân thích không dứt kia cũng không khác gì tương đương với tiếp kiến lãnh đạo quốc gia.” Cô cắn một miếng bột lâu bầu nói.

Một buổi sáng chúc tết mọi người cũng đã làm cho cô con mắt không nhìn hạ rồi.

Nhan Bồi Nguyệt không kiêng kỵ dựa theo bột miệng của cô “Bá” một cái, lại lấy chén nước trong tay cô súc miệng ừng ực: “Không có chuyện gì, làm một quân tẩu, sẽ phải có năng lực tùy thời phòng bị tự giác cùng bình tĩnh ứng phó!”

.

Dạ tiệc liên hoan là tiến hành trong sân biệt thự, thời điểm nghe nói đây là toàn bộ Nhan gia Dư Nhược Nhược vụng trộm bấm bấm hông của Nhan Bồi Nguyệt: “Vậy gia tài sản nghiệp của anh có phần của em hay không? Hay là giống như trên TV vậy cần phải sinh con trai mới có thể có quyền thừa kế?”

“Lúc nào thì cùng tiền vương quan hệ thân thiết như thế rồi hả? Chỉ là, cũng không chắc, em liền cố gắng mà sống phấn đấu con trai đi Tiểu Quai.” Nhan Bồi Nguyệt nháy mắt, cười xấu xa đáp lại.

Sinh em gái anh a, làm như em có thể sinh sản đơn tính (từ ngữ chuyên môn sinh vật, không hiểu hỏi Baidu =) vậy? !

Gia tộc dùng cách như vậy gặp mặt, Dư Nhược Nhược liên tục dụi dụi con mắt, bản thân mình nhìn qua xem lại, mới xác định không phải mắt bị hồng. Mà là, cái thế giới này điên cuồng rồi.

Cô lại ở nơi này, nhìn thấy Cốc Tinh Hà?!

Từ sau sự kiện scandal lần đó, Vu Nhâm Tinh tuyên bố ẩn lui, từ đó tạm biệt làng giải trí huyền ảo phồn hoa. Tạm biệt ký giả truyền thông sẽ đối với tất cả tiến hành nói rõ cùng giải thích, hơn nữa đã thẳng thắn từng cùng Cốc Tinh Hà tốt đẹp chính là thời kỳ vui vẻ nhất, đưa đến truyền thông đại chúng một mảnh thốn thức cùng đồng tình.

Mà Cốc Tinh Hà, tại thời khắc gió to sóng lớn như vậy phong ba biến hóa kỳ lạ lấy thế gió lốc vọt vào Giới Điện Ảnh và Truyền Hình, hơn nữa bởi vì phim lớn được quan tâm, đĩa nhạc mới càng thêm hừng hực khí thế.

Theo tầm quan trọng mà nói, lần này nhắc lên sóng lớn đáng sợ, chẳng qua là cho hần một ván trượt, để cho hần theo gió vượt sóng, bỗng nhiên nổi tiếng.

Bây giờ Cốc Tinh Hà, nghiêm nhiên đã không phải là hoàng tử chỉ biết cầm mạch hát tình ca rồi, mà là một nghệ sĩ đa tình.

.

Hình như cũng là liếc nhìn cô, Cốc Tinh Hà tay cầm sâm banh, đi tới, một mực thản nhiên, phong thái mơ hồ lại có điểm hương Nhan Bồi Nguyệt.

Ở trong mắt Nhược Nhược, hần vẫn là đứa trẻ lớn trọng tình cảm nói nghĩa khí.

“Gần đây trải qua như thế nào a, chị dâu?” Hai chữ “Chị dâu” này hần cố ý nghiêng răng nặn ra, làm cho người ta thế nào cũng coi thường không được.

“Rất tốt a, anh cũng rất tốt đúng không? Mỗi lần nhìn thấy có Cốc đại soái phong quang tể nguyệt xuất hiện trước màn ảnh, trước màn ảnh sẽ có âm thanh kinh sợ thét chói tai.” Dư Nhược Nhược nghiêng đầu quan sát hắn, hình như có mấy tháng không gặp, dường như phong cách cũng có chút thay đổi?

“A, không biết bên trong có chị dâu hay không đây?”

Dư Nhược Nhược thật sự là nhịn không được rồi, thời điểm đang muốn mở miệng hỏi Nhan Bồi Nguyệt bước tới: “Ồ đó mắt mẽ ngẩn ngơ ở đó, trái một câu chị dâu bên phải một câu chị dâu, đây là cậu gọi sao? !”

Phương thức nói chuyện quỷ dị này. Dư Nhược Nhược vẫn là không hiểu ra sao.

“Ngoại trừ ban đầu anh đánh hắn một quyền, chẳng lẽ hai người các anh còn có giao tình?” Dư Nhược Nhược quay đầu nhìn Nhan Bồi Nguyệt, ánh mắt sáng quắc.

“Không có.” Nhan Bồi Nguyệt như đinh chém sắt, tiếp theo lời kéo cô xoay người rời đi.

Đây là màn đốt nóng trước cơn bão, Dư Nhược Nhược chỉ cảm thấy tiếng sấm âm ầm.

Bởi vì Cốc Tinh Hà ở phía sau nói: “Hắn là anh tôi.”

.

“Nhan Bồi Nguyệt, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? ! Em với anh kết hôn đã nửa năm rồi, đã sớm không phải thời kỳ tân hôn đối với đối phương không biết gì cả, chuyện lớn như vậy anh thế nhưng gạt em, đến bây giờ đều không nói cho em biết?! Anh cảm thấy anh lấy em để làm gì? Anh có tôn trọng em sao?!” Dư Nhược Nhược cơn nước xong trở về phòng đã nổi trận lôi đình, ngay cả áo khoác lông bên ngoài cũng không kịp cởi.

Nhan Bồi Nguyệt thật ra là trong tâm không nhận Cốc Tinh Hà người em trai tám can tử ở ngoài (* mình k tra nghĩa của từ này đc, mình đoán đại loại như lưu lạc ở bên ngoài). Đây là do ông cụ Nhan gia thật lâu trước kia là một hoa đào, anh cũng không có rõ ràng, chỉ biết là người phụ nữ kia sinh con gái, được Nhan lão gia tử sủng ái. Sau con gái lấy chồng ở xa Đài Loan, lại sinh ra Cốc Tinh Hà, bởi vì nguyên nhân là cháu ngoại duy nhất, ông cụ Nhan gia càng thêm cực kỳ ưu ái.

Bởi vì rốt cuộc không có cưới vào cửa hợp pháp, các con lão gia tử đều không thừa nhận người phụ nữ ở bên ngoài này, vì vậy thân phận của Cốc Tinh Hà vẫn là không công khai ra bên ngoài. Không ai biết là chuyện đương nhiên, chuyện như vậy nếu để cho truyền thông biết, Nhan gia bọn họ thật sự là có thể mất hết cả mặt rồi.

Bởi vì cái gọi là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, cho nên lúc mới bắt đầu cũng không có nghĩ tới cùng Dư Nhược Nhược nói chuyện rêu rĩa này. Sau lại phát hiện mục đích của Cốc Tinh Hà mới phòng bị, một phen nhỏ cảnh cáo lớn rắn đe sau đó cũng không có quan tâm quá nhiều.

Anh cũng biết Cốc Tinh Hà đối với bọn họ đều là ẩn ẩn ôm địch ý, bởi vì lúc còn nhỏ, đã làm không ít chuyện quấy rối ấu trĩ. Trước kia còn vụng trộm gian lận vu oan kiểm sát trưởng là con trai nhà chú anh nhận hối lộ, vì vậy chuyện ngập ngừng bà xã anh ban đầu chỉ cho là tính tình trẻ con .

Nhưng sau khi Cốc Tinh Hà thả tin tức cho truyền thông hơn nửa lưu lại manh mối hoàn mỹ, hai người kỳ thực có chính diện giao phong qua một lần.

Lúc huấn luyện anh gạt cấp trên chạy ra ngoài gặp Cốc Tinh Hà một lần, mặc dù lúc trở lại bị phát hiện hung hăng trừng phạt một trận.

Cốc Tinh Hà khi đó vẻ mặt nghiêm túc anh đều nhớ, hoàn toàn thoát khỏi bé trai ngây ngô, tản ra hơi thở mê người thành thực.

Hắn nói: “Tôi biết rõ Dư Nhược Nhược không yêu tôi, cô ấy đến gần tôi là bởi vì thân phận của cô ấy là paparazzi tôi cũng biết rõ. Tôi ban đầu không có bao nhiêu để ý tới cô ấy, cho đến khi anh khẩn trương vọt vào trong phòng đánh tôi một quyền. Khi đó tôi đột nhiên cảm thấy, cô ấy dường như không tệ.”

“Tôi nghĩ thay đổi một chủ ý không tồi, tôi cuối cùng cảm thấy, không thể thương tổn được căn bản, cho dù là giết giết uy phong của anh cũng tốt. Người Nhan gia các anh không đem tôi để ở trong mắt như vậy, tôi liền để cho các người nhìn một chút. Tôi chính là có năng lực khiến cho các người long trời lở đất.”

“Tôi bắt đầu đánh chính là đánh cuộc cả sự nghiệp của tôi chơi trò chơi này, tôi cho là, tôi dù không thắng lợi, cũng có thể phá hư thành tựu của địch quân.”

“Nhưng tôi vạn vạn không nghĩ tới, đến cuối cùng, lại là tôi, thất bại thảm hại. Bị mất tất cả lãnh thổ của tôi.”

“Tôi chưa từng có cùng một paparazzi đối đãi vui vẻ như vậy, anh biết không? Tôi trong trí nhớ của cô ấy chỉ có ít như vậy, cũng không đến bằng anh một phần vạn, nhưng vật hiếm có mới là quý, anh không thể biết, đối với tôi mà nói, thứ này trân quý bao nhiêu không.”

“Tôi không trách cô ấy, có lẽ loại phương thức này của cô ấy có chút quyết tuyệt, nhưng tôi không oán hận cô ấy. Cho dù từ đó về sau tôi sẽ bị tuyệt vời, sẽ bị làng giải trí vứt bỏ, bị người ái mộ của tôi vứt bỏ, tôi đều cảm thấy may mắn, bởi vì cô ấy.” Cốc Tinh Hà trong con người trước sau như một lóe lên ánh sáng lóng lánh giống như ở trên võ đài vậy, Nhan Bồi Nguyệt lại biết, lúc này, chỉ là liên quan đến Dư Nhược Nhược.

“Nhan Bồi Nguyệt, tôi biết rõ cô ấy một lòng buộc ở trên người anh, tôi thừa nhận tôi thua, vì vậy, anh phải quý trọng cô ấy.”

.

Môi trường làng giải trí, dễ dàng làm cho người ta mạnh mẽ. Dễ dàng nói yêu, giống như lời thề chỉ là ngoài miệng, nhưng Nhan Bồi Nguyệt lúc này lại thấy trong lời nói hời hợt chất phác, hình như lại thật sự cảm nhận được.

47. Chương 46

Chương 46

Nhan Bồi Nguyệt cũng không hứng thú với lịch sử hỗn loạn rất xưa của gia tộc nhà bọn họ nhất nhất nói ra, việc này theo ý anh cũng chỉ là một chuyện bầy bạ vĩnh viễn coi là mơ hồ mà thôi. Nhưng Dư Nhược Nhược thì không đặt mục đích không bỏ qua cho người khác.

Anh chỉ có thể dần lại tính khí: “Không có phức tạp như em nghĩ, anh không nói cho em, vì cảm thấy cái đó không có cần thiết.”

“Anh tình nguyện mang theo em vòng quanh đất tuyết leo tường đi chia sẻ tất cả trí nhớ lúc anh còn nhỏ, nhưng Dư Nhược Nhược, anh thật sự không muốn để cho em biết những thứ lịch sử vạch trần không ra kia. Những thứ kia không liên quan gì tới anh, cũng không liên hệ gì tới em. Cậu ta Cốc Tinh Hà ở trong mắt anh trước kia cũng chỉ là người đi đường, mà bây giờ, cũng chỉ là một người đi đường.”

Dư Nhược Nhược không biết trả lời như thế nào, chính là đối với Nhan Bồi Nguyệt tức không được.

“Nhưng là bây giờ em cảm thấy em luôn như người ngoài cuộc, em đã đến Nhan gia rồi, nhưng còn như người ngoài.”

“Dư Nhược Nhược, nhà chúng ta không hề giống là gia đình người bình thường, em cũng thấy đấy, người đến chúc tết đều là kết bè kết đội làm cho người ta ứng phó không nổi. Giống như là lưới khổng lồ, mạnh mẽ chiếm giữ một phương của mình, ý đồ khuếch trương bản đồ của mình. Nhưng là, những thứ này đều không quan trọng, Nhược Nhược, em gả cho anh, cũng không phải là gả cho gia đình phức tạp này của anh. Đây chính là một trong những nguyên nhân ban đầu anh đi phương Nam, anh không muốn em bị cuốn vào trong những phân tranh tình vi này.”

“Anh có bao nhiêu cảm kích em không phải biết, cảm kích chúng ta chỉ là ở bên cạnh mạng nhện.”

Dư Nhược Nhược nhìn ra Nhan Bồi Nguyệt chán ngấy những thứ đấu tranh nhằm chán này, mà theo cách mọi người gọi là trạch đấu.

.

Mùng hai sáng sớm Nhan Bình Chính sẽ lên đường đi thị sát công việc rồi, thời điểm Dư Nhược Nhược theo Hạ Tư Tiếp xoay người trở về nhà Nhan Bồi Nguyệt đột nhiên mở miệng: “Mẹ, trong bộ đội có nhiệm vụ, hôm nay buổi chiều con phải mang Nhược Nhược đi về.”

Dư Nhược Nhược quay đầu nhìn anh, vô cùng nghi hoặc, trước khi đến không phải nói có một tuần nghỉ lễ có thể chỉnh đốn sao? Chỉ là suy nghĩ một chút cũng thấy bình thường, trong bộ đội không phải đột nhiên có nhiệm vụ, thì là có mệnh lệnh tập hợp.

Hạ Tư Tiếp dĩ nhiên là cực kỳ hiểu, chỉ là mở miệng oán trách mấy cái, lại lôi kéo tay Dư Nhược Nhược một phen tình ý sâu xa: “Nhược Nhược, con phải nắm lấy cơ hội a.”

Dư Nhược Nhược đỏ mặt bất đắc dĩ gạt đầu, cô đã bắt được hàm ẩn thâm ý trong câu nói tình túy này rồi.

Thời điểm dọn dẹp hành lý Dư Nhược Nhược mới hỏi: “Là mới vừa gọi điện thoại tới sao? Là tình huống khẩn cấp sao?”

Nhan Bồi Nguyệt lúc này mới dựa vào giường một bộ dáng lười biếng, câu đôi môi cười xấu xa, trong tay giơ lên hai tấm vé: “Không phải, đây bất quá là chống lại chính phủ đối đáp. Nói thật mẹ anh mà biết lại cầu nhậu một đêm, cho nên, vợ, nhanh chóng dọn dẹp đi, chúng ta bổ sung một tuần trăng mật!”

.

Dư Nhược Nhược thời gian kế tiếp cũng ở vào trạng thái ngẩn người, ban đầu sau khi kết hôn vốn là Nhan Bồi Nguyệt có thể nghỉ kết hôn. Nhưng hai người căn bản là không có bao nhiêu tình cảm, ngày nghỉ quân nhân lại cực kỳ trân quý, ý của Dư Nhược Nhược trước hết thay đổi tuần trăng mật có thể đẩy về sau.

Không nghĩ tới đến bây giờ, anh còn nhớ rõ.

Hồi tưởng từng ly từng tý nửa năm qua này, cô đột nhiên có chút không biết làm sao. Hôn nhân là cái gì, là tình yêu, vật chất cùng sinh hoạt hợp thành phản ứng hóa học. Người khác đều là trước phải có tình yêu, rồi từ từ bước vào cửa chính hôn nhân, mà bọn họ cũng là mọi cách bất đắc dĩ bị dắt vào cửa, không có sách tốt, học được cuộc sống ở chung, học được biết tình yêu, học được thể nghiệm hôn nhân.

Bởi vì quân nhân đặc thù cùng với tiêu chuẩn quân hôn rõ ràng tính khuynh hướng, rất nhiều người thật ra thì cũng không nguyện ý làm quân tẩu. Dư Nhược Nhược trước kia chính là ở trong đám người này, nhưng bây giờ cô mới phát hiện, chính là phần đặc biệt này, để cho bọn họ có phong thái cùng chính trực mà người thường không cách nào có.

.

Làng du lịch ở vùng ngoại ô, xe một đường lao thẳng đem hai người một con chó đưa đến khách sạn nghỉ phép.

Dư Nhược Nhược có chút do dự: “Chúng ta thế này không tính là tiêu tiền như nước à? Có thể hay không bị người khác hoài nghi vấn đề liêm khiết của anh a?”

“ ” Phá hư không khí gì đó cô thành thạo nhất rồi.

“Đây là một thẻ VIP thời hạn có hiệu lực rất ngắn, miễn phí toàn bộ, quá hạn trở thành phế thải. Em nhất định phải đường hoàng quét sạch không dừng lại làng du lịch sau lưng nhà tư bản?” (câu này mình k hiểu lắm)

Dư Nhược Nhược không đáp lời, cướp thẻ liền hướng trước đài phóng đi.

Nhan Bồi Nguyệt ở phía sau vừa lòng, lão Nhị a lão Nhị, vì vợ, làm thịt anh sẽ không thương lượng.

Trước mắt có những lời này của Nhan Bồi Nguyệt, Dư Nhược Nhược lúc này thật đúng là vùng cánh tay rồi. Giống như là người đói bụng ba ngày chờ ăn buffet, cô vừa vào phòng liền la hét muốn ăn thứ gì đó, vẫn còn không biết đủ: “Hai tấm thẻ vì sao chỉ mở một phòng a, làm gì không ra hai, một chúng ta ở một cái, một cái Kháo Kháo ở a!”

.

“Chúng ta trước tiên làm gì?” Hưng phấn qua đi cô mới nhớ lại đây là hưởng tuần trăng mật ấy.

“Em muốn làm gì?”

“Em mới vừa nhìn trong đại sảnh giống như có giới thiệu về suối nước nóng, chúng ta đi tắm suối nước nóng chứ?” Dư Nhược Nhược có một thói quen nhỏ cố định, thời điểm hết sức mong đợi một chuyện xảy ra, mắt sẽ trở nên đặc biệt sáng ngời, giống như là bảo thạch màu đen ngậm mình ở trong nước. Nếu như là đang dùng cơm, liền cắn chiếc đũa không thả, nếu như là ngậm ống hút, cũng nhất định phải cắn phá thành mảnh nhỏ.

“Có trượt tuyết không, chúng ta đi trượt tuyết trước sau đó tắm suối nước nóng như thế nào?”

“Em đây cả đời số lần nhìn thấy tuyết một cái đầu ngón tay cũng đếm được, anh là cố ý muốn công kích em sao?!” Cô phồng miêng lên, như vậy người thông minh không giỏi tính toán!

“Không phải là còn có anh ông xã vạn năng sao, bao em ba ngày trượt so với vận động viên chuyên nghiệp còn chuyên nghiệp hơn!” Nhan Bồi Nguyệt lúc này có ý tứ vàng trở tài.

Chuyện như vậy thật ra thì cũng không phải là Nhan Bồi Nguyệt ý tưởng đột phát, anh là mấy ngày trước Dư Nhược Nhược say sưa ngon lành thưởng thức phát lại buổi lưu diễn của đề đô bậc nhất Cốc Tinh Hà mà cự tuyệt cùng anh cùng tắm uyên ương thì mới ý thức được cảm giác nguy cơ.

Đối với lần này anh là như thế tỉnh lại, Dư Nhược Nhược vẫn đối với Cốc Tinh Hà khen ngợi có tăng, cũng chỉ là bởi vì thời khắc Cốc Tinh Hà ở trên sân khấu là ánh sáng rực rỡ. Mà anh, không có phong thái ngang hàng, ở trước mặt Dư Nhược Nhược, vẫn là không cách nào thi triển.

Trái lo phải nghĩ, trước kia anh còn đoạt quán quân cuộc tranh tài trượt tuyết toàn quốc, chỉ có cái này, có thể ở trước mặt cô khoe khoang dựng lên hình tượng vĩ đại ánh sáng rực rỡ của mình ở trong suy nghĩ của Dư Nhược Nhược.

Lúc này Nhan Bồi Nguyệt, nơi nào ý thức được loại hành vi này của mình là có bao nhiêu ngây thơ?

Sân trượt tuyết là mới xây dựng, cho nên cũng không có cảnh tượng nhiều người vì sợ chen lấn ôm nhau, ngược lại là đầu người thưa thớt, tốp năm tốp ba người kết bạn mà đến, phần nhiều là thanh niên nam nữ hoặc là bạn học thời đại học.

Mới vừa bão tuyết rơi, tuyết trắng phau phau dưới ánh mặt trời phát ra ánh vàng gần như chói mắt, bày khắp cả tầm mắt. Sân trượt tuyết cùng sân đánh Golf có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, bất quá một là thảm cỏ xanh như thảm, một giống như bạch mao.

“Nhược Nhược, thời điểm trượt xuống chân không cần cứng nhắc, khe cong lên trước. Nhưng thân thể không cần nghiêng về phía trước, em như vậy anh vừa buông tay liền cả người trực tiếp nằm xuống phía trước đi.”

“Nhưng em sợ.”

.

Cả buổi sáng này Dư Nhược Nhược chỉ nói một câu nói này.

Nhan Bồi Nguyệt chỉ có thể dịu lấy cô trước từ từ đi xuống, đến đáy dốc mới thả đẩy cô ra: “Anh trước trượt cho em xem em, em học một chút, mới vừa nói cho em mấy yếu điểm nhất định phải nhớ kỹ. Tay cùng đùi phải cân đối, còn nữa, em không cần luôn sợ hãi phía trước, nơi đó không phải có dã thú ẩn hiện, chỉ là chờ đợi em nở rộ, biết không?”

Hai người quần áo trượt tuyết đều là màu trắng tinh, cơ hồ muốn cùng đất tuyết hòa làm một thể. Nhan Bồi Nguyệt mặc lên người, càng có thể tôn lên anh ngọc thụ lâm phong thiên nhân chi tử, đã sớm hấp dẫn không ít ánh mắt nữ sinh cùng bá tử nam sinh đổ kị trượt tuyết ở bên cạnh. Mà bây giờ động tác của anh mềm mại đến gần như bay lượn, giống như là một con nhạn trắng giương cánh, xẹt qua bầu trời là thuần trắng, tư thái lưu loát mà ưu nhã.

Phía dưới nữ sinh đã hoa si thành một mảnh, tiếng kinh hô bên tai càng thêm không dứt.

“Rất đẹp trai a! Ôi chào, anh không phải cảm thấy cùng anh ấy so với anh về chút kỹ thuật này chỉ như khoác lác quả thật tựa như con cóc nhảy? !”

“Làm sao nói chuyện như vậy, anh đây là người nghiêm túc bất lộ tướng. Ai rối loạn giống như hấn ta chứ?!” Nam sinh giọng nói một bộ khinh thường, nhưng ánh mắt vẫn là không bùng bất được lóe ra ánh sáng hàm mộ.

.

“Gào khóc a, rất đẹp trai a, không được, tôi muốn đi tìm anh ta dạy tôi trượt tuyết!”

“Tôi cũng đi tôi cũng đi vậy!”

“Còn có tôi!”

.

Cho nên thời điểm Nhan Bồi Nguyệt cuối cùng ngựa đạp phi yển kết thúc thuận lợi mà chính xác dừng ở bên cạnh Dư Nhược Nhược, Dư Nhược Nhược cũng lóe lên ánh mắt kiên định: “Em muốn cố gắng nỗ lực, học trượt tuyết, tranh thủ có một ngày với anh cùng nhau từ phía trên kia bay xuống!”

Mắt thấy đám gái mê trai kia sẽ vây quanh, cô vội vàng ôm Nhan Bồi Nguyệt: “Thân ái em đói bụng, trước đi ăn cơm có được hay không?”

“Ừ, La Mã không phải một ngày xây xong, cái này từ từ học. Trước dẫn em đi đến cửa hàng lâu năm nhất ăn ngon nhất ở nơi này.”

“Làm sao anh biết ăn ngon nhất? Anh trước kia không phải là cùng ai tới chứ?!”

Nhan Bồi Nguyệt thẳng thắn: “Cái làng du lịch này rất sớm đã có rồi, chỉ là trước kia còn chưa mở rộng sân trượt tuyết, đã cùng Tô Lệ tới.” Nhan Bồi Nguyệt nói hết sức thản nhiên, nhưng Dư Nhược Nhược trong lòng thủy chung có một vướng mắc nhỏ, không đề cập tới cũng sẽ không chú ý, nhắc tới rồi, liền thủy chung cảm thấy không thoải mái.

“Nhan Bồi Nguyệt, nếu như mà em gặp anh trước chị Tô, có thể hay không sẽ không cùng chị ấy đùa giỡn?”

“Cho đến bây giờ còn ghen đấy bình dấm chua nhỏ?! Anh thừa nhận, thời điểm sinh nhật anh không hợp tình hợp lý đối với em nói hung dữ còn cùng bạn gái trước gặp mặt là anh không đúng, nhưng kia không phải là bởi vì anh còn nhớ thương cô ấy, mà là biết chân tướng sự thật hồi đó, nhất thời có chút kích động.”

“Cái gì chân tướng? Đúng rồi, các anh ban đầu là làm sao chia tay vậy?”

“Đây là ông nội anh phái người giả trò bịp bợm, anh khi đó mới vừa chọn lựa tiến vào bộ đội đặc chủng, hành tung bất định, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Chờ lúc anh toàn vẹn trở lại sau nửa năm làm nhiệm vụ, Tô Lệ đột nhiên đề nghị chia tay, hơn nữa mang theo bạn trai mới cùng anh gặp mặt.”

“Khi đó anh nhất thời nộ hỏa công tâm, đối với không chế cảm xúc còn không có đạt được trình độ tự nhiên. Bởi vì nuốt không trôi cơn tức này, hai người cứ như vậy tan rã trong không vui. Bây giờ mới biết, bạn trai giả đó cũng là thư ký của ông nội anh an bài, cũng là ý tứ cha mẹ anh, bởi vì cảm thấy gia thế cô ấy không đủ trình độ với nhà chúng ta.”

“Những thứ này đã trôi qua rồi, anh không muốn so đo quá nhiều. Dư Nhược Nhược, nếu như không phải là trải qua những thứ này, anh liền không phải mình bây giờ, không phải Nhan Bồi Nguyệt hiểu được em rồi.”

Dư Nhược Nhược hiếm khi nhìn thấy thời điểm anh thẳng thắn như vậy, bình thường nếu như anh không muốn nói, mỹ nhân kế dụ dỗ cũng ngăn cản được.

“Em hiểu, thời điểm em lần đầu thấy Tô Lệ, tràn đầy tự tin. Đó không phải là bởi vì em đối với mình có lòng tin, mà là đối với anh có lòng tin. Bởi vì em biết, đối với anh mà nói, hiện tại người nào quan trọng nhất. Chính là loại nhận thức này, mới làm cho em ưỡn thẳng sống lưng đứng ở trước mặt chị ấy, không có chột dạ.”

“Đi Tiểu Quai, đi ăn thức ăn ngon trước đi!” Khuôn mặt của Nhan Bồi Nguyệt, tràn đầy nụ cười.

48. Chương 47

Chương 47

Trên hành lang khách sạn phủ lên thảm đỏ thêu hoa văn hoa mẫu đơn vẫn vít thật dày, gấm vóc như mây, tinh mịn vẫn thông đến tận cuối cùng. Giống như đảm đương chức năng làm ống giảm thanh, toàn bộ không gian tĩnh mịch không tiếng động, chỉ có mỗi cửa gian phòng bên phải có đèn thủy tinh ở phía trên, tỏa ra hơi thở mập mờ.

Tận cùng bên trong trong phòng, đang trình diễn một tiết mục xuân sắc vô biên.

Bắt đầu từ cửa trên đất cũng phủ lên thảm lông dài trắng như tuyết, phía trên cách mấy bước chiếu xuống một bộ quần áo, áo lông, áo khoác ngoài lông cừu, áo lông.

Vẫn chỉ dẫn tầm mắt hướng trong phòng ngủ đi.

Trong phòng sang trọng đường hoàng, ngay cả đèn đầu giường đều là tỏa ra một ánh sáng dịu dàng như dạ minh châu, rèm cửa sổ không kịp kéo ra, chỉ có ánh sáng từ cửa rơi vào, chiếu lên trên giường lớn hai cổ thân thể phập phồng mơ hồ, hơi có vẻ đen tối.

Dư Nhược Nhược bây giờ chịu không được giày vò, không ngã lập tức buông đao đầu hàng, bị anh kích thích đến lời nói không có mạch lạc: “Anh nhẹ một chút. Chậm một chút. A.”

Nhan Bồi Nguyệt lúc này đang vui mừng, nơi nào lo lắng nhiều như vậy, dùng hết sức công thành đoạt đất.

Bộ ngực mềm mại ở trong tay anh biến ảo ra ngàn vạn loại hình dáng, Nhan Bồi Nguyệt một hồi nhẹ nhàng chậm rãi, một hồi lại bóp mạnh, chọc cho cô từng trận kêu đau.

Giống như vẫn không biết đủ, tay của anh từ từ xuống phía dưới, dọc theo đường cong thân thể, liên tục chiến đấu ở nhiều giải đất càng thêm nhạy cảm của cô.

“Không cần.” Dư Nhược Nhược cơ hồ muốn khóc lên, ôm Nhan Bồi Nguyệt đã không phân biệt được sức lực xuất ra hướng trên bề vai anh cắn, “Anh. Nơi đó không cần. Ô ô.”

“Tiểu Quai, thật không muốn?” Lúc này Nhan Bồi Nguyệt cực kỳ không biết xấu hổ, cố gắng hết sức giày vò, đối với cô trừ hành hạ chính là hành hạ.

Dư Nhược Nhược không nhịn được, rốt cuộc hô lên, cả người ở trong lòng anh run rẩy, nói không ra lời.

“Tiểu Quai a, đã lâu như vậy, em chính là nhạy cảm như vậy? Đã cao triều rồi hả ? Hả?” Giọng nói Nhan Bồi Nguyệt ở thời khắc đặc biệt này liên đặc biệt hấp dẫn, mang theo trầm thấp mỉa mai hoặc, làm cho người không nhịn được luân hồi.

Dư Nhược Nhược biết rõ anh sẽ không cứ như vậy dễ dàng bỏ qua ừm, chỉ có thể từ từ nâng lên cánh tay bủn rủn, ở trên người của anh vuốt ve trêu đùa.

Vào lúc này, Nhan Bồi Nguyệt chính là một Ninja. Dư Nhược Nhược cái lưỡi thơm tho ẩm áp thấm ướt, chọc cho bắp thịt trên người anh đều rung động, nhưng anh cố tình hết lần này đến lần khác chậm lại quá trình hành hạ cô, khiến cô ngay cả hơi sức để rên rỉ cũng không có. Một kích tiến vào, xâm nhập đến chỗ sâu nhất.

Dư Nhược Nhược chỉ cảm thấy cả người như trôi giạt ở trên đám mây, chột cao chột thấp, lúc lạnh lúc nóng.

Sau khi chấm dứt đã là bốn giờ chiều, Dư Nhược Nhược toàn thân gân cốt đều giống như sợi mì nấu nhừ như hồ, hai mắt nhắm mắt một cái đều là việc thương gân động cốt.

Nhan Bồi Nguyệt ôm cô đi tắm, ở đầu giường từ từ sấy tóc cho cô: “Xem ra em phải từ từ tiếp nhận quy định huấn luyện của anh rồi, cái thể lực này, còn muốn sinh con cho anh ư?!”

Gió thổi ẩm áp làm cho da đầu có chút tê dại, cô nằm ở trên đồi Nhan Bồi Nguyệt, ngáp một cái: “Anh cho rằng ai cũng cũng y như anh cầm thú à?! Em trước kia thời điểm làm paparazzi, ngày ngày mạnh như rồng hổ, thể lực tốt đến kinh người. Hiện tại mới phát hiện, cùng so với chuyện này, leo cây leo tường leo núi đi vách tường cũng chỉ là mây trời a.”

Anh bật cười: “Vậy sau này dưới người của anh lưu tình a.”

.

Thời gian trăng mật bay nhanh như mũi tên, một cái nháy mắt đã trôi qua rồi, Dư Nhược Nhược cẩn thận mỗi bước đi, nói ngược với lòng mình: “Ai, em quá thiện lương, em cũng không có một bữa ăn hết mấy ngàn đồng, cũng không có cùng Kháo Kháo ăn một chút tổ yến vi cá bào ngư.”

“Đây là chỗ của nhà mình, về sau có cơ hội lại tới, không cần tiếc nuối.” Nhan Bồi Nguyệt xoa xoa đầu của cô.

“Ôi chào?”

“Vẫn quên nói cho em biết, chủ nhân làng du lịch này họ Nhan.” Nhan Bồi Nguyệt ôm Kháo Kháo lên xe, lưu lại một câu cuối cùng.

“!!! Làm sao anh không nói sớm?! Em tối qua còn lãng phí toàn bộ đèn ngủ a, còn có thời điểm tắm suối nước nóng còn đơn độc cho Kháo Kháo một mình tắm suối nước nóng. Em đây là xài tiền nhà mình gửi GDP cho người khác a, em sai lầm rồi.”

Một màn cuối cùng rời khỏi làng du lịch, chính là Dư Nhược Nhược không ngừng vỗ ngực dậm chân.

Về nhà ngày thứ hai Yên Tĩnh liền hẹn Dư Nhược Nhược ăn cơm trưa: “Ai ôi, mặt mày hồng hào phụ nữ kết hôn chính là không giống nhau a, ăn một bữa cơm cũng phải kiêng dè đến thời gian của chồng.”

“Mình nghe lời này có chút chua a, thế nào Tĩnh đại mỹ nữ? Cùng Ngũ tiên sinh nhà các người giận dỗi rồi hả?”

“Ngũ tiên sinh. Võ Đại Lang còn kém không nhiều lắm! A, anh ta còn không bằng Võ Đại Lang ý chứ, người tốt còn có thể thổi nấu, anh ta a, cũng chỉ biết khoác lác!” Yên Tĩnh nhú mày một cái, giọng nói bất mãn.

“Trước kia cậu đã từng lấy thân phận chuyên gia tình cảm cùng khuê mật giáo dục mình, nói mình biết một chút triết lý hôn nhân tình yêu, thế nào rơi vào mình ngược lại liền bó tay hết cách đây? Nếu quả thật giống như cậu nói không chịu nổi như vậy, vậy quên là được a.”

Yên Tĩnh khó có được kinh ngạc, một câu cũng không cãi lại được.

“Thật ra thì triết lý châm ngôn về tình yêu thật rất nhiều nhiều nữa..., chúng ta nghe phải nhiều lắm thấy đến quá nhiều nói ra quá nhiều đến ngay cả mình cũng bị mê hoặc. Khi đó liền quên mất, bản chất của tình yêu, đó chính là tâm.”

“Anh ta dù gì cũng không có ưu tú như vậy, anh ta là anh ta, là cậu thích anh ta. Tùy tâm mà đi, chính là con đường tốt nhất.” Dư Nhược Nhược lúc này biến thân nghiêm trang thuyết giáo người khác, nói chuyện say sưa khuyến bảo cô.

.

Dư Nhược Nhược trả phép lúc làm việc đầu tiên liền bị chủ biên gọi đến phòng làm việc.

“Sao vậy chủ biên? Thời điểm tòa nghỉ mặc dù có chút vội vàng, nhưng là bản thảo cũng sửa sang xong gửi đến hòm thư biên tập viên tiếp nhận rồi, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Không có việc gì không có việc gì, chúng ta năm mới đừng nói chuyện năm trước. Nhiệm vụ lần này, là có cuộc phỏng vấn cần phải giao cho cô đi hoàn thành, những người khác thật sự là không có khả năng này.”

“Làm sao lại như vậy? Tôi ở ‘tuần san quân sự’ cũng chỉ coi là người mới, chủ biên để cho tôi tự mình làm công việc chính, thật là quá dễ mất tôi.” Cô khoát khoát tay, bản năng cảm thấy đây không phải là chuyện tốt gì.

“Cô có thể lừa gạt được những người khác, lừa không được tôi. Tôi biết rõ, chồng cô chính là sĩ quan trẻ tuổi nhất quân khu Nhan Bồi Nguyệt đúng không?”

“Ôi? Chủ biên làm sao ngài biết?” Cô không có quảng cáo a?

“Cái này không quan trọng, quan trọng là lần trước đưa tin quân diễn có một số ảnh chụp của Nhan thượng tá, rất nhiều độc giả viết thư yêu cầu đi sâu tin tức.”

“Nhưng.” Quả nhiên, đập trên đầu cũng sẽ không là bánh nóng.

“Cậu ta chưa bao giờ có công khai tiếp nhận truyền thông phỏng vấn, cộng thêm cái bóng của gia tộc khổng lồ sau lưng cậu ta càng làm cho cậu ta có vẻ thần bí, nếu như không đào móc ra huyền thoại đã qua của cậu ta, như vậy người đọc cùng với xã hội quần chúng lên tiếng chất vấn, không thể nghi ngờ là sẽ trở ngại cậu ta tiến lên.”

Lúc này Dư Nhược Nhược mới thật sâu cảm thấy hối hận, lỡ một bước chân thành thiên cổ hận. Ban đầu ôm chút lòng riêng bỗng nhiên si mê ông xã mình, hiện tại liền khuếch đại thành ra cục diện nghiêm trọng như vậy.

Dư Nhược Nhược nhìn anh trên màn hình máy tính tư thế oai hùng sườn mặt bên bồng bồng phần chân, sống mũi như núi, màu tóc như mực, nhìn không được trông mắt nhất định là như ngôi sao sáng rực. Cô đột nhiên cảm thấy, trên thế giới này nếu thật sự là có chuyện trọng sinh như vậy thì quá tốt.

.

Quả nhiên, buổi tối Nhan Bồi Nguyệt không chút do dự một câu liền cự tuyệt yêu cầu của cô. Lý do rất đơn giản, anh từ trước đến giờ không có giống trống khua chiêng tuyên dương ưu điểm của bản thân mình, người khác chỉ trích, vĩnh viễn chỉ là một đám mây cuối chân trời, có hoặc là không, căn bản không có chuyện trở ngại.

Dư Nhược Nhược lấy lui làm tiến, trước tự mình sám hối: “Em hiểu, chuyện này là em không tốt, là em không đúng. Em lúc đầu nhất thời xúc động, để cho anh ra ánh sáng ở dưới mắt quần chúng, hiện tại em vừa nhìn thấy phía dưới tin tức kia là những lời bình chất vấn công kích liền hận đến cắn răng nghiêng lợi, lại tự trách hận không được lấy đầu đập đất.”

“Anh nói Dư Nhược Nhược, em bây giờ không phải chuyện bà tám (cv là chuyện mẹ ơi????), như thế nào chuyện gì cũng ôm đồm lên thân mình. Cái này cùng em không quan hệ, lại không ai trách em. Những lời bình kia em trực tiếp che giấu mới là sáng suốt nhất.” Nhan Bồi Nguyệt hưởng thụ Dư Nhược Nhược buổi tối tự tay nấu canh cá trích, híp mắt không có để ý quá mức.

“Nhưng em sẽ đau lòng, đau lòng người khác không hiểu anh.” Bắt đầu chính sách thương xót người lính.

Nhan Bồi Nguyệt vẫn như cũ không có bày tỏ gì.

Dư Nhược Nhược buổi tối trước khi ngủ lại vào trang web, nhìn mỗi một ngày lại nhiều hơn mấy cái chất vấn, mỗi một ngày nhiều hơn mấy cái chữ rửa, trong lòng càng phát ra tư vị có lỗi. Nằm ở trên giường thế nào cũng không khép được mắt.

Nhan Bồi Nguyệt phát giác tâm tình người bên gối không yên, đem cô ép sát vào trong ngực: “Đừng lo nghĩ vớ vẩn, những thứ này không phải cùng với làng giải trí trước kia của em không sai biệt lắm ư, đầu ngọn gió đã qua lại vô sự rồi.”

“Nhưng.” Dư Nhược Nhược cảm thấy đó là một loại cảm giác nói không ra lời, cô tình nguyện những nick name không rõ chân tướng này là hoài nghi cô, đối tượng chữ rửa là cô. Mà không phải, danh tiếng chân chính thuộc về Nhan Bồi Nguyệt.

Bản thân Nhan Bồi Nguyệt cũng không coi chuyện này là quan trọng, cho rằng chuyện đó cũng chỉ là một trận gió. Nhưng dần dần, anh phát hiện Dư Nhược Nhược có chút trở nên nóng nảy, mỗi ngày than thở, cho dù là thời điểm cùng anh ở trên giường làm vận động trong ánh mắt nhìn anh đều không tự chủ mang theo một phần lo lắng. Hơn nữa chuyện này cũng không còn đơn giản như trước kia anh đã nghĩ rồi, mạng

lưỡi chuyện tốt đã đào ra không ít đầu thừa đuôi thẹo, một phen thêm mắm thêm muối cho anh Thượng tá trẻ tuổi nhất lịch sử.

Trong đó còn mơ hồ dính đến, một chuyện cực kỳ hoang đường anh đã từng làm qua.

49. Chương 48

Chương 48

Khi đó Nhan Bồi Nguyệt hai mươi bảy tuổi, nhiệt huyết sôi trào mà găm thét. Luôn có một dòng mạnh mẽ, có thể dũng cảm tiến tới, cho tới bây giờ đều không quay đầu lại nhìn. Thời điểm ở chung một chỗ chống khủng bố bắn nhau thân thể trọng thương cơ hồ muốn mất đi toàn bộ cánh tay, cũng không nghĩ tới lui bước.

Vậy mà tổn thương nặng nề mới vừa khỏi lại là lúc nhận được điều lệnh, khi đó, anh là phần uất mà tuyệt vọng. Anh đang ở bộ đội đặc chủng trực thuộc ở tập đoàn quân Bộ Tư Lệnh quản lý, mạnh mẽ lao tới đến trước mặt tư lệnh lại bị dễ dàng cản lại, hơn nữa đối phương lại an ủi ngược trở lại một chút.

Rốt cuộc bởi vì có liên quan tới Nhan Bình Chính lão gia tử, cái điều lệnh này rõ ràng là giáng chức.

Chỉ là Nhan Bồi Nguyệt một chút cũng không có ý tứ hưng phấn, cuộc sống quân khu cùng đại đội đặc chủng chính là trời đất khác biệt, thân phận đột nhiên như vậy giống như là để cho anh vô cùng không quen, vả lại mãnh liệt bất mãn.

Trong mờ ám này anh tự nhiên cũng rõ ràng là gì, mặc dù Nhan lão gia tử đối với quốc gia từ trước đến giờ một lòng trung can theo sử sách, nhưng sau khi lớn tuổi khó tránh khỏi theo đuổi an ổn, theo đuổi hạnh phúc con cháu lượn quanh đầu gối. Bao che cho con ở bên trong lòng cửa từ từ chiếm thượng phong, mặc dù Nhan Bình Chính ban đầu là cực lực phản đối, ông luôn luôn ủng hộ đứa bé nhà mình có thể ở trong bộ đội trong hoàn cảnh gian khổ rèn luyện mãi giữa nhiều hơn. Nhưng ở bệnh viện thời điểm thấy con trai bảo bối mình đau nhất toàn thân là máu, cả người đầy thương tổn, lòng trắc ẩn cũng quấy phá rồi, không nhìn được lão gia tử thổn thức cùng vợ rơi lệ chỉ trích, cái điều lệnh này, liền thuận nước đẩy thuyền.

Anh lấy châu chấu đá xe bền bỉ cầu xin vô số lần đều bị rút về sau rốt cuộc chết tâm.

Rõ ràng phản kháng hiển nhiên là vùng vẫy giãy chết, Nhan Bồi Nguyệt biết rõ nhà mình cây lớn rễ sâu, phía trên mọi người làm việc tất cả đều là xem sắc mặt, muốn trở lại trong đội cũng chỉ là vọng tưởng.

Trong quân khu ngày ngày đi họp thỉnh thoảng huấn luyện những ngày sau này tuyệt vọng vô cùng, một bom nổ dưới nước ngay vào lúc này bạo ra ngoài.

Thì ra là mất thấy ông cụ Nhan gia nghiêm chỉnh cũng có thời điểm hoang đường, đối với người trung nghĩa lưỡng toàn, công người lại mặt người dạ thú. Lúc này Nhan Bồi Nguyệt đối với Nhan lão gia tử bất mãn đã tích lũy tới thời kỳ đỉnh núi, cũ mới trưởng ở chung một chỗ, lão nhân ở trong mắt của anh, đã sớm công không đền tội rồi.

Thật ra thì cái tin tức này ở Nhan gia đã là chuyện cũ giữ kín không nói ra rồi, mọi người lựa chọn nhìn kỹ mà không thấy. Chỉ có Nhan Bồi Nguyệt trước kia vẫn chỉ vui đầu với chiến đấu, rồi nhà lâu ngày, cho nên hiện tại mới hiểu. Nhưng cả nhà cũng chỉ có anh đúng là người biết giày vò, trong mắt chịu không được hạt cát Nhan Bồi Nguyệt nơi nào cho phép trưởng bối Nhan gia bọn họ được rất nhiều tôn sùng thậm chí có vết như không thể tồn tại trong lịch sử? !

Thời điểm đang chuẩn bị tìm tới ông cụ chất vấn liền vừa vặn gặp được một màn này.

Thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, mặt bên nhẹ nhàng, phong cách cùng em họ anh giống nhau như đúc, chỉ là gò má càng lộ vẻ góc cạnh rõ ràng. Ông cụ Nhan gia vui mừng cười, vuốt đầu thiếu niên, tràn đầy thân mật: “Đã lớn như vậy à? Ở Đài Loan những năm này chịu không ít đau khổ đi? Mẹ đâu? Thế nào cũng không nói tới xem ông cụ ta đây một chút à?”

Nhan Bồi Nguyệt thường thấy ông cụ thái độ như vậy, đó là chỉ đối với anh thân mật, vậy mà hôm nay, đối với một đứa con hoang, thế nhưng khuôn mặt cũng đầy vui mừng.

.

Không quá một tuần lễ, tất cả nhân quả trước kia đều đã biết được, Nhan Bồi Nguyệt nhìn một xấp tài liệu trên bàn cười lạnh. Ý niệm ta ác ở trong đầu dần dần hiện ra sơ hình.

Thời gian chưa đến 1 tháng, anh bị nhà triệu hồi gấp. Ông cụ trong thư phòng phát giận, lớn tuổi thật ra thì tình cảm luôn là trầm tĩnh, sẽ không vì chuyện bình thường dễ dàng vén lên tâm tình. Hạ Tư Tiếp hiếm khi nhìn thấy cha chồng nổi giận như vậy, hết sức lo lắng lôi kéo anh: “Xảy ra chuyện gì? Con nói ẹ, mẹ giúp con đi năn nỉ một chút. Nhìn điệu bộ ông cụ bây giờ, thế nào cũng phải không thể không phá hủy con a!”

Nhan Bình Chính cũng là vẻ mặt hung dữ, lôi Hạ Tư Tiếp: “Tên súc sinh này, đánh chết cái đồ không biết suy nghĩ!”

Hạ Tư Tiếp đã sớm nước mắt ràn rụa: “Con a, đừng bướng bỉnh gấp, dùng mềm mỏng đi nói lời xin lỗi. Ông bực tức cũng là nhất thời, ngàn vạn đừng cứng đầu làm ngược, đối với con trăm hại không một lợi. . . .”

Tức ngă ông chính là mục tiêu cuối cùng của Nhan Bồi Nguyệt, anh gõ cửa tượng trưng, trong giọng nói nhẹ nhàng còn kèm theo lộ vẻ châm chọc: “Ông nội, đây là thế nào? Người nào to gan lớn mật lại dám chọc đại tướng quân một tay che trời của chúng ta a? !”

Một quyển tự điển Khang Hi lớn giống như là giường đôi cánh, cấp tốc bay tới, anh khó khăn lắm nghiêng thân, chỉ cảm thấy kiếm khí giống như gió từ bên mặt sượt qua: “Ồ, đây là muốn dùng vũ lực ư? Được, cháu liền đứng đây, bên tay có đồ sứ hoa văn sơn khắc, ngài thuận tay dùng cái nào, lát nữa con lại mua cho ông một cái giống nhau như đúc!”

“Khốn kiếp, trần bảo của ta đây đều có thể độc nhất vô nhị hiếm thấy, không có ánh mắt cũng đừng vớ vẩn!” Ông cụ luôn là đối với tiểu tôn tử này không thể làm gì, chán nản ngồi trở lại ghế làm bằng gỗ cây lê, vuốt ve tay vịn đã nổi lên sáng bóng.

“Đây chính là trả thù mà cháu nói? Giết địch một ngàn, tự hại mình 800? !”

“Thế nào? Đau lòng 800 này rồi hả ? !” Nhan Bồi Nguyệt xem thường.

“Thôi thôi, đi xuống đi. Chờ cháu đến tuổi của ta liền sẽ hiểu. Chuyện như vậy cháu không được náo loạn nữa, nó như thế nào đi nữa đều cùng là có quan hệ máu mủ.”

Đang lúc anh vì chiến dịch của mình không hề có kết quả mà ảo não hết sức, ngày thứ hai ông cụ được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Trước khi giải phẫu chỉ gặp một mình Nhan Bồi Nguyệt.

Sau khi đi ra Nhan Bồi Nguyệt hướng Nhan Bình Chính bảo đảm, từ đó về sau, anh cùng Cốc gia, nước giếng không phạm nước sông.

.

Trong này thật ra thì còn có vô số chín cong mười tám quẹo, nhưng Nhan Bồi Nguyệt không có lần nữa khiến đoạn chuyện cũ này gần như sắp nổi mốc lần nữa mở ra ở trước mắt mọi người yêu thích, chỉ là gọi điện thoại phân phó xử lý, chỉ cần thời gian một Delet, mẩu tin tức này liền có thể đá chìm xuống biển.

Như đã được gỡ bỏ từ các vòng tròn tin đồn trong nhiều năm, đối với Dư Nhược Nhược mà nói, đoạn tin tức này mai danh ẩn tích có chút ít không giải thích được. Dĩ nhiên, tình huống như thế cũng không hiếm thấy, ban đầu không ít tin tức đăng lên sau chính là không còn bóng dáng, không có gì tốt hơn là mua lại hào phóng, các tin tức truyền thông lớn liền nói năng thận trọng.

Cho dù tân tân khổ khổ đào lên bị tiêu diệt, cũng nhiều lắm là từ lúc bắt đầu trực tiếp tìm kiếm giảng co, càng về sau phần uất bất bình, rồi đến cuối cùng oán trách, cùng với nhìn quen lắm rồi chết lặng.

Những thứ bí mật kia biến mất bất thường đều do sửa chữa, gọi là, người khác.

Nhưng lần này thế nhưng đến phiên trên đầu cô.

Dư Nhược Nhược sau khi tan việc sắc mặt có chút không tốt lắm, Nhan Bồi Nguyệt lại muốn dẫn binh thực huấn dã ngoại, thời gian nửa tháng, chỉ muốn nhân cơ hội nghỉ ngơi một phen, lấy an ủi từ biệt nửa tháng, hàng đêm suy nghĩ mà không cần phải đau khổ.

Cô đều sắp điên rồi, trạng thái nửa tỉnh táo nửa mê hoảng hốt mở con mắt hỏi: “Nhan Bồi Nguyệt, anh yêu em sao?”

Nhan Bồi Nguyệt cũng sắp bị người phụ nữ này thì thầm cọ sát giày vò điên rồi, hôn khéo mắt cô tà ác nói: “Anh hiện tại không phải là đang yêu em sao, yêu đến tận xương rồi.”

Anh cắn răng nghiêng lợi, từng chữ từng chữ bắn ra ngoài, từng chữ cũng kéo thật dài, âm cuối cố ý kéo dài đến cực điểm, phối hợp động tác cùng sức lực không biết nặng nhẹ.

Dư Nhược Nhược nhất thời cảm thấy, lúc này là thật, đụng vào trong xương rồi.

Sáng sớm thời điểm Nhan Bồi Nguyệt mở mắt cô còn ngủ thật say, khéo miệng khẽ hạ xuống, dáng vẻ có chút bất mãn.

Khi tỉnh lại cảm thấy cảm có chút khác thường, thời điểm soi gương sợ hết hồn, Nhan Bồi Nguyệt cố ý dùng giấy ghi chép màu đỏ đầu giường nhấn lại dính sát vào dưới môi cô, chợt nhìn giống như cùng vô thường câu hồn nhiếp phách.

“Không biết nương tử đối với vi phu tối hôm qua yêu sâu nặng có thỏa mãn không?”.

Dư Nhược Nhược trong nháy mắt sắc mặt đỏ bừng, tên cầm thú này, tối qua hơn nửa đêm đem cô chơi đùa kêu trời không nghe kêu đất không được còn không thả cô, đến cuối cùng đã mất đi ý thức ngất đi.

Chỉ là loáng thoáng giống như nghe được anh nói cái gì phải tốt chăm sóc mình ..., Dư Nhược Nhược xem thường. Bên cạnh cầm thú không hề định kỳ phát tác, tự chăm sóc mình tốt có ích lợi gì, chẳng lẽ là vì để cho anh ăn được tận hưởng hơn thuận lợi hơn? !

.

Không bắt được Nhan Bồi Nguyệt để phỏng vấn, Dư Nhược Nhược lại nhận được nhiệm vụ mới. Thời điểm đi theo Hạ Thành Đào leo núi vượt sông rồi cuộc tìm được lão nhân gia muốn phỏng vấn, cô cảm thấy đều sắp bị mất đi nửa cái mạng, ở thời điểm mới vừa đến được đầu thôn dừng lại ỏi như điên.

“Trong mắt của tôi, cô đây là bất mãn đối với tài lái xe của tôi.”

“Không dám không dám, tôi đây là bất mãn đối với lặc lự bất bình con đường.” Cô vừa súc miệng vừa vì mình biện bạch, ở nơi này chưa quen cuộc sống nơi đây đặc tội cấp trên khác gì tự tìm chết.

Muốn phỏng vấn chính là một vị lão tướng quân đã sớm râu tóc trắng tuyết, người rất gầy, lông mày cùng sống mũi cũng cao gầy, bộ dáng giống như là không dễ ở chung. Đại khái là bởi vì nơi đây sơn thủy đều tốt, nuôi dưỡng tinh thần liền một bộ nhẹ nhàng mà khỏe mạnh. Nhưng là trốn tới đây nhất định là vì muốn tĩnh táo, muốn khiêm tốn cách xa cuộc sống huyền ảo. Quả nhiên, sau khi nghe rõ ý đến chỉ là ba phần cười nhạo bảy phần khách khí: “Chuyện đã qua đều không nhớ được, không có gì đáng giá phỏng vấn.”

Đoán chừng tình huống như thế rất thường gặp, Hạ Thành Đào là loại lão luyện, thế nhưng lúc này không có ý định tự ra tay, chỉ là nhân nhạ phân phó: “Nơi phụ cận tôi có một vị bạn lâu năm, tôi muốn đi trước thăm hỏi, nơi này liền giao cho cô Dư ký giả.” Dứt lời giữ bụi bặm có thể có ở trên người, xoay người lái xe đi.

Dư Nhược Nhược phờ phạc nghiêm mặt có chút ghen hòng nhìn trần trời, gặp gỡ vụ không quen cái gì thực muốn mạng người.

Trực tiếp lên nhất định là lần nữa đụng phải uyển chuyển từ chối, Dư Nhược Nhược suy tư một hồi lâu, trước hỏi hàng xóm, ngấm lại trước nhìn tài liệu chuẩn bị, rồi cuộc ở hai giờ sau lần nữa gõ cửa.

Lão tướng quân một thân một mình ở trong thôn làng này phong cảnh núi cao sông dài thú vị, tất nhiên cùng người khác xã giao được không nhiều, giờ phút này tuổi không có rõ ràng mâu thuẫn, nhưng rốt cuộc giọng nói cũng không hiền hòa: “Ta giống như đã hiểu được tỏ rõ thái độ.”

“Lão gia gia, ngài hiểu lầm rồi, cháu là tới xem bệnh.” Bởi vì chạy hai giờ đường núi gập ghềnh, không đói bụng vẫn chưa từng ăn cơm, mới vừa còn ói ngũ tạng lục phủ đều đau. Hiện tại sắc mặt nhìn không tốt không cần soi gương cũng biết. Dư Nhược Nhược biết từ lúc giải ngũ xong liền vẫn dốc lòng trong nghiên cứu thảo dược, bình thường hàng xóm có chút đau đầu nhức óc cũng sẽ tìm ông xem bệnh.

Cái gọi là lương y như từ mẫu, Dư Nhược Nhược đánh cuộc, ông sẽ không nhẫn tâm đuổi cô đi.

50. Chương 49

Chương 49

Cô thành công rồi.

Lão tướng quân rốt cuộc không đành lòng, mở cửa để cô đi vào.

Trong sân không nhỏ trước mặt gom góp cũng khai khẩn được vài mảnh đất, mặc dù chỉ là đầu xuân, thế nên cũng có màu xanh biếc. Nghe nói nơi này đều là loại thực vật thuốc bắc thân thảo.

“Lão gia gia, cái này là quảng hoắc hương sao?” Dư Nhược Nhược thật ra thì nhân tiện suy nghĩ đoán mò, cô ngoại trừ bạc hà trước kia ông ngoại yêu thích, cái gì cũng không nhận ra.

“Coi như cô có nhãn lực nhiệt tình.” Lão tướng quân xoay lại nhìn cô một cái, Dư Nhược Nhược âm thầm le lưỡi một cái.

.

Trên đường trở về Hạ Thành Đào có chút kỳ quái, hẳn còn tưởng rằng lấy cái loại củ cải bắp chuối của Dư Nhược Nhược này khẳng định không dễ dàng như vậy liền giải quyết củ gừng nhảy bén này, nào có thể đoán được lúc trở lại cô chỉ là làm một dấu tay OK, rồi không nói gì nữa.

“Thế nào? Chuyện giải quyết còn cau mày hay sao?” Hạ Thành Đào đột nhiên phát hiện giọng điệu của mình đã từ ban đầu rõ ràng bài xích châm chọc biến chuyển thành hiện tại bật thốt lên mình cũng có thể nhận thấy được quan tâm.

Hắn lúc này mới chính đáng hợp tình quan sát Dư Nhược Nhược một phen, cô không giống như Diana tản ra ánh sáng chói mắt, cũng không phải là có phong cách cao quý xuất trần như Audrey Hepburn. Nhưng cô giống như là một đóa hoa không kiêu ngạo không tự ti, khỏe mạnh dưới ánh mặt trời mưa móc giã giũa lớn lên, từ từ thì có mùi thơm đặc biệt của mình, mùi thơm làm cho người ta thoải mái.

Dư Nhược Nhược quay đầu vừa chống lại ánh mắt dường như dò xét của hắn, cho là mình lại làm sai chuyện rồi, vội khoát tay: “Không có việc gì không có việc gì, lão gia gia đã đồng ý thứ ba tiếp nhận phóng sự của chúng ta rồi.”

Hạ Thành Đào rốt cuộc là từng trải việc đời, không đến nỗi chạy tới lúng túng, chỉ là gạt đầu một cái: “Sắc mặt của cô không tốt lắm, thế nào tôi lái xe thật sự không ổn định như vậy?”

Dư Nhược Nhược lắc đầu một cái, lần nữa lâm vào trầm tư.

“Sắc trời đã không còn sớm, buổi trưa cũng chỉ ăn một chút mì ăn liền, hiện tại đi ăn một chút gì chứ?” Hạ Thành Đào nhìn sắc mặt cô là thật không tốt lắm, cho là do đói bụng, đề nghị.

“Không cần, anh thả tôi ở cửa chính bệnh viện trước mặt là được.”

“Thế nào? Không thoải mái?”

“Không phải không phải, tôi đi thăm bạn. Tiền bối anh trước về nhà đi, tôi buổi tối sẽ đem đại cương câu hỏi phỏng vấn chính lý phát cho anh.”

Lúc Dư Nhược Nhược đẩy cửa xuống xe cơ hồ có chút thô lỗ vội vàng, bước cũng có chút lảo đảo.

Không nói gì, cô chạy thẳng tới khoa phụ sản.

Thời điểm chờ kết quả Dư Nhược Nhược có chút đứng ngồi không yên, hai tay xoắn ở một chỗ cơ hồ hơi run, không thể nói cảm thụ trong lòng mình ngũ vị tạp trần. Giống như là một phần vui mừng, một phần kinh ngạc, còn có ba phần lo lắng cùng sợ. Không hề có một khắc so với hiện tại càng muốn gặp được chính là cái người kia, nhưng điện thoại căn bản là không gọi được, vĩnh viễn là thanh âm không hề gợn sóng nhắc nhở chủ nhân giờ phút này vô tâm cái khác.

Ban đêm bệnh viện quân đội cũng không có nhiều nhộn nhịp, trên hành lang ánh đèn vắng ngắt, chỉ lòi kéo sườn mặt cô tựa lưng vào ghế ngồi, mảnh khảnh cũng không mềm yếu.

“Chúc mừng cô Nhan phu nhân, cô đã mang thai sáu tuần. Thai nhi rất khỏe mạnh, nhưng là thân thể của cô cũng không ở trạng thái tốt nhất, tình trạng thiếu máu có chút nghiêm trọng, gần đây phải chú ý điều chỉnh quy luật nghỉ ngơi cùng ăn uống, bổ sung dinh dưỡng. Còn nữa, hai ngày tới nhớ cùng ba cùng đi khám thai.”

“Cám ơn bác sĩ.” Dư Nhược Nhược hốc mắt có chút ửng hồng, có chút đau đau, có chút ướt át.

Cô cả đời này về tình thương của mẹ tình thương của cha biết rất ít, không có tấm gương để học. Thế nhưng một khắc này, cô đột nhiên cảm thấy toàn thân giống như chứa đầy năng lượng, đủ chống đỡ cô làm một người mẹ tốt, đủ cô che chở sinh mạng trong bụng còn chưa có thành hình hoàn chỉnh, tránh cho nó chịu khổ, tránh cho nó không có nơi thể dựa vào.

Mới vừa thời điểm lão tướng quân nói cho cô biết cô cả người đều là mộng, cũng không dám thở mạnh. Sợ mình chỉ là nghe lầm, thậm chí cũng không có dũng khí xác nhận hỏi lần nữa.

Lúc đầu mừng rỡ đã qua, vừa một hồi cô đơn, cô vắng vẻ ngồi ở trên ghế gọi điện thoại cho Yên Tĩnh: “Yên Tĩnh, nói cho cậu biết một tin tức tốt cùng một tin tức xấu, cậu muốn nghe tin nào trước?”

“Thật xin lỗi, người ngài gọi xuất hiện tình trạng mất thính giác ngắn ngủi tạm thời, xin gọi lại sau.” Yên Tĩnh chơi đùa với cô.

Nhưng Dư Nhược Nhược không có lòng dạ này: “Mình mang thai, cậu phải làm mẹ nuôi rồi.”

“Tin tức tốt là cái gì?”

“Con đỡ đầu của cậu rất đói bụng, tường rách yêu cầu mẹ nuôi mời ăn cơm.”

“Tin tức không xác thực nha, đây rõ ràng là hai tin dữ!”

.

Lời tuy như thế, Yên Tĩnh vẫn là hỏa tốc lái xe tới, tự mình thắt lại dây nịt an toàn cho cô, vừa lấy tốc độ con ốc sên lái xe vừa hỏi thăm: “Con đỡ đầu, muốn ăn cái gì cứ mở miệng, hôm nay mẹ nuôi coi như là bắt cứ giá nào!”

“Muốn ăn cháo gà Mãn Ký. Nhưng theo cái tốc độ này, chỉ có thể chạy tới ăn điểm tâm cháo rồi.” Dư Nhược Nhược thất giọng học đứa bé nói oán trách.

.

“Đúng rồi, cậu gần đây cùng Ngũ Việt như thế nào? Thời điểm lễ mừng năm mới gặp phải anh ta giống như rất xuân phong hạ hê, nói là năm nay lễ mừng năm mới nhất định không vợ về nhà đi a!”

“Mình cho cậu biết a Dư Nhược Nhược, về sau ở trước mặt của mình nhắc tới người này một chút thì sẽ giết không cần hỏi. Cậu không ngại một xác hai mệnh cứ tiếp tục tám thôi.” Yên Tĩnh vẻ mặt sát khí.

Dư Nhược Nhược động tác ra dấu câm miệng.

“Lần đầu làm mẹ cảm giác gì a, có phải hay không cảm thấy áp lực rất lớn? Chỉ là như đã nói qua, Nhan thượng tá thế nào không có cùng cậu tới bệnh viện?”

“Hình như là đi ngoại địa, điện thoại cũng không gọi được. Hôm nay mình gặp phải một thầy thuốc Đông y, ông ấy nói ỉn biết, mình tới bệnh viện chẩn đoán chính xác.”

“Rất mất mát?”

“Ừ, mình hi vọng thời khắc đặc biệt và trọng yếu như vậy có thể có anh ấy ở bên cạnh. Mình mới vừa nhìn một bà mẹ được chồng che chở đi khám thai, có một chút khổ sở.”

“Dư Nhược Nhược, mình phát hiện cậu thật sự thay đổi.” Yên Tĩnh nhìn cô một cái, “Nếu là trước kia, cậu nhất định không chỉ là có chút khổ sở.”

“Mình cũng không muốn, mình vẫn là hi vọng mình giống như trước không nói đạo lý, có thể càn quấy theo sát anh ấy phát giận oán trách. Nhưng mình chính là thay đổi, vì Nhan Bồi Nguyệt, cũng vì chính mình. Mình rất cuộc hiểu rõ, bọn mình cũng không phải là vợ chồng bình thường, Nhan Bồi Nguyệt từ trước đến bây giờ, cũng không thể là chỉ thuộc về một mình mình.”

“Mà mình sẽ không so đo, chỉ cần trong lòng anh ấy tưởng nhớ mình, thời điểm vừa nghĩ tới mình, có thể làm cho anh ấy càng cảm thấy có được sức mạnh mà không phải cảm thấy phiền, vậy mình liền hài lòng.”

“Những thời khắc kỷ niệm tràn đầy ý nghĩa này, chỉ cần mình cảm thụ được, mình tin tưởng, anh ấy cũng cảm thụ được.”

“Hay cho đoạn văn này của cậu, mình quyết định mời cậu ăn hai chén cháo gà rồi.”

“Ôi, Yên Tĩnh cậu nói là lời của người ư, mình là phụ nữ có thai, mình dè dặt đoán chừng là ăn năm chén, cậu định ngược đãi phụ nữ và trẻ con à?!”

“Mới vừa cảm thấy cậu trưởng thành hơn a, quả thực là dứt khoát miệng đầy mê sảng!” Yên Tĩnh xem thường.

.

Bác sĩ dặn dò những hạng mục công việc cần chú ý Dư Nhược Nhược đã sớm khắc trong tâm khảm rồi, ngày thứ hai phải đi công ty đưa lên đơn từ chức. Ngay sau đó báo danh một khóa học tập làm mẹ, chuẩn bị một lòng dốc sức vào trên người đứa bé còn chưa ra đời.

Thời điểm Hạ Tư Tiệp biết được tin tức này cơ hồ là mừng rỡ như điên, ở bên kia đầu điện thoại quả thật hươ tay múa chân, vui mừng như đứa bé. Nhan Bình Chính cũng dặn dò bảo cô chú ý thân thể, giọng nói không dịu dàng nhưng cũng hàm chứa nhiệt độ. Dư Nhược Nhược cúp điện thoại trong lòng vui vẻ, ôm Kháo Kháo vừa xem ti vi vừa ảo tưởng về mặt kinh hỉ của Nhan Bồi Nguyệt thời điểm biết cái tin bất ngờ này.

Dư Nhược Nhược từ từ trở nên cực kỳ thích ngủ, mỗi ngày ngủ thẳng mặt trời lên cao, vừa rời giường liền bắt đầu ới, đến cuối cùng cơ hồ liền mất ngủ đều phun ra rồi, trong miệng đầy đều là tư vị đắng. Hơn nữa đối với khói dầu cực kỳ nhạy cảm, chính là phòng ở cũ, thời điểm nấu cơm một chút xui khói dầu đều là nguyên nhân nôn mửa, thỉnh thoảng khẩu vị cực tốt ăn thế nào đều không no bụng, thỉnh thoảng khẩu vị bại hoại, ới so với ăn vào đi nhiều hơn rồi.

Thời điểm Hạ Tư Tiệp chạy tới liền nhìn thấy Dư Nhược Nhược bộ dáng nhếch nhác mới từ toilet ới xong ra ngoài, trong lòng có chút căng lên: “Đứa nhỏ ngốc, cũng gây thành ra như vậy còn không biết gọi điện thoại nhờ giúp đỡ, nếu không phải là mẹ không yên tâm con định một mình trải qua như vậy à? Nhan Bồi Nguyệt thẳng nhóc này đâu? Điện thoại cũng không gọi được!”

Vừa nói xong cô đến trên ghế sofa: “Cái này mẹ tương đối có kinh nghiệm, sáng sớm rời giường uống chút nước chanh mật ong sẽ có chỗ cải thiện. Bình thường thời điểm muốn ới liền uống chút sơn tra, mẹ mang theo không ít tới đây, con chờ một chút, mẹ ép cho con chút nước a.”

“Cám ơn mẹ.” Dư Nhược Nhược nhìn bóng lưng phong trần mệt mỏi của bà có chút cảm động, nàng này bà bà vốn là thủy thổ bất phục, là một chăm sóc nàng thật xa xôi chạy tới.

“Mẹ mới vừa nhìn lầu dưới đang quét sơn lại giống như đang sửa chữa, đến lúc đó khẳng định lại âm ỉ lại không tốt nghe thấy. Đây đối với bảo bảo cũng không hay, như thế này mẹ thu thập một chút, đi phòng ở mới bên kia, lại dễ dàng gần gũi. Dì Trương nhà chúng ta trước kia nấu đồ ăn phương Nam không tồi, mẹ đã bảo bà ấy chạy tới, trong khoảng thời gian này muốn ăn cái gì hãy nói với bà ấy.” Hạ Tư Tiệp trở nên thao thao bất tuyệt .

Dư Nhược Nhược sờ sờ bụng: “Tiểu tử, con thật đúng là nhận hết vận thiên sủng yêu!”

.

Chiều hôm đó chính là thời gian Nhan Bồi Nguyệt trở về, Dư Nhược Nhược hình như có chút không kềm chế được, sớm một chút liền đem điện thoại di động sạc đầy pin, đặt ở trên khay trà. Còn là buổi sáng cũng không gián đoạn vuốt ve đầu Kháo Kháo: “Người nói anh ấy có thể hay không cùng ta tâm ý tương thông trở lại trước thời gian? Nói không chừng điện thoại di động của anh ấy vừa đúng hết pin, lại không nhìn thấy tờ giấy ta để lại, không biết ta ở chỗ này, cho nên gấp gáp khắp nơi đi tìm? Hoặc là đi vùng khác biết người phụ nữ xinh đẹp hơn quên ta mất rồi hả ?”

Hạ Tư Tiệp nghe lén có chút ít hết ý kiến, cô nương ngốc này.

“Yên tâm, vợ tốt như vậy ở nhà chờ nó nhất định là đa nghi tựa như mũi tên rồi !”

Nhưng đợi một chút đến tối Nhan Bồi Nguyệt cũng không về nhà.

Hạ Tư Tiệp dặn dò dì Trương chăm sóc Dư Nhược Nhược sau đó mở miệng: “Chắc là trong quân khu tạm thời bị gọi đi họp đi, tình huống như thế rất thường gặp. Con đừng vội, ngoan ngoãn uống canh, mẹ đi xem một chút.”

Vậy mà, Dư Nhược Nhược thấy dì Trương tiếp điện thoại xong sắc mặt gần như xám tro, trong lòng đột nhiên lộ bộp, giống như là vô số đôi tay gắt gao ghì chặt cổ của cô, hô hấp trở nên suy yếu mà vô lực .

Cô ôm bụng khó khăn mở miệng, từng chữ một đứt quãng cơ hồ là bức đi ra: “Phải Không.
. Phải Ra. Cái Đây. Chuyện. Rồi hả ?”

Thời điểm Dư Nhược Nhược chạy tới phòng giải phẫu đèn vẫn sáng, cô ngẩng đầu nhìn đích xác ba chữ “Đang giải phẫu” chói mắt này, rốt cuộc chân như nhũn ra.

Nhưng không được, thật không được. Cô không biết bao nhiêu lần thôi miên mình, lời thề quá khứ giống như là thuốc trợ tim rót vào, từ từ trấn định lại tâm tình chẳng có mục đích của cô, cô bắt được người bên cạnh dịu cô gọi cô là chị dâu: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, không phải chỉ là thực huấn bình thường sao? Tại sao có thể như vậy? !”

Lý Kiến vừa nhìn cô sắc mặt trắng bệch, không đành lòng, nhưng bí mật chính là bí mật, bây giờ tội phạm còn chưa có sa lưới, phải tránh lộ ra bên ngoài. Chỉ có thể mở miệng: “Chị dâu chị đừng vội, chỉ là xảy ra chút ngoài ý muốn, đoàn trưởng nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Trên thực tế, lời an ủi không thuyết phục như vậy ngay cả bản thân hắn cũng không tin.

Hạ Tư Tiệp dù sao bởi vì đa số người trong nhà nhập ngũ, cũng không có bao nhiêu hốt hoảng, chỉ là phân phó người liên lạc bác sĩ có thực lực nhất kinh nghiệm nhất tới đây hội chẩn, vừa tự mình gọi điện thoại thông báo cho ba của thằng bé.

Dư Nhược Nhược cảm giác mình giống như là một đồng xương khô, còn có thể nghe được gió thổi từ trong thân thể xuyên qua, lạnh buốt, giống như tay cầm dao nhọn sắc bén, gọt từng chút một, đã không có huyết nhục, chỉ có đau đớn thấu xương.

Đã qua bao lâu, ba giờ, năm giờ?

Đèn “Păng” một tiếng tắt ngấm.

Thời điểm mọi người tiến lên, Dư Nhược Nhược từ từ lui về phía sau, bịt lỗ tai, đứng ở bên cạnh ghế dựa. Giống như tất cả những thứ này, chỉ xảy ra trong nháy mắt, giống như cho tới bây giờ cũng không có xảy ra.

“Đạn đã an toàn đã lấy ra, chỉ là bệnh nhân vẫn còn ở trạng thái hôn mê sâu. Tương lai 48 giờ tới là thời kỳ cực kỳ quan trọng, nếu như không có tỉnh lại, như vậy có lẽ thật sự không tỉnh lại.”

.

Cũng trong lúc đó, Dư Nhược Nhược giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

51. Chương 50 End

Chương 50

“Tiểu thư, đây đã là chén thứ năm của ngài, nguyên liệu trong tiệm chúng ta hôm nay đã không có.” Thời điểm Dư Nhược Nhược la hét thêm một chén nữa trong nhân viên trong cửa hàng đã nói như vậy.

Cô cau mày: “Buôn bán kiểu gì vậy, ngay cả một khách hàng cũng không thể thỏa mãn? !”

“Chủ yếu là. Mười giờ đêm khách hàng tới ăn 5 bát cháo gà to thật không thường gặp, hơn nữa. Chúng tôi 11 giờ đã đóng cửa rồi.”

Dư Nhược Nhược vừa ra khỏi cửa liền bắt đầu đỡ thùng rác ói, cơ hồ can đảm ngay cả trái tim đều phun ra rồi, trong dạ dày trong lòng đều là giống như lửa thiêu phỏng không chịu nổi.

Thời điểm Yên Tĩnh chạy tới liền nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác không chịu nổi của cô, nhất thời hỏa nộ công tâm: “Mình mấy ngày trước còn khen cậu trưởng thành đấy, nhưng cậu nhìn một chút, cậu bây giờ là hình dáng gì?! Thời điểm Nhan Bồi Nguyệt cần cậu lại lẩn mất xa, đây chính là cậu nói thương anh ta sao? Cậu ban đầu hướng về phía Mục Sư đồng ý vô luận tật bệnh khỏe mạnh đều không cách không chê, hiện tại liền không sợ bị sét đánh sao? !”

Cô lắc lắc Dư Nhược Nhược vẫn cúi đầu, mới phát hiện cả khuôn mặt cô đều là nước mắt rồi, thanh âm có chút khàn khàn, hình như là kiệt sức: “Nhưng Yên Tĩnh, cậu làm sao biết cảm giác của mình bây giờ, mình sợ. Mình không xuất hiện anh ấy sẽ cảm thấy tiếc nuối, sẽ cảm thấy lưu luyến. Mình sợ mình vừa xuất hiện anh ấy liền buông tha rồi, anh ấy sẽ không chút nào do dự rời đi.”

“Mình bây giờ mới biết, từ đầu đến giờ, mình sợ nhất chính là như vậy. Mình ra sức chạy về phía trước, dùng sức mà chạy như điên, nhưng con đường phía trước càng ngày càng mờ, càng ngày càng không thấy được cuối.”

“Ba mẹ lúc rời khỏi mình mình còn có ông ngoại, thời điểm ông ngoại qua đời mình còn có Nhan Bồi Nguyệt ở bên cạnh mình. Nhưng bây giờ thì sao, còn có ai ở bên cạnh mình.”

“Nhưng cậu là người sắp làm mẹ, cậu có nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng không? Cậu tại sao ích kỷ tước đoạt cơ hội nó gọi ba, cậu tại sao buông tha?!” Yên Tĩnh quát cuối cùng cũng thất thanh khóc lên, ôm cô vào trong ngực, “Cậu cần cho anh ta biết, biết cậu còn đang chờ anh ta, Tiểu Đậu Tử nhà các cậu còn chưa kịp được biết anh ta còn đang chờ anh ta a.”

Nhân viên tiệm cháo vừa khóa cửa vừa tò mò nhìn hai người phụ nữ ôm đầu mà khóc như điên, một sức ăn kinh người, một thanh âm chấn động.

Dư Nhược Nhược cuối cùng vẫn ngồi ở bên giường Nhan Bồi Nguyệt, nắm bàn tay đã mất hết sức lực của anh: “Chính là bàn tay đi, ban đầu trước mặt nhiều người như vậy, ngay trước mặt Thượng Đế, trang trọng thay em đeo nhẫn, nói này đời nguyện ý bảo vệ em.”

“Thật xin lỗi a, em đi rửa mặt trước, nếu không khóc lem hết xấu hổ nói cho anh biết cái tin vui này.”

“Từ giờ trở đi, anh không chỉ phải bảo vệ em, còn phải bảo vệ kết tinh của chúng ta rồi.”

“Thế nào? Vui mừng đến nói không ra lời chứ? Cảm thấy trách nhiệm trọng đại rồi hả?”

“Nhan Bồi Nguyệt, anh lúc đầu đã đồng ý với ông ngoại em, sẽ mãi ở bên cạnh em. Nếu như anh nói cảm thấy bảo vệ hai người quá mệt mỏi, vậy thì bảo vệ Tiểu Đậu Tử đi, đến lượt em đi bảo vệ anh, được không?”

.

Thời điểm y tá đến đổi thuốc cô vẫn còn đang nói: “Em không ngại vết sẹo trên người anh rồi, em không tức giận anh mỗi lần đều không nói hành tung cho em biết, em cũng không tức giận anh có bí mật giấu diếm em.”

“Nhưng nếu như anh không mở mắt ra, vậy em thật sự tức giận rồi.”

Thời điểm Hạ Tư Tiệp đưa cơm đến đây cô vẫn còn đang cần nhằn: “Thơm ngào ngạt đi, cái này em cũng biết làm nha. Chỉ là, ngũ nường người của là không có tư cách hưởng thụ thức ăn ngon.”

Cho dù là ở trong mộng, nàng còn không quên được: “Nhan Bồi Nguyệt, anh còn thiếu em nửa đời hạnh phúc, Tiểu Đậu Tử nửa đời bảo vệ, làm sao anh có thể tự tiện rời đi?”

.

Mọi âm thanh trong phòng bệnh, chỉ có tiếng vang ngập ngừng của Dư Nhược Nhược, từng chữ, mỗi một câu, hóa thành từng nhánh cây mây dây dưa, quấn quanh ở trong đầu óc và trong lòng Nhan Bồi Nguyệt, giống như nén lấy một hơi, giữ lại một tia hơi sức, chờ đợi niết bàn, chờ đợi trọng sinh, chờ đợi được thấy ánh sáng.

Lúc Dư Nhược Nhược bị ôm rời đi bản năng nắm chặt tay Nhan Bồi Nguyệt, móng tay của cô chưa kịp cắt bỏ, vạch trong lòng bàn tay anh, cũng vạch ở trong lòng anh. Cơ hồ cũng là bản năng, anh trở tay bắt được bàn tay nhỏ nhắn mềm mại kia, sức lực nhẹ nhàng, giống như là bèo nước gặp nhau người cùng hàn huyền bắt tay chỉ lễ, nhưng Dư Nhược Nhược bỗng chốc giật mình kinh sợ, mở mắt ra, nước mắt lần nữa rơi xuống, cô mở miệng lần nữa:

“Nhan Bồi Nguyệt, anh trở lại.”

Sắc mặt của Nhan Bồi Nguyệt là gần như trong suốt tái nhợt, anh cười có vẻ suy yếu mà cố hết sức, anh đáp: “Ừ, tiểu Quai, anh đã trở về.”

Một khắc kia người đứng xem Yên Tĩnh đột nhiên cảm thấy, trên thế giới này tình yêu cảm động nhất không phải Romeo cùng Juliet cùng sinh cùng tử, cũng không phải là Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài hóa bướm lưỡng cư, nó chỉ là do một câu hỏi thật đơn giản “Anh trở lại?” Cùng một câu trả lời thật đơn giản “Ừ, anh đã trở về.” tạo thành.

Nhan Bồi Nguyệt lần nữa lâm vào ngủ mê man, cùng lúc đó cùng Chu công gặp mặt còn có Dư Nhược Nhược.

Bởi vì nguyên nhân đặc biệt, hai người trong một phòng bệnh, giường bệnh lại không dài không ngắn, vừa vặn là cự ly nắm tay.

Thì ra cái gọi là nhân gian nắm tay nhau đến già, gian nan hiểm trở như vậy, cuối cùng lại có thể chạm tay đến.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuc-giao-huong-quan-hon>